

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Efter Herder, Liebeskind og Krummacher ved J.
Chr. Riise.

Titel | Title:

Palmeblade : Samling af udvalgte østerlandske
Fortællinger

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Thieles Bogtrykkerie, 1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

VII, 384 s.

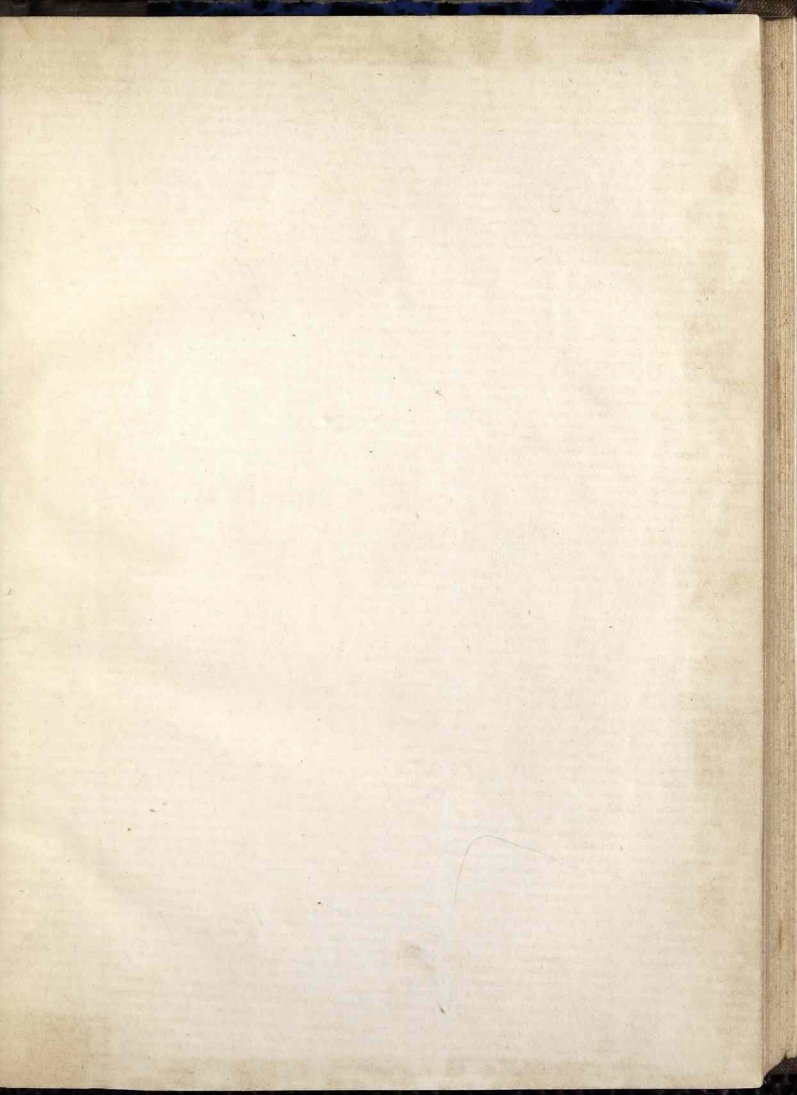
DK

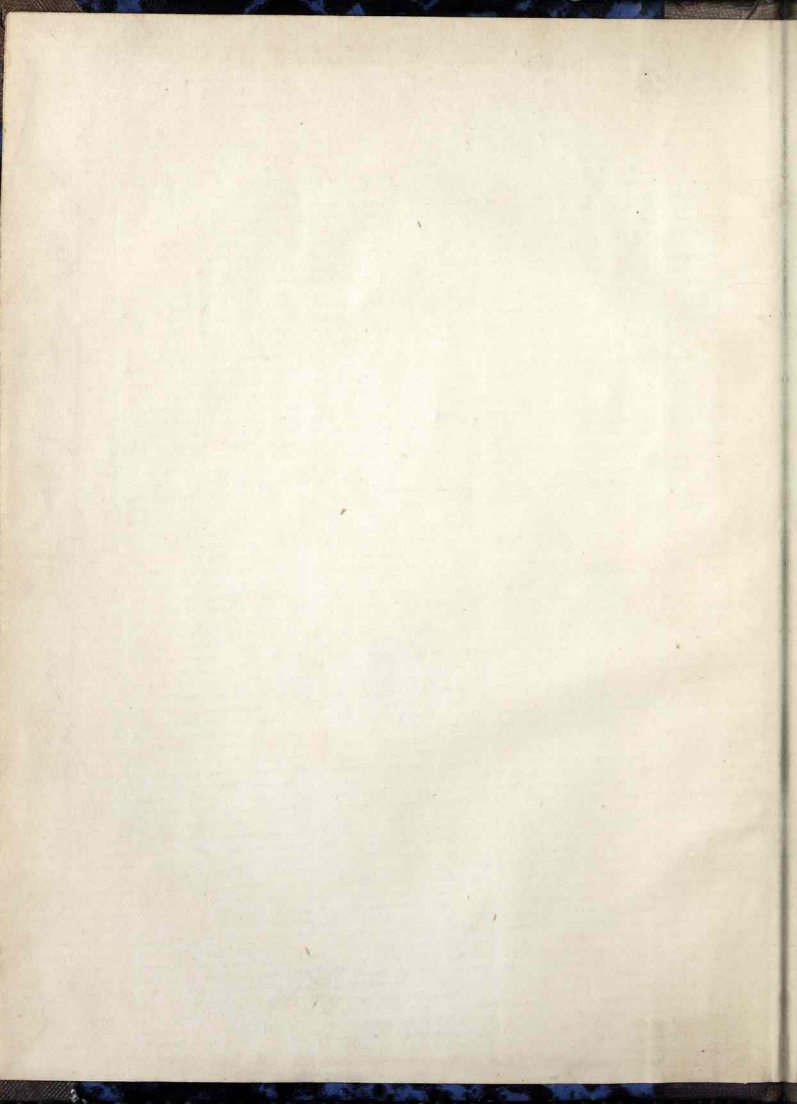
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

P a l m e b l a d e.

Q u e s t i o n s

Palmeblade.

S a m l i n g

af

udvalgte østerlandske Fortællinger.

Efter

Herder, Liebeskind og Krummacher

ved

J. Chr. Riise.

Kjöbenhavn.

Thieles Bogtrykkerie.

1834.

Pharmazie

Sammlung

von

Dr. med. et pharm. Dr. phil. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm.

Dr.

Dr. med. et pharm. Dr. phil. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm.

Dr.

Dr. med. et pharm. Dr. phil. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm.

Dr. med. et pharm. Dr. phil. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm.

Dr. med. et pharm. Dr. phil. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm. Dr. jur. Dr. theol. Dr. med. Dr. pharm.

Dr.

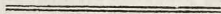
I n d h o l d.

Shrededrengen	1
Hamet og Raschid	6
Øren og Ræven	8
Den hungrige Araber	15
De taknemmelige Dyr	—
Den gjerrige Kjøbmand i Bagdad	28
Bennerne og Pengene	33
Bennerne	34
Karun	39
Den fornærmede Dervisch	40
Det ulykkelige Pilestuds	41
Den evige Byrde	43
Fai og Scherif eller Tiliid og Trostak	45
De tre Benner	49
Kjærlighedens Baand	50
Mirzas Syn	52
Den kloge Dommer	57
Rongen af Indiens Bibliothek	60

VI

De fire Guldfugler	62
Den søvnløse Konge og Moradba	78
Den bortløbne Kameel og de tre opmærksomme Brødre	89
Dafianos eller Rigdommens Virkninger	91
Chalifen og hans Yndling	107
Edelmodighed og Gjestfrihed	108
Skjebnens Omvæltning	110
Den fromme Dervisch	111
Den reisevæddiggjorte Bezir	112
De tvende Slangar	114
Den ubeboede Ø	117
Achmet eller Kongernes Skat	123
En ægyptisk Konges Skat	130
Den uegennyttige Storvezir	139
Magieren Schachabeddin eller Beviset for Underværkers Mulighed	144
Kongernes Lykke	161
Keiser Segebs ti Dage	163
Abdallah og Balsora	176
Middelen til at opvække de Døde	186
De artige Prindsesser	193
De ulykkelige Tøfler	—
Den Misundelige	199
Betleren og hans Speil	201
Dechanten af Badajoz	202
Hasfan	211
Religionens Magt	216
Mirzas andet Syn	—
Abdallah	222
De tre Sønner	231
Bjergenes Dronning	233
Fangen	238
Dadschials Ujel	242
Reisen	248

Livets Band	250
Det blaae Palmetræ	252
Almets Syn	256
Dronning Amberboah	263
Mahmuds Speil	271
Burderingen	272
Alacddin	273
Prøvet Trostløb	289
Dronning Julifah	291
De Rejsende	308
Hardun og Ruhr	316
Den, der vil leve sund og fornøiet, maa arbejde	329
Den utilfredse Dervisch	336
Ogsaa det Helligste er udsat for at misbruges af Ondskaben	338
Menneskelig Storheds Afmagt	344
Salah's Syn	345
Oran Zeb	367
Belønningen	368
Forvandlingen	369
Bosfalbabs Syn	372
Undersaatternes og Hyrternes Lykke	377
Bøn og Arbeide	379
Stormogulen og hans Hovmester	381

280	Georg Baum
281	Der kleine Baum
282	Wilde Eide
283	Waldung Waldung
284	Waldung Waldung
285	Waldung Waldung
286	Waldung Waldung
287	Waldung Waldung
288	Waldung Waldung
289	Waldung Waldung
290	Waldung Waldung
291	Waldung Waldung
292	Waldung Waldung
293	Waldung Waldung
294	Waldung Waldung
295	Waldung Waldung
296	Waldung Waldung
297	Waldung Waldung
298	Waldung Waldung
299	Waldung Waldung
300	Waldung Waldung
301	Waldung Waldung
302	Waldung Waldung
303	Waldung Waldung
304	Waldung Waldung
305	Waldung Waldung
306	Waldung Waldung
307	Waldung Waldung
308	Waldung Waldung
309	Waldung Waldung
310	Waldung Waldung
311	Waldung Waldung
312	Waldung Waldung
313	Waldung Waldung
314	Waldung Waldung
315	Waldung Waldung
316	Waldung Waldung
317	Waldung Waldung
318	Waldung Waldung
319	Waldung Waldung
320	Waldung Waldung

Hyrdedrengen.

Abbas, med Tilnavnet den Store, Konge af Persien, havde engang forvildet sig paa Jagten. Han kom op paa et Bjerg, hvor en Hyrdedreng vogtede en Flok Faar; Drengen sad under et Træ, og spillede paa Fløite. Den liflige Melodie og Nysgjerrigheden loffede Kongen nærmere; Drengens aabne Ansigt behagede ham; han spurgte ham om mangehaande Ting, og de hurtige og træffende Svar, som han erholdt af dette Naturens Barn, der var opvokset ved sin Hjord, uden mindste Underviisning, satte Kongen i Forundring. Han grublede endnu herover, da hans Bezir nærmede sig. "Kom, Bezir," raabte han ham imøde, "og sig mig, hvorledes denne Dreng behager dig." Beziren traadte nærmere; Kongen fortsatte sine Spørgsmaal, og Drengen blev ham intet Svar skyldig. Hans Uforsærdethed, hans sunde Dømmekraft og hans aabne Frimodighed indtog Kongen og Beziren saa meget, at hiin besluttede at tage ham med sig og lade ham opdrage, forat man kunde see, hvad dette Naturens skønne Anlæg vilde blive til under Kunstens Haand.

Ligesom en Markblomst, der af Gartneren tages op af sin tørre Grund og henplantes i en bedre Jordbund, inden fort Tid udvider sit Bæger og antager mere glimrende Farver, saaledes uddannede ogsaa Drengen sig efterhaanden til en Mand af store Dyder. Kongen fattede daglig meer og mere Godhed for ham; han gav ham Navnet Ali Beg, og gjorde ham til sin øverste Skatmester.

Ali Beg besad alle de Dyder, som lade sig forene: hans Sæder vare dadelsfrie; sit Embede bestyrede han med Forstand og Trostøb; mod Fremmede viste han sig gæmild og høimodig; Enhver, som bad ham om noget, behandlede han med Høflighed, og uagtet han var Kongens Yndling, opførte han sig dog stedse med den meest beskedne Ydmyghed. Men hvad der i Særdeleshed udmærkede ham blandt de persiske Hoffolk, var hans Uegennyttighed; thi aldrig lod han sig betale for sine Tjenester; hans gode Handlinger udsprang af den reneste Kilde, af Altraa efter at gavne sine Medmenneſter. Og dog undgik han ikke, skjøndt han besad alle disse Dyder, at blive bagvasket af Hoffrybet, som betragtede hans Ophøielse med hemmelig Misundelse. Det lagde allehaande Snarer for ham, og søgte at gjøre ham mistænkt hos Kongen. Men Schach Abbas var en Fyrste af sjældne Egenſkaber; hans store Sjæl kunde ikke nære nogen lav Mistænke, og Ali Begs Ansæelse og Rolighed bleve uforstyrrede, saa længe hans høimodige Beskytter levede.

Ulykkeligviis døde denne store Konge, og Schach Cefi, der fulgte efter ham, syntes at retfærdiggjøre Nationernes

Klager over at gode Fyrster maae døe ligesom andre Mennesker. Han var i alle Henseender det Modsatte af hans Forgjænger; han var mistroisk, grusom og gjerrig; Blodsudgydelse syntes at vederqvæge ham, ligesom en Drif Vand den Tørstige. En saadan Herre havde Allis Fiender ventet paa, og strax kom deres hemmelige Misundelse atter tilsyne. Daglig fremførte de Bagvaskelser mod Skatmesteren; i Begyndelsen agtede Kongen ikke derpaa, men snart syntes en uventet Begivenhed at gjøre deres Bestyldninger til Sandhed.

Kongen forlangte nemlig at see en kostbar Sabel, som den tyrkiske Keiser havde stjenket Schach Abbas, og som nogle af Hoffolkene omtalte. Sabelen var ikke at finde, uagtet den var anført paa den Fortegnelse, som den store Abbas havde efterladt sig; og hos Schach Sefi opstod nu den Mistanke, at Skatmesteren havde stufket den til Side. Det var netop dette, som Allis Fiender ønskede; de fordoblede deres Bestyldninger, og asmalede ham som den værste Bedrager. "Han har bygget mange Huse, som bruges til Herberger for Fremmede," sagde de, "og han har med stor Befkostning ladet opføre flere andre offentlige Bygninger. Han kom til Hoffet som en nøgen Hyrdedreng, og dog besidder han nu umaadelige Rigdomme. Hvorfra skulde han vel kunne have alle de Kostbarheder, hvormed hans Huus er opfyldt, dersom han ikke bestjal det kongelige Skatkammer?" Idet Allis Fiender saaledes anklagede ham, traadte han netop ind til Kongen, som med et vredt Blik sagde til ham: "Alli Beg, din Utrofskab er bleven bekjendt; du har mistet dit Embede, og jeg befaler

dig at aflægge Regnskab inden fjorten Dages Forløb." Ali Beg forfærdedes ikke — thi hans Samvittighed var reen; men han betænkte, hvor farligt det vilde være, dersom han overlod sine Fiender en Tid af fjorten Dage, førend han beviste sin Ustyldighed. "Herre," sagde han, "mit Liv er i din Haand. Jeg er beredt til at nedlægge Nøglen til det kongelige Skatkammer og det Hæderstegn, som du har stienket mig, for din Throne idag eller imorgen, naar du vil gjøre din Slave lyffelig med din Nærværelse."

Denne Bøn var Kongen meget velkommen; han lovede at opfylde den, og tog strax den følgende Dag Skatkammeret i Diefsyn. Alt var i den fuldkomneste Orden, og Ali Beg overbeviste ham om, at Schach Abbas selv, uden at det var blevet anført paa hans Fortegnelse, havde borttaget den savnede Sabel, for at lade et andet Klenodie pryde med Diamanterne. Kongen kunde intet indvende derimod; men Mistroen er uretfærdig og foler sig frænk, naar den seer sig stuffet i sine falske Formodninger. Han udtænkte et Paaskud, og ledsagede Skatmesteren til hans Bolig, for at finde de mange Kostbarheder, som Hoffsolkene havde omtalt; men til hans store Forundring var ogsaa her Alt anderledes, end han havde tænkt sig det. Simple Tapeter bedækkede Væggene, Værelserne vare blot forsynede med det allernødvendigste Bohave, og Gesi maatte tilstaae sig selv, at en middelmaadig Borger boede prægtigere, end hans Riges første Skatmester. Han flammede sig over saaledes anden Gang at være bleven skuffet, og vilde begive sig bort, da en Hofmand viste ham ved

Enden af Galleriet en Dør, som var tilluftet med to stærke Jernskodder. Kongen gik nærmere og spurgte Ali Beg, hvad han gjemte bag saa store Laase og Skodder? Ali Beg syntes overrasket; han rødmede, men fattede sig hurtigt og sagde: "Herre! I dette Bærelse gjemmer jeg det Kjæreste, som jeg har i denne Verden, min sande Eiendom. Alt, hvad du har seet i dette Huus, tilhører Kongen, min Herre; hvad der er i dette Bærelse, er mit; men det er en Hemmelighed, og jeg beder dig, at du ikke forlanger at see det."

Den mistroiske Sefi formodede, at denne ængstelige Opførsel blev fremkaldt ved Bevidstheden om hans Brøde, og han befalede med Hefstighed, at man skulde aabne Døren. Det skete, — og see! fire hvide Bægge vare prydede med en Hyrdestav, en Fløite, en daarlig Klædning og en Hyrdetaske; det var de Skatte, som disse Jernskodder og Laase gjemte.

Alle Tilstedeværende studsede, og Schach Sefi skammede sig tredie Gang, da Ali Beg med største Betsedenhed talede saaledes: "Mægtige Konge! Da den store Abbas traf mig paa et Bjerg, hvor jeg vogtede min Hjord, vare disse Ubehydeligheder min hele Rigdom. Jeg gjemte dem fra den Tid af som min eneste Eiendom; de vare et Erindrings tegn om min lyffelige Barndom, og den høimodige Fyrste var altfor god, til at han skulde have villet berøve mig dem. Jeg haaber, Herre, at ei heller du vil tage dem fra mig, og at du vil tillade, at jeg med dem vender tilbage til hiin fredelige Dal, hvor jeg i min Armod levede lyffeligere, end her i dit Hof's Overflødighed."

Alli taug, og alle de Omkringstaaende vare dybt rørte. Kongen drog sin Raftan af og iførte ham den selv (et Tegn paa den høieste Naade); Misundelsen og Bagvaskelsen vare slagne med Skjændsel, og de vovede aldrig mere at opløste deres Hoveder mod denne Edle. Alli levede længe og nød Belønningen for sine Dyder; han var nemlig elsket og agtet, medens han levede, og efter hans Død vare Taarer de tause Kvotalere ved hans Grav. Alle Stadens Indbyggere ledsagede hans Liig, og i Efterverdenens Mund hed han endnu stedse "den ædle, uegennyttige Alli."

Hamet og Raschid.

En brændende Tørre havde allerede i lang Tid ødelagt Indien, da to Hyrder, Hamet og Raschid, mødte hinanden paa Grændsen imellem deres Marker. De vare nær ved at omkomme af Tørst, og saae deres Hjorde i den samme Tilstand. De hævdede deres Dine mod Himlen, og anraabte den om Hjelp; da opstod der pludselig en dyb Stilhed; Fuglene op-hørte at synge, Hjordenes Brølen og Brægen forstummede, og Hyrderne saae i Dalen en ophøiet, overjordist Menneske-stiftelse nærme sig dem. Det var Jordens høie Aand, som uddeler Lykke og Ulykke til de Dødelige; i den ene Haand holdt han Overflødighedens Kornneeg, og i den anden Dø-

læggelsens Segel. Hyrderne bævede af Skræk, og søgte at skjule sig; men Aanden tiltalede dem med en saa blid Stemme, som Jephyrens Hvissen, naar den om Aftenen vugger sig paa Arabiens vellugtende Buskværter. "Træder nærmere, I Støvets Sønner," sagde han. "Jeg er kommen for at tilbyde Eder en Gave, som blot ved Eders egen Daarskab kan blive unyttig og fordærvelig. Jeg vil opfylde Eders Bøn og skjenke Eder Vand, naar I sige mig, hvor meget I behøve for at være tilfredse; men overiler Eder ikke med at svare. Betænker, at med Hensyn til alle menneftelige Fornødenheder Overflødighed er lige saa skadelig som Mangel. Siger mig nu Eders Mening, og du, Hamet, tal du først."

"O naadige Aand!" svarede Hamet, "dersom du vil tilgive mig min Driftighed, saa beder jeg om en liden Bæk, der ikke udtørres om Sommeren og ikke svømmer over om Vinteren." — "Du skal faae den," svarede Aanden, og slog Jorden med sin Segel, der nu blev et velgjørende Redskab. De tvende Hyrder saae en Kilde fremsprudle ved deres Fødder og udbrede sig over Hamets Marker. Blomsterne udaandede en friskere Bellugt, Træerne smykkedes med grønnere Løv, og Hjordene slukkede deres Tørst i den kjolige Strøm.

Nu vendte Aanden sig til den anden Hyrde, og befalede ham at tale. "Jeg beder dig," sagde Raschid, "at du vil lede den store Ganges med alt dens Vand og alle dens Fiske gennem mine Marker." Den godhjertede Hamet beundrede Raschids modige Stolthed, og var hemmelig vred paa sig selv, fordi han ikke havde vovet denne store Bøn, ligesom Raschid

allerede i sit Hjerte glædede sig over det Fortrin, han som Herre og Besidder af Ganges vilde have for den eenfoldige Hamet. Men hurtigt antog Anden en frygtelig Skikkelse og vandrede hen til Ganges. Hyrderne stode i ængstelig Forventning af hvad hiin vilde gjøre, da der i det Fjerne hørtes en vældig Brusen. Ganges, som havde gjennebrudt sine Dæmninger, stød sig frem med rivende Strøm, og Vandet overskyllede og ødelagde i et Dieblif alle Raschids Marker. Det oprykkede Træerne med Rod, opslugte hans Hjørde, og rev ham selv bort med sig. Ganges' stolte Besidder blev en Crocodilles Bytte, medens den beskedne Hamet boede i Fred ved sin Kilde.

Ornen og Ræven.

(Et Syn.)

Den store Konge, Abbas Karasfan, gjorde sin Tjener Mirza til Statholder i Tauris. Mirza holdt Retfærdighedens Vægtstaaal i sin Haand; han beskyttede den Svage, ærede den Vise, og den Flittige blev rig. Hans Undersaatters Dine hvilede med Kjærlighed og Frefrygt paa ham, og enhver Mund velsignede hans Regjering. Men han selv følte ingen Glæde over sine velgjørende Handlinger. En stille Sorgmodighed var udbredt over hans Raskhed, han søgte Ensom-

hed, sad ofte længe hængslen i dybe Tanker, og naar han gik ud, var hans Blik heftet paa Jorden, og hans Skridt syntes matte; kort sagt, Regjeringsforretninger havde tabt al Behagelighed for ham, og han besluttede at løsrive sig fra et Arbeide, som allerede i lang Tid havde været ham en Byrde.

Han nærmede sig altsaa sin Herres Throne; Kongen spurgte om hans Forlangende, og Mirza sagde: "Verdens Behersker, tilgiv din Slaves Dristighed, ham, som du har smykket med Uere, og som vover igjen at nedlægge din Naades Gave for dine Fødder. Du har overdraget mig Bestyrelsen af en herlig Stad og et frugtbart Land, hvis Marker ligne Damas' Haver; men det menneskelige Livs Tid er kort, den er neppe tilstrækkelig til at vi kunne forberede os til Døden. Al vor Stræben er unyttig og intetbetydende; den ligner Myrens Arbeide, som Vandringssmandens Fod ødelægger, og vore Glæder forsvinde, lig Regnbuens Farver, som fremtrylles efter et Uveir af en forbiilende Sky. Tillad altsaa, Herre, at jeg forbereder mig til Evigheden, som er saa nær forhaanden; jeg vil indvie min Aand til Eftertanke, og i stille Ensomhed sysselsætte mig med Religionens hellige Betragtninger. Jeg ønsker, at Verden vil glemme mig, ligesom jeg vil forjage enhver Tanke om den af min Sjæl, indtil det sidste Dieblif lader Evighedens Slør falde og fremstiller mig for den Almægtiges Domstol."

Der bødte Mirza sig mod Jorden og tang. Kong Abbas blev saa forfærdet over denne Tale, at han skjælvde paa sin Throne; han betragtede sine Hoffolk, der stode rundt om-

kring, men deres Ansigter vare blege og deres Dine fæstede mod Jorden. Ingen oplod sin Mund, indtil Kongen efter lang Eftertanke først brød Taussheden. "Mirza," sagde han, "Skæf og Tvivl have grebet mig; jeg er bleven lige saa forfærdet, som en Mand, der med uimodstaaelig Magt bliver stødt hen imod Randen af en steil Afgrund; men endnu veed jeg ikke, om jeg virkelig svæver i Fare, eller om det blot er en Drøm. Jeg er, ligesom du, en Drm her paa Jorden; mit Liv er et Dieblif, og Evigheden, mod hvilken Dage, Aar og Tidsaldere ere Intet, opfordrer ved sin frygtelige Nærhed ogsaa mig til at forberede mig. Men skulle vi overlade Regjeringen over de Troende til flette Menneffer, der leve som usornuftige Dyr og hverken frygte Døden eller Guds Dom? Er Eneboerens Celle den eneste Port til Paradis, og ere det store Folks Syssler i denne Stad fordømmelige Synder? Ikke Alle kunne være Eneboere; derfor kan ei heller det, at boe i en Ørken, være den eneste, Gud velbehagelige Gjerning. Begiv dig til det Huus, som jeg her i Staden har ladet indrette til Bolig for dig; jeg vil tage dit Forlangende under Overveielse, og jeg haaber, at Han, som oplyser den Bedendes Sjæl, vil give mig Styrke til at fatte en viis Beslutning."

Mirza gif bort, men den tredie Dag derefter begjerede han atter Tilladelse til at stedes for Kongen, uden at denne havde ladet ham kalde. Det blev ham bevilget; han traadte ind, og hans Ansigt var muntert. Han tog et Brev frem af sin Barm, kyskede det, og overrakte Kongen det med sin høire Haand. "Herre," sagde han, "af dette Brev, som Iman

Rosru, der staaer her for dit Alsyn, har sendt mig, har jeg lært, hvorledes man skal føre et helligt Levnet. Det har givet mig Styrke til med Glæde at betragte den forbigangne Tid og med Haab at skue ind i Fremtiden; og jeg vil nu ansee mig for lyffelig ved at være en Skygge af din Magt i Tauris og ved at bære den Hædersdragt, hvorfra jeg nyligen ønskede mig befriet." Kongen hørte paa Mirza med nysgjerrig Forundring; og saasnart han taug, rakte han Brevet til Imanen, med Befaling at læse det høit. Den hele Forsamling henvendte Dinene paa den gamle, vise Mand; hans Kinder farvedes af en besteden Undseelses Rødme, og efter nogen Tøven læste han følgende Ord: "Ewig Lyfsalighed worde Mirza til Deel, ham, som vor store Beherskers Wiisdom har hædret med et Statholderskab. Da jeg hørte din Beslutning, at unddrage Indbyggerne af Tauris din heldbringende Haand, blev mit Hjerte ramt af Kummerens Piil, og Sorgen formærkede mine Dine; men hvo tør vove at tale for Kongens Alsyn, naar han vredes? eller hvo tør bryste sig af sin Wiisdom, naar Twivl foruroliger Kongens Sjel? Jeg vil imidlertid fortælle dig min Ungdoms Historie; thi du har igjen vaft Erindringen derom hos mig; gid Propheten i dig vil forherlige den Sandhed, som den lærte mig."

"Jeg blev undervist af den vise Alnazer i Lægekunstens Hemmeligheder, og blev meget tidligt kyndig deri. Jeg kjendte de Urters Kræfter, i hvilke Solen har indaandet Sundhedens Stof, og jeg begyndte at helbrede de Syge med deres Balsom; men Elendighedens Billede, den langsomme Hensvinden

og endelig Døden selv, som daglig stode mig for Dine, opfyldte mit Hjerte med Frygt og Gysen. Stedse saae jeg Graven, hvis Bytte jeg tidligt eller sildigt skulde vorde, aaben for mig, og dette drev mig til den Beslutning, at anvende mine faa Dage til hellige Betragtninger. Alle jordiske Goder, som jeg kun kunde besidde i en saa kort Tid, syntes mig foragtelige, og jeg betragtede dem som lutter Hindringer for et fromt Levnet. Jeg nedgravede altsaa mine Penge i Jorden, forsogede det menneskelige Selskab, og begav mig til en Ørk. Jeg tog min Bolig i en Hule, som jeg fandt paa Siden af et Bjerg; jeg drak Vand af en forbirislende Kilde, og de usle Frugter og Urter, som vorede i denne vilde, udrykkede Egn, vare min Næring. Ofte satte jeg mig ved Indgangen til Hulen, vendte Ansigtet mod Østen, og vaagede saaledes hele Nætter, for ved disse heftige Anstrengelser at aabne min Aand for Prophetens Indskydelse og vorde deelagtig i guddommelige Aabenbaringer. En Morgen, da jeg saaledes havde gennemvæget Natten, og den østlige Himmel begyndte at forgyldes af den opgaaende Sols første Stråler, blev jeg overvunden af Søvnens Magt. Jeg slumrede ind, og havde et Syn; det forekom mig nemlig, at jeg var udenfor min Hule; det blev lysere og lysere, og da jeg vendte mine Bine mod den fremstraalende Morgenrøde, bemærkede jeg en mørk Plet. Den bevægede sig, og blev større og større, jo nærmere den kom, indtil jeg endelig kunde skjelne en Ørns Skiffelse. Jeg fulgte dens Flugt med mit Blik, og saae den i en liden Afstand fra mig svæve ned til et Sted,

hvor der laae en Ræv, hvis Forbeen syntes at være brækkede. Ornen bar i sine Kløer et Stykke af en ung Raa, som den lagde hen for den syge Ræv, hvorpaa den igjen svang sig op i Luften. Jeg vaagnede og overtænkte endnu, hvad denne Drøm vel kunde betyde, da jeg fra Himlen hørte en Stemme, der taledes saaledes: ""Kosru, jeg er den Engel, som paa den Allmægtiges Befaling har opskrevet dit Hjertes Tanker og sendt dig dette Syn, for atter at lede din forvildede Aand paa rette Wei. Op! og efterlign Ornen! Du besidder dens Kræfter, og en Mængde elendige Mennesker sætte deres Haab til din Hjelp. Træd hen til de Svage og Syge i deres Nød, og bring dem Sundhed og Velsignelse. Dyden bestaaer ikke i dorst Rolighed, men i Virksomhed og Arbeide; og naar du beriser et af dine lidende Medmennesker noget Godt, saa opfylder du det skønneste af alle de Bud, som Fromheden paa-lægger. Velgjørenhed opløfter Menneskets Natur; den sætter ham ved Siden af den Allmægtige, og lader ham allerede her paa Jorden nyde den Lykke, der som en Belønning for hans gode Gjerninger beredes ham i Paradiset.""

"Da jeg hørte disse Ord, var det ligesom om et Bjerg havde jernet sig for mine Fødder. Jeg knælede ned i Støvet og angrede min Bildfarelse; jeg vendte tilbage til Staden og opgravede igjen min Skat; jeg var gavmild, og alligevel blev jeg rig; ja ved min Videnskab, at kunne gjøre Ende paa de legemlige Under, fik jeg ofte Leilighed til at helbrede selve Sjælens Sygdomme. Jeg iførte mig de hellige Klæder; jeg blev æret mere, end jeg fortjente, og ifølge Kongens naadige Befal-

ling blev det mig forundt at nærme mig hans Throne. Men lad denne Underviisning ei fornærme dig; jeg gjør mig ingenlunde til af en Wiisdom, jeg ikke besidder. Ligesom Orfenens Sand drifter Regnen og Morgenduggen, saaledes indsuger jeg, der ogsaa blot er Støv, Prophetens hellige Lærdomme. Al Wiisdom er unyttig, naar vi indeslutte den i os selv og ikke meddele Andre den, og et Liv, der tilbringes i ørfesløs Eensomhed, har intet Værd. Vi selv kunne ikke finde Andet end Viltsfarelser; men naar Himlens Porte aabne sig for dine Dine, og dens Lys udbreder Wiisdom i din Sjæl, da skal du stue Sandheden uden Slør. Haab stedse paa dette herlige Syn, og efterlign imidlertid den velgjørende Drn. Hvem Meget er givet, af ham fordres Meget; men en Fyrste, som du, har en Deel af Guds Magt i sine Hænder; han kan ved sit Exempel danne sine Undergivne og gjøre egenlystige Gemytter til veldædige. Vederqvæg altsaa dit Land med din Dyd, ligesom med en himmelsk Strøm, og haab med fast Tro paa Belønning i Evigheden. Lev vel. Han, hvis Bolig er Himlen, smile ned til dig og lade timelig og evig Lykksalighed skrives ved Siden af dit Navn i sin Villies Bog."

Kongen blev, ligesom Mirza, ved dette Brev befriet fra sin Tvivl, og han saae sig om med et muntert Blik, der udbredte Glæde blandt de Tilstedeværende. Han sendte Statthalderen tilbage til hans Provinds, og befalede, at man skulde optegne denne Begivenhed, for at underrette Esterverdenen om: at Gud blot finder Behag i det Levnet, som er Menne-
 skheden nyttigt.

Den hungrige Araber.

En Araber havde forvildet sig i Ørkenen. I to Dage havde han ikke spist noget, og var i Fare for at dø af Hunger. Endelig traf han paa en af de Brønde, af hvilke de Reisende vande deres Kameler, og saa en lille Læderpose, der laa i Sandet. "Gud være lovet," sagde han, idet han tog den op og følte paa den; "det er, troer jeg, Daddeler eller Rødder; hvor jeg skal vederqvæge og styrke mig paa dem!" I dette søde Haab aabnede han Posen, saa, hvad den indeholdt, og udraabte inderlig bedrøvet: "Ak! det er kun Perler!"

De taknemmelige Dyr.

En ung Konge, som tidligen var kommen paa Thronen, spurgte sin gamle, erfarne Bezir, hvem han kunde stjenke sin Fortrolighed af alle dem, som beilede til hans Gunst. — "Konge," sagde Beziren, "Ingen, som du ei har prøvet; thi desværre er Mennesket, som burde være den taknemmeligste og ædleste Skabning, ofte det meest bedrageriske og utaknemmelige blandt alle Væsner. Dette kan du lære af Kongen af Aleppo's Historie, dersom du har Lyst til at høre den." — "Det har jeg," sagde den unge Konge; "fortæl!"

"Sultanen af Aleppo," fortalte Beziren, "var nedssunken i Dppighed, og overlod sine Regjeringsforretninger til Andre. Da han nu fremfor Alt elskede Stads og Pragt, havde han ogsaa fortrinligen stjenket sit Hjerte til en Juveleer, som forstod altid at more ham med eet eller andet nyt Blandværk, og lidt efter lidt opsvang sig til de første Betjeneringer ved Hoffet. Tilfældt blev det endog betroet ham at opdrage den tilkommende Thronarving, Prinds Behadir; skjøndt han lige saa lidt besad Kundskaber som god Villie dertil. Kongen havde imidlertid nu eengang kastet sin Naade paa ham, og han kunde ikke see, hvor slet hans Barn blev opdraget, førend omsider en Grusomhed aabnede hans Dine og viste ham saavel hans Søn som dennes uværdige Opdrager i det rette Lys."

"Den forheaværende Juveleer indgjød sin Lærling, Prindsen, alle de lave Tilboieligheder, som vare fremfaldte ved det Gaandværk, han tidligere havde drevet. Kjærlighed til Rigdom og kostbare Edelstene, Gjerrighed og Mindesyge, der tillode sig baade Bedragerie og Undertryffelser, vare de Tilboieligheder, i hvilke Læreren og Lærlingen ifkun altfor snart stemmede overeens. Engang havde de tvunget en Jøde, som handlede med kostbare Stene, til at sælge disse for en Priis, hvormed han ikke kunde være fornøiet. Han forlangte dem tilbage, men fik dem ikke; han streg over Vold, og man lod ham prygle tildøde. Denne slette Handling kom endelig for Sultanens Øren, og nu begyndte han at undersøge, hvem han havde stjenket sin Tillid. Han erfarede alle de nedrige

Handlinger, som hans Søn og dennes Opdrager havde begaaet, og der blev intet Andet tilbage for ham, end med Sorg og Anger at forvise Prindsen til et afsidesliggende Skovflot, og at jage den forhenværende Juveleer med Skam og Skjændsel ud af sit Land.

Rustem, saaledes hed dette nedrige Menneſke, tiltraadte ſin Vandring med en forhærdet Skurks Harne; Ratten overfaldt ham i en mørk, tæt Skov, og pludſeligt ſtyrtede han ned i en Grav, ſom man havde gjort til en Fælde for vilde Dyr ved at bedække den med Moſ. Intet kan ſammenlignes med hans Overraſſeſe og Skræk, da han opdagede, at han ikke beſandt ſig alene her, men i Selſkab med en Abe, en Løve og en Slange. Hvert Dieblif troede han at blive diſſe Dyrs Bytte, men de ſkaanede ham, fordi de ſelv vare i Nød og ſaae, at han følte den ſamme Angeſt, ſom de. Saaledes henrandt den ſkræffelige Rat; og da han om Morgenſen hørte et Menneſkes Fodtrin, begyndte han ynkeligen at raabe om Hjelp, for at bevæge den Forbigaaende til Medlidende. Denne var en Kjøbmand ved Navn Ahmed, ſom havde et medlidende Hjerte og ſtrar ilede hen til det ulykkelige Sted. Han gjorde et Kieb tilrette, og kaſtede det ned i Gruben; men hvor forundret blev han, da han ſaae, at han, iſtedetfor et Menneſke, havde truffet en Abe op til Randen af Graven. Aben havde været hurtigere end Menneſket til at gribe Touget, og havde reddet ſig forſt. Kjøbmanden blev vred paa det uforſkammede Dyr og vilde ſtøde det tilbage, men da ſagde Aben venligt: "Lad det ikke angre dig at have reddet mit Liv.

Dyrene elste deres Belgjørerere og ere taknemmelige imod dem. Men hiint Menneſſe, ſom ligger dernede, er en Utaknemmelig, og jeg frygter, at han engang kun ſlet vil gjengjelde din Belgjærning. Jeg boer her ved Foden af Bjerget, og onſker, at jeg maa ſee dig igjen, for at kunne bevife dig min Erkjendtlighed for denne Kjærlighedsgjærning."

Ahmed agtede lidet paa Albens Leſter, og kaſtede hurtigt Touget ned igjen, for at trække Menneſſet op. Dragten blev nu meget tungere end den første Gang, og han glædede ſig allerede til at ſee den ſtakkels Ulykkelige, da en Løves filtrede Haar, Tænder og Kløer kom tiſſyne. Kjøbmanden forfærdedes, og havde nær ſluppet Touget; men Løven tilraabte ham venligt: "Frygt intet, og træk mig kun heelt op; i mig erhverver du dig en Ven, ſom du ikke bør foragte. Jeg er ſtærk nok til at kunne redde dit Liv, naar du engang ſkulde komme i Fare, og vil ſikkert bevife dig mere Godt for din Belgjærning, end det troløſe Menneſſe, ſom ligger dernede i Graven." Ved denne Tiltale fik Kjøbmanden Mod, og han trak Løven heelt op. "Min Ven," ſagde Dyrenes Konge til ham, "min Hule er her i Skoven, jeg haaber at ſaae dig at ſee igjen, og ſkal da viſe mig erkjendtlig; fordi du har befriet mig."

Løven gif bort; og paa det endnu ſtedſe i Graven liggende Menneſſes gjentagne Bønner kaſtede Kjøbmanden tredje Gang Touget ned; men førend han havde begyndt at trække det til ſig, ſnøede en Slange ſig op ad det. "Er da al Verdens Utoi ſkjult i denne Hule?" raabte han opbragt;

men Slangen afbrød ham og sagde: "Vær ikke fortrydelig, fordi du har reddet mig; jeg vil gjengjelde dig din Belgjerning ved venstabeligen at meddele dig en Efterretning, som kan blive dig meget nyttig, dersom du agter derpaa. Menneſket, som endnu er alene tilbage nede i Graven, er en utaknemmelig, ondſkabsfuld Skabning. Tro mig: Slangen er der bleven tildeelt en Klogskab, som ofte fattes Menneſket. Han er en Skurk, som Forſynet vil straffe for hans Forbrydelser; overlad ham til hans Skjebne, eller du vil komme til at angre din Belgjerning. Men jeg ſeer, du er blødhjertet; du vil ikke følge mit Raad. Nu, ſaa gjør da, hvad du vil. Du har reddet mit Liv, og derfor ſkal jeg være taknemmelig. Lev vel. Min Bolig er tæt ved den nærliggende Stads Muur, og jeg haaber at ſaae dig at ſee igjen der i Byen."

Saaledes talede Slangen, og ſmutterede bort. Men Kjøbmanden var altfor medlidende, til at han ſkulde have fulgt dens Raad; han fæstede Louget ned fjerde Gang, og traf endelig Menneſket op. Den Ulykkeligeſ blege Anſigt rørte Kjøbmanden; han fæstede ſig ned for hans Fodder, og takkede ham med Taarer for hans Hjelp. "Enhver Blodsdraabe, ſom flyder i mine Arer, vil jeg, høimodige Befrier, med Glæde udgyde for dit Vel, dersom Forſynet giver mig Leilighed til at opoffre Alt, hvad jeg har og formaaer, til dit Bedſte." Saaledes talede han, og til Beviis paa ſin Erkjendtlighed begyndte han at lyve for ſin Belgjører: "Jeg hedder Ruſtem," ſagde han, "og er en Adelsmand fra den nærliggende Stad. Kongen gjorde mig til ſin Bezir, og overdrog mig at have

Opfyn med hans Søn, Prindsen. Jeg bestyrede mit Embede med Trofast og Iver; men Prindsen var et ondskabsfuldt Menneſte, mine Formaninger forbedrede ham ikke, og han begik de hæsligſte Udfvævelſer. Jeg aabenbarede dette for Kongen, men Prindsens Moder, Dronningen, forsvarede ham, og man hørte mig ikke. Endelig dnygede han ſaaledes Forbrydelſer paa Forbrydelſer, at Kongen ſik Dinene op og ſatte ham ſangen paa et eenſomt Slot, der ligger i Nærheden af denne Skov. Mine Fiender benyttede ſig heraf, og paabyrdede mig Skylden for Prindsens Laſter. Den utaknemmelige Konge troede dem, ſtratog mig mit Embede, ſom jeg havde beſtyret med ſaa megen Iver, og jog mig paa en vanærende Maade bort fra ſit Hof. Igaar Aftes ankom jeg til denne Skov; jeg gik henſjunken i tungſindige Betragtninger over Menneſkenes Utaknemmelighed, da jeg ſaldt ned i denne Grav til de tre hæslige Dyr, fra hvis Selſkab du, hvimodige Befrier, nu har reddet mig; thi uden Tvivl var jeg inden kort Tids Forløb bleven et Offer for deres Hunger og Raſerie." Nu klagede han over Menneſkenes Utaknemmelighed og Kongens Uretſfærdighed, og blandede ſaa mange ſkønne Sententſer i ſin Tale, at Ahmed troede at have frelſt en Viis. "Jeg boer i den veſtlige Ende af den nærliggende Stad," tilſøiede Bedrageren til Slutningen, "og beder dig at følge med mig, forat jeg kan ſaae Leilighed til at viſe dig min Taknemmelighed ved idetmindſte at beværte dig en kort Tid."

Ahmed takkede den høflige Bezir for hans Indbydelse, men fortsatte ſin Reife, glad ved Tanken om at have udøvet

en god Handling. Han kom til Persien, og var heldig i alle sine Foretagender. Han solgte sine Edelstene til en høiere Priis, end han havde haabet; hans Rigdom forøgedes Dag for Dag og fremkaldte det Vnske hos ham, at see sit Fødeland igjen. Han begav sig paa Rejsen derhen, og kom atter igjennem den Skov, i hvilken han for nogle Aar siden havde hjulpet de fire Fangne op af Faldgruben. Med Glæde mindedes han nu den taknemmelige Rustems skønne Uttringer, og uden at tænke videre paa de tre Dyr's Løfter, takkede han dem i sit Hjerte, fordi de ikke havde dræbt den brave Mand, — da han pludseligt blev overfalden af en heel Flok Røvere. De fratoge ham hans Hest, hans Penge og de Perler, som han havde indkjøbt; ham selv bandt de nøgen med Hænder og Fødder til et Træ, og ilede bort igjen i største Hast.

Den ulykkelige Ahmed vovede ikke at skrike, af Frygt for at lokke eet eller andet glubende Dyr hen til det Sted, hvor han stod. Han arbejdede længe paa at sønderrive sine Lænker; men forgjæves. Ved den idelige, heftige Bevægelse rev han tilsidst Hænder og Fødder tilblods; hans Smerte udbrød i et ynkeligt Klageffrig, som lød gjennem den hele Omegn. Det naaede ogsaa den store Abes Øren, der boede ikke langt fra dette Træ. Den nærmede sig; og saasnart den gjenfjendte sin Befrier, sprang den til, søndergnavede Rebene med sine Tænder, tog Ahmed, der, svækket af Hunger og Anstrengelse, halvdød sank ned for dens Fødder, i sine Arme, og bar ham ind i sin Hule, hvor den gav ham vilde Frugter at spise. Efter at have gjort et Leie tilrette for ham af tørt

Lov, satte den sig ved Siden af ham, klappede venligt hans Hænder og trøstede ham. Derved kom Ahmed til sig selv igjen, og fortalte nu den godhjertede Abbe den ulykkelige Begivenhed, som havde bragt ham i denne Rød. Abben kjendte Røvernes Opholdssted, og listede sig hen til dem. De laae alle i dyb Søvn, og ved Siden af dem stode Sække fulde af Guld. Den tog den sværeste af dem paa sine Skuldre, snappede nogle Klæder til sin nøgne Gjest, og ilede glad tilbage til sin Hule. "Der," sagde den, og lagde sit Bytte ned for sin Belgjører's Fodder, "der har du din tabte Eien-dom igjen; det glæder mig, at jeg har kunnet bevise dig en Tjeneste."

Ahmed takkede Abben, trak Klæderne paa, tog Pengesækken og gik bort. Han besluttede at tage ind til sin Ven Rustem og købe sig en anden Hest til at reise videre med. Han forestillede sig den redelige Bezir's Glæde over dette uventede Besøg saa levende, at han ikke følte sin Pengesæks Tyngde; men pludseligt blev han opskræmmet af disse søde Drommerier ved en fremspringende Løves Brølen. Hans Fodder stivnedes af Skræk, og en gruelig Død syntes ham uundgaelig. Men Løven gjenkjendte sin fordums Befrier; den gik langsomt hen imod ham, logrede venligt med Halsen og talede saaledes til ham: "Befkommen, min Ven, min Belgjører! træd ind i min Hule, og lad dig beværte af Løven, som vil vise sig erkjendelig, fordi du hjalp den op af Gruben."

Ahmed, som ved Abbens Opførsel havde fattet Godhed for Dyrene, gik med. Undervejs fortalte han, hvad der var

modt ham, og hvor kjærligt Aben havde erstattet ham hans Tab. Løven roste Abens Opførsel, og sandt den sjon; men for ikke at synes mindre erkjendtlig og høimodig, end en svag Underfaat i dens Rige, bad den sin Gjest om at tøve lidt i Hulen, og gif bort. Den streifede omkring i Skoven, og stødte endelig paa Prinds Behadir, som paa Jagten var kommen bort fra sine Tjenere. Denne Prinds var et grusomt, uretsfærdigt Menneſte, og hans Fader, Kongen, holdt ham endnu stedse fangen paa Skovslottet. Hans Betjente maatte ledsage ham overalt og passe paa ethvert af hans Skridt; men nu havde han forfulgt et Raadyr med en saadan Hidsighed, at han var kommen langt bort fra sit Følge; thi den, som Forsynet vil straffe for hans Forbrydelser, iler selv, uden at vide det, sin Undergang imøde. Neppe fik Løven Die paa Prindsens kostbare Turban, der var besat med mange glimrende Edelstene, førend den anfaldt ham, kastede ham til Jorden og sønderrev ham. Derpaa tog den Turbanen imellem Tænderne og bragte sin Gjest den som et ringe Tegn paa sin Erkjendtlighed, fordi han havde befriet den.

Ahmed fik i denne Turban en umaadelig Skat. Hjertelig glad over Dyrenes Taknemmelighed, begav han sig nu paa Veien til Staden, for at underrette sin Ven Rustem om sin store Lykke; "thi kunde han vel — tænkte han — modtage mig mindre kjærligt, end disse vilde Dyr?" Hans Hjertes Glæde gjorde ogsaa hans Fødder lette, og Solen stod endnu høit, da han naaede Hovedstaden, hvor Efterretningen om Prindsens voldsomme Død allerede var almindeligen be-

kjendt. Hans Følge havde fundet det sønderrevne Legeme i Skoven; men da den kostbare Turban var borte, kunde man endnu ikke bestemme, om han var bleven sønderreven af et vildt Dyr, eller myrdet af Røvere, der saaledes havde mishandlet hans Legeme, for desto bedre at skjule deres Misgjerning.

Ahmed vidste Intet af alt dette. Han opspurgte sin Vens Bolig, og fortalte ham, saasnart han havde omarmet og kysset ham, sine besynderlige Hændelser. Han viste ham Albens og Lovens Foræringer, og spurgte ham om Raad, hvorledes han paa den fordeelagtigste Maade kunde sælge de kostelige Stene, der sad paa Turbanen. Rustem gjenkjendte strax Prindsens Turban, og glædede sig ret hjerteligt over dette Tilfælde, hvorved han haabede igjen at erhverve sig Kongens Raade. Men han forstod at skjule sin Ondskab, og sagde til sin Gjest: "Spiis og drif, kjære Ven, og vær ved godt Mod. Imedens du udhviler dig efter din besværlige Reise, vil jeg bringe Turbanen til nogle Juvelerer og erkjendige mig om, hvor høit de vurdere disse kostelige Edelstene."

Ahmed gjorde som hans Ven forlangte; han spiste, drak og lagde sig til at sove; men imidlertid ilede Rustem med Turbanen til Kongen og sagde: "Herre, jeg har opdaget en af din Søns Mordere; thi dette er Prindsens Turban. Jeg kjender Stenene meget godt; jeg har selv kjøbt dem, da jeg endnu stod for din Throne." Nu klagede han paa det veemodigste over Prindsens Ulykke, og begyndte at græde saa heftigt, at han syntes ikke at kunne fremføre et Ord mere. Kon-

gen taffede ham for hans Efterretning, og var nær ved at troe, at han havde gjort ham Uret, da han hørte Hyleren tale med saadan Omhed om hans ulykkelige Søn.

Han sendte ufortøvet Bagt hen til Rustens Huus, og den sovende Ahmed blev bunden og bragt for Kongens Throne. "Ridding," sagde denne til ham, "hvorledes har du kunnet vove at begaae den Forbrydelse, at dræbe min Søn? Hvem ere dine Medskyldige i denne ryggesløse Daad?" Den stakkels Ahmed var sig ikke nogen Forbrydelse bevidst, og blev høiligen forundret over dette Spørgsmaal; men da han saa sin Turban ligge ved Thronens Fod og fik Die paa sin troløse Ven, der smilede haanligt ad ham, blev han saa heftigt forstræffet, at han skjælvede og bævede. Hans Tunge var som død i hans Mund, og hans Dine stirrede ubevægelige mod Jorden. Kongen anfaae denne Opførsel for en taus Tilstaaelse af hans Brøde, og sagde: "Før dette nedrige Menneſte paa et Uſel igjennem Byens Gader; en Herold ſkal gaae foran ham og udraabe hans Miſgjerning; derpaa ſkal han kaſtes i et dybt Fængſel; og naar min Søns Liig er begravet, ſkal han ende ſit ryggesløſe Liv under de ſkrækkeligſte Pinſler."

Kongens Befaling blev iøbliffeligen iværkſat. Ahmed blev given til Priis for alle Pøbelens Forhaanelſer, og derpaa kaſtet i et dybt Hul. Her ſukkede og klagede han nu over, at han havde været ſaa taabelig, ikke at følge de tre Dyrſ Raad, og at betroe ſig til den nedrige Ruſtem. Han havde intet Andet at vente, end den forſmædeligſte Død, og han beredte ſig allerede dertil, da Slangen, ſom havde havt

et opmærksomt Die med sin Vens Skjebne, kom til ham i Fængslet. "Har jeg ikke allerede sagt dig," saa talede den, "at dette Menneſte er en Utafnemmelig, der ifkun ſlet vilde gjengjelde dig den Velgjerning, ſom du beviste ham? Men jeg har lovet, ved Leilighed igjen at hjelpe dig, ligesom du har hjulpet mig; og jeg holder mit Ord. Tag denne Urt; jeg har ſaaet Kongens fjærefte Gemalinde med et dødeligt Bid, og intet andet Lægemiddel kan helbrede hende. Kongen er nær ved at fortvivle, og vil modtage dig med Glæde; thi hos Eder Menneſter er Den ſtedſe velkommen, der forſtaaer at gjøre ſig uundværlig." Ahmed havde af ſin Ulykke lært, hvor gavnligt det var at følge denne kloge Slanges Raad, og gjorde ſom den befalede. Saasnart man ved Hoffet erfarede, at en af de Fængne kjendte helbredende Urter mod Slangegift, blev Ahmed uopholdeligen ført til Dronningen. Han lagde ſin Urt paa Saaet, og Dronningen blev inden ſaa Dieblikkes Forløb fuldkommen raſt.

Kongen, ſom havde anſeet ſin fjærefte Gemalindes Død for uundgaaelig, var ude af ſig ſelv af Glæde over denne hurtige Helbredelſe. Ahmed benyttede dette gunſtige Dieblik, og ſagde: "Herre, den ophøiede Dronning, din Gemalinde, er befriet fra ſine ſkræffelige Smærter, og min Haand har reddet hendes Liv; men jeg er i Fare for at miſte mit under de grueligſte Pinſler, ſom jeg ikke har forſkyldt. Herre, du er altfor retfærdig til at ville lade en Uſkyldig dræbe. Jeg er ikke din Sønns Morder. Ruſtem, min Anſlager, har begaaet et ſort Forræderie imod mig, for ved min Undergang igjen at

erhverve sig din Gunst, som han har forbrudt ved sin Utro-
skab." Og nu fortalte han Kongen alle sine vidunderlige Be-
givenheder, lige fra den Tid, da han kom til Faldgruben,
indtil det Dieblif, da han stod for hans Throne.

Kongen, der virkelig var en retfærdig Mand, lod strax
den ugudelige Rustem hente. Han kom hurtigt; thi han
troede, at Kongen vilde belønne ham for hans Opdagelse;
men han blegnede af Forsærdelse, da han saa den fangne
Ahmed hos Kongen. "Har denne Mand draget dig tilligemed
tre Dyr op af en Faldgrube?" spurgte Kongen. Rustem
vovede ikke at negte, og svarede: "Ja." — "Har du gjen-
gjeldt hans Velgjerning med Noget?" spurgte Kongen videre.
"Nei, Herre!" fremstammede den Utafnemmelige. "Har du
optaget ham som Gjest i dit Huus og spist med ham?" Ru-
stem forstummede ved dette sidste Spørgsmaal, og Kongen
vedblev: "Du Uhyre! Du befylder den, som har frelst dit
Liv, din Gjesteven, for den største Forbrydelse, for derved
at drage et sort Slør over dit eget lastefulde Liv! Du har
forgiftet min Søn med din urene Mande; jeg estergav dig
den fortjente Løn for din Utroskab, da jeg ikke vilde straffe
en Skurk, fordi han havde fordærvet en Ting, som jeg ikke
burde have betroet til hans Hænder, uden at have prøvet
deres Reenhed. Men nu er jeg Dommer i en fremmed
Sag, og jeg befaler dig, Bezir, at du skal lade dette Umen-
nesse offentlig fore omkring til Skue, og at en Herold skal
bekjendtgjøre hans Skjændselsdaad; og naar Folket har haanet
ham nok, saa lad ham døe en langsom Død i et Fængsel.

Denne Fremmede derimod skal du give kostbare Foræringer; før ham selv paa en hvid Elephant igjennem Staden, og lad udraabe foran ham, at Kongen ærer hans opdagede Usthyldighed."

Saaledes talede den retfærdige Konge, og Beziren adlød nøiagtigen hans Befalinger. Rustem omkom i et dybt Fængsel, og Ahmed vendte rig og tilfreds tilbage til sit Fædreland, efterat han saavel som Kongen havde lært: aldrig at sætte sin Lid til noget Menneſte, som man ikke kender, og ikke at tage Nogen til sin Ven, hvis tidligere Handlinger afgive et slet Vidnesbyrd.

"Dette, o Konge!" sagde Beziren, "er min Fortælling. Læg den paa Hjertet; og dersom min Erfaring ikke er dig nok, saa tænk paa hine taknemmelige Dyr's Vidnesbyrd."

Den gjerrige Kjøbmand i Bagdad.

Karasan, en Kjøbmand i Bagdad, var bekjendt over hele Orienten formedelst sin Gjerrighed og sine umaadelige Rigdomme. Hans Herkomst var dunkel, ligesom Gnistens, der frembringes i Mørket ved at slaae Staal og Flint imod hinanden; men arbeidsom Taalmodighed og vedholdende Flid havde gjort ham rig. Saa længe han var fattig, holdt man ham for ædelmodig, men med hans Rigdomme voxede tillige hans

Gjerrighed. Jo mindre han brugte sine Penge, desto kjærere bleve de ham; hans Lyst til at gøre vel tog af, ligesom hans Formue tog til, og Tidens Haand, som bestrøede hans Isse med Snee, tilluffede meer og mere hans Hjerter for enhver medlidende Følelse. Aldrig aabnede han sin Dør for den Fremmede, og hans Haand stødte den Trængende tilbage.

Uagtet denne Ubarmhertighed, følte han imidlertid endnu stedse en hemmelig Frygt for den guddommelige Straf. Han forsømte aldrig nogen Bedetime; han iagttog paa det nøieste alle udvortes Tegn paa Fromhed, og havde tre Gange gjort Pilegrimsreiser til Prophetens Tempel og Grav. Guds-frygt, som er forenet med Mennefskjærlighed, erhverver Høiagtelse og Kjærlighed; men Hyklerie, der søger at svække de Undertrykkedes Forbandelser og Samvittighedens Bebrejdelser ved fremkunstlede Lader og Jagter, opvækker Uvillie og Afsty. Dette var ogsaa den gjerrige Karasans Skjebne; thi naar han, efterat han først med ængstelig Mistro havde gjen-nemsøgt enhver Braa i sit Huus og syv Gange tillaaft sine Dørre, begav sig til Moscheen, saae Enhver efter ham med taus Foragt. Ingen Fattig, som han gik forbi, bad ham om en Almisse, og Ingen hilfede ham, uagtet han var kjendt af hele Staden.

Saaledes havde han levet en lang Tid, og Enhver, som taledes om ham, kaldte ham den gjerrige Karasan. Da lod han aldeles uventet ved en Herold offentlig udraabe: at han var flyttet ind i et prægtigt Huus midt i Staden, for i

denne nye Bolig at uddele Spise til de Fattige og beværte de Fremmede.

Folket strømmede sammen i hans Forgaard, hvor han uddeelte Brød til de Hungrige og Klæder til de Trængende. Hans Dine saae med Medlidenhed paa deres Nød, og hans Kinder glødede af Attraa efter at gjøre vel. Alle vare høiligen forundrede over denne paafaldende Forandring, og den utallige Mængdes glade Mumlen, der lignede et sig nærmende Uveir, gif over til et lydeligt Bifaldsraab. Dette Udbrud af Taknemmelighed rørte Karasan endnu dybere; han gav Folket et Tegn, at han vilde tale; Tummelen lagde sig, Alle bleve opmærksomme, og han sagde:

"Ham, som ved at berøre Bjergene bringer dem til at ryge, den Almægtige og Barmhertige, være Være i Evighed! Han har valgt Sønnen til sine Lærdømmes Overbringer, og i denne Nat sendt mig et Syn, for at oplyse min Sjæl. Jeg sad ene i mit Harem, overregnede ved en Lampes svage Skin Jordelen paa mine Varer, og glædede mig ved denne nye Tilvært til min Rigdom. Da faldt jeg i en dyb Søvn, og hans Haand, som boer i den tredie Himmel, kom over mig. Jeg saae Dødens Engel, lig en ildrød Hvirvelvind, stige ned, og han slog mig, førend jeg ved Bonnen kunde afvæbne hans Haand. Diebliffeligen følte jeg mig løftet op fra Jorden og baaren paa Stormens Vinger gjennem Lusten. Jorden blev for mine Dine saa lille som en Dugdraabe, og Stjernerne straaledede med en Glands, som fordunklede Solen. Paradisets Porte aabnede sig for mig; en Klarhed, som intet

jordist Die kan udholde, straalede mig imøde. En usynlig Magt drev mig hen for den Almægtiges Throne, hvor den evige Dom skulde affiges over mig. Min Prøvelsestid var udrunden; ingen Synd kunde udslættes af mit Liv, ingen god Gjerning soies til det; min Lod var fastet, og alle Naturens Kræfter kunde ikke bevirke nogen Forandring deri. Denne Tanke bragte mig til Fortvivlelse; skjælvende stod jeg der; Angest og Forsærdelse laae som et Bjerg paa min Sjæl. Da talede en Stemme til mig ud af den ildrøde Straaleglands, som brændte foran mig:"

""Karasan, din Fromhed er bleven forkastet, thi den var ikke Andet end Egennytte. Dit Die stuede hverken taknemligt mod Himlen, eller medlidende paa dine Brødre. Dine Medmenneffers Laster og Daarskaber kunne ikke undskyldte din Gjerrighed, uden tillige at fordømme Himlens Velgjerninger. Lyses Solen ikke for Alle? Lade Stjerne ikke deres Vædelige saa vel falde paa Synderen som paa den Fromme? Tilvister ikke Foraarets oplivende Vande Alle Sundhed, og udsæser ikke Høstens Haand sin Velsignelses Fylde lige saa vel over Daaren som over den Vise? Tænk paa, Karasan, at du har gjort dit Hjerte ufølsomt for de Lidendes Rød, og at du med Jernhaand har sammenstrabet dine Skatte. Du har kun levet for dig selv alene; derfor skal du fra nu af ikke stue Himlens Lys eller noget levende Væsen, men eensom henseørge den lange Fremtid. Dde Stilhed skal forlænge Evighedens dvælende Timer for dig, og Mørket forøge din angestfulde Fortvivlelse.""

"I dette Dieblif blev jeg greben af en usynlig, voldsom Svirvelvind. Jeg blev revet bort igjennem Skabningens lyse Svælvinger, og utallige Verdeners fore som Lyn forbi mig. Jeg nærmede mig Skabningens Grændser, mit Blif stirrede ned i den uendelige Tomheds Mørke, hvis dybe Svælg aabnede sig for mig; en frygtelig Afgrund, fuld af evig Stilhed og øde Nat. Ved dette Syn blev jeg greben af en navnløs Forsvælgelse; fra mit Hjertes Dyb opstege Angestens og Længselsens Sukke. O! havde jeg blot været forviist for evig Tid til de andre Fordømtes Fængsel! Deres Sukke vilde da have lindret min Fortvivlelses Qual, og de martrende Flammer have trøstet mig med deres Lys. Havde jeg været fordømt til at beboe en Komet, som efter tusinde Aars Forløb blot een Gang vendte tilbage til Lysets og Livets Egne, da vilde dog Haabet om denne fjerne Tilbagekomst have opklaret det kolde Mørkes lange Mellemrum, og denne Afverling vilde da have forvandlet Evighed til Tid."

"Imedens jeg tænkte saaledes, tabte jeg den sidste Stjerne af Syn; dens svagtstraalende Skin udsluffedes i tykt Mørke. Fortvivlelsens Angest vorede med hvert Aandedrag; ethvert Dieblif rev mig længere og længere bort fra den sidste beboede Verden. En uendelig Afgrund af sort Nat og Mørke laae for mig; eensom og forladt skulde jeg gjennelevende den, stedse længere og længere, og evig længere. Her udstrakte jeg mine Hænder efter det Skabtes Egne med en saa angestfuld Længsel, at jeg vaagnede."

"Dette guddommelige Syn," vedblev han med blidere Stemme, "har lært mig, hvilket kosteligt Gode et Bæsen er, som tager Deel i vor Nød; hiin ængstelige Bamsmægten efter Trøst har overbevist mig om Menneſtefjærlighedens Værd. Medlidenhed har atter opvarmet mit Hjerte; det har aabnet ſig for Velgjørenhed, og brænder af Længſel efter at dele ſin Lykſalighed med alle dem, hvilke den Evige ſaa inderlig har forenet med hverandre, forat Fred og Glæde maae oprinde for alle af gjensidig Kjærlighed og Deeltagelse; thi, af! hvilken uſtatteerlig Trøſt vilde det have været, dersom jeg i hiin øde Eensomhed havde haft en af de Fattige, ſom jeg, uden at række dem en Almisse, ſtødte bort fra min Dør! Alle Flo- ders Guld, alle Bjerges Edelſtene havde jeg med Glæde bortgivet, for blot at ſee en eneste af dem."

Her taug Karasan og hævdede ſine Dine med Taknemmelighed og Arefrygt mod Himlen. Den lyttende Mængde syntes at vaagne op af en frygtelig Drøm, og Chalifen, ſom man til Advarſel fortalte denne Begivenhed, befalede ſine Skrivere, at de til Gavn for Eſterverdenen ſkulde indføre den i Arbejgerne til evig Ihukommelse.

Bennerne og Pengene.

En rig Muſelman havde været ſyg nogle Uger, og forundrede ſig over, at to eller tre af hans Benner ikke beſøgte ham.

"De tør ikke komme til dig," sagde hans Regnskabsfører, "thi Pengene, som du har laant dem, ere forfaldne, og de ere endnu ikke i Stand til at tilbagebetale dem." "Saa gaa da," sagde den Enge, "og siig dem, at de ikke mere skyld mig noget, og at jeg blot beder dem om at komme til mig, for at hente deres Dvitteringer. Jeg vil hellere miste mine Penge, end mine Venner."

V e n n e r n e.

En rig Kjøbmand havde en eneste Søn, som han elskede inderligt. Han lod ham opdrage med den største Omhyggelighed, og forsømte Intet, som kunde forbedre hans Hjerte og danne hans Forstand. Da Drengen havde opnaaet Ynglingsaarene, kaldte Faderen ham for sig og sagde: "Min Søn, jeg har ladet dig lære Alt, hvad en Mand af din Stand og dit Kald bør vide. Fremfor Alt trænger du til den Klogskab, hvorved vi lære at kjende Menneskenes mangehaande Tilboeligheder og Egenskaber. Derfor ønsker jeg, at du i nogle Aar vil reise om i fremmede Lande. Ved Reiser erhverve vi os Erfarenhed; thi jo mere man har seet Mennesker, desto bedre forstaaer man at leve med dem. Verden er en stor Bog, hvoraf den opmærksomme Læser kan øse mange nyttige Lærdomme, den er et Speil, som viser os Menneskene i deres sande Skikkelse. See altsaa flittig i dette Speil, min Søn,

og lær fremfor Alt hiin Klogskab, ved hvis Hjælp en Wiis erhverver sig Livets største Gode, jeg mener en Ven. Finder du blot en eneste Saadan i dit hele Liv, da besidder du det skjonnest og varigste af alle Goder, som ene Døden kan berøve dig. Rigdomme og Lykke ere underkastede tusinde Tilfælde; men denne Skat kan ingen menneskelig Magt berøve os. Søg alisaa paa dine Reiser at finde et saadant Klenodie, og betænk dig ikke paa i Nødsfald at opoffre det Kosteligste, du eier, for at erhverve dig dette."

Ynglingen tog Afsked med sin Fader og reiste. Han gif til Nabolandet, opholdt sig der nogen Tid, og kom igjen tilbage, førend hans Fader kunde tænke sig, at han var bleven bekiendt der. Faderen forundrede sig over hans hurtige Hjemkomst, og sagde til ham: "Hvi kommer du saa hurtigt tilbage, min Søn?" "Fader," svarede Ynglingen, "du har befalet mig, at jeg blot skulde opholde mig i fremmed Land, indtil jeg havde fundet een Ven; og jeg har fundet tyve, som ere Mønstre paa sande Venner."

"Min Søn," tog Kjøbmanden igjen Ordet, "vær ikke saa gavmild med dette hellige Navn. Har du glemt det Ord-sprog, som jeg, da du tog Afsked, lagde dig paa Hjertet: Gjør dig ikke til af din Ven, førend du har prøvet ham! Venner, min kjære Søn, ere sjeldne; de fleste, der kalde sig saaledes, vide ikke, hvad Ordet betyder. De ligne Sommerens Morgentaage, som den første varme Solstraaale fortærer. De behandle den Vetroende, der slaaer sin Lid til deres glatte Ord, ligesom den halv Berusede sin Wiinflaske;

han holder den fast, saa længe den er fyldt med den søde Saft, og kaster den til Jorden, saasnart han har tømt den. Jeg frygter for, min Søn, at dine Venner ville ligne denne Druffenbolt."

"Din Mistro, min Fader, er uretfærdig," sagde Ynglingen; "jeg veed med Visshed, at disse dydige Mænd, som jeg kalder mine Venner, vilde, naar jeg fattig og ulykkelig kom til dem, elste mig lige saa høit, som nu." "Al!" svarede den Gamle, "jeg har levet i halvfjerdsindstyve Aar, har fristet Lykke og Ulykke, og seet og prøvet mange Menneſker; men i denne lange Række af Aar har jeg blot kunnet erhverve mig en eneste Ven. Og du vil i Letſindighedens Alder inden ſaa Maaneders Forløb have fundet tyve? Kom, min Søn, og lær af mig, hvorledes man ſkal prøve Menneſkene."

Kjøbmanden ſlagtede en Buk, puttede den i en Sæk, og beſmurte ſin Søns Klæder med Blodet. Da det var blevet Nat, lod han Ynglingen tage Sækken med Buxen paa Ryggen, og underrettede ham om, hvorledes han ſkulde forholde ſig; derpaa begave de ſig paa Veien. De kom til det Huus, hvor den nærmeste af de tyve Venner boede, og Ynglingen bankede paa. Hans Ven luffede hurtigt op for ham, og ſpurgte om Aarſagen til hans ſaa ſildige Beſøg. Ynglingen ſvarede: "I Ulykken ſkal man lære at kjende Venner. Jeg har ofte fortalt dig om det Fiendſkab, ſom i lang Tid har herſket imellem min og en fornem Hofmands Familie. Nyli-gen mødtes vi paa et affides Sted i Staden; han blev raſende, ſaasnart han ſik mig at ſee, trængte ind paa mig, og

tvang mig til Modværg. Jeg advarede ham, jeg bad ham indstændigt om at staae sit Liv; men den Afsindige rendte selv rasende i mit Sværd, og sank død ned for mine Fødder. Han er Fyrstens Yndling; hans Slægtninge ville styrte mig og min Fader i Fordærvelse, dersom de erfare, hvad der er skeet. Derfor tog jeg Liget og puttede det i denne Sæk. Jeg beder dig nu, at du vil skjule det saa længe i dit Huus, indtil jeg finder et hemmeligt Sted, hvor jeg kan nedgrave det."

"Mit Huus er meget lille," svarede Vennen med en fortrædelig Mine; "det kan neppe rumme de Levende, som beboe det; hvor skulde jeg da kunne skjule din Døde? Desuden veed Enhver, at du har levet i Fiendskab med den Dræbte. Man vil formode, at du er Gjerningsmanden; man vil anstille Efterfølgelse, og da vort Venstabskab er bekjendt, saa vil man gjøre Begyndelsen med mit Huus. Det vil ikke kunne være dig til nogen Hjælp, at indviske mig i din Ulykke. Den eneste Tjeneste, som jeg kan vise dig, er at fortie Hemmeligheden."

Ynglingen bad og bønfuldt, at han vilde hjælpe ham i hans Nød; men forgjæves. Hans gode Ven blev stedse foldere og hans Svar kortere, saa at han tilsidst maatte gaae videre med den farlige Sæk. Han kom til den anden Ven, der afviste ham paa samme Maade, og saaledes gif han til den ene efter den anden, indtil han havde været hos dem alle tyve; men den sidste modtog ham som den første, og lukkede sin Dør igjen, efter at have gjort en Mængde Undskyldninger.

"Har du nu lært," sagde Kjøbmanden til sin Søn, "hvoreledes Skindet bedrager? Hvor er disse Menneffers varme Venfkab, fom du rofte med faa prægtige Ord? Saaſnart de erfarede din Ulykke, var deres Kjærlighed død. De ere kalfede Bægge, Skyer uden Regn, Træer, fom ikke bære nogen Frugt. Nu vil jeg viſe dig Forſkjellen imellem dine tyve og min enefte Ven." Idet de talede ſaaledes, kom de til det Sted, hvor den Mand boede, hvem Faderen ſtildrede ſin Søn fom Monſteret paa en ſand Ven. Faderen bankede paa Døren, og da Manden hørte, hvem det var, ſpurgte han med kjærlig Omhu, hvorfor han kom ſaa ſildigt? Kjøbmanden fortalte ſin Søns opdigtede Ulykke, og bad ham, at han vilde ſkjule den Døde hos fig.

"O! min Ven," udbrød Manden, "mit Huus er ſtort nok til at rumme tusinde Døde. Ingen Frygt for nogen tænkelig Fare ſkal afholde mig fra at bidrage Alt, hvad jeg kan og formaaer, til din og din Søns Redning. Jeg vil føre dig og din Søn ud paa mit Landgods, hvor I kunne leve i Sikkerhed og ſkjule for Rættens Efterforſkninger."

Kjøbmanden takkede ſin Ven for hans høimodige Kjærlighed og ſagde til ham: "Jeg har blot opdigtet denne Fortælling, for at viſe min lettroende Søn, hvoreledes man ſkjæler falſke Venner fra ſande."

K a r u n.

Den vise Ali sagde en Dag til sine Disciple: "Mine Elskede, beviser Menneffene Godt, ligesom Gud har beviist Eder, og sætter Eders Lid mere til Gud end til Menneffene, forat den ulykkelige Karuns Skjebne ikke skal ramme Eder."

Karun var nærbeslægtet med Moses, men levede i bitter Armod. Da forbarmede denne Guds Mand sig over ham, og understøttede ham paa alle Maader med Raad og Daad, saa at han inden kort Tid blev rig. Men nu blev Karun utaknemmelig, gjerrig og ugudelig. Han talede ilde om sin Belgjører, Moses, ophidsede Folket imod ham, og vægrede sig ved at betale de Afgifter, som vare bestemte til Gudsdyrkelsen og Folkets almindelige Vel. Selv Armodens Taa-
rer rørte ikke hans Hjerte; det lignede en Kobberkugle, hvorfra Regndraaberne nedrinde. Efterat Moses forgjæves havde anvendt alle Sagtmodighedens Midler, bad han Gud, at han eftertryffeligen vilde straffe denne forargelige Synder, der var aldeles uforbedrelig. "Straf du ham selv," svarede Herren, "jeg overgiver ham og hans hele Familie til dig!" Derpaa slog Moses med sin Stav paa Jorden og befalede den, at den skulde aabne sig. Jorden adlød, og opslugte først Karuns Hjørde, dernæst, da han ikke yttrede noget Tegn til Forbedring, hans Telte med deres kostbare Bohave, og endelig hans gjerrige Hustru og ugudelige Børn.

Men alle disse Tugtelfer, saa meget de end gradviis skjærpedes, formaaede ikke at aftringe den forhærdede Synder blot et eneste Tegn paa Anger, førend han følte, at Jorden begyndte at synke under ham selv, og et Svælg at aabne sig under hans Fødder. Denne Skræk overvandt hans Halsstarighed; han ydmygede sig for Moses, faldt paa Knæ, og bad fire Gange om Tilgivelse. Men det var for sildigt; Moses lod ham synke i Afgrunden.

"Mine Brødre," vedblev Ali, "den ugudelige Karun havde tilfulde fortjent sin Ulykke; men efter nogle Dages Forløb sagde dog Herren til sin Prophet: "O Moses, Karun har fire Gange bedet dig om Tilgivelse; men du har ikke villet bønhøre ham. Havde han henvendt sig til mig og blot bedet een Gang, da havde jeg tilgivet ham."

Den fornærmede Derwisch.

En Sultans Yndling fastede en Steen paa en fattig Derwisch, som bad ham om en Almisse. Den forhaanede Geistlige vovede ikke at sige noget, men han tog Stenen op og gjemte den. "Tidligt eller sildigt," tænkte han, "saaer jeg sikkert Leilighed til at hevne mig paa det stolte og grusomme Menneſte med denne samme Steen." Nogle Dage derefter hørte han et Skrig paa Gaden; han erkjendte sig om, hvad det var, og erfarede, at Yndlingen var falden i Unaade, og

at Sultanen nu lod ham føre gennem Gaderne paa en Ra-
meel og give til Priis for alle Pøbelens Forhaanelser. Hurtig
greb Derwischen efter Stenen; men snart fattede han sig
igjen, kastede den i en Brønd og sagde: "Nu føler jeg, at
man aldrig bør hevne sig; thi er vor Fiende mægtig, saa er
det uflogt og taabeligt; men er han ulykkelig, saa er det lavt
og grusomt."

Det ulykkelige Pileskud.

Sultan Sandjar var en saa retfærdig og ædelmodig Mand,
at hans Navn endnu længe efter hans Død blev nævnet med
den samme Hviagtelse og Kjærlighed, som medens han levede.
Engang vendte han, efter at have tilendebragt en langvarig
Krig, tilbage til sin Hovedstad Salika; hans seierrige Hær
drog efter ham, og bar i et herligt Optog sin Tapperheds
Krandse til Skue. Folket ilede sin Konge hobeviis imøde, og
alle Veie vare bedækkede med en Mængde Menneſter, der
søgte at trænge sig frem, for at see Indtoget. Alle Vinduer
og alle Udbygninger paa Husene, hvor Toget skulde komme
forbi, vare opfyldte med nysgjerrige Tilskuere, saa at Ingen
mere kunde faae Plads. En fattig Derwishes Søn, et Barn
paa otte Aar, var derfor af barnagtig Nysgjerrighed krøben
op paa den øverste Tinde af et Pallads, hvorfra han saa lille
som en Fugl skuede ned. Idet Sultanen drog forbi, fik han
Die paa den hvide Plet oppe paa Taget, og da han fortrin-

ligen elskede Fuglejakten, vilde han vise det forsamlede Folk sin Færdighed paa denne formeentlige Fugl. Han tog Buen frem og stød; Pilen fasede, og Drengen faldt død ned for hans Fødder. Blegnende af Forsærdelse sprang Sultanen af sin Hest, kastede sig over Barnets Liig, og udbrød fortvivlet i Klager over det, ligesom det kunde have været hans egen Søn. Han ilede bort, lod Barnets Fader kalde, tog ham ved Haanden og førte ham ind i sit inderste Telt. "Jeg har dræbt din Søn," sagde han til Derwischen og lagde sit dragne Sværd ved Siden af en stor Pung fuld af Guld. "Jeg kunde undskyldte mig og sige: Det var ikke min Hensigt; men min Ufkyldighed kan hverken erstatte dig dit Tab eller lindre din Smerte. Du kender vore Love. Vil du tillade mig, i Overeensstemmelse med den Frihed, som de give dig, at affone Drabet med en Pengesbod, saa tag dette Guld; men vil du have Blod for Blod, saa ligger min Sabel her, og jeg giver mit Liv i din Haand. Du har intet at befrygte; jeg har sørget for, at du frit og uhindret kan gaae bort herfra." "O Herre!" svarede Derwischen, og kastede sig ned for Sultanens Fødder; "du er opbøiet over andre Menneſker ved din Værdighed, men endnu mere ved din Retfærdighed. Gud bevare mig fra den Misgjerning, at lægge min syndige Haand paa min Konges helige Person, han, hvis Die vaager for hans Riges Vel, og hvis Aande udbreder Lyksalighed over hans Folk. Min ukykelige Søn er bleven ramt af den Skjebne, som fra Evighed af er skreven i den Almægtiges Bog ved Siden af hans Navn. Du, Herre, er ikke Skyld i hans Død, og jeg tør ikke, da

Gud havde besluttet den, modtage Løsepenge af dig. Med Glæde vil jeg selv dø her for dine Fodder, dersom jeg med mit Liv kan forlænge dit en eneste Dag."

Sultanen løftede den ullykkelige Fader op, og sagde med Venlighed: "Din uegennyttige Dyd fortjener ogsaa en skønnere Belønning. Jeg gjør Dig til Overdommer i min Hovedstad; thi Mennesker, som ved deres ædle Tænkemaade hæve sig over Andre, ere skabte til at være deres Brødres Dommere."

Den evige Byrde.

Chalifen Hakkam, som elskede Pragt, vilde udvide og forstørre Haverne om sit Pallads. Han købte alle tilgrændsende Jorder, og betalte Eierne saa meget, som de forlangte. Blot en fattig Enke fandtes der, hvis fromme Samvittighed ikke tillod hende at sælge sin Fædreneav, og som afflog alle de Tilbud, man i denne Anledning gjorde hende. Opsynsmanden over de kongelige Bygninger blev fortrydelig over denne Kones Egenindighed; med Magt satte han sig i Besiddelse af det lille Stykke Jord, og den fattige Enke kom grædende til Dommeren.

Ibn Beschir var paa den Tid Stadens Cadi. Han lod sig Sagen foredrage, og fandt den betænkelig; thi hvorvel Lovene udtrykkelig gave Enken Ret, var det dog ingen let Opgave at bevæge en Fyrste, som var vant til at ansee sin

Billie for den fuldkomneste Retfærdighed, til frivilligt at efterleve en forældet Lov. Hvad gjorde altsaa den retfærdige Cadi? Han sadlede sit Æsel, hængte en stor Sæk over dets Hals, og reed ufortøvet til Slottets Haver, hvor Chalisen just befandt sig i den skønne Bygning, som var opført paa Enkens Jordlod.

Cadiens Ankomst med Æselet og Sækken satte Chalisen i Forundring, og denne steeg endnu høiere, da Ibn Beschir nedfastede sig for hans Fodder og sagde: "Tillad mig, Herre, at jeg maa fylde denne Sæk med Jord her fra dette Sted." Hakkam tillod det. Da Sækken var fuld, bad Ibn Beschir Chalisen, at han vilde hjælpe ham at løfte den op paa Æselet. Hakkam fandt dette Forlangende endnu besynderligere, end det forrige; men for at see, hvad Manden havde isinde, tog han Haand i med. De kunde imidlertid ikke faae Sækken af Stedet, og Chalisen sagde: "Byrden er for tung, Cadi, meget for tung."

"Herre," svarede Ibn Beschir med ædel Dristighed, "du finder denne Byrde for tung, og den indeholder dog blot en liden Deel af den Jord, som du paa en uretfærdig Maade har frataget en fattig Enke. Hvorledes vil du kunne bære det hele røvede Stykke Land, naar den Almægtige paa Dommens store Dag lægger det paa dine Skuldre?"

Chalisen følte sig truffen; han roste Cadiens Mod og Klogskab, og gav Enken hendes Eiendom tilbage med alle Bygninger, som han havde ladet opføre derpaa.

Tai og Scherik eller Tillid og Trostøb.

Førend den guddommelige Prophet havde oplyst sit Fædreland med Troens Lys, vare Araberne Afgudstjenere. De dyrkede en god og en ond Gud, og helligholdt een Dag om Ugen for hver især. Den ene Dag blev anseet for lyffelig; og hvo der paa den fremtraadte for Kongen, han fik uden Indskrænkning sin Bøn opfyldt; den, som derimod begik den Uforsigtighed at nærme sig Kongens Throne paa den ulyffelige Dag, han blev uopholdeligen bragt den onde Gud til Forsoningsoffer.

Saadan var Landets Skik, da en rig Araber i Orkenen, ved Navn Tai, under Kong Naams Regjering ved Røverier og forskjellige andre Ulykker kom i saa stor Armod, at han allerede i to Dage ikke havde haft nogen Føde til sine Børn. Pludseligt erindrede han sig Kong Naams Gærmildhed, der aldrig lod nogen Trængende gaae fra sig uden Hjælp; han stod op, kyskede sin Kone og sine Børn, lovede at komme tilbage med Levnetsmidler om saa Timer, og begav sig paa Veien i største Hast.

Snyffelsat med sin egen Elendighed og med Haabet om den nærførestaaende Hjælp, ilede Tai ængstelig afsted, og fremtraadte for Kongens Throne, uden blot en eneste Gang at have tænkt paa, at det idag kunde være den onde Guds Dag. Men neppe havde Naam bemærket ham, førend han vendte sit Ansigt bort og raabte: "Ulyffelige! hvad har du

gjort? Hvi maatte du komme for mit Afsyn paa en saa særlig Dag? Du er dødsens."

Denne Tale foer som et Lyn igjennem Tais Sjæl og erindrede ham om den grusomme Offerlov. Han fastede sig ned for Kongens Fodder og bønfaaldt ham, at han blot vilde opsætte hans Død nogle Timer. "Min Kone og mine Børn have i to Dage ikke faaet noget at spise," sagde han; "de ville omkomme paa en uheldig Maade, dersom jeg ikke hurtigen bringer dem Bederqvælgelse. Giv mig nogle Fødemidler, og lad mig endnu een gang see dem og tage Afshed med dem for evigt. Du er altfor retfærdig til at ville styrte den Ufsyldige i Fordærvelse tilligemed Forbryderen. Jeg sværger dig ved Alt, hvad helligt er, at jeg skal være her igjen for Solens Nedgang; da kan du affige Dødsdommen over mig, og jeg skal underkaste mig den, uden at knye."

Kongen blev rørt ved denne Tale og sagde: "Ulykkelige Mand! Folket forlanger dig til Offer og vil blive rasende, dersom jeg lader dig flygte bort. Jeg har Medlidenhed med dig, men jeg kan blot tilstaae dig din Bøn under den Betingelse, at du stiller en Borgen, der tilbyder sig som Offer i dit Sted, saafremt du skulde bryde dit Løfte. Jeg beklager dig; men det er mit Lands haarde Lov."

Tai var fremmed, og Ingen kjendte ham. Han saa med veemodigt Blif paa Alle, der stode omkring Thronen; men Ingen vovede at stole paa en ubekjendt Mands Ord og være Borgen for ham. Tai opgav allerede ethvert Haab, da han nær ved Thronen bemærkede en Mand, som betragtede

ham med ædel Medlidenhed. "Og du," sagde Tai med Taa-
rer i Øinene til ham, "du, af hvis Nafn en stor, ædel Gjel
fremlyser, kunde ogsaa du afflaae en ulykkelig Mand og
Fader hans Bøn? Jeg sværger dig ved Guder og Menne-
sker, at jeg endnu denne Aften før Solens Nedgang skal være
her igjen."

Scherif (saa hed den Edle, der var Kongens Bezir
og Yndling), Scherif havde et Hjerte, der troede en ærlig
Mand paa hans Ord. Han vendte sig til Kongen og sagde:
"Jeg vil være Borgen for Tai." Kongen forfærdedes; thi
ogsaa han frygtede for, at den Fremmede ikke vilde holde
Ord. Han saa paa Beziren med et betydningsfuldt Blik,
men Scherif blev ved sit Løfte, og Tai ilede med Løvnets-
midler til sin Kone og sine Børn.

Imidlertid henrandt den fastsatte Tid; Solen nærmede
sig sin Nedgang, og Tai var endnu ikke kommen. Folket
krævede med Hefstighed sit Forsoningsoffer, og Scherif blev
bunden ført til Alteret. Han traadte hen til det, uden at be-
klage sig; alle høitidelige Tilberedelser vare fuldendte, og Præ-
sten drog allerede Steen=Offerkniven, da der pludselig hørtes
et Skrig i det Fjerne. Det var Tai selv, der raabte. Han-
delsløs, ganske bedækket med Sved og Støv, ilede han hen
over Sletten, og styrtede sig igjennem den forundrede Folke-
mængde. Han faldt ned for Scherifs Fødder, løste hans
Baand og omfavnede ham inderligt. Længe trykkede han ham
taus til sit Hjerte, og sagde endelig: "Høimodige Scherif,
hvor nær havde min Løven kunnet koste dig Livet! Takket

være Guderne, at jeg kom endnu i rette Tid for at frelse dig. Jeg døer tilfreds, thi jeg veed, du vil forbarme dig over min stakkels Kone og mine hjælpeløse Smaa." Scherif kyskede ham og svarede, idet Taarer vædede hans Kinder: "Jeg vil være deres Fader og Ven, og dele Alt, hvad jeg eier, med dem." Saaledes stode de endnu, da Folket opløstede et lydeligt Jubelsfrig, aldeles glemmende sin grusomme Fromhed. Kongen og hele hans Hof vare rørte. "Aldrig har jeg seet Eders Lige," udbød Naam. "Du, Tai, er et Mønster paa Trofasthed, og du, Scherif, er det ædelmodigste af alle Menneſter." Han saae hen til Ypperstepræsten, som allerede var stegen op paa Alterets høie Trin, for at tale til Folket. "J Troende," raabte han, "Scherif og Tai have ved deres Dyder forsonet Gudens Brede; han kræver ikke mere noget blodigt Offer. Fra idag af offre vi Honning og Mælk, til Tegn paa, at Kongens Throne paa enhver Dag skal være glædelig og heldbringende for hans Undersaatter."

Saaledes talede Ypperstepræsten, og Folket tilfjendegav ham sit Bifald ved et stort Frydesfrig. Kongen takkede ham med et venligt Blik; han overøste den fattige, redelige Tai med Belgjærninger, og den høimodige Scherif blev ham endnu mere dyrebar, end tilforn.

De tre Benner.

Tre Arabere kom i Strid om, hvo der var den Høimodigste og Edleste iblandt deres Landsmænd. Den Ene gav Abdallah, Mahomets Slægtning, den Anden Kais, Saads Søn, og den Tredie Arabah Fortrinet. Ingen vilde give efter, indtil omsider Een foreslog at afgjøre Striden ved en Prøve. Enhver af dem skulde gaae til sin Ven og bede ham om hans Bistand, for at see, hvor meget han vilde gjøre for ham.

Den Første gik til Abdallah, som netop vilde bestige sin Kameel, for at gjøre en Reise, og allerede havde Foden i Stigboilen. "Slægtning af Propheten," sagde han, "jeg er paa Reisen og befinder mig i Nød." Abdallah drog strax sin Fod tilbage, overlod sin Ven den rigtbepaffede Kameel, og bad blot, at han vilde passe vel paa Sværdet, som hang ved Sadelen, da han havde arvet det efter Ali, Mahomets Svigersøn. Hans Ven fandt paa Kamelen adskillige Klædninger af Silke og fire tusinde Guldstykker; men det kosteligste af Alt var Allis Sværd.

Den Anden kom til sin Ven Kais, just som denne sov. Slaven spurgte ham, hvad han vilde hos hans Herre? "Jeg er paa Reisen," svarede Vennen, "og har ingen Penge." — Slaven sagde, at han ikke kunde forstyrre sin Herres Sønn, og gav ham syvtusinde Guldstykker med den Forsikkring, at det vare alle de Penge, som fandtes i Huset. "Men gaa hen til Kameelvogterne," tilføjede han, "og lad dem ogsaa

give dig en Kameel og en Slave." Da Kais vaagnede, og hans Slave fortalte ham, hvad han havde gjort, skjenkede han ham Friheden og sagde: "Hvorfor har du ikke vækket mig? Jeg vilde have givet min Ven endnu mere."

Den Tredie traf sin Ven Arabah, idet han forlod sit Huus for at gaae i Bøn. To Slaver ledede ham; thi han var gammel, og hans Syn formørket. Araberen havde neppe fremført sit Bønde, saa slap Arabah Slaverne, slog Hænderne sammen og udbød i Klager over, at han var saa ulukkelig, netop nu ingen Penge at have. "Men, min Ven," sagde han, "tag idetmindste mine to Slaver, og sælg dem." Manden vilde ikke gjøre dette; men Arabah forfikkede, at dersom han ikke tog dem, saa gav han dem deres Frihed. Derpaa lod han dem staae, og krøb langs med Muren, idet han sølte sig for med Hænderne.

"Af vore tre Venner har Arabah handlet meest høimodigt," erklærede de tre Stridende eenstemmigen, da de kom tilbage med de erholdte Gaver.

Kjærlighedens Baand.

Rosroes Parvis, Konge af Persien, havde i sin Krigshær en Feldtherre, ved Navn Rustem, der besad ualmindelige Egenskaber, men ogsaa lettelig sølte sig fornærmet. Soldaterne kaldte ham "Kongens høire Arm;" thi han havde tjent

længe og ved sine Bedrifter erhvervet sig en ubegrændset Anseelse i Hæren. Engang troede han sig fornærmet af Kongen, og dette krænkede ham saa dybt, at han hemmeligen søgte at vække Oprør i Armeen.

Da Kosroes fik Kundskab om dette Forsæt, sagde han ved sig selv: "Derfor denne Vergjerrige, hvem Soldaterne ære som en Gud, reiser Oprørsbanneret imod mig, saa veed jeg ikke, med hvem jeg skal bekjempe ham; men jeg vil spørge mine Bezirer til Raads i denne Sag." Han gjorde dette, og alle vare enige i, at Kongen uopholdeligen burde lade denne mægtige Forræder lægge i Lænker.

Kosroes anstillede sig, som om han vilde følge deres Raad, og lod den misfornøiede Rustem komme til sig; men istedetfor at betynge ham med Lænker, overøste han ham med nye Velgjerninger og Gæsbetviisninger. Han bad ham om Forladelse for den ham tilføiede Fornærmelse, roste hans Fortjenester, og forsikrede ham om sin Raade. Denne Kongens Tillid og Høimodighed rørte den stolte Mand saaledes, at han ikke alene opgav sit Forehavende, men endog vedblev at tjene Kongen med uroffelig Trofskab. "See," sagde Kongen til sine Bezirer, "jeg har fulgt Eders Raad og lænket Rustem med de stærkeste Baand. Til Hænder og Fødder behøves der mange Kjæder, og de ere grusomme og upaalidelige; til Hjertet behøver man kun een, og hos ædle Mennesker er den uforgjængelig."

Mirzas Syn.

Paa den femte Dag efter Nymaane, hvilken jeg efter mine Forfædres Skik heitideligholder som en hellig Dag, gik jeg tidligt i Bad, holdt min Morgenandagt og steg op paa Bjergene, som omgive Bagdad, for paa deres eensomme Tinder at tilbringe den øvrige Deel af denne Dag i stille Bøn og hellige Betragtninger. Den rene Luft, som jeg indaandede paa Bjergenes Top, styrkede min Sjæls Vinger, jeg hensenk i dybe Betragtninger over det menneskelige Livs Forgjængelighed; den ene Tanke fortrængte den anden, indtil jeg endelig udraabte: "O Sandhed! Mennesket er blot en Skygge, og dets Liv en Drøm." Idet jeg tænkte saaledes, faldt mine Bine paa den nære Klippe lige overfor mig, paa hvis Top jeg bemærkede En, der var klædt som en Hyrde og holdt en Fløite i Haanden. Han lagde den til Munden og begyndte at spille. Det lød saa blidt og yndigt; hans Spil bevægede sig gjennem en saadan Mangfoldighed af Toner, at det langt overgik alle jordiske Melodier. En stille Rolighed udbredte sig i mit Hjerte; thi jeg var tilmode, som om jeg hørte hine himmelske Sange, der tone de Frommes hedenfarne Sjæle imøde ved deres Ankomst til Paradiis og opløste deres Følelser til de nye, salige Boligers høie Glæder.

Allerede ofte havde jeg hørt, at en Aand besøgte disse Bjerge, og Mange havde i Forbigaaende lyttet til hans Fløite-spil; men hidtil havde den Spillende selv ikke viist sig for No-

gen. De søde Melodier, som han fremkaldte, vakte Ultraa hos mig efter at tale med ham. Som en Drømmende snuede jeg over efter ham, og ønskede at komme ham nær. Han forstod min Længsel og vinkede med Haanden. Jeg nærmede mig, gjennemtrængt af den hellige Årefrygt, som opstaaer hos os ved Synet af et høiere Væsen; hans yndige Toner havde smeltet mit Hjerte; jeg sank ned for hans Fødder og græd. Men Haanden smilede hjærligen til mig; hans venlige Blik forjog paa eengang al Frygt af min Sjæl. Han rakte mig Haanden og løftede mig op. "Mirza," sagde han, "jeg har hørt, hvad du taledes med dig selv; følg mig."

Han førte mig op til Klippens høieste Top, og stillede mig paa dens Spids. "Vend dine Dine mod Østen," begyndte han, "og siig mig, hvad du seer?" — "Jeg seer en Dal," sagde jeg, "gjennem hvilken der flyder en bred Strøm." — "Dalen hedder Jammerens Dal, og dens Flod er Tidens Strøm." — "Hvorfor," spurgte jeg, "udspringer denne Strøm af en tyk Taage, og hvi skjuler ligeledes en mørk Sky dens Udløb?" — "Den udspringer," svarede han, "som en liden Bæk fra Evighedens mørke Hav, og didhen iler den tilbage. Betragt den nøiere, og siig mig, hvad du seer." — "Jeg seer," var mit Svar, "en Bro, som fører midt over Strømmen." — "Det er," sagde han, "det menneskelige Livs Bro; undersøg den omhyggeligt."

Jeg anstrengede mine Dine og saae, at den bestod af halvfjerdsindstyve hele, og nogle sonderbrudte Buer, saa at det fulde Antal omtrent kunde udgjøre hundrede.

Medens jeg talte Buerne, sagde min Fedsager til mig: "Jordum bestod denne Bro af et langt større Antal Buer; en stor Overfømmelse bortrev mange af dem, og efterlod Resten i den ødelagte Tilstand, hvori du nu seer den."

Da jeg endnu længere betragtede Broen, bemærkede jeg, at mange af dem, som gik over den, faldt ned i Floden. Der var nemlig en Mængde skjulte Lemme i Broen; traadte en Vandringsmand paa en af disse, saa styrtede han igjennem den og forsvandt. Ved Begyndelsen af Broen laae de meget tæt ved hinanden, og aldrig saasnart var en Skare Menneſker brudt igjennem Skyen, førend Halvdelen af dem sank ned i Strømmen. Henimod Midten bleve Lemmene sjældnere; men mod Enden formeredes de igjen, og laae endnu tættere sammen end ved Begyndelsen.

Jo længere jeg betragtede den vidunderlige Bro og saa mange stoffede Pilegrimes sørgelige Lod, desto mere bedrovedes min Sjæl. Mange syntes dansende og under Glædesyttringer at ile over Broen, men pludselig sank de ned, og strakte forgjeves deres Hænder i Veiret, for at søge Hjelp. Andre gik i en estertænksom Stilling, med Blikket vendt imod Himlen; men midt i deres Betragtninger snublede de og forsvandt. Mange løb efter brogede Vandbobler og Luftskiffelser, der omgjøgledede dem; men i det Dieblif, da de udstrakte Haanden derefter, aabnede Broen sig under dem, og de sank ned. Ja, jeg bemærkede endog Nogle, som forbittrede rendte imod deres Kamerater og styrtede dem fra Broen ned i Strømmen.

Da jeg bortvendte mine Bine fra dette sørgelige Skuespil, faldt de paa en Mængde Skiffelser, som lignede Fugle og omsværmede Broen, hvorpaa de Tid efter anden satte sig. "Hvad seer du, Mirza?" spurgte min Ledsager mig. — "Jeg seer Glenter, Harpyer, Gribbe, Ravn og andre Røvfugle," svarede jeg. "Det er," sagde hiin, "de Sorger, Begjerligheder og Lidenstaber, som forurolige det menneskelige Liv: Gjerrighed, Misundelse, Vresfyge, Bøllyst, Fortvivlelse og deslige."

"Ak," sagde jeg, idet jeg drog et dybt Suf, "hvor dog Mennesket er usselt! Det er blot stabt til at leve i Glendighed, og saa at døe." — Nanden følte Medlidenhed med min Smerte; han bød mig at skue hen mod den tykke Taage, hvori Floden river alle de Dødelige ned med sig, der styrte i dens Bølger.

Da jeg saae derhen, som han havde befalet mig, udstrakte han sin Arm, og see! Taagen forsvandt, Dalen udvidede sig, og et umaaleligt Hav laae for mine Bine. Midt igjennem Havet strakte sig en Bjergkjæde ligesom af Diamanter, og deelte det i to lige store Dele.

Den mørke Sky hvilede endnu paa den ene Side af Bjergstrækningen, saa at jeg ikke kunde skjelne Noget der. Men den anden Side lignede — saaledes forekom det mig — et stort Krystalhav fuldt af utallige Der, der vare bedækkede med Frugter og Blomster; imellem Derne bølgede Havet og fløt dem fra hinanden. Jeg saae Beboerne iserte glimrende Klæder og smykkede med Blomsterfrands. Nogle vandrede

under grønne Træer, andre hvilede ved de klare Kilders Bredder eller paa de af Solen bestraaede Høie og imellem Blomsterbedene. Jeg hørte en melodisk Lyd af Fuglesang, Menneskestemmer og mangehaande musikalske Instrumenter, blandet med Vandfaldenes Brusen. Henrykt over denne fortryllende Udsigt, ønskede jeg mig Ornens Vinger, for at kunne flyve hen til disse salige Boliger; men min Vedsager oplyste mig om, at der ikke gives nogen anden Vej til dem, end igjennem Dødens Porte, som jeg saae hvert Dieblif aabne sig paa Broen.

"Disse Der," vedblev han, "som du seer ligge for dig i evig Ynde og Skjønhed, ere endnu mere utallige end Ornenes Sand; men bagved dem, du seer, ligge endnu Millioner andre; thi dette Hav rækker langt videre, end dit Blik formaaer at skue eller din Aand at tænke. Disse Der ere de Frommes Boliger efter Døden. Deres Levnet og Dyd bestemmer deres Tilstand; jo renere og mere ophøiet deres Tænkemaade er, desto herligere er deres Opholdssted. O Mirza, ere disse salige Egne ikke din ivrigste Stræben værd? Fortjener et Liv, som gjør dig stiftet til at opnaae flige Glæder, din Dadel og Foragt? Er Døden, som fører dig til saa lykkelige Verdener, endnu frygtelig i dine Dine? Eller har du Ret til at klage over de hurtigt bortilende Lidelser og Besværligheder, som ere bestemte til at gjøre dig modtagelig for hine høiere, evige Glæder, og værdig dertil? Lad mig da ikke oftere høre disse Klager over Livets Ujællighed! thi denne

forte Vandring, hvis Maal er en herlig Evighed, prise Aanden som den guddommelige Wiisdoms skønneste Værk."

Med ubeskrivelig Genrykkelse betragtede jeg endnu længe de lykkelige Der; endelig sagde jeg: "Jeg beder dig, viis mig nu ogsaa de Hemmeligheder, som ligge bag den mørke Sky paa den anden Side af Diamantklippen." — Da Aanden ikke svarede, vendte jeg mig om, for at gjentage min Bøn; men jeg saa ham ikke mere.

Jeg dreiede mig da igjen om til den yndige Udsigt, for endnu engang at nyde dette Syn, men istedetfor den brusende Flod, den hvælvede Bro og de lykkelige Der, saa jeg istun Bagdads dybe Dale med græssende Orne, Faar og Kameler.

Den kloge Dommer.

En Kjøbmand vilde reise til et fremmed Land, og overlevere en Derwisch, som han ansaae for sin Ven, en Pung med tusinde Zechiner, idet han bad ham om at gemme disse Penge medens han var fraværende. Efter et Aars Forløb kom Kjøbmanden igjen og forlangte sine Penge tilbage; men den bedragerste Derwisch negtede med den største Frækhed at have modtaget Noget. Kjøbmanden blev heftigt opbragt over denne Troløshed, og gif til Eadien, for at anklage Derwischen. "Du har været mere godtroende end klog," svarede Dommeren; "du burde ikke saa blindthen have slaaet Tid til en Mand,

om hvis Ærlighed du ikke var fuldkommen overbevist. Det vil holde haardt at formaae denne listige Bedrager til frivilligen at udlevere en Pengesum, som han har modtaget uden Vidners Overværelse; men jeg vil see, hvad jeg kan gjøre for dig. Gaa endnu engang hen til ham, og tal venligt med ham; men lad dig ikke mærke med, at jeg veed Noget om Sagen, og kom saa til mig igjen imorgen ved denne Tid."

Kjøbmanden gif hen til Derwischen, og gjorde som der var ham paalagt; men istedetfor Pengepungen, fik han Grovheder. Medens de endnu skjændtes, kom Cadiens Slave og indbød Derwischen til sin Herre. Han indsendt sig usfortøvet. Dommeren modtog ham meget venligt, førte ham ind i sit prægtigste Værelse, og viste ham saa megen Ære, som om han kunde have været en af de fornemste Mænd i Byen. Han taledede om allehaande Ting, men indblandede ved enhver Leilighed saa smigrende Fortæller over Derwischens Edelmødighed, Wiisdom og Værdom, at han fuldkommen vandt hans Tillid. "Jeg har ladet dig bede om at komme til mig, ædle Derwisch," vedblev Cadien, "for at give dig et Beviis paa min Tillid og Høiagtelse. Et vigtigt Anliggende nøder mig til at reise bort paa nogle Maaneder. Jeg har ingen Tro til mine Slaver, og ønskede gjerne at give mine Skatte i Forvaring til en Mand, som dig, hvem hele Staden giver et saa høit Vidnesbyrd. Dersom jeg, uden at det er til Uleilighed i dine øvrige Forretninger, tør besvære dig med en saadan Commission, skal jeg imorgen Nat sende dig mine Kostbarheder. Da Sagen imidlertid fræver den dybeste Taus-

hed, vil jeg under Navn af en Foræring sende dig dem ved min troeste Slave."

Et venligt Smil udbredte sig over Dermischens Ansigt; han gjorde mange dybe Bue, takkede for den store Tillid, forsikrede i de skønneste Udtryk, at han skulde vaage over de ham betroede Skatte som over sine egne Dine, og anbefalede sig med en saadan hemmelig Glæde, som om han allerede havde bedraget Cadien.

Den følgende Morgen kom Kjøbmanden igjen og berettede, hvor haardnakkethed Dermischen havde vist sig. "Gaa endnu engang hen til ham," sagde Cadien, "og dersom han vedbliver at vægre sig, saa tru ham med, at du vil anklage ham for mig. Jeg er vis paa, at han ikke to Gange lader sig true." Kjøbmanden gik derhen. Saasnart Dermischen hørte tale om Cadien — hvis Tillid han paa ingen Maade turde udsætte sig for at tabe, naar han vilde bedrage ham for hans Kostbarheder, — gav han hurtigt Pungen tilbage. "Ei! min kjære Ven!" tilføjede han smilende, "hvorfor da strax til Cadien! Din Eiendom er i god Behold i mine Hænder. Det Hele har blot været min Spøg, for at see, hvorledes du vilde tee dig." Kjøbmanden var saa flog at tage denne Undskyldning for gode Varer. Han gik til Cadien, og takkede ham for hans heimodige Hjælp.

Imidlertid kom Natten, og Dermischen beredte sig til at modtage de lovede Skatte; men den forløb, uden at Cadiens Slave lod sig see med den hemmelige Foræring. Tiden blev ham ubestridelig lang, og saasnart det dagedes, begav han

sig til Dommerens Bolig. "Jeg vilde," sagde han, "blot spørge om Mafsagen, hvorfor Herr Eadien ikke har sendt sin Slave?" — "Fordi han har hørt af en vis Kjøbmand," svarede Eadien, "at du er en troløs Bedrager, som Retsfærdigheden skal straffe efter Fortjeneste, saasnart der indløber en lignende Klage over din Ondskab." Derwischen bukkede ærbødigt heelt ned mod Jorden, og listede sig taus og slukøret bort.

Kongen af Indiens Bibliothek.

Dabshelim, Konge af Indien, havde et saa talrigt Bibliothek, at der udfrævedes hundrede Brachmaner til at holde det i Orden, og tusinde Kameler til at flytte det. Da han imidlertid ikke havde Lust til at læse det heelt igjennem, overdrog han Brachmanerne at gjøre Udtog af det Bedste og Nyttigste, som de fandt deri, og overlevere ham dem. Disse lærde Folk arbeidede med saadan Iver, at de efter tyve Maas Forløb havde et "kort Indbegreb" af al Viisdom i de samlede Udtog, der bestode af totusinde Bind, og som uden stor Møie kunde bæres af tredive Kameler. De vare saa lyffelige at turde overrække Kongen deres Arbeide; men til deres Forundring maatte de høre, at han fandt en Masse, til hvis Transport der behøvedes tredive Kameler, endnu for stor. De formindskede altsaa Byrden saaledes, at den kunde bæres af femten, derpaa af ni, senere af fire, og endelig af to Kameler; ja

tilslidst blev der kun saa meget tilovers, som et Muulæsel af middelmaadig Størrelse kunde høre.

Ulykkeligviis var Dabschelim, medens man gjorde dette Udtog af hans Bibliothek, bleven gammel, og han trivlede om endnu at leve saa længe, at han kunde faae dette Mesterstykke af fort Fuldstændighed gjennemlæst. Han raadførte sig i denne indviklede Sag med sin Bezir, den vise Pilpai, og denne svarede ham saaledes: "Store Konge, hvorvel jeg kun ufuldkomment kjender dit Bibliothek, troer jeg mig dog i Stand til at gjøre et meget kort og temmelig nyttigt Udtog deraf. Du kan læse det i saa Diebliffe, og du vil finde saa Meget deri, at du vil kunne tænke derover saa længe du lever." Han tog et Palmeblad, og skrev med en Guldpreen følgende fire Lærdomme derpaa:

1) De fleste Vidensfaber indeholde blot dette eneste Ord: maaskee; og hele Historien bestaaer af trende Ord: de bleve fødte, de lede og døde.

2) Elst Retfærdighed, og lad stedse dine Handlinger stemme overeens med denne Gjenstand for din Kjærlighed; tænk, hvad der er sandt, og siig ikke Alt, hvad du tænker; saa bliver du retskaffen og viis.

3) O Konger, undertvinger Eders Vidensfaber! Behersker Eder selv; saa vil det blive Eder en let Sag at beherske Verden.

4) Konger! Folk! man har endnu ikke ofte nok sagt Eder, og spidsfindige Daarer ville endnu stedse drage det i Tvivl,

at der ikke gives nogen Lykke uden Dyd, ei heller Dyd uden Gudsfrøgt.

De fire Guldflugler.

Sarbas, Konge i Persien, holdt Ret, siddende paa en prægtig Throne i den store Sal i hans Pallads. Hans ved lang Erfaring erhvervede Færdighed i at dømme beundredes over hele Orienten. Men nu fremtraadte tvende Personer for hans Throne, der foredroge en særegen og meget vanskelig Sag. Det var en gammel Mand med et dødblegt, magert Ansigt, der blev ledet af et ungt Menneſke, som lignede en fyldig Rosenknop, der var i Begreb med at udfolde sig. Den Gamle knælede, berørte Gulvet tre Gange med sin Pande og sagde: "Kongernes Konge og Guds Statholder! jeg nærmer mig din Thrones Fødder og bønfalder dig, at du vil dømme i en Sag, som jeg nu ſkal foredrage dig. Jeg havde en eneste Søn, der var mit Livs Glæde; min hele Sjel hang ved hans Dine. Jeg var rig og lykkelig; min Søn voksede op, og var bleven otte Aar gammel, da jeg paa min Handels Vegne nødtes til at gjøre en Rejſe. Mit Hjerte vægrede ſig ved at forlade den hulde Dreng, hvis Aand og Legeme udviklede ſig med uſædvanlig Hurtighed. Min altfor ſtore Omhed forblindede mig ſaaledes, at jeg glemte de Færter, ſom ere forbundne med en lang Rejſe, og tog ham med mig; et uſaligt Indfald, for hvilket jeg ſkulde bøde ved lang-

varige Lidelser. Vor Karavane blev i en Ørken overfalden af Røvere; jeg blev haardt saaret og maatte see paa, at man lige for mine Dine bortførte mit elskede Barn. Jeg raabte efter ham, han udstrakte sine smaae Hænder imod mig; men Røverne havde Hjerter saa haarde som Flint og droge afsted. En grændseløs Smerte og Fortvivlelse bemægtigede sig mig. Jeg blev bragt halvdød bort; men jeg skulde leve, for endnu i lang Tid at begræde min Daarskab."

"Jeg kom tilbage til mit Fædreland, og udsendte nu Bud til alle Verdens Hjørner, for at opspørge min Søn; men han var og blev borte, og jeg sørgede i ti Aar, uden at høre et Ord fra ham. Imod min Villie vorede mine Skatte; jeg blev gammel og sygelig; thi en evig Sorg udtørrede mine Bædder. Dagligen saae jeg min Død imøde, og da jeg ikke havde nogen Arving, testamenterede jeg den største Deel af mine Rigdomme til din kongelige Skat og det Øvrige til mine Slægtninge og Slaver, og nedlagde Testamentet hos Kazhen. Man længtes nu inderligt efter min Død, da denne Yngling, som her staaer for dit kongelige Nafsyn, kom til mig og udgav sig for min Søn. Hele hans Tale var overeensstemmende med Sandheden; han besvarede mine Spørgsmaal med den allerstørste Nøiagtighed; i mit Hjerter opvagnede omme Følelser for ham; jeg erkjendte ham for min tabte Søn, og Glæden over hans Tilbagekomst gav mig mit Helbred igjen. Jeg gif til Kazhen og forlangte mit Testament tilbage; men han paastod, at denne unge Fremmede var en Bedrager og ikke min Søn, og det af ingen anden Grund,

end fordi Ammen ikke kan finde nogle Tegn paa ham, som han skal have havt i sin Barndom. Jeg fremtræder altsaa for din Throne, som Retsfærdighedens og Wiisdommens Sol oplyser, og bønfaller dig om, at du vil udgrunde Sandheden med dit altseende Øie."

Her taug den Gamle og græd. Hans Fortælling havde rørt den hele Forsamling, og man nærede neppe nogen Tvivl om, at denne Fremmede, hvis Udvortes paa det fordeelagtigste talede for ham, jo var Oldingens Søn. Alle vare begjerlige efter at høre Kongens afgjørende Svar, og man undredes over, at han imod Sædvane taug og syntes at tænke efter.

Men Gjerrigheden havde bemægtiget sig hans Hjerte, da han hørte, at den Fremmedes Ankomst vilde berøre hans Skatammer en betydelig Arv. Dette formørkede hans Sjæl. Uvillie syntes at leire sig paa hans Pande; med et næsten vredt Blik betragtede han Unglingen, der stod for ham med befteden Frimodighed; endelig brød han Tauskeden og sagde: "Kaznen har gjort sin Pligt. Ammens Udsagn er det eneste gyldige Vidnesbyrd i denne Sag; har du derfor," vedblev han, idet han vendte sig til den Fremmede, "intet andet Beviis, end din egen Forsikkring, saa kan du ei blive erkjendt for den rige Oldings Søn og Arving. Hvad har du at sige til din Retsfærdiggjørelse? Tal."

"Herre," svarede Unglingen uforsærdet, "min ulykkelige Skjebne har berøvet mig alle udvortes Midler, ved hvilke jeg for Retten kunde bevise min Fødsel. Jeg har intet andet

Bidne, end min Hufommelse, der troligen har bevaret Barn-
dommens første Indtryk. En Mængde Ubetydeligheder, som
blot kunne være min Fader og mig bekendte, bestyrke rigtig-
nok min Paastand; men da jeg efter Lovene ikke kan være
Bidne i min egen Sag, saa veed jeg blot endnu eet Middel
til at komme efter Sandheden. Jeg har reist meget, og har,
uagtet min Ungdom, erfaret mange vidunderlige Ting. Det
Selsomste var imidlertid en Magier, som næsten er alvidende
og boer paa et Bjerg ved Grændsen af Indien. Han har
fire Guldfugler, som han ved Trolddom har gjort levende,
og som han udsender til alle Verdens Egne. De gjennem-
flyve i saa Diebliffe den hele Jord, og bringe ham Efterret-
ning om Alt, hvad der foregaaer. Intet er skjult for dem;
usynligt trænge de igjennem enhver lukket Dør; de udforske
Havets Afgrund, flyve op til Maanen og Solen, fare midt
igjennem Jorden og gjennemstjære Palladsernes tykke Mure,
som om de vare af tyndt Lærred. En saadan Kugle opdager
mere end tusinde Speidere, og en Konge, som havde een
eller høist to af dem, vilde kunne prøve sine Tjeneres Hjer-
ter lige indtil den hemmeligste Tanke. Sendte han dem til
et Naboriges Divan, saa erfarede han i Diebliffet sine Fien-
ders hemmelige Anslag; han kunde komme dem i Forkjøbet,
og hans Regjering vilde være hans Tids Vidunder. Ved
Hjelp af disse Kugler har jeg erfaret, at min Fader endnu
levede, men at han uafsladeligt sørgede over mig og allerede
i lang Tid havde været syg, saa at jeg ikke maatte tøve no-
get Dieblif, dersom jeg ønskede at see ham endnu engang

fer hans Død. Vil du altsaa, Guds vise og retfærdige Stattholder, sende en paalidelig Mand til denne Magier, saa vil du lære at kjende Sandheden, om den end laae begravet i Jordens Middelpunkt." — "Nei," udbød Kongen af Persien, "jeg vil selv besøge denne store Magier, og du skal ledsage mig. Strax i Morgen ved Solens første Straale ville vi rejse; jeg skjælver af Utaalmodighed efter at see disse Rugler og efter at udforske, om det, du fortæller, er overeensstemmende med Sandheden. Hav Taalmodighed, Gamle, indtil jeg kommer tilbage. Taler denne Yngling Sandhed, saa skal jeg udbrede min Naades Vinger over Eder."

Neppe frembrød Morgenrøden over Bjergene, førend Kong Sarbas begav sig paa Veien med et lidet Følge. Om Natten og Middagen hvilede han blot nogle saa Timer, og de reiste saa hurtigt, at Bjerge og Dale svandt bort under deres Fodder, som om de havde havt Vinger. Miraga, dette var Ynglingens Navn, reed ved Siden af Kongen, og forfortede ham den hurtigt bortilende Tid ved sin kloge Tale og sine vidunderlige Fortællinger om fremmede Folkeslag og disses Sæder, om hvilke Kongen hidtil endnu aldrig havde hørt noget. Kongen fattede megen Godhed for Miraga; thi denne sagde ikke et Ord, som misshagede ham, og de havde strax den første eller anden Dag kunnet vende om, da Kongen allerede var aldeles stemt til Fordeel for Miragas Sag, dersom han ikke havde tiltraadt denne Rejse mere for Ruglernes end for Ammens Skyld. Bjerge, Floder og Skove fløi forbi dem, og neppe var Maanen eengang formindstet og atter

tiltagen, førend de havde naaet Bjerget, paa hvilket Magieren boede.

Kongen havde ventet at see et øde Fjeld, og blev ikke lidet forundret, da han fandt Bjerget rundt omkring besat med Viinranke og de skønneste Frugttræer. Naturen syntes med Kunstnerhaand at have dannet dette Bjerget til et Mønster paa den skønneste Proportion. Dets Fod var fuldkommen afrundet og omtrent en Miil i Omkreds; begrændset af de yndigste Dale hævede det sig lidt efter lidt til en middelmaadig Høide, hvorfra fire Bække nedrislede og toge deres Løb mod Verdens fire Hjørner. Paa Bjergets jerne Tinde stod et Baaningshuus, som mere lignede en Klostergaard, end et Pallads, og hvorfra man skuede ned til de i Dalen hvilende Landsbyer; den til alle Sider vide Udsigt begrændsedes af en Kjæde af lave Fjelde. En aromatisk Luft strømmede den trætte Rejsende imøde og skjenkede ham nyt Liv.

Solen var i sin Nedgang, og Skyggen udbredte sig allerede over Dalene; men Bjergets Tinde syntes omgivet af en rød Flamme. Lige indtil Toppen sporede man Ild og Orden. Overalt, hvorhen Kongen kastede sit Blik, arbejdede Mænd, Qvinder og Børn med en mageløs Ild og Munterhed. Deelte i Høje, istemmede de Sange, og syntes neppe at bemærke Kongen, der fuld af Forundring vandrede midt iblandt dem, saa lyffelige og sorgløse vare de. "Al!" sukkede Kongen, "her seer jeg allerede, hvad de fire Guldflugler formaae. Mine Provindser, som jeg gennemreiste, syntes saa øde og

forladte, deres Beboere saa sorgfulde og nedslagne; og dette Bjerg staaer her, lig et Paradiis, ved mit Riges Grændser."

De nærmede sig Magierens Bolig, som iffe var bygget med Pragt, men baade indvendig og udvendig frembød et venligt Billede paa sparsommelig Overflodighed og viis Indretning. Miraga, der syntes at være nyie bekjendt her, gik foran, og Kongen fulgte ham med sine Ledsagere, lig en Drømmende. De traadte ind, uden at Noget kom dem imøde og spurgte om deres Erinde. Kongen saa sig forundret om til alle Sider, da et Bærelse aabnedes, i hvis Midte der sad en Mand, om hvem sex Drenge og lige saa mange Piger havde sluttet en Kreds. Han syntes at undervise Børnene, hvis Blik med hjærlig Opmærksomhed hang ved hans Læber. Det var Magieren; lange, hvide Loffer bølgede ned over hans Skuldre, og et hvidt Klædebon, der var sammenbundet under Brystet med et rosenfarvet Bælte, naaede lige til hans Fødder. Børnene vare klædte ligesom han, kun med den Forskjel, at den blomstrende Ungdom havde smykket nogle af dem med blonde, og de andre med sorte og brune Loffer. Kongen troede at see Guldmaanen, omgiven af en Stjernefrands, staae op for hans Dine, thi et saadant Syn havde han endnu aldrig siet.

Miraga traadte ind i Bærelset, og Kongen fulgte efter ham. Magieren reiste sig, saasnart han blev dem vaer, og Børnene forsvandt, som lette Morgensstyer fra Himlen.

Med dyb Erbødighed tiltalede Kongen Magieren saaledes: "Herre, jeg er en af Persiens Sønner. Jeg har hørt

din store Viisdom berømme, og kommer herhid, for at see de fire vidunderlige Guldfugler, som bringe dig de hemmeligste Efterretninger fra alle Verdens Hjørner. Dersom min Nysgjerrighed ikke fornærmer dig, saa hav den Godhed at opfylde min indstændige Bøn." — "Meget gjerne," svarede Magieren, "de ville netop nu komme tilbage fra Kongeriget Persien, og da dette er dit Fædreland, saa kan du strax bedømme, om de tale Sandhed." Med disse Ord løftede han den høire Haand i Beiret, og en Elfenbeens Stav faldt ned fra Bærelsets hvælvede Loft; han greb den og slog dermed paa Gulvet. Strax aabnede dette sig, og et Marmorbord med en Plade af Ibenholt steg op. Pladen faldt af, og nu saae man en rund Jordybning af Sølvs, som ved Kanten havde fire Huller mod Verdens fire Hjørner. "Kun een Betingelse," tog Magieren atter Ordet, "har jeg at gjøre. Ruglerne tabe deres guddommelige Tryllekraft, naar de tale til en Mand, hvis Aand foruroliges af den ringeste Lidenstabs. Vær altsaa Herre over dig selv; thi det kan maaskee hænde, at de sige Ting, som enten ville glæde eller bedrøve dig. Saml dine Kræfter; den første Hefstighed, hvori du udbryder, berøver dig den Fornøielse og Nytte, som du kan have af at høre deres Efterretninger."

Kongen, der var gennemtrængt af Nysgjerrighed og Forventning, lovede med Glæde at opfylde denne saa lette Betingelse. Nu slog Magieren paa en lille Klokke, som hang paa den løftede Tunge af en rød Slange, der stod opreist paa Halen midt i Sølvbækkenet. Klokken toned, og en svag

Sufen lod sig høre i Aabningen mod Vesten; den blev lidt efter lidt stærkere, og lignede tilsidst en mægtig Flods Brusen. Kongen havde ondt ved at drage Aande, og hans Slaver skjælvede. Den susende Lyd taug, og fire smaae Guldflugler rullede frem. De hvirvlede sig nogle Gange bag efter hinanden rundt omkring Slangen, og standsede derpaa lige foran Magieren og Kongen. Den første Kugle aabnede sig, og sagde følgende Ord med en Stemme, der lignede yndige Toner af en Strangleeeg, hvormed Kunstneren rører Hjertet:

"Jeg fløi gjennem Provindsen Chorasán, hvor Zalaspa, Kongen af Persiens Ungdomsven, opholder sig. Kongen havde i mange Aar levet paa en fortrolig Fod med ham og stedse fundet ham redelig og tro, men lidt efter lidt forgiftede Smigrere Sarbas' Sind, og han begyndte at blive ugunstigt stemt imod sin Ven, hvis frimodige Tale misbagede ham; han undveeg hans Selskab, og holdt sig til mere søielige Tjenere. Saasnart Zalaspas Fiender mærkede dette, bagvaskede de ham paa den skjændigste Maade. Kongen fordomte ham, uden at høre hans Retfærdiggjørelse, og forviste ham fra Hoffet. Han beklagede Kongens Forblindelse, og gik til Chorasán, hvor han var født. Her lever han i Stillehed, og uddeler utallige Velgjerninger. Folket ærer ham som sin Fader. Halvdelen af sine Indkomster bortgiver han til de Fattige; hele Landstrækninger har hans Haand opdyrket eller forffjonnet, og Indbyggerne lovpriise hans Navn som en Guds. Han er fuldkommen lykkelig, og har ingen mørk

Time, undtagen naar han tænker paa, at Kong Sarbas ikke mere har nogen Ven."

Kuglen luffede sig og taug. Dens Stemme var som en smertende Pii! trængt igjennem Kongens Hjerte; han følte en brændende Hede i sit Ansigt, traf Veiret dybt, og vilde tale; men hans Tunge var død.

Nu aabnede den anden Kugle sig og hvisttede, lig en elskende Fugl, som beklager sine Ungers Død. Den sagde:

"Jeg fløi gjennem Provindsen Farsistan; her saae jeg et affidesliggende Slot, og svang mig hen til det. Jeg svævede over Haven, og saae i en Løvhytte Kongen af Persiens første Gemalinde; han havde forskudt hende, ligesom sin Ven, og skjenket hendes Krone til en Bolerste. Hun var endnu lige saa stjern, som da hun første Gang sad paa Thronen ved Kongens Side. Hendes Datter, Moderens udtrykte Billede, laae i hendes Skjød, legede med hendes bølgende Loffer, og tilsmilede hende Trøst; men hun sørgede og klagede. Jeg satte mig paa et Træ, og lyttede til følgende Samtale: "Græd ikke, Moder! dine stjerne Dine ligne allerede Ildlilien. Jeg elsker dig; græd ikke mere. Hør Fuglenes Sang; de ere altid glade og spøge i Trærnes Grene. Jeg vil være din Nattergal og synge for dig, Moder, — naar du blot vil lade være at græde." — "Ak min Datter! Jeg har i mit Hjerte en Fugl, hvis Sang er en evig Klage. Den har tabt sin Elskede og sørger over den." — "Lad den flyve ud, min Moder! denne Sorgens Fugl! naar den faaer sin Frihed, vil den føle sig lykkelig. Fuglene hade Fængsler, og boe paa Guds

frie Jord i de yndige Skove." — "Ak, mit Barn! den er indmuret i sit Fængsel, ligesom vi; den holdes fangen i en Drk, hvor dens Klager hendøe, uden at Kongen hører dem."

Kuglen luffede sig, og dens Klager forstummede. Kongen af Persien holdt endnu bestandigt sine Dine fæstede paa den, og hede Taarer vædede hans Kinder. Han syntes endnu at lytte til Sorgesangen, da den tredie Kugle aabnede sig. Den hvistede som Vinden i Træernes Toppe, eller som de smaae Bølger ved Strandbredden; den sagde:

"Jeg ledsagede Kong Sarbas paa hans Rejse, og iagttog hans Handlinger. Hans Yndling, Slaven Kongo, smigrede hans Svagheder, kaldte ham den alvidende Konge, Asiens Sol, Kronen for Heltene, uden at Kongen mærkede hans Falskhed. Han roste ethvert Ord, der kom fra hans Læber, og loe i Hjertet over hans Tjenfoldighed. Han taledes uafsladeligt om sin Trofskab, og lurede blot paa en Leilighed til at bedrage Kongen. Denne Leilighed kom igaar. Da Kongen, som var udmattet af den hurtige Rejse, sov meget fast i sit Telt, traf Kongo en kostelig Diamant, en Gave fra den fangne Dronning, af hans Finger, og syede den ind i det Tøi, som dannede Teltet." — "O, du Skurk!" raabte Kongen af Persien rasende, og trak sit Sværd, for at fløve Hovedet paa den skjælvende Kongo. I Diebliffet hørtes en vældig Brusen, Gulvet bævede, den sorte Plade bedækkede atter Mar-morbordet, der i samme Diebliff sank ned igjennem Gulvet.

Kongen kom til sig selv igjen, og saae sig ene med Magieren; alle hans Ledsgagere vare forsvundne, og Værelset over-

alt forvandlet. "Konge af Persien," tog Magieren Ordet; "du har brudt den indgaaede Betingelse, og for idag vil du ikke mere komme til at høre Guldfluglernes Tryllespil. Stolt-
hed, Misundelse, Gjerrighed og Brede forstyrre deres skjønne Harmonie, og deres blide Sange forvandle sig til Havets Brusen for den, som er en Slave af een af disse fire fordærlige Lidenstaber." — "O, tilgiv mig!" svarede Kongen, "jeg havde tabt Herredømmet over mig selv. Men jeg har en Bøn, som du, vise Mand, ikke maa negte at opfylde. Jeg seer, at Guderne i disse vidunderlige Rugler have meddeelt dig en Deel af deres Allvidenhed. Jeg er Konge over et stort Rige; for at kunne regjere det godt, er det nødvendigt for mig at have nøie Kundskab om Alt, hvad der foregaaer deri. Jeg beder dig, giv mig en af disse Rugler, og lær mig, hvorledes jeg skal benytte mig af deres Trolddom; Halvdelen af mine Skatte vil jeg skjenke dig for denne Gave, der saa langt overgaaer al menneskelig Viden."

"Sæt dig paa denne Sopha, Konge af Persien," svarede Magieren, "og hør mig. Det Diemed, hvori du kommer til mig, er kongeligt; det vidner om din gode Villie, at regjere dit Folk vel, men jeg kan blot for en Deel opfylde dit Ønske. De fire Rugler, jeg besidder, ere en Gave af en velgjørende Mand, der til mit og mine Medmenneskers Vel har laant mig dem paa en ubestemt Tid, som han selv vil bestemme. De Efterretninger, som de bringe mig, kan jeg meddele Andre; men at bortgive eller sælge dem selv, har Manden forbudt mig. Jeg er Fyrste over et lidet Folk, og

til dettes Vel har jeg hidtil brugt dem; den gode Aand synes tilfreds med min Opførsel, da han indtil nu har ladet mig forblive i uindskrænket Besiddelse af dem. Jeg har aldrig brugt dem til min egen, men blot til mit Folks Lykke; jeg samler ingen Skatte, men uddeler Alt, hvad jeg erhverver; jeg adspørger dem aldrig for at tilfredsstille en unyttig og skadefro Nysgjerrighed, men blot for at faae Raad og Hjælp, naar jeg selv eller Andre trænge dertil. Kort sagt, jeg bruger dem, saaledes som man bør bruge en guddommelig Gave, paa en Maade, som er Gud værdig, nemlig til Velgjørelser.

"Uagtet jeg nu ikke kan opfylde dit Ønske, Konge! saa skal dog din Rejse, som jeg haaber, ikke være frugtesløs. Jeg vil lære dig den vigtigste Deel af min Trolddomskunst, nemlig hvorledes du bør bestyre det, som Gud har betroet dig. Ogsaa dig har Jordens gode Skjtsaand, der kaldte dig til Herster, skjenket fortryllede Rugler, der ligne dem, som ere mig betroede. Vel ere de ikke af synligt Guld, som mine, men derfor ikke mindre kostelige; og dersom de hidtil ikke have frembragt lige saa velgjørende Virkninger, da er det din Skyld. — Dit kongelige Scepter er den Elfenbeensstav, som ovenfra faldt ned i min Haand, og hvormed jeg hidkaldte de fortryllede Rugler. Naar du fører din Hersterstav med kongelig Wiisdom, vil ogsaa du erfare Alt, hvad du behøver til din Thrones Ziir og dit Folks Lykke. Da ville dine Dine og Dren bevise dig samme Tjeneste som Guldfuglerne, der belære og fornøje dig. Kom derfor stedse dit gud-

dommelige Kald og din kongelige Værdighed ihu. At see og at høre er en Konges første og vigtigste Pligt. Hans Dine og Dren tilhøre hans Folk; de Efterretninger, som han modtager ved Hjælp af disse fortryllede Guldfugler, skal han ikke misbruge til at tilfredsstille sin Forfængelighed, sin Gjerrighed og sin Vellyst, men betragte dem som Sendebud, der forkynde ham, hvor og hvorledes han skal afhjælpe een eller anden Mangel eller Trang i hans Rige. Bruger han dem paa denne Maade, da vil ingen Sandhed fra Wiisdommens Læber fornærme ham; han vil ikke fordreie Ret og Retsfærdighed for at berige sit Skatkammer, men hans Dine vil, lig Solen, frembringe den samme velgjørende Virkning overalt, hvorhen det skuer, og hans Dren vil, lig Luften, opfatte enhver dadlende og rosende, enhver klagende og bønfsaldende Lyd, for ved Aandens stille Kraft at forvandle dem til en almindelig Taknemmeligheds og Glædes Toner."

"Dette, Konge af Persien, er den Trolddom, hvorved jeg bibringer mine Kugler Liv. Jeg har betroet dig den, da jeg anseer dig for en Mand, som er i Stand til at bringe den i Udøvelse. Jeg har elsket dig fra din Ungdom af, og med fjærlig Omhyggelighed iagttaget ethvert af dine Skridt. Jeg beklagede dig, naar flette Mennesker forgiftede dine Følelser og opvakte daarlige Dnster i dit Hjerte. Jeg har glædet mig som et Barn, fordi min Discipel Miraga blev Anledning til at mit Dnste, at see dig hos mig, gif i Opfyldelse. Denne Yngling er et sandt Monster paa alle Dyder. Edelmødighed og mandig Klogskab kappedes hos ham om Fortrinet, og det er

et Tegn paa din kongelige Tænkemaade, at du i saa kort Tid har fattet Godhed for ham. Jeg kjøbte ham som en niaarig Dreng, og stræbte tidligen at smykke hans Aand med alle nødvendige Kundskaber. Han har overgaaet mine Forventninger og rigelig belønnet den Umage, som jeg har anvendt paa hans Dannelsse. Tag ham i din Tjeneste; jeg er overbevist om, at han vil erstatte dig Tabet af din Zalaspa. Hvad hans Fødsel angaaer, da er han virkelig den gamle Kjøbmands Søn. Din sædvanlige Klogskab blev formørket af en uretfærdig Attraa, ellers vilde du uden langvarig Forstæn have opdaget, at Ammen var bestucken af de gjerrige Slægtninge, og at hendes Udsagn var opdigtet."

Under denne Tale blev Kongens Hjerter nogle Gange sat i en saa heftig Bevægelse, at han var nær ved at tabe Bejret; men en ubeskrivelig hellig Værdighed, som var udbredt over Magierens Ansigt, betvang hans Brede; og den fjærlige Mildhed, hvormed Magieren sluttede sin Tale, forsonede hans Gemyt.

Han vilde svare; men i samme Dieblif lode Harpe- og Fløite-Toner sig høre, lig en sagte Hvijsen, og Kongen glemte, hvad han vilde sige. Musikken syntes at komme fra alle Sider, og lignede usynlige Aanders fortryllende Spil; den blev hvert Dieblif stærkere, og dens Godhed indtog Kongens Hjerter. Hans Dine funklede af Glæde og syntes at spørge Magieren, hvad denne Musik havde at betyde. "Det er mine Børn," sagde han, "som jeg underviste ved din Ankomst; de ville byde den ædle Konge af Persien velkommen i deres Faders Huus."

Kongen slog Dinene op; Væggen lige overfor ham syntes at forsvinde som en Taage, og viste ham et nyt henrivende Skuespil. Sex Dreng og sex Piger, klædte ligesom forhen, fremtraadte med Haaret omfrandsjet af Violer og Roser, og istemmede en Sang til Kongen af Persiens Ere. De gik tre og tre, og bare i deres Hænder kostelige Gaver. Efter at have nærmet sig paa en høitidelig Maade og opstillet sig foran Kongen i en yndig Halvkreds, bødte de sig ærbødigen for ham, og Sangen forstummede. To Dreng og to Piger traadte frem med Gaverne, og hilfede ham med indtagende Miner. Den første Dreng sagde: "Hil dig, Konge af Persien! jeg bringer dig et Diadem til Prydelse for dine Bornebørn." — "Jeg," sagde en af Pigerne, "skjenker dig en Guldfjæde, hvormed du kan fastbinde dit Folks Hjerter til dit." — "Jeg giver dig," sagde den anden Dreng, "dette himmelblaae Sværdbælte til Sindbillede paa din Retsfærdighed." — "Jeg forærer dig," sagde den anden Pige, "denne Diamantkrone, som en god Konges Belønning." — "Og vi strøe Blomster for dine Fødder," sagde de øvrige, "og ønske dig Fred og Glæde."

Saaledes endte denne Dag, den vidunderligste i Kong Sarbas' Liv. Han reiste som nysfødt tilbage, og hans første Tanke var hans fangne Gemalinde, Dronning Marante, og hendes Datter, Solima. Paa Angerens og Kjærlighedens Vinger fløi han til dem og forenede dem igjen med sit Hjerte, som Pant paa sin Lykke. Han besøgte ogsaa sin gamle Ven; men Zalaspaa paastjønne sin stille, ei misundte Lykkelighed, og bad Kongen, at han vilde lade ham forblive i sin rolige

Gensomhed. Miraga gjenoplivede ved sine Dyder sin Faders ved Sorgen hentærede Sundhed, og erstattede ham ved barnlig Kjærlighed, hvad han tidligere havde lidt. Men Kongen gjorde denne Ungling, som han maatte takke for sin lyffelige Forvandling, og som i Viisdom og Dyd overgik alle Adelsmænd i hans Rige, til sin Storvezir, og gav ham sin eneste Datter Solima, Solen for alle Kongedøtre, til Gemalinde. Sarbas var bleven et ganske andet Menneske, og søgte i alle Henseender at regjere sit Land efter den vise Magiers Lærdomme; og uagtet han ikke var bleven deelagtig i denne Mandshemmelige Trolddomskunst, maatte dog Persien takke hans og hans Efterfølgers Regjering for sin gylndne Tidsalder; thi da Sarbas ikke havde nogen Søn, blev Miraga eenstemmigen udnævnt til hans Eftermand. Denne havde fra Barndommen af nydt Magierens Underviisning, og alle persiske Historieforfattere sige om ham: "Aldrig var en Konge ham lig."

Den søvnløse Konge og Moradbak.

Hudschadsche, en af de navnkundigste persiske Konger, blev angrebet af en overordentlig Søvnløshed, der ophidsede hans Blod saa meget, at han blev vild og grusom, da han dog tilforn, medens han endnu kunde sove, var blid og menneskefjærlig.

J thyve Klar havde han forgjeves anvendt alle Midler og Forfrister af de Vise og af de meest berømte Læger i Orien-ten. Engang da han slet ikke mere vidste, hvad han skulde gribe til, for at raade Bod paa den martrende Sørnløshed, befalede han sin Bezir, der sædvanligen vaagede hos ham, at lade Palladsets Portner Fitead, der tillige var Opsynsmand over et dermed forbundet Statsfængsel, komme til ham. Han meente, at en Portner og Fangevogter maatte have erfareet en Mængde Menneſkers Begivenheder og Ulykker, og vilde nu anstille et Forsøg, om ikke Fortællingen deraf skulde kunne dysse ham i Søvn.

"Du skal fortælle mig en Historie, hvorved jeg kan falde i Søvn," tiltalede han Fitead ved hans Indtrædelse.

"Raadigste Monark," svarede denne, idet han kastede sig til Jorden for ham; "jeg kan ikke læse, og har en daarlig Hufommelse. Til bestemt Tid at aabne og lukke Palladsets Porte, og omhyggeligen at bevogte de mig betroede Fanger, det har været min eneste Bestilling, og forresten har jeg ikke bekymret mig om Noget."

"Det kan være muligt," svarede Gudsſchadsche; "men imidlertid er du dødsens, saafremt du ikke skaffer mig En, der fortæller Historier, som kunne dysse mig i Søvn, eller dog underholde den Sørnløse. Gaa; du har tre Dage at betænke dig i; og jeg holder mit Ord, dersom du ikke opfylder min Villie."

"Hvorledes skal jeg udføre dette?" sagde Fitead ved sig selv, idet han gik bort. "Jeg har ingen anden Udvei, end

at tage Flugten og søge min Lykke udenfor mit Fædreland." Imidlertid gennemstreifede han dog hele Staden, og spurgte Enhver, som mødte ham, om han ikke kunde give ham Anvisning paa En, der forstod at fortælle Historier, som man kunde falde i Søvn ved. Men Alle udloø og spottede ham for hans underlige Spørgsmaal, og han kom modløs og bekymret hjem igjen.

Fitead var Enkemand, og havde en eneste Datter, som var henved tolv Aar gammel; hun hed Moradbak, var særdeles smuk, og besad megen Forstand. Hun bemærkede snart sin Faders Kummer, og spurgte ham om Aarsagen dertil paa en saa rørende Maade, at han tilfredsstillede hendes Omhed. Efter at have hørt hans Nød, besvor hun ham, ikke at bekymre sig derom, idet hun haabede allerede imorgen at efterkomme den Befaling, til hvis Opfyldelse Kongen havde givet ham tre Dage. Høilig forundret over denne tillidsfulde Tone, som han ikke kunde forklare sig, ventede Faderen med Utaalmødighed paa, hvorledes hans Datter vilde opfylde sit Løfte.

Saa snart det blev Nat, og Moradbak kom ind i sit Sovestue, løftede hun en Sivmaatte op, der stod imellem hendes Seng og Muren, steg ned i en underjordisk Gang, og begav sig til Jerngitteret, for at spørge den vise Alhumel om Raad i dette betænkelige Anliggende.

Forat man kan forstaae dette, maae vi her omtale, hvorledes Hudschadsche for lang Tid siden havde ladet denne store Mand sætte i Fængsel paa Vand og Brød, og med den stren-

geste Befaling, at Ingen, hvo det end var, maatte tale med ham. Allerede femten Aar havde han vansmægtet i sit Fængsel, og Kongen havde forlængesiden glemt ham og sit strenge Bud. Denne Vise, der for saa vidt ikke var det, som han vilde forbedre en gal Konge, var bleven kaldet til Hoffet, for at meddele Gudschadsche et Middel imod Sønsløsheden; men da han forestillede denne Tyrste, at Grusomhed meer og mere ophidsede Blodet og derved forjog Sønnen, blev hans gavnlige Raad lønnet med en Indespærring, der var stræffeligere, end Døden selv.

Omtrent for tre Aar siden legede Moradbaa i sit Kammer med en Fugl, der paa nogle Dage havde moret hende overordentligt, og fandt bag ved sin Seng en Sivmaatte, og bag denne Muren saa bestadiget, at hendes kjære Fugl smuttede ind i en Revne, hvoraf hun forgjæves stræbte at lokke den ud. Det stakkels lille Dyr's Klagetone skar hende i Hjerteret; hun prøvede paa at rykke en Steen løs, tog derpaa med Lethed flere ud, og kom saaledes ned i en underjordist Gang, hvis Indgang var slet tilmuret. Hun fangede sin Fugl; og af Frygt for Skjænd, fordi hun havde brudt Hul paa Muren, skjulte hun Abningen saa omhyggeligt med Sivmaatten, at Ingen kunde see, hvad der var foregaaet.

Ungdommen er nyæggjerrig. Saa gruelig den underjordist Gang i Begyndelsen forekom den unge Moradbaa, vænede hun sig dog snart til at see den uden Frygt, da den var bred og høi nok, til at et Menneſte kunde gaae opreist deri; og saa stræffelige end de Klagetoner vare, der stundom lode

hen til hende fra Baggrunden, blev dog Nysgjerrigheden efter at erfare, hvorfra de kom, meer og mere levende hos hende. Tyve Gange var hun paa Veien, og tyve Gange vendte hun om igjen, indtil hun dog omsider tilfredsstillede Nysgjerrigheden og fandt, at denne Gang førte til den vise Abumelefs Fængsel, der var affondret ved to stræffelige Jerngittere.

"Hvo er du?" spurgte den Vise hende, "og hvorledes kommer du til en Elendigs Fængsel, med hvem Ingen har Medlidenhed?"

"Jeg er Fiteads Datter," svarede Moradbak, "og kun ni Aar gammel; hvad kan jeg gøre for dig, stakkels gamle Mand? Fader vil skjænde, naar han faaer at vide, at jeg har talt med dig. Du er vel den Fange, som han hver Dag bringer Vand og Brød, og som han aldrig har villet lade mig see."

Abumelef bekræftede det; ved hans milde Tale blev Moradbak snart dristigere, og nærmede sig Gitteret. Fra nu af bragte hun ham Alt, hvad der stod i hendes Magt, og negtede sig selv mangan lille Forfriskning, for dermed at lindre den Vise hans haarde Fængenskab. Til Belønning for denne Godmodighed besluttede han at høre hendes Hjerte til Dyden og at undervise hende i høiere Kundskaber; og for desto snarere at naae dette Maal og gøre hende Sandhedens og Wiisdommens Lærdomme behageligere, fortalte han hende flere Historier.

I det altsaa Moradbak lovede sin Fader at anvise ham en saadan Mand, som han søgte, tænkte hun paa den vise

Abumelek, og hendes erkjendtlige Hjerte betragtede dette som den skønneste Leilighed til at forskaffe ham Friheden. Imidlertid vilde hun først tale med ham selv, for at høre, hvorledes hun kunde foreslaae ham for sin Fader, og hvorledes denne da skulde bære sig ad imod Monarken, for ikke at skade nogen af dem.

Hun fortalte den Vise, hvad der havde tildraget sig, og hvad hun havde i sinde at gjøre. Men Abumelek svarede: da det var uvist, om Kongens Brede var formildet, saa vilde det være altfor voveligt at foreslaae ham; hellere maatte hun selv tilbyde sig at fortælle ham de forlangte Historier. "Du har en god Hufommelse," tilføjede han; "jeg har allerede fortalt dig adskillige Historier, og vil fortælle dig endnu flere, saa at du ikke skal komme til at mangle. Vær kun ved godt Mod, og betænk, at du bør være Alt, for at frelse din Faders Liv."

Den Vises Tale gjorde et dybt Indtryk paa Moradbaß' unge Hjerte; hun ahnede ikke de Evner, som hun virkelig besad; desuagtet besluttede hun den følgende Dag at tilbyde Faderen sin Tjeneste.

"Jeg priser mig meget lykkelig, min Fader," tiltalede hun ham, "at jeg kan hjælpe dig ud af din Forlegenhed og sikkre dit Liv imod Hudschadsches Grusomhed."

"O mit Barn," afbrød Fitead hende og omfavnede hende med Taarer i Øinene, "hvor megen Tak er jeg dig skyldig! tal! hvor finder jeg den fortræffelige Mand, som vil være mit Livs Frelser? Jeg vil kaste mig for hans Fødder og bevidne ham min Taknemmelighed paa enhver Maade."

"Al, min Fader," svarede Moradbaa, "hvad Pligt og Følelse byde, fortjener ingen Tak. Mig selv er det, og min Glæde er ubefrivelig, da jeg kan bevise min barnlige Omhed ved at frelse dig af din Nød."

"Er det dig?" udbød Fitead forbauset, og hans Glæde gik lige saa hurtigt over til Bekymring. "Al, min Datter, jeg takker dig hjerteligt for din gode Villie; men veed du intet bedre Middel, saa bliver der ingen anden Udvei til at frelse mit Liv, end Flugt. Bered dig altsaa dertil; maaskee kunne vi ogsaa være lykkelige udenfor vort Fædreland."

"Derfom der virkelig ikke gaves nogen anden Redning for dig, min Fader," svarede Moradbaa med Omhed, "saa vilde jeg med Glæde følge dig; men saa vidt er det endnu ikke kommet. Vær kun rolig, jeg indestaaer for Alt. Da Kongen ikke kan søve, vil jeg rigtignok ikke forelægge ham gaadesfulde Spørgsmaal, saaledes som de indiske Philosopher have for Skik; f. Ex.

En Kone gik i en Have og plukkede Æbler. Haven havde fire Dørre, og ved hver Dør stod en Bevogter. Den første gav hun Halvdelen af Æblerne; med den anden deelte hun den anden Halvdeel; med den tredje hvad hun endnu havde tilbage; og da hun havde deelt den sidste Rest ogsaa med den fjerde Vogter, beholdt hun endnu ti Æbler tilbage; nu spørges der, hvor mange Æbler hun havde plukket?"

Fitead forbausedes over at opdage saa uventede Rundssaber hos sin Datter, og begyndte at regne efter, hvor mange

Velser Konen vel maatte have hørt; men hun kom ham i Forfølgelse med Svaret. "Hun havde plukket hundrede og tred-sindstyve Velser," sagde hun, og vedblev: "Vær altsaa uden Frygt, min Fader, jeg skal nok vide at iagttage de passende Grændser for mit Foretagende, og frygter heller ikke for, at jeg skal bære mig ad som hiin Kone, der ikke kunde blive staaende ved den vise Ebu Sina's Forskrift, som vilde gjøre hende lykkelig. Skal jeg fortælle dig den Historie, min Fader?"

"Det er en Fornøielse at høre paa dig, min Datter," svarede Fitead med stigende Forundring.

"Ebu Sina," fortalte Moradba, "en viis Derwisch og den store Prophets Indling, overnattede engang hos en fattig Kone, der gjorde sig al mulig Umage for at opfylde Gjæstfrihedens Pligter. Hendes Godmodighed glædede ham, og hendes kummerlige Omstændigheder opvakte hans Medlidenhed i en saadan Grad, at han besluttede at lindre hendes Nød. Han brød en Steen ud af en Væg i hendes Huus, taledes nogle hemmelighedsfulde Ord, satte Stenen ind igjen, og efter at have boret et Hul i den, stak han en liden Hane deri. Han takkede hende derpaa for den venlige Modtagelse, og sagde ved Afskeden: "Gode Kone, naar du vil have Permer *) , saa drei blot Hanen om, og du skal faae saa meget som du forlanger. Tag til dit eget Brug hvad du behøver, og sælg Resten. Denne Kilde udtørres aldrig, naar du opfylder en eneste

*) En kostelig Wiin.

Betingelse, den nemlig, at du aldrig tager Stenen ud, for at see, hvad der er skjult bag ved den."

"Konen lovede den hellige Mand nøie at efterleve hans Forskrift, og fulgte den ogsaa en temmelig lang Tid. Hun kom snart ud af sin Nød, og Velstand herskede i hendes lille Huusholdning. Men nu vaagnede ogsaa Nysgjerrigheden hos hende, og steeg omsider til en saadan Grad, at hun ikke længere kunde modstaae den. Hun tog Stenen ud af Bæggen, og fandt ikke Andet end en Viindrue. Efterat hun saaledes havde stillet sin daarlige Nysgjerrighed, satte hun med den største Omhyggelighed Stenen ind paa dens gamle Plads; men forgjæves dreiede hun nu Hænen om; hendes Lykkes Kilde var udtørret for stedse."

"Tro mig kun, min Fader," vedblev Moradbaa, "jeg skal visselig ikke tage Stenen ud, af altfor stor Begjerlighed efter at gjøre Godt; jeg vil søge at drage al mulig Fordeel af Samtalen med Kongen, og du skal vist ikke komme til at fortryde, at du har foreslaaet mig til at fortælle ham Historier."

Fjeread blev henrykt over sin Datters store Forstand, omfavnede hende den ene Gang efter den anden, og var nu fuldkomment overtydet om, at han kunde give efter for hendes Forlangende, og at han vilde faae Vre af hende. Han begav sig altsaa tidligt om Morgenen til Kongen, fastede sig ned for ham og sagde:

"Store Hersker! jeg erholdt igaar tre Dages Frist af dig til at opspore En, som kunde fortælle dig Historier; og

det glæder mig, at jeg allerede idag kan forestille dig en Person, som du vil blive tilfreds med."

"Deri har du gjort vel," svarede Hudschadsche, "da du indestod derfor med dit Hoved. Men hvem er det, som du vil bringe mig?"

"Min Datter," svarede Fitead.

"Din Datter?" spurgte Kongen; "hvor gammel er hun?"

"Tolv Aar!" svarede hiin; "men alligevel..."

"Tolv Aar?" afbrød Despoten ham opbragt; "vil du gjøre Aar af mig? Hvad skal et Barn paa tolv Aar kunne fortælle? Bezir, lad den Forvoorne strax hænge for hans Frækhed!"

Beziren forestillede Kongen med den muligste Barsomhed, at det dog vel var et Forsøg værd, da man jo altid kunde tage den skyldige Straf over ham, naar han havde misbrugt den høieste Tillid.

Til Lykke var Hudschadsche denne Gang saaledes stemt, at han kunde taale en Forestilling. Han gav sit Samtykke til den foreslaaede Prøve, og sagde til Fitead: "Nu, saa bring iaaften din Datter herhen; jeg og Beziren ville dog høre, hvilke smukke Historier et Barn kan fortælle; men ogsaa du skal være tilstede, for at bedømme hendes Duelighed, og jeg sværger ved mit Skjæg, at du, efter som Udfaldet bliver, skal faae Belønning eller Straf."

Fitead kom til sin Datter, og fortalte hende, hvad der var foregaaet. "Mit Liv er i dine Hænder!" tilføjede han.

Men Moradbak stode trygt paa den vise Abumelefs Ord, og anvendte Alt, for at berolige sin Fader.

Om Aftenen førte Fitead sin Datter ind i det kongelige Gemak. Hudschadsche forbausedes over hendes Vært og Skjønhed, og hans Bildhed tabte sig noget.

"Nu, min Pige! saa fortæl mig da en Historie, som kan dyffe mig i Søvn eller more mig," tiltalede han hende; "vi ville dog see, om du kan frelse din Faders Liv."

Denne Tiltale var vistnok ikke meget opmuntrende for Moradbak; men Abumelef havde allerede forberedt hende paa Kongens barske Væsen. Hun maatte sætte sig paa et Hynde, og fortalte nu med en Rolighed og Tillid, der satte Kongen og hans Bezir i Forundring og opfyldte hendes Fader med en ubeskrivelig Glæde. Kongen tilstod, at hun idetmindste havde forskaffet ham nogen Lindring, og bestilte hende igjen til den følgende Aften. Dette gik saaledes en rum Tid hen; Kongen fandt med hver Aften mere Fornøielse i den unge Fortællerinde og hendes Historier; hans Blod blev efterhaanden roligere og hans Gemyt blidere, han slumrede endog af og til.

Omfrider fandt Moradbak ogsaa en Velighed til at vise sig erkjendelig mod sin Lærer. Hun havde fortalt Kongen en Historie om en Fyrste, som valgte en Mand til sin Bezir, der, prøvet ved mangehaande Ulykker, havde opnaaet en høi Grad af ægte, uegennyttig Dyd. Hudschadsche billigede denne Handling, og yttrede det Ønske, at ogsaa han maatte være saa lykkelig at kunne træffe et saadant Valg.

Ved disse Ord kastede Moradbaa sig ned for hans Fødder og sagde: "Mægtige Herster, maaſtee turde Valget ikke blive dig ſaa meget vanſeligt. Har din Slavinde fundet Raade for dine Dine, ſaa værdiges at viſe hende din Gunſt ved at ſtjente den ulykkelige Abumelek Friheden, der nu har henſukket ſemten Aar i ſit Fængſel. Have mine Fortællinger bevirket din Beroligelse, ſom det ſynes, da er det ham, af hvem jeg hver Dag lærer, hvad jeg fortæller dig."

Kongen mindedes nu den ulykkelige Viſe, bebreidede ſig, at han havde miſkjendt hans Dyd og behandlet ham ſaa haardt, og angrede ſine Grusomheder. Men han var ogſaa erkjendtlig imod Moradbaa for den lykkelige Forandring i hans Gemyt. "Din Skjonhed," ſagde han til hende, "har gjort Indtryk paa mit Hjerte; men din Dyd har tilfulde underkaſtet ſig det."

De perſiſke Aarbøger fortælle: at Hudschaſche i Fremtiden kun regjerede efter Abumeleks og den ſkjonne Moradbaks Raad. Han giftede ſig med hende, ophøiede hende paa Thronen, og ſov igjen ſom andre Menneſker.

Den bortløbne Kameel og de tre opmærksomme Brødre.

Tre Brødre af Familien Adnan beſlattede at gjøre en Reife og beſee Landet. Underveis mødte de en Kameeldriver, ſom

spurgte dem, om de ikke havde seet en Kameel, der var løben fra ham netop paa denne Vej.

"Kamelen har kun eet Die," sagde den ældste Broder, medens de gif noget tilbage med Manden. Kameeldriveren bekræftede det.

"Den mangler en Fortand," sagde den anden Broder, hvortil Kameeldriveren ogsaa svarede Ja.

"Jeg tør vædde paa at den halter," tilføjede den tredje.

Efter alle disse Angivelser var Kameeldriveren overbevist om, at de havde seet hans bortkomne Kameel, og bad dem at sige ham, hvor han kunde finde den.

"Gaa kun med os," sagde Brødrene, men de fandt ingen Kameel. Efter nogen Tids Forløb begyndte den ene igjen: "Iffe sandt, den er belæffet med Korn?" Den anden sagde: "Den bærer paa den ene Side Dlie, og paa den anden Honning."

Kameeldriveren, der aldeles ikke kunde troivle om at de maatte have seet den, bad dem nu indstændigere, dog idetmindste at angive ham Stedet, hvor de havde truffet paa den; og nu forsikrede Brødrene ham, at de ikke havde seet nogen Kameel eller nogetsteds hørt den omtale. Denne Forsikkring kunde Kameeldriveren ikke forene med hine Angivelser; han troede at de vilde forholde ham hans Dyr, indstærvede dem for Retten og lod dem sætte i Fængsel, uden at agte paa deres Forsikkring. — Da Cadien imidlertid kjendte dem som Folk af Stand, sendte han dem til Kongen.

Ved Undersøgelsen spurgte Kongen dem selv, hvorledes de havde kunnet angive saa mange Kjendetegn paa en Raameel, naar de dog ikke havde seet den. De svarede:

"Vi bemærkede paa vor Vandring, at Urterne og Tidsterne blot vare afgravede paa den ene Side af Veien, og sluttede deraf, at Kamelen kun havde eet Die; og da der alle vegne, hvor det var afrykket, var levnet en liden Rest af Planterne, formodede vi, at den manglede en Tand. Endvidere lagde vi Mærke til, at det ene af Sporene var slæbt, hvorfra vi sluttede os til dens Lamhed; og da de forreste Hovtrin vare dybere end de bageste, meente vi, at den maatte have været svært belæst, hvilket neppe kunde være med Andet, end Korn. At den endelig ogsaa havde baaret Honning og Olie, formodede vi af, at der havde samlet sig Myrehobe og Fluesvarme alle vegne, hvor der var faldet en Draabe."

Dakianos eller Rigdommens Virkninger.

Der levede engang i Persien en Hyrde, ved Navn Dakianos, hvem Alle, som kjendte ham, gave Vidnesbyrd om uplettet Fromhed. Derhos besad han af Naturen en Betsalenhed, som vilde have gjort ham duelig til høie Vresposter, havde Skjebnen ladet ham fødes i Livets høiere Forhold.

Allerede tredive Aar havde han røgtet sit simple Kald, da hans Hjord en Dag, medens han forrettede sin Bøn, blev

fly og adspredte sig til alle Kanter. Han ilede til og stræbte at samle den igjen, da han bemærkede et Jaar, der med den halve Krop var presset ind i en Abning, hvoraf det ikke kunde hjælpe sig ud igjen. Han befriede det, men blev i samme Dieblif overrasket af et stærkt Skin, der som et Lyn glimtede frem af Abningen. Han undersøgte Tingen nærmere. Skinnet kom fra en middelmaadig stor Guldplade eller Tavle. Efter at have udvidet Abningen, kom han ned i en underjordisk Hule, der kunde være omtrent syv Fod høi og fire til fem Fod bred. Nu betragtede han Guldpladen meget opmærksomt; men da han ikke kunde læse, bleve de fire Linier, som vare indgravede deri, en Hemmelighed for ham. Han tog imidlertid Pladen med sig, da han om Aftenen vendte tilbage til Staden. Hvem man nævnte ham som en Biis eller Lærd, bad han om at forklare ham Indskriften, men Alle vare ubefjendte med disse Charakterer, og kun en Eneste gav ham den Oplysning, at der i Ægypten levede en Olding paa trehundredede Aar, som kunde læse de ældste Sprogs Skriftræk og var i Besiddelse af alle mulige Videnskaber. Daskianos overleverede Hjorden til dens Eiere, og reiste usfortøvet til Ægypten.

Snart fik han den vidtberømte Olding opspurgt, foredrog ham sit Anliggende og viste ham Guldtaalen. Oldingen modtog ham venligt, og forbausedes ved Synet af dette Vidunder. Han læste Skriften med den største Lethed, og efter nogen Grublen spurgte han Hjorden, hvorledes han var kommen i Besiddelse af denne vidunderlige Tavle? Daskianos

fortalte ham hele Sagen omstændeligt, og Oldingen svarede derpaa: "Denne Skrift spaaer Finderen Ting, der sandsynligviis ikke kunne møde dig. Du har et meget lykkeligt Physiognomie, og Indskriften omtaler en Ugudelig, med hvem det vil tage en sorgelig og skræffelig Ende. Ikke destomindre maa Indholdet ogsaa vedkomme dig, da Skjebnen har bragt den vidunderlige Tavle i dine Hænder."

"Hvorledes skulde det gaae til?" spurgte Dakianos bestyrtet. "Da jeg i tredive Aar har tjent min Gud tro og oprigtigt, hvi skulde han da fordømme mig til en saa uforstyldt Ulykke?"

"Det vilde ikke hjælpe dig," svarede Oldingen. "Alting kommer kun an paa, hvilken Brug vi gjøre af vore Omstændigheder, som knytte sig til hinanden i en uoverskuelig, forborgene Kjæde, hvoraf det menneskelige Die kun hist og her opdager enkelte Led. Er du blot stærk nok, da vil du ogsaa kunne gjøre disse Viniers Udsagn til Løgn."

"Og hvorledes det?" spurgte Dakianos begjerlig.

"Naar du gjør en viis Brug af den umaadelige Skat, som denne gyldne Tavle lover og anviser sin Eier."

"O, kommer det blot derpaa an," sagde Dakianos temmelig trøstet, "saa kan den gjerne sætte mig i Besiddelse af hele Verdens Skatte: jeg skal vist gjøre den bedste Brug deraf. Kom med mig! lad os opsoge Skatten! Da du alene kan læse Indskriften, saa vil du ogsaa kunne give den bedste Anviisning. Kom, vi ville dele Skatten som Brødre!"

Oldingen saae betydningsfuldt paa ham, og sagde sukfende: "Jeg frygter for, at du neppe vil see dig i Besiddelse af Skattene, forend jeg bliver den Første, som kommer til at angre, at jeg har været dig behjælpelig dermed."

"Hvad er det, du der siger?" svarede Dakianos med Uvillie; "du vil hjælpe mig til en Skat, og jeg skulde handle utaknemmeligt imod dig? Hvilken Last er skjændigere end Utaknemmelighed! Jeg sværger ved den evige Gud: jeg vil betragte dig som en Fader og dele Alt redelig med dig, eller rettere, lade mig nøie med hvad du selv vil give mig."

Eden og alle Forsikfringerne vare vel ingen tilstrækkelig Betryggelse i Oldingens Dine; men Pengegjerrigheden, den eneste Videnskab, der ogsaa vedbliver at følge den høie Alderdom, opveiede alle hans Betænkeligheder; og han begav sig paa Reisen med ham.

Da de ankom til Stedet, hvor Dakianos havde fundet Guldtaflen, lod Oldingen ham opgrave Jorden i en Omfreds af tyve Fod. Snart opdagede de en Jernbør, som Oldingen befalede Dakianos at aabne. Denne var saa begjerlig, at han vilde sparke den op, uagtet Nøglen sad i den. Oldingen førte ham nu ned i en underjordist Gang, uden at lade sig skrække af det dybe Mørke. Da de vare gaaede noget frem, bemærkede de et svagt Skin, der efterhaanden blev til et flærere Lys, jo videre de kom; og omsider befandt de sig udenfor et stort og prægtigt Pallads med syv tillaaefede Porte. Da der hang en Nøgle ved hver Port, aabnede Dakianos

strax den første, og de fandt i denne hele Afdeling de sjon-
 neste Klæder og Prydelser af enhver Art.

Med stigende Begjerlighed aabnede de den følgende, og
 fandt den opfyldt med Sabler, hvis Greb og Skeder vare
 besatte med de kostbareste Edelskene. Den tredie Afdeling
 indeholdt en utallig Mængde Kyrasser, Pantfere, Hjelme af
 alle tænkelige Former, forgylde og besatte med Edelskene.
 I den fjerde fandtes alle mulige Hestetøier, Sædler, Dæk-
 fener, Bidsler o. s. v., hvis Kostbarhed fuldkomment svarede
 til Baabnens Pragt. Den femte indeholdt Guld- og Sølv-
 barrer; den sjette myntet Guld og Sølv; og i den syvende
 kunde man neppe gaae omkring, saa stor var Mængden af
 Sapphirer, Amethyster og Diamanter.

Ved Synet af saa umaadelige Skatte blev Dakianos
 ligesom forvandlet, og det var ham yderst ubehageligt at have
 et Bidne til sin Lykke. "Føler du vel," sagde han til Oldin-
 gen, "af hvor stor Vigtighed den dybeste Tausked og Hemme-
 ligholdelse er ved en saadan Leilighed?"

"Upaatvivleligt!" svarede Oldingen.

"Derfor Kongen," vedblev Dakianos, "blot fattede den
 ringeste Mistanke om denne Skat, saa vilde han ikke tøve
 med at tilegne sig den. Hvis nu din Tausked ikke var paa-
 lidelig?"

"Frygt Intet," svarede Oldingen, "Besiddelsen af Halv-
 delen af disse Rigdomme vil være dig tilstræffelig Betryggelse."

"Halvdelen?" afbrød Dakianos ham med kjendelig Foran-
 dring; "Halvdelen overstiger den mægtigste Konges Skat."

Da den Gamle mærkede, hvad der foregik i hans Sjel, svarede han: "Naar Halvdelen synes dig for meget, kan du jo give mig blot Fjerdedelen."

"Nu vel da!" svarede Daskianos med den forrige Uro; men hvorledes vil du skaffe Alt forsigtigt nok bort? Du vil give Anledning til at man opdager det Hele, og da ere vi begge ulykkelige."

Med stigende Graadighed undersøgte nu Daskianos Skattene paany, og deres Kostbarhed berusede ham meer og mere.

"Du vil selv indsee," sagde han, da han omhyggeligen havde betragtet Værelset med Diamanterne, hvor de endnu befandt sig, "at denne Afdeling er den rigeste, og at jeg naturligvis ikke kan afstræde dig min grundede Ret dertil."

"Jeg indrømmer det," svarede Oldingen, "og gjør heller ingen Fordring derpaa."

De kom nu til det myntede Guld, og efterat Daskianos igjen havde betragtet det en rum Tid, sagde han: "Denne Skat er den beqvemmeste til at bruge, og vistnok den uundværligste. Den tjener endog til, forat alt det Øvrige kan bevares, enten at hverve en tilstrækkelig Bægt, eller at anlægge Mure til Befæstning og Sikkerhed. Du er for billig, til at du ikke skulde indrømme, hvor uundgaaelig nødvendigt det er, at jeg søger at beholde den."

"Lad os da gaae videre!" svarede Oldingen. "Men Guld- og Sølvbarrerne," vedblev han, da de kom ind i det femte Gemak, "kan du vel snarere undvære?"

"Det kunde jeg maaskee," svarede Dakianos; "men jeg er dig altfor megen Forbindtlighed skyldig, til at jeg skulde give dig dem. Jeg vilde derved kun udsætte dig for megen Fare; thi hvorledes vilde du skaffe dem bort? Og hvilken Umage vilde det ikke koste dig at gjøre dem i Penge."

"Lad det være min Sag," svarede den Gamle.

"Nei, det kan jeg ikke tillade," afbrød Dakianos ham; "dertil holder jeg altfor meget af dig. Desuden vilde det blive den sikkreste Vei til at røbe mig; man vilde fæste dig i Fængsel og tvinge dig til at angive mig og mine Skatte. Lad os derfor see videre efter."

De aabnede det fjerde Gjemmested. "Hestetøiet," sagde Dakianos, "kan nu slet ikke nytte dig noget; du er for gammel til at kunne gjøre den ringeste Brug deraf." Den samme Undskyldning gjorde han i det femte Gemak, hvor Rustningerne befandt sig, og da de havde luffet dette lige saa omhyggeligt som de forrige, gif de ind i det sjette, hvor Sæblerne hang.

"Disse Baaben," tog den Gamle Ordet, "lade sig vel lettest transportere. Jeg vil tilbyde de indiske Konger dem, sælge dem hver for sig, og du vover ikke det Mindste derved."

"Deri har du Ret!" svarede Dakianos; "af Sæblerne kunde jeg give dig nogle." Da han havde sagt dette, prøvede han flere af dem i Haanden, vurderede dem i Tanterne, undersøgte deres Vægt af Guld, og anslog Diamanternes Kostbarhed. Idet han blottede een, stod den Mængde Herligheder levende for hans Sjæl, hvis Besiddelse en Oldings Ho-

ved sikkrede ham, og han kunde ikke begribe, hvorledes han saa længe havde kunnet være raadvild.

Med de Ord: "Jeg behøver jo kun en eneste, for at afsinde mig med dig!" styrtede han hen imod ham.

Oldingen sank til Jorden, omfavnede hans Knæ, og bad: "Gaa mit Liv! Hvad kunne alle Skatte hjælpe mig i min høie Alderdom! Jeg forlanger Intet af det altsammen!"

"Ikke sandt!" raabte Dakianos, "Alt tilhører mig medrette, ifølge Guldtavlen!"

Den Gamle mindede ham om hans Gød; "men jeg løser dig derfra," tilføiede han, "og for Alt, hvad du derved er mig skyldig, forlanger jeg ikke Andet, end mit Liv."

"Nei," raabte Dakianos, "dit Liv kunde blive min Død! Jeg har fornærmet dig altfor meget, til at jeg et Dieblif kunde være rolig; ikkun jeg alene tør vide min Hemmelighed!" Bed disse Ord fløi den vise Oldings Hoved fra hans Skuldre.

Dakianos nedgravede selv det ulykkelige Offer for hans Gjerrighed. Han frygtede for Vidner, men ikke for sine Samvittighedsnag; hans Hjerte var kun sysselsat med hans Skatte, og hans Forstand med Midlerne til at bevare dem. Og hvilken martrende Uro overfaldt ham, da han, efterat han meer og mere havde overregnet sine umaadelige Skatte og tilfredsstillet sin Gjerrighed saa meget han kunde, endelig saae sig nødt til at forlade dem, for at skaffe sig Levnetsmidler! Han gjorde sig de bitterste Bebreidelser, fordi han ikke strax havde medbragt nogle; denne Omstændighed tjente ham endog til

Paastud for at tillægge Oldingen onde Hensigter, idet han ikke havde erindret ham derom, da det dog var en Ting, som man havde kunnet forudsee, uden at være viis.

Imidlertid — vilde han ikke omkomme af Hunger imellem sine Skatte, saa maatte han beqvemme sig til at forlade dem, da han i Orkenen, der omgav ham, ikke turde gjøre sig Haab om den ringeste Bistand. Men hvor meget kostede denne Beslutning ham! Kunde ikke imidlertid een eller anden Reisende blive opmærksom ved den frisk opgravede Jord, og hele Sagen derved blive røbet? Dog Hungeren overvandt omsider alle hans Betænkkeligheder. Ved Rattens Anbrud stak han nogle Haandsfulde Guldstykker til sig, og begav sig til Staden. Han købte en Hest, belæssede den med Brød og en Dunk Vand, og kom endnu før Dagbrækningen tilbage til sine Skatte, som han til sin store Glæde fandt aldeles urørte.

Nu var det hans første Bestræbelse at tildække det Hele og blot at efterlade en snever Abning, hvorigjennem han kunde komme ned til sine Skatte. Denne Abning bedækkede han med sine Klæder, og sov paa dem de første Dage, indtil han havde opført en Jordhytte, for at beskytte sig imod Veirligets Besværligheder.

Da nu hans Værk var bragt saa vidt, at han troede med ringere Frygt at kunne fjerne sig derfra, gif han igjen til Staden, men brugte dog den samme Forsigtighed, at han først begav sig paa Veien om Aftenen. Han købte nogle Slaver, som han nu lod bringe Alt, hvad han ansaae for nødvendigt til Beqvemmelighed og Sikkerhed. Kort derpaa

lod han Arbeidsfolk komme, og Alt, hvad han selv havde begyndt, bygge fastere. Han lod opføre tre stærke Mure omkring Hulen, og sov bestandigt imellem den første og den anden. Han søgte at udsprede overalt, at han drev Handel med Udlandet, og talede om en stor Fordeel, som han havde hørt i Ægypten. Dette brugte han ogsaa til Paaskud — thi Noget maa man vide at angive, naar man vil vise sin Rigdom —, da han lod opføre et prægtigt Pallads, med hvilket den gamle indiske Konge Malick Jouna's berømte, med tusinde Søiler prydede Slot ikke kunde taale nogen Sammenligning.

Alt strømmede hid, for at vise ham sin Agtelse. Det smigrede hans Egenfjærighed, at det var lykkedes ham at sikkre sig saa umaadelige Rigdomme, og han betragtede den Umage, han havde anvendt derpaa, som en lovmæssig Erhvervelse, der berettigede ham til at nyde dem uden Samvittighedsstrupler. Oldingen blev der ikke mere tænkt paa.

Han skaffede nu alle sine Skatte ud af det underjordiske Pallads, hvis Tilværelse han holdt hemmelig for Enhver. Han sendte Karavaner til alle Dele af Indien, for at besmykke sin Luxus med Slaver, Bygninger, Dvinder og Heste; og selv hans Handel — saa lidet han end agtede derpaa, da han drev den blot som et Paaskud — begunstigede Lykken paa enhver mulig Maade.

Da hans Hjerte omsider var mættet af Rigdommene, opvaagnede hans Ergjerrighed. Han gjorde sig al mulig Umage for at komme til Kongen af Persiens Hof, ødslede

Rigdomme til Gaver for Bezirerne, og fornædrede sig til deres Slave, for at vinde deres Beskyttelse.

Hans Pragt og Gæmildhed aabnede ham snart Udgang til Kongen selv. For strax ved den første Audients at vise sig Kongens Indest værdig, medbragte han Foræringer, som den fornemste af Monarkens Statholdere ikke havde kunnet tilveiebringe. Dakianos lod ni prægtige Kameler drage foran sig med Foræringerne. Den første bar ni gyldne Dragter, som vare besatte med de prægtigste Edelstene, og hvis Bælter vare af en overordentlig Værdie. Den anden bar ni Sabler, hvis gyldne Haandgreb funkede af Diamanter. Paa den tredie saa man ni, lige saa pragtfulde Rustninger, paa den fjerde ni Hestetøier, som svarede til de øvrige Foræringer; den femte bar ni Kister fulde af Sølvstænger, den sjette lige saa mange fulde af Guldbarrer, den syvende ni med myntet Guld, den ottende lige saa mange med Sapphirer og Amethyst, og den niende endelig ni Kister med Rubiner og Diamanter. Efter Kamelerne fulgte ni unge Piger af overordentlig Skønhed i prægtige Klæder, efter disse otte unge Slaver, og tilsidst Dakianos selv.

Kongen og alle Hoffolkene forbausedes over disse Gavers overordentlige Pragt. Imidlertid gjorde dog en af Hofmændene — som disse da ofte lægge særdeles Vind paa at mynstre Alt og ved enhver Leilighed at fremtvinge Vittighed og Skarpfindighed — den Anmærkning, at den niende Slave fattedes. Men herpaa havde Dakianos netop gjort Regning; han greb

Teiligheden, og fremstillede sig selv i al Ydmyghed som den niende.

Denne fine Bending i Forbindelse med saa kostbare Foræringer rørte Kongen; han modtog ham paa en meget udmærket Maade, og blev saa henreven af hans naturlige Beltalenhed, at han snart syntes ham uundværlic. Han lod ham sidde ved sin Side, lod opføre Musik for ham, og sendte ham hver Dag Retter fra sit Taffel og de meest udsøgte Vine. Denne fortrinlige Gæst gjengjeldte Dakianos bestandigen med nye Foræringer, hvis Pragt og Mængde end mere forheiede Beundringen; og omsider vandt hans Gæmildhed og Beltaalenhed fuldkomment Kongens Hjerte. Denne Tyrste kunde ikke mere leve uden ham, han gjorde ham til sin Begir, og drev sit Benskab for ham saa vidt, at han tillagde ham ulige mere Magt, end der ellers var forbundet med denne Værdighed.

Dakianos regjerede nu Persien uindskrænket; han havde kunnet nyde sin Lykke og ansee sin Forsængelighed for tilfredsstillet! Dog Bjerget Kaf kan sætte Grændser for Verden, men ikke for den Vergjerriges Tanker og Duster.

Kort derpaa ankom en græsk Gesandt, og Kongen gav ham den forlangte Audients. Gesandten kyskede Thronens Trin, og overleverede en Skrivelse fra sin Herre, den græske Keiser, hvilken Kongen lod en af sine Skrivere oplæse høit. Den lød saaledes:

"Jeg, Keiser og Sultan over syv Himmelegue, hilser dig,
"Konge af Persien. Saasnart du erholder mit kongelige

"Brev, vil du ufeilbarligen overfende mig Tributen for syv
 "Aar. Skulde du gjøre nogen Indvendinger, saa vid, at
 "jeg har en Hær, som bedækker hele Jorden, i Beredskab
 "imod dig."

Denne Skrivelse overraskede Kongen saaledes, at han ikke vidste, hvad han skulde svare. Men Dakianos reiste sig fra sit Sæde, bøiede sit Hoved imod Jorden, og sagde: "Store Behersker, betænk dig ikke paa, hvorledes du skal besvare den græske Keisers Skrivelse. Lad ham komme til at angre sin Forvovenhed og sine Trusler! Befal, at dine troeste Undersaatter forsamle sig omkring din ringeste Slave, og at jeg maa sige dem, hvad de have at gjøre."

Dakianos hervede nu i Kongens Navn hundredetusinde Mand og for sine egne Midler et Corps af titusinde. Til disse søiede Kongen endnu totusinde udvalgte Krigere, som han sædvanligen havde om sin Person, bestemte disse til at danne Dakianos' Livvagt, og ophøiede ham til Feldtherre over hele sin Armee.

Den nye Generalissimus stillede sig i Spidsen for Hæren. Kongen gav nødigt Slip paa sin Bezir; han ledsagede ham trende Dagrejser, skiltes fra ham med Taarer og undertusinde Betsignelser, og kaldte ham den ene Gang efter den anden sin Kraft, sin Støtte, sin eneste Hjertensven.

I alle Stæder, som Dakianos drog igjennem, udsøgte han det bedste stridbare Mandskab, udrustede det paa sin Beføstning, og gav Folkene saa mange Haandpenge, som de forlangte. Røgtet om hans Pragt og Gæmildhed udbredte sig

meget snart, og fra alle Kanter strømmede der en Mængde Folk til ham, saa at hans Hærstærker snart vare trehundrede tusinde Mand stærke.

Saa snart den græske Keiser hørte, at en persisk Hær var i Anmarsch, samlede han sine Tropper, og gif Dakianos imøde med syv hundredetusinde Mand. Da Fienden nærmede sig, deelte han sin Armee i to Afdelinger, og gav Signalet til Slag. Men Dakianos' Tropper stormede frem med saadan Kækhed, og deres første Angreb var saa overraskende heftigt, at den græske Hær neppe fik Tid til at fatte sig; den blev næsten lige saa hurtigt slagen som angreben, og den græske Keiser selv fangen. Dakianos lod ham halskugge, bemægtigede sig uden stor Anstrengelse de nærliggende Provindser, og lod sig udraabe til Overhoved.

Den nye Monark skrev vœbliffeligen til Kongen af Persien:

"Jeg har slaaet Keiseren, bemægtiget mig hans Provindser,
 "sat mig paa Asiens Throne og erklæret mig for Verdens
 "Behersker. Saa snart du erholder mit Brev, saa tøv in-
 "tet Dieblif med at oversende mig Tributen for syv Aar;
 "den ringeste Vanskelighed vilde udsætte dig for Keiserens
 "Skjebne."

At Kongen af Persien blev bragt aldeles ud af sig selv ved denne Skrivelse, er vel ei at undres over. Imidlertid samlede han usfortøvet en stor Hær, og svarede Dakianos, førend han stillede sig i Spidsen for den, saaledes:

"Kunde et saa foragteligt Menneske, som du, underkaste sig
 "det græsse Rige? Du forraader mig, din Konge; men
 "jeg sidder endnu paa mine Forfædres Throne. Du er mig
 "Troskab og Taknemmelighed skyldig, og angriber mig med
 "fiendtlig Hu! Men vee dig! Jeg bryder op, for at til-
 "intetgjøre dig og Erindringen om dit Navn."

Dette Svar bragte Dakianos til den høieste Forbittrelse. Han udvalgte strax tohundrede tusinde Mand af sin Hær, og ilede Kongen af Persien imøde. Begge Hære stødte snart paa hinanden; Slaget var blodigt, da der fægtedes med Mod og Klogskab paa begge Sider. Men ogsaa her begunstigede den sære Lykke sin Vndling; Persernes Hær blev slagen og Kongen fangen.

"Læstefulde Ridding," tiltalede Denne Dakianos, da han blev bragt for ham; "hvorledes kan du udholde Synet af mig, da du er dig den skjændigste Utafnemmelighed bevidst?"

"Jeg utafnemmelig?" svarede Dakianos spottende; "har jeg ikke hvervet Mandskab for mine egne Midler? Har jeg ikke anvendt den største Deel af mine Skatte til denne Erobring, og saaledes betalt den dyrt nok? Endnu mere: har jeg ikke kjæmpet for dig og hevnet dig paa din Fornærmer? Hvad kan du da bebreide mig?"

"Jeg har elsket dig!" svarede Kongen.

Den meest grundede Ret taber imod Magten. Istedetfor at svare Kongen paa hans Bebreidelse, gav Dakianos Befaling til at hals hugge ham, og affendte en talrig Hær, for at bemægtige sig alle hans Stater.

Han valgte Ephesus til sin Residents, og da denne Stad endnu ikke var ham smuk nok, lod han den forskjønne med al optænkkelig Pragt. Fornemmelig anvendte han den største Omhu paa sit Pallads, der i Henseende til Fasthed, Omfang og Pragt ikke havde sin Lige i hele Verden. Tredsindstyve Bezirer besørgede Rigets Anliggender, og i Audientsalen var opført tredsindstyve Throner for dem, der havde udmærket sig i Krigen. Han havde syvhundrede Stjernetydere, som dagligen forsamlede sig og aflagde ham Beretning om Stjernernes Indflydelse. Titusinde Schoglans i prægtige Klæder med gyldne Bælter vare bestandig rede til at efterkomme hans Befalinger. Han udnævnte tredsindstyve Paschaer, og uddrog hver af dem tohundrede udsøgte, velvorne Ynglinger, af hvilke enhver igjen commanderede et Corps Soldater, som maatte holde Vagt ved Palladset. Endnu aldrig havde en Konge regjeret med saa overordentlig Pragt.

Saaledes havde da Dastianos naaet det høieste Trin af jordist Lykke, — og dog var hans Uergjerrighed endnu ikke tilfredsstillt. At være den meest uindskrænkede Monark var ham endnu stedse en altfor snever Grændse; hans Ønsker stige endnu høiere, til guddommelig Tilbedelse; og neppe var dette Ønske blevet tydeligt hos ham, førend det ogsaa maatte tilfredsstilles. Han forlangte at blive tilbedet og dyrket som Gud, og hans tilintetgjørende Hævn ramte alle dem, der negtede ham guddommelig Dyrkelse. Men Frygt for Forræderie martrede den Tilbedede. Hans Mistro blev til Grusomhed, og Mennekeblod maatte flyde strømmevis. Snart

frembrød den ulmende Oprørsild, der greb videre og videre om sig, da han søgte at dæmpe den ved nye Grusomheder; og tilsidst maatte han, i usle Betlerklæder, hemmeligen flygte ud af sit stolte Pallads. Længe slaffede han om, og vovede ikke at betroe sig til Noget, da han allevegne kun hørte Forbandelser over Tyrannen. Millioner havde skjælv for hans Blik, og nu maatte han selv bære for den ringeste Slaves Diefast. Han skjulte sig i en mørk Hule, som han kun forlod, naar Hungeren drev ham til at betle om en Almisse. Her havde han Tid og Leilighed nok til at skue tilbage paa sit forrige Levnet, men ikke til at affone sine Forbrydelser ved gode Gjerninger. Efter nogle Maaneders Forløb blev han opdaget og ført igjennem Gaderne ved et Toug. "See! der er jo Guden Datanos!" skreg man spottende fra alle Sider, fastede Skarn og Stene paa ham og mishandlede ham, indtil han afmægtig sank til Jorden. Hans Legeme blev sønderslidt og henkastet til Føde for Dyrene.

Chalisen og hans Yndling.

"Jeg nød din Tillid i fuldeste Maal," sagde Yndlingen til Chalisen, idet han boiede sit Hoved til Jorden, "og paa een gang seer jeg mig nu aldeles berøvet din Gunst: hvormed har jeg forskyldt det?"

"Lad det være godt," svarede Chalisen alvorlig; "jeg har opdaget, at jeg har begaaet mange Feil, uden at du har gjort mig opmærksom paa en eneste. Indsaae du det ikke bedre end jeg, saa var det Uvidenhed af dig; men Forræderie var det, saafremt du handlede imod din bedre Indsigt. Uvidenhed er tilgivelig; om det var Forræderie, vil jeg ikke undersøge: nok, begge Dele gjøre dig ustkiftet til at besidde min forrige Tillid."

Edelmodighed og Gjestfrihed.

Ibrahim, en af de sidste Ætlinge af de omniadiske Chalifers Slægt, fortalte ofte følgende Begivenhed, der var mødt ham paa hans Flugt, da Abbasiderne stødte hans Slægt fra Thronen og bemægtigede sig Herredømmet.

"Jeg levede i Kufa, og ahnede ikke den Ulykke, som allerede havde truffet vort Huus. En ualmindelig Larm drog mig til Vinduet; jeg saa hele Egnen opfyldt med Soldater, og paa de sorte Faner kjendte jeg strax Abbasidernes Tropper. Jeg var ude af Stand til at fordrive Magt med Magt, og jeg havde intet andet Middel til Redning, end at skjule mig saa godt som muligt. Efterat jeg i Hast havde stiftet Klæder, løb jeg med alle Tegn paa en stor Bestyrtelse ind i en Mands Huus, om hvem jeg vidste, at han var min Fa-

milies Fiende, og bad ham om et Fristed, uden dog at give mig tilkjende."

"O min fjendte mig ikke i min Forklædning; han tog meget vel imod mig, førte mig ind i et forborgent Bærelse, behandlede mig paa bedste Maade, og lod mig ikke savne nogen Bequemmelighed. Da han hver Morgen reed ud og syntes at søge efter en Fiende, bevægede min Erkjendtlighed mig til at forsikre ham, at hans Fiende ogsaa var bleven min, og at jeg, for at vise mig taknemmelig imod ham, med Glæde vilde tage hans Hvern paa mig, saasnart han blot vilde nærne mig sin Fiende."

"Den Fiende;" svarede Omin, "som jeg efterstræber, er Ibrahim, en Tyran, der har myrdet min Fader. Da hans Slægt er berøvet sine Rettigheder til Thronen, saa kan jeg uden Fare tilfredsstille min Hvern; jeg har nu intet mere brændende Dnske, end at udforske hans Opholdssted, for dobbelt at gjengjelde ham alt Ondt, som han har øvet imod mig."

"Dette Svar kom mig uventet; og for ikke at vække hans Mistro ved min Bestyrtelse, gav jeg mig selv tilkjende."

"Jeg er Ibrahim, som du søger," sagde jeg; "det gjør mig ondt, at jeg under andre Omstændigheder har dræbt din Fader; men jeg vil ikke unddrage mig din Hvern; din ædle Modtagelse gjør mig Oprigtighed til Pligt."

"Gud forbyde," svarede Omin, "at jeg skulde misbruge din Oprigtighed. Jeg veed, hvad min Hvern befaler

mig, naar jeg træffer dig udenfor mit Huus; men jeg veed ogsaa, hvad Gjestfrihedens Rettigheder byde mig.”

”Han forlod mig nu; og paa hans Befaling bragte hans Folk mig udenfor Staden og overleverede mig tusinde Zechner og en hurtigløbende Hest, forat jeg paa det iilsomste kunde begive mig bort. Man tænke sig, hvor meget en saadan Handling maatte opfylde mig med Taknemmelighed, Beundring og Skamfuldhed.”

Skjebnens Omverling.

Amru, Sultan af Gazna, blev overvunden og fangen i et Slag mod Ismael Samain, Sultan af Kariisme. Seierherren lod ham bringe til et Castel og omhyggeligen bevogte. Amru havde ikke spist noget hele Dagen, og var yderst affræstet af de udstandne Strabadser; han bad sin Vagt om at give ham noget at spise, og man bragte ham et Stykke Kød, som maatte koges ved den samme Ild, der var bleven antændt til at opvarme den ulykkelige Fange.

Men neppe var hans Maaltid sat paa Ilden, førend en Hund kom listende, snappede Kjødet og løb bort dermed. Den hungrige Sultan vilde efter den og fritage den Byttet; men han tænkte ikke paa sine Lænker, som hindrede ham deri, og begyndte nu at lee hjerteligt.

Hans Bevogtere havde Medlidenhed med hans ullykkelige Skjebne, bragte ham et andet Stykke Kjød, og yttrede deres Forundring over at han i sin sørgelige Stilling endnu kunde lee.

"Jeg loe af den jordiske Storhed," svarede Fyrsten; "imorges, da jeg stillede min Hær i Slagorden, bemærkede jeg trehundrede Kameler ved Trosset; min Drekjøffenmester forsikrede mig, at de neppe vare tilstrækkelige til at transportere mit Kjøffen; og nu løber en eneste lille Hund bort med det i sin Snude."

Den fromme Derwisch.

En Derwisch, der levede i Ry for stor Hellighed, kom ind i en Sufferbagerss Bod. Denne vilde gjerne beværte den hellige Mand paa bedste Maade, og satte en Krukke med Honning for ham. Neppe var Laaget taget af, førend en Sværm Fluer styrtede løs paa den søde Spise, og Sufferbageren greb sin Fluesmække, for at jage de næsvisse Gjester bort. De af dem, som havde holdt sig ved Randen, frelst sig uden Møie; men de fleste, som Begjerligheden havde loffet ud i Midten, klæbede fast ved Honningen og bleve Dødens Offere.

Derwischen iagttog dette Skuespil med opmærksomt Blik, og efter nogen Grublen sagde han sukkende:

"Dette Kar er Jorden, og Fluerne dens Beboere; de, som holde sig ved Randen, ligne de Vise, der sætte Grændse for Glæderne og nøies med at nyde dem til Maade; Mængden, som flød ud i Midten af Honningen, er et Billede paa de Ubefindige, som give deres Lidenstaber Tøilen og blindt hen jage efter Fornøielserne. Naar Dødsengelen i sin raske Flugt bruser hen over Jorden, da ville de Menneſter, som blot opholdt sig ved Randen af denne Verdens Kar, med let Flugt og frie Binger kunne rive sig løs og svinge sig op til Himlens Land; men Yppighedens og Lysterens Slaver ville synke dybere ned i Laſtens Dynd og vorde Afgrundens Bytte."

Den retfærdiggjorte Bezir.

Mehemet, Konge af Chusistan, var en vellystig Fyrste, som lod sig beherske af sine Smigrere og Slaver. Han tilbragte Tiden i sit Harem blandt sine Fruentimmer i blødagtig Uvirkſomhed, og overlod Regjeringen til sin Bezir. Lykkeligtis var denne aldeles det Modſatte af hans Herre: han elſtede Retfærdighed, og vaagede med den utrætteligste Over over Landets Vel. Embederne beſatte han med duelige og retſtafne Mænd, og Enhver, som overbevistes om en Uretfærdighed, blev uden Persons Anſeelse ſtraffet.

Hofffolkene og Fruentimmerne i Serail'et toge ham dette meget ilde op. De bagvaſſede ham hos Kongen, og bragte

det endelig saa vidt, at den svage Monark forviste den dydige Minister fra Hoffet.

Den affsedigede Bezir indsaae tilfulde, hvor lidet man vilde agte paa hans Retfærdiggjørelse eller paa Forsvaret for hans Uskyldighed; han modtog sin Forviisning med Rolighed, og skrev blot til Kongen: Han havde stedse bestræbt sig for at opfylde sine Pligter; imidlertid bad han ikke om nogen anden Belønning for sin Tjeneste, end at Kongen, hans Herre, vilde skjenke ham nogle udyrkede Stykker Land, som han vilde bearbejde til sin nødtørftige Underholdning.

Mehemet kunde ikke overtale sig til at afflaae en Mand hvem Alle indrømmede saa mange Dyder, en saadan Ubetydelighed. Han befalede derfor, at man skulde opsoge en saadan udyrket Landstrækning i hans Rige; men man kunde ikke finde nogen. Alle Egne vare frugtbare. Handel og Agerdyrkning bleve overalt drevne med lige Iver, og berigede de flittige Indbyggere. Intetsteds saae man enten Ørkener eller Armod og Elendighed.

Kongen, som modtog denne Efterretning af Folk, der ikke indsaae, hvor meget en saadan Velstand i Landet godtgjorde den Forvistes Uskyldighed, lod sige til Beziren: at han vilde skjenke ham et dyrket Stykke Jord, saa skønt som han selv vilde vælge sig det. Men Beziren svarede: "Jeg forlanger ingen anden Belønning for min Tjeneste, end den glade Bevidsthed om at have tjent med Trostaa. Jeg vilde blot vise Kongen, min Herre, i hvilken Tilstand hans Rige var,

da jeg forlod det, og alle mine Dnsfer ere opfyldte, naar min Efterfølger udretter lige saa meget Godt, som jeg."

Dette Svar aabnede Kongens Dine. Han indsatte den flogte Bezir igjen i hans forrige Værdighed, og tog den faste Beslutning: at overlade sine Truentimmer Omsorgen for sin Fornøielse, men sin Bezir Rigets Regjering; hvilket Forsæt han ogsaa, som man siger, nøiagtigen skal have efterkommet.

De tvende Slanger.

Sultanen af Karazan overdrog den vise Sahab sin Søn's Opdragelse, og befalede ham dagligen at fortælle Prindsen en Historie, som var skiftet til at danne en ung Tyrstes Aand og Hjerte. Den Vise fortalte ham derfor en Dag følgende Historie, der, saa utrolig den end synes, dog er tagen af de persiske Kongers Aarbøger.

En Trolldmand kom til Kong Johaf, og gjorde i hele hans Hof's Nærværelse forskjellige vidunderlige Kunster, som satte Kongen i Forundring. "Kongernes Konge," sagde Trolldmanden til ham; "dette er blot mine sædvanlige Kunster, som neppe fortjene din Opmærksomhed; men dersom du vil tillade mig at blæse to Gange i dit hellige Dre, saa skal du strax faae det vidunderligste af alle Vidundere at see." Han erholdt den forlangte Tilladelse og blæste Kongen i Dret. Johaf

svimlede og følte i sit Indre en selsom Bevægelse. Den var mere heftig end smertefuld, og endte med, at to Slangehoveder kom frem af hans Bryst i Nærheden af Hjertet. "Undskabsfulde!" udbød Kongen, "hvad har jeg gjort dig? Hvorfor har din urene Nande frembragt disse to Uhyrer, som ville sønderrive mine Indvolde?" — "Frygt ikke, store Konge," svarede Trolldmanden; "du vil takke mig, naar du har lært at kjende min Gaves Værd. Disse to Slanger sikkre dig et lykkeligt Liv og en berømmelig Regjering. Det kommer blot an paa, at man stiller deres Hunger med deres Indlingsføde. Lad Tid efter anden nogle af dine Undersaatter udse, som du kan tage af den laveste Pøbel, og lad dem slagte, for med deres Kjød og Blod at føde disse dit Legemes hellige Dyr. Fremfor Alt maa du vogte dig for, at daarlige Medlidenhed ikke gør dig seig. Tænk paa, at Alt er ret, hvad der behager dig, og at den ikke fortjener at kaldes Konge, som frygter for i Rødsfald at tilføie Menneskene noget Ondt." I Begyndelsen bragte Trolldmandens affhyelige Raad Johak til at gysse; men da han saa, at hans Liv og Lykke beroede derpaa, fulgte han det uden længere Betænkning. Efter kort Tids Forløb glædede han sig endogsaa over at have fulgt det; thi den samme Hunger, som disse to Uhyrer i hans Bryst følte, sporede ogsaa han selv, og de bleve aldrig forede, uden at deres tilfredsstillede Graadighed fremkaldte, som han sagde, en vellystig Kildren. Denne Kildren gjorde ham saa godt, at han fra nu af ikke mere agtede paa de slagende Skrig, som saa mange ulykkelige Personer udstødte, idet de bleve myrdede,

men betragtede sit Folk som en ussel Flok Dvæg, der blot var til, for at tjene til hans affhyelige Lysters Tilfredsstillelse. I Folkets Dine var derimod Johak et blodtørstigt Uhyre, som truede Alle med Døden. Forhærdet ved langvarige Lidelser, tabte det endelig al Frygt for den grumme Tyran. Man gjorde Oprør imod ham, stødte ham fra Thronen, som han vanærede, og fastede ham ned i en mørk, rædsom Hule. Her laae nu den ubarmhjertige Johak ene med sine to Slinger, og da han ikke mere kunde mætte deres Graadighed, opaaede de tilsidst ham selv.

"Det er en skrækkelig Historie!" udbød den unge Prinds, da hans Lærer taug. "Jeg beder dig, fortæl mig en anden, som jeg kan høre paa uden Gysen." — "Meget gjerne, naadige Herre," svarede Sahab. "Den følgende skal være ganske simpel og kort."

"En ung Sultan stjenkede en listig og ondskabsfuld Hofmand sin hele Fortrolighed. Dette onde Menneſte vibragte ham flette Begreber om Kongernes Høihed og Lykke. Han opvakte i hans Hjerte Stolthed og Bellyst, Kilderne til alle Laster. Den unge Konge overlod sig til disse tvende Lidenskaber i den Grad, at han opoffrede dem hele sit Folk. Han ansaae det for en Hæder, at ringeagte Menneſkene, og troede at maatte bygge sin Lykke paa deres Fordærvelse. Hvad skete tilsidst? Han mistede sin Krone, sine Skatte og sine Smigrere; kort sagt, han beholdt intet Andet tilbage, end sin Stolthed og Bellyst; og da han nu ikke mere kunde tilfredsstille disse tvende Uhyrer, døde han af Skam og Raserie."

Prindsen af Karazan syntes ikke utilfreds med denne anden Fortælling, og sagde: "Denne behager mig bedre end den første, den opvækker ikke en saadan Gysen og Forsærdelse, som hiin." — "Dg dog, Prinds," svarede hans Lærer, "indeholde de begge Et og det Samme."

Den ubeboede De.

En rig, goddædig Mand vilde gjøre en af sine Slaver lykkelig; han skjenkede ham Friheden, og lod udruste ham et Skib med mange kostelige Varer. "Gaa," sagde han, "og seil med det til fremmede Lande; driv Handel med Varerne, og hele Fordelen skal være din." Slaven reiste; men neppe havde han været nogen Tid paa Søen, førend der opstod en heftig Storm, som kastede Skibet imod en Klippe og knuste det. De kostelige Varer sank i Havets Afgrund, alle hans ledsagere omkom, og han selv naaede med Nød og neppe Bredden af en De. Hungrig, nogen og hjælpeløs vandrede han dybere ind i Landet og begræd sin Ulykke, da han i det Fjerne bemærkede en stor Stad, hvorfra en Mængde Indbyggere kom ham imøde med lydeligt Glædesrig. "Hil være vor Konge!" tilraabte de ham, satte ham i en prægtig Vogn, og førte ham ind i Staden. Da han var kommen til det kongelige Pallads, isørte man ham en Purpurkaabe, bandt et Diadem om hans Pande og lod ham bestige en gylden Throne. De Fornemme

forsamlede sig om ham, knælede for ham og svore ham Trostabseden i hele Folkets Navn.

Den nye Konge troede i Begyndelsen, at hele denne Herlighed var en skøn Drøm, indtil hans Lykkes Bedrøven omsider ikke længere tillod ham at tvivle om, at denne vidunderlige Begivenhed jo var noget Virkeligt. "Jeg begriber ikke," sagde han til sig selv, "hvad der har fortryllet dette underlige Folks Dine i den Grad, at det gjør en nogen Fremmed til sin Konge. De Menneſker vide ikke, hvem jeg er, de spørge ikke, hvorfra jeg kommer, og sætte mig uden Videre paa deres Throne. Hvad er det dog for en besynderlig Skik i dette Land?"

Saaledes tænkte han, og blev saa nysgjerrig efter at vide Marsagen til sin Opbejlselse, at han besluttede at spørge en af de Fornemme ved sit Hof, der syntes at være en viis Mand, om Oplosningen paa denne Gaade. "Bezir," sagde han til ham, "hvorfor have I gjort mig til Eders Konge? Hvorledes kunde I vide, at jeg var ankommen til Eders De, og hvad vil min Skjebne tilsidst blive?" — "Herre," svarede Beziren, "denne De hedder Prøvelsens Land, og er beboet af Bæsnere af en egen Art. De have for lang Tid siden bedt den Altmægtige om, hvert Aar at sende dem en Adams Søn, forat han kan regjere dem. Den Altmægtige har bønhørt dem, og lader hvert Aar paa een og samme Dag et Menneſke lande paa deres De. Indbyggerne ile ham, som du har seet, glade imøde og erkjende ham for deres Overherre; men hans Regjering varer ikke længere end eet Aar. Er

denne Tid forløben og den bestemte Dag atter kommen, saa bliver han affat fra sin Værdighed; man berøver ham de kongelige Prydelser og iserer ham simple Klæder. Hans Tjenere bære ham med Magt til Strandbredden og lægge ham i et ene dertil bygget Skib, som bringer ham til en anden De. Denne er ubeboet og øde; han, der endnu for faa Dage siden var en mægtig Konge, ankommer her nogen, og finder hverken Undersaatter eller Venner. Ingen tager Deel i hans Ulykke, og han maa føre et sørgeligt og kummerfuldt Liv i dette øde Land, dersom han ikke har anvendt sit Nar med Klogskab. Efter den gamle Konges Forviisning gaaer Folket den nye, som den Almægtige hvert Nar uden Undtagelse sender det, paa sædvanlig Viis imøde, og modtager ham med samme Glæde som den forrige. Dette, Herre, er vort Riges evige Lov, som ingen Konge under sin Regjering kan ophæve."

"Have da ogsaa mine Forgjængere," spurgte Kongen videre, "været underrettede om denne deres Høiheds korte Værgighed?" — "Ingen af dem," svarede Begiren, "vare ubekjendte med denne Forgjængelighedens Lov; men nogle lode sig forblinde af den Glands, som omgav deres Throne; de glemte den sørgelige Fremtid, og henlevede deres Nar, uden at benytte det med Klogskab. Andre, berusede af deres Lykke, vovede ikke at tænke paa deres Herredømmes Ophør og deres tilkommende Ophold paa den øde De, af Frygt for at forbittre sig den nærværende Nydelses Behagelighed; og saaledes tumlede de, lig Berusede, fra een Fornøielse til en anden, indtil Tiden var omme og de bleve fastede i Skibet.

Naar den ulykkelige Dag kom, begyndte de alle at flage og at sukke over deres Forblindelse; men nu var det for sildigt, og de bleve uden Skaansel overgivne til den Elendighed, som de havde forudseet og ikke med Wiisdom søgt at forebygge."

Bezirens Fortælling opfyldte Kongen med Bæven; han gyste for de forrige Kongers Skjebne, og ønskede at undgaae den Ulykke, som havde ramt dem. Han saa med Forfærdelse, at der allerede var forløbet nogle Uger af dette korte Aar, og at han maatte ile med at benytte de øvrige Dage af sin Regering desto bedre. "Wijs Bezir," sagde han, "du har underrettet mig om min tilkommende Skjebne og om min kongelige Magts korte Varighed; men jeg beder dig, siig mig ogsaa, hvad jeg skal gjøre, for at undgaae mine Forgjængeres Ulykke."

"Hust paa, Herre," svarede Beziren, "at du er kommen nogen her til Den; thi lige saadan skal du forlade den og aldrig mere komme tilbage. Altsaa kun ved et eneste Middel er det muligt at forebygge den Mangel, som truer dig i hiint Forviisningens Land, — ved at du nemlig gjør Den frugtbar og forsyner den med Indvaanere. Dette er dig tilladt ifølge vore Love, og dine Undersaatters Lydighed er saa fuldkommen, at de villig gaar til ethvert Sted, hvorhen du beordrer dem. Send altsaa en Mængde Arbeidere derover, og lad de øde Marker forvandle til frugtbare Agre; byg Stæder og Forraadshuse, og forsyn dem med alle nødvendige Levnetsmidler. Med eet Ord, bered dig et nyt Rige, hvis Indvaanere med Glæde ville modtage dig efter din Forviisning. Men til, lad

intet Dieblif hengaae unyttet; thi Tiden er kort, og jo mere du gjør for at opdyrke det Sted, hvor du i Fremtiden skal opholde dig, desto lykkeligere vil du leve der. Forestil dig, at dit Aar allerede imorgen er omme, og benyt din Frihed som en klog Flygtning, der vil undgaae Fordærvelse. Men hvis du foragter mit Raad, eller tøver og henfalder i sløv Uvirksomhed, da er du fortabt, og langvarig Elendighed vorder din Lod."

Kongen var en klog Mand, og Ministerens Tale gav hans Beslutninger og Driftighed Vinger. Han affendte strax en Mængde Indvaanere; de gif med Glæde, og toge fat paa Arbeidet med Jver. Den begyndte at blive skjønnere, og førend sex Maaneder vare henrundne, stod der allerede Byer paa dens blomstrende Marker. Desuagtet kjølnedes ikke Kongens Jver; han sendte bestandigt nye Indbyggere derover, og disse vare endnu gladere end de Første, da de gif til et vel dyrket Land, som deres Venner og Slægtninge beboede.

Imidlertid nærmede Aarets Ende sig meer og mere. De forrige Konger havde skjælveth for det Dieblif, da de skulde aflægge deres forgjængelige Herlighed; men den nuværende saae det imøde med Længsel; thi han gif til et Land, hvor han ved sin egen Virksomhed havde opført sig en varig Bolig. Den bestemte Dag kom endelig. Kongen blev greben i sit Pallads, berøvet sit Diadem og sin kongelige Klædning, og bragt ud paa det uundgaaelige Skib, som bragte ham til hans Forviisningssted; men neppe havde han sat Foden paa den nye De, førend Indbyggerne ilede ham imøde med den hjerteligste

Glæde, modtog ham med Tegn paa deres Vrefrøgt og smykkede hans Hoved med en usorvisnelig Blomsterkrands, til Erstatning for hiint Diadem, hvis Herlighed kun varede eet Aar. Den Almægtige belønnede hans Wiisdom; han skjenkede ham hans Undersaatters U dødelighed, og gjorde ham til deres evige Konge.

Den rige, velgjørende Mand er Gud; Slaven, som Herren bortsender, er Mennesket ved sin Fødsel; Den, hvor han lander, er Verden; Indbyggerne, der modtage ham saa glade, ere Forældrene, som bære Omfarg for det nøgne, grædende Barn. Beziren, som underretter ham om den sørgelige Skjebne, der forestaaer ham, er Wiisdommen. Hans Regjeringsaar er det menneskelige Liv, og den øde De, hvorhen han bliver bragt, er den tilkommende Verden. Arbejderne, som han sender til Den, ere de gode Gjæringer, han udfører medens han lever. Men Kongerne, som før ham ere gangne did, uden at tænke paa den Ulykke, der truede dem, ere den største Deel af Menneskene, som blot ere sysselsatte med jordiske Glæder, uden at tænke paa Livet efter Døden; de blive straffede med Mangel og Elendighed, fordi de fremtræde for den Almægtiges Throne med tomme Hænder.

Achmet eller Kongernes Skat.

Den unge, fyrige Achmet havde bestegit sine Forfædres Throne. Da han den følgende Dag gik paa Jagt, kom han bort fra dem, der ledsagede ham, og forfulgte en Hjort saa længe, indtil Hesten styrtede under ham. Udmattet og ene i en uvejsom Skov, var han tvivlsraadig om, hvorhen han skulde vende sine Skridt.

Pludseligt bedækkedes Himlen af tykke Skyer, der sank dybere og dybere. Sultanen troede, at en Skyregn vilde styrte ned over ham; men et Lyn opklarede Skyen, og en ærværdig Olding traadte ud af den.

Achmet kastede sig ned paa sit Ansigt og bad. "Min Søn," sagde Oldingen, "i dine Stater findes en Skat af uberegnelig Værdi, og det beror paa dig selv, om du vil overgaae alle Jordens Monarker i Magt og Herlighed."

En svag Torden rullede; Achmet opløstede sit Hoved, for at svare Oldingen, men han og Skyen vare forsvundne.

Sultanens Tjenere, der havde søgt ham, samlede sig; man fandt en banet Veie og vendte tilbage til Residentsen.

Den følgende Morgen sammenkaldte Sultanen sit Divan, fortalte det, hvilket Syn han havde havt, og afæftede det en Forklaring af Oldingens Ord. Alle Medlemmerne af Divanet vare enige i: at disse Ord ikke kunde hentyde paa Andet, end de ædle Metaller, som vare skjulte i Jorden.

Paa Sultanens Befaling blev der strax hentet Bjergfolf fra alle Egne, man gennemrodede Bjergene og fandt virkelig en Mængde særdeles rige Guldminer.

Beruset af Glæde udbrød Achmet: "Erværdige Olding! Achmets mægtige Skjtsaand! hvorledes skal jeg takke dig for dit Bink? Jeg har fundet den uberegnelige Skat, hvorved jeg skal overgaae alle Jordens Monarker i Magt og Herlighed."

Høstens Tid kom. Det var gammel Skik at bringe Sultanen de første Frugter; og nu bragte unge Piger herlig forarbejdede og beundringsværdig skønne, kostbare Frugter, Ax og Druer af Guld.

Men imedens man hentede Guldet op af Jordens Afgrund og sammenhobede Skatte, forsømte man Agerdyrningen, og inden kort Tids Forløb indfandt sig Ufrugtbarheden, Mangelen Moder. Man stolede paa det altformaaende Guld; men ikke destomindre førte Mangelen Hungersnød med sig, og i Følge med den gruelige Beenrade, Sygdomme og Pest.

Achmet gjennemfloi sine Stater; overalt saae han Guldbynger bedækkede med udtærede Menneffestikkelfer, som kjæmpede med Hunger og Død. Hans Hjerte blødte, Taarer styrtede ud af hans Øine; hans Klæder vare sønderrevne, hans Haar i Uorden, Smerten havde flaaet hans Tunge med Lamhed, blot afbrudte Suk trængte sig frem fra hans beflemt Bryst.

"Er dette den Skat, der blev lovet mig?" udbrød han endelig, da hans Smerte var bleven noget mindre heftig, "den Skat, hvorved jeg skulde overgaae alle Jordens Konger i

Magt og Herlighed? Hvilken Modsigelse! i mine Stater er der Overflødighed paa Guld og Sølv, og alligevel udbreder Hungeren sig overalt i al sin Forfærdelighed under de frygteligste Skikkelser."

Alhmet ilede tilbage, befalede, at Guldgruberne skulde tilkastes, bevilgede Bønderne adskillige Fordele, udsatte Belønninger for de Flittige, og lovede, at Enhver, som udmærkede sig ved Agerdyrkning, skulde blive ophøiet til Fædersposter.

Inden kort Tids Forløb fik Markerne igjen et andet Udseende; Indvaanerne, styrkede ved sund og kraftig Næring, levede op paany, og med Legemet's Sundhed forenede sig ogsaa Sjælens Velbefindende.

Da Alhmet saa dette, bankede hans Hjerte stærkere af inderlig Glæde.

"Det er nu ikke mere hine Ulykkelige," sagde han, "som Elendigheden havde gjort foragtelige i deres egne og Andres Dine; jeg seer dem atter forvandlede til glade, virksomme Mennesker, som paafljonne Livets Værd. En ædel Værgjerlighed, Frugter af den offentlige Agtelse, har styrket deres Sjæle, Reenlighed og Orden er traadt i Stedet for Armodens Smuds, og glad Selvtilfredshed har fortrængt den sorte Fortvivlelse. — Her har jeg sikkerlig snarere, end i Bjergenes Indvolde, fundet den Skat, som min ærværdige Skjtsaand har meent."

Paa eengang udbredte det Rygte sig, at en Vis besad en Skat, som var at foretrække for alle Jordens Goder. Et svagt Haab vaagnede i Alhmet's Hjerte og udbredte sig med

et Smil over hans Ansigt. Han ilede til den Vises een-
somme Bolig, og i spændt Forventning underrettede han ham
om Marsagen til sin Reise.

"Herre," svarede den Vise, "med et sølsomt Hjerter har
jeg tilbragt lang Tid i Ulyffens Skole; dette har gjort min
Sjel stærk, og Erfaring er min Skat; men denne Skat er
ikke tilstrækkelig for en Fyrste. Dersom du imidlertid vil led-
sage mig, kan du maaskee finde den. Ved Narvaagenhed
erhverves den; den er Nøglen til Betsignelsens Porte og til
Overflødighedens Skatte. Vil du, at Berømmelsens Sol skal
oprinde over dit Hoved, saa lad aldrig denne Dagens oplivende
Hersterinde i sit Løb ile forud for dig; din Virksomhed maa
holde lige Skridt med den."

Sultanen takkede den Vise for hans gode Raad, og var
beredt til at følge ham. Neppe vare de komne nogle Skridt
fra Boligen, saa opfastede Sultanen det Spørgsmaal: hvor-
ledes man vel paa den letteste Maade kunde udrydde Kunster
og Vidensfaber.

"Intet er lettere," svarede den Vise; "lad dem gjøre lat-
terlige og foragtelige; Intet quæler lettere Geniet, end Spot
og Foragt; og oplyser først Geniets Fakkell ikke mere Kunster-
nes Bei, saa kjæmpe de ringere Talenter med Hestighed mod
hinanden indbyrdes, og foragte og tilintetgjøre hinanden. Men,
Herre, dersom du ikke anseer min Rysgjerrighed for Forvo-
venhed, saa sig mig, hvorfor du gjør dette Spørgsmaal."

"Fordi jeg troer," svarede Sultanen, "at Vidensfaber
og Kunster ere lige saa skadelige for Regjeringen, som Uviden-

hed er den til Gavn; jo mere oplyst et Folk tænker, desto flere Vantroer, Ulydige og Gjenstridige findes der."

"Hvor dette er Tilfældet," svarede den Bise, "herstæren ingen Oplysning. Den udbreder og berigtiger Begreberne om Pligterne i ethvert Forhold; og hvor rigtige Begreber ere herskende, kan hverken Vantro, Ulydighed eller Gjenstridighed finde Sted."

"Var man ikke i Uvidenhedens Tider," spurgte Sultanen hastig, "sin Religion og sin Fyrste mere hengiven?"

"Herre," svarede den Bise, "Menneskene vare mere overtroiske og mere slaviske."

"Lad saa være!" afbrød Sultanen ham; "de vare frommere og mere underdanige."

"Tilgiv, Herre!" svarede den Bise, "naar jeg gjør dig opmærksom paa, at du forverler Begreberne om Fromhed og Overtro, om Underdanighed og Slaverie. Overtroen gjør Guddommen til en Afgud, og Afgudstjeneren er saa meget desto farligere, da han er en Sværmer og lettelig ved Meningsstrid kan bringes i Fyr og Flamme. Despoten sidder mindre sikker paa sin Throne, end Monarken, den være nok saa ophøiet. Sultanen over et krigerisk og uroligt Folk vilde gjøre dette mere roligt og lydigt. Hans Yndling raadede ham at lade komme en Mængde Musikanter og Dandserinder, at lade hans Livvagt ombytte Skjold og Hjelm med Turban og lange Silkeklæder, at anrette kostbare og yppige Gjestebud og uformærkt at opvække Lyst til at overgaae hinanden i udvortes Glæde. Yndlingen havde givet et godt Raad; fra nu af

bleve Fortjenester belønnede med prægtige, med Guld og Sølv broderede Klæder, et glimrende Intet erholdt Fortrinet, lidt efter lidt forvandlede Afholdenhed til Umaadelighed, overdaadige Gjestebud og hyppige Dandse tilintetgjorde Beskedenhed og Kyndighed, og Blødagtighed og Lædighed fortrængte Virksomhed og Arbejdsomhed. Sultanen vilde have eftergivende Mænd, og fik svage Qvinder, som gjorde hans Throne mere vaklende, end hine urolige Mænd, der havde trodset ethvert Angreb af fiendtligsindede Naboer. Den, som vil lede et oplyst Folk igjen tilbage til Uvidenhed, misfjender Menneskets Værd og stræber efter at støde det tilbage til Grændselinien, som adskiller det fra Dyrene. Mennesket bliver derved ikke lettere at lede, men kun lettere at bedrage."

"Tillad, mægtige Behersker," vedblev den Vise, "at jeg til denne Fortælling endnu føier en liden Fabel. En Mand eiede en Skov, og døde som den Fattigste i hele Omegnen. Hans Søn og Arving tog en Dre, anvendte en Deel af Træerne til deraf at forfærdige Løftestænger, Vinder, Ruller og Hjul, og bragte nu Egene, Cedertræerne og Fyrreerne bort; derpaa byggede han Palladser, Hytter, Lader og Baade, og var inden kort Tid den rigeste Mand i hele Egnen. — Herre, dine Undersaatter ere Træerne i Skoven; stil Egene, Fyrreerne og Cederne fra hinanden, og betænk, at selv den svageste Piiil ikke er noget unyttigt Træ."

"For at iværksætte den Lære," svarede Sultanen, "som din Fabel synes at indeholde, maa jeg besidde Folkets Kjærlighed, og at vinde den er, ved Propheten, ingen ringe Kunst,

det er vanfelmødt, foranderligt, egenfndigt, let at forføre og idag af een, imorgen af en modsat Mening."

"Tilføi endnu, Hersker over de Troende, at det er misundeligt, og at det som oftest lønner de Medborgere med Utafnemmelighed, der meest opoffre sig for det. Men saaledes opfører det sig ikke mod sine Beherskere; istedetfor at misunde disse, finder det tværtimod hos dem Alt, selv de største Ubetdeligheder, beundringsværdigt; mangen Regent, der erhvervede sig stor Berømmelse, vilde, naar han havde været født som Undersaat, være bleven et meget ubetydeligt Menneske. Folket ligner en af Glæde beruset Elsker, som hundredfoldigt gjengjelder det ringeste Beviis paa Tilboielighed, og som sætter en stor Lyksalighed i et venligt Blik. De Troendes Behersker! Du kaldte det en vanskelig Kunst, at vinde Folkets Kjærlighed; den er let. En Fyrste vil stedse herske over sit Folks Hjerter og være vis paa dets Kjærlighed og Beundring, naar han ikke lader sit eget Hjerte beherske af Smigrere."

Under denne Samtale havde de naaet Toppen af et Bjerg, hvorfra de havde en viid Udsigt til alle Sider. Munterhed udbredte sig over Achmets Træk ved dette Syn.

"Hvad seer du, Herre over de Troende?" spurgte den Vis.

"En frugtbar Egn," svarede Sultanen, "som ligner en Guds Have."

Paa een Gang bleve hans Dine blændede af en straalende Glands; siddende paa en gylden Stol, der bares af Genier, dalede hiin ærværdige Olding, som han tidligere

havde seet, ned i en Sky, berørte hans Pande med en Oliegreen, og spurgte:

"Achmet, hvad seer du?"

"Et utalligt Folk," svarede denne, "som, lige fra den Høieste til den Laveste, flittigen er sysselsat med Livets mangfoldige Arbejder."

"Du seer dit eget Folk," svarede Oldingen, "og deriblandt de sjældneste og nyttigste Talenter. Anvend dem, og du vil danne de dueligste Statsmænd, de største Feldtherrer, de meest udmærkede Lærde og Kunstnere. Dette er Skatten i dine Stater. Luf dit Dre for Misundelsens ondskabsfulde Tale; lad store Talenter have Frihed til at udsolde deres Vinger og dristigen at svinge sig i Veiret. De ville udbrede din Berømmelse indtil Verdens Grændser; du vil vorde dit Folks Fader og et Mønster for gode Konger."

Med disse Ord vare Oldingen og den Vise forsvundne, og Achmet befandt sig midt i sit Pallads, omgivet af sit Riges Store.

En ægyptisk Konges Skat.

Hassan, en Fikaisjjenfers *) Søn i Damascus, var stion som Maanen og rank som Cederen; han var livlig, fyrrig,

*) Fikai er en Drif af Byg og tørrede Rosiner.

seielig, røbede megen Forstand, og besad den egne Gave, at indtage Alle for sig. Han spillede Luth med stor Færdighed, og sang endnu behageligere. Hans Sang og Spil lokkede en Mængde Gjester til Huset, og hans Fader forstod godt at drage Nytte af Sønnens Færdighed; thi skjøndt han ikke alene forhøiede Prisen paa sine Drifkevarer, men endog gjorde dem flettere, formindskede dette dog ikke hans Gjesters Antal.

Engang traadte ogsaa den berømte Bramin, Padmanaba, som da opholdt sig i Damascus, ind til ham, for at affjøre sig ved en forfriskende Drif. Han beundrede Hassans Spil og Sang, talede med ham, og overraskedes endnu mere af hans forstandige og livlige Svar; fra den Tid af indfandt han sig dagligen og ofte flere Gange om Dagen, og skjenkede ham hver Gang, naar han gik, en Zechin.

Hassans Fader undredest over den Fremmedes Gærmildhed, og befalede sin Søn, at han, naar den Fremmede kom igjen, skulde indbyde ham til et Middagsmaaltid den følgende Dag, for ved denne Leilighed at erfare, hvem han var. Padmanaba modtog Indbydelsen, og da Hassans Fader af mange Svar og Uttringer sluttete, at han maatte være lige saa rig som viis, tilbød han ham en Bolig i sit Huus.

Padmanaba modtog ogsaa dette Tilbud, idet han sagde: "At boe hos gode Venner, er et Paradiis paa denne Jord."

Hassan vandt daglig meer og mere Braminens Kjærlighed, modtog kostbare Foræringer af ham, og tilbragte sin meste Tid i hans Selskab.

"Min Søn," sagde Padmanaba engang til ham saa kjær-
ligt, som en Fader kan tiltale sit Barn, "du har modtaget
mange Talenter af Naturens Haand, og jeg finder, at du
kan gjøre store Fremstridt i de hemmelige Videnskaber. Dit
frie, lystige Sind synes rigtignok ikke at være stiftet til alvor-
lig og dyb Tænkning; men jeg haaber, at en fast Villie og
modnere Aar ville gjøre dig værdig til de Hemmeligheder,
som blot kunne blive de Udvalgte til Deel. Jeg elsker dig
som min Søn, og har besluttet at gjøre dig lykkelig. At
jeg formaaer dette, vil jeg bevise dig, naar du vil ledsage
mig udenfor Staden; om du kan blive det, det er Noget,
som blot beroer paa, hvorledes du efterlever mine Forskrifter."

Padmanaba førte den unge Hassan ud af Staden hen
til en gammel Ruin, der efter Sagnet var Levninger af et
Slot. Moisommeligen steg de over Gruusdynger og Stene,
og naaede en liden fri Plads, hvorpaa der var en Brønd.

"Min Søn, her i denne Brønd," sagde Padmanaba,
"ere de Skatte, som jeg vil vise dig, og hvoraf du i Frem-
tiden kan tage saa meget, som du behøver, dersom du nemlig
opfører dig saaledes, at de store Hemmeligheder kunne be-
troes dig."

Hassan betragtede Braminen med et Smil og sagde:
"At Brønden indeholder Vand, seer jeg vel; men at den kan
indeholde Skatte, det er Noget, som jeg maa troe paa dit
Ord."

"Døm efter det, som vil see, og som du kan komme
til at see med dine egne Øine," svarede Braminen, skrev

Noget med særegne Charakterer paa en Seddel, og fastede denne i Brønden.

Vandet forsvandt øieblikkeligen, og ad en Trappe, som kom til Synne, steg Begge ned til Bunden af Brønden, hvor de stødte paa en stærk Jerndør. Padmanaba skrev atter nogle Linier paa et Stykke Papir, stak dette ind i Nøglehullet, og Døren aabnede sig.

Harde Hassan været forundret over det Foregaaende, saa blev han nu forfærdet, da han fik Die paa en stor Mohr, som opløstede en vældig Steen og truede med at sønderknuse dem. Imidlertid sagde Braminen nogle Ord og blæste paa Mohren, hvorpaa denne strax styrtede baglands til Jorden.

Giennem en lang Gang kom de til en rummelig Gaard, i hvis Midte der stod et Græmæle af Krystal. Indgangen dertil bevogtedes af to Drager, som af deres stræffelige Gab udspyrede Flammer imod dem.

Hassan forfærdedes og vilde tage Flugten; men Padmanaba sagde igjen blot nogle Ord, hvorpaa Uhyrerne rolig trak sig tilbage i deres Huler, og Døren til Hvalvingen aabnede sig. De kom til en anden Gaard, og Hassan blev betagen af Forundring, da han saa en stor Pavillon af Rubiner, ovenover hvilken en stor Karsunkel, dannet som en Kugle, udbredte en straalende Glands og oplyste Alt omkring sig. Næsten bevidstløs fulgte han sin Fører ind i Pavillonen, hvis Dør var af en eneste Smaragd. Ved Indgangen stode sex Statuer, hver af dem af en eneste Diamant; Gulvet var af Porphyrr, oversaet med Perler, Væggene beklædte med mas-

støt Guld, i Hjørnerne af Bærelset stode store Solokister, fulde af Rubiner, Guld og andre Kostbarheder, og i Midten hævede sig, ved Siden af en med de kosteligste Edelstene kunstigt besat Guld-Sarkophag, en Throne af det samme Metal, der var udsmykket med lige saa megen Kunst.

Paa Sarkophagen læste Haasan følgende Indskrift: "Vær at sætte Priis paa Tiden! Med alle Verdens Skatte kjøber du den ikke; du bortødsler den, naar dit Hjerte higer for meget efter hine. Alle Skatte, som jeg samlede i Livet, maatte jeg lade blive tilbage; ikkun din Sjels Rigdomme, min Ven, ledsage dig over i den uudforskelige Fremtid!"

Padmanaba fortalte derpaa den forundrede Haasan, at alle disse Skatte havde deres Oprindelse fra en ægyptisk Konge, som havde opdaget de Vises Steen. I et andet Bærelse viste han ham tillige flere Bunker af en sort Jord og Kar med et kosteligt Slags Vand i, ved hvis Hjælp han havde forvandlet alle uædle Metaller til Guld.

Haasan yttrede sin Forundring over at en Konge havde skjult saa umaadelige Skatte under Jorden, da andre Monarker anvendte Alt, for ved store Mindesmærker at bringe deres Navn til Efterverdenen.

"Denne Konge," svarede Padmanaba, "kjendte det menneskelige Hjerte; han vidste, hvor umætteligt det er, og at det ikke lader sig henrive saa meget af nogen Lidenstaa, som af Begjerlighed efter Rigdomme, der finder Intet for hel ligt til at tilfredsstille den. Han skjulte altsaa sine umaadelige Skatte, for ei at opægge Gjerrigheden og give Anled-

ning til Tvedragt og Blodsudgydelse. Forat de imidlertid under visse Betingelser kunde komme Efterverdenen til Nytte, aabenbarede han nogle vise Mænd deres Tilværelse, med den udtryffelige Betingelse, at de ved Velgjerninger skulde søge at lindre den lidende Menneſſeſheds Ulykker, og ved deres Død igjen efterlade Hemmeligheden til de meest prøvede Viſe, og ſaaledes fremdeles."

"Naag over dit Hjerte, min Søn," vedblev Padmanaba. "Alf Alt, hvad jeg har viiſt dig, kan du indſee, hvor reen min Henſigt er med at gjøre dig lykkelig. For Diebliftet kan du tage af hvilke Koſtbarheder du vil, og ſaa meget ſom du vil. Lidt efter lidt ſkal jeg gjøre dig beſjendt med de hellige Formularer, og ſaa kan du i Fremtiden, naar duønſter det, beſøge den ægyptiſke Konges Gravmæle og gjøre Brug af de umaadelige Skatte, ſaaſremt du blot anvender dem vel; men bevar dit Hjerte for Gjerrighed, og vær taus. Misbrug vil berøve dig din hele Lykke og maaskee endog koſte dig Livet. Hemmeligheden er endnu mere omfattende; førſt naar du har afslagt Prøver paa, at du er værdig dertil, kan jeg fra Gravmælet føre dig videre."

De vendte nu tilbage; alle Døre luffede ſig af ſig ſelv efter dem, og ligesom de ſtege op ad Trappen, fulgte Vandet efter dem, indtil Brønden igjen var fuld.

Paſſan kom meget tankefuld hjem til ſin Faders Bolig, og hans Munterhed ſyntes fra denne Tid af meer og mere at forvandle ſig til ſtille Alvor. Han ſjenkede de medbragte Rigdomme til ſine Forældre, og diſſe ærede Braminen næſten

som en Gud, da de hørte, at deres Søn havde faaet Alt ved hans Hjelp. De opgave deres hidtil havde Næringsvei, besluttede at føre et roligt Liv, og priste sig lyffelige ved at have en saadan Søn.

Imidlertid fortsatte Padmanaba sin Underviisning, og glædede sig særdeles meget over sin Discipels Lærvillighed; hans Alvorlighed og estertænsomme Væsen tilskrev han hans Iver for stedse at gjøre nye Fremskridt i Videnskaberne.

"Jeg maa forlade dig i nogen Tid," sagde Padmanaba engang til Haasan; "visse Forretninger kalde mig til Indien, og jeg kan ikke saa nøie bestemme, naar jeg kommer tilbage. Vedbliv med Flid at læse i de hellige Bøger; skulde det Tilfælde indtræffe, at du trængte til Kongen af Egyptens Skatte, saa gaa trostigt ind i hans Gravmæle; her ere," med disse Ord overleverede han ham fire Stykker Papir, "de Formularer, der sikkert aabne dig Udgangen; paa hvad Maade, har du selv seet. Vær viis, vaag over, at Gjerrigheden ikke faaer Herredømmet over dit Hjerte, og lad ei letsindig Nysgjerrighed forlede dig til at trænge videre frem, end jeg har ført dig; du kunde ellers lettelig tabe Mere, end Nydelsen af en fortrinlig Lykke."

Da Padmanaba var borte, begyndte Haasan igjen lidt efter lidt at blive muntre, og den Tanke, at Braminen elskede ham ulige mindre, end han foregav, hvilken Tanke hidtil havde skjult sig dybt i hans Hjerte, blev meer og mere levende hos ham. "Hvorfor skal jeg," sagde han til sig selv, "blot gjøre en saa nødtorftig Brug af de umaadelige Skatte?"

Rigtignok føre mine Forældre og jeg selv, alene ved mit første Besøg i Gravmælet, et saare mageligt Liv, og af Bestendighed, som min Belgjørerens Nærværelse indgjød mig, lagttog jeg det største Maadehold; jeg kunde have taget langt mere med mig; men jeg gjorde Regning paa, at hans Venfskab vilde gaae saa vidt, at jeg ved hans Hjælp vilde kunne føre et glimrende Liv, at mit Huus vilde forvandle sig til et prægtigt Pallads, og at jeg, omgivet af tusinde Slaver, i det mindste skulde kunne maale mig med, om end ikke overgaae de Fornemste og Rigeste. Hvorfor lod han mig ikke blive i min Uvidenhed? havde jeg blot havt hans Garmildhed at takke for det magelige Liv, som jeg nu fører, saa vilde jeg være tilfreds og taknemmelig, istedetfor at Utilfredshedens Slange allerede længere end et Aar har naget i mit Hjerte, da jeg veed, at han iffun behøver at tage af Skatte, som han ikke selv har samlet. Men hvad hindrer mig nu i at opfylde alle mine Ønsker?" — udbrød han paa eengang. "Staaer ikke, i hans Fraværelse, Veien til Kongens Grav mig aaben? — Han er i Indien — og naar jeg imidlertid har hentet mig saa Meget op af den fjældne Grav, som jeg behøver til ethvert af mine Ønskers Tilfredsstillelse, saa kan det jo være mig ligegyldigt, om hans Venfskab formindskes, naar jeg igjen overlader ham hans dybsindige Bøger."

Hassan opfastede flige Spørgsmaal saa længe, indtil Beslutningen modnedes, og hans Begjerlighed overvandt al Frygt og alle Betænkeligheder; han skrev Talismanerne af, og kom ved deres Hjælp, ligesom forhen med Braminen, til

den ægyptiske Konges Sarkophag, og derfra, belæsset med Skatte, tilbage til sine Forældre.

Det første saa vel lykkede Forsøg gav ham Mod, og for maastee at spare et tredie, viste han sine Forældre de medbragte Skatte, fortalte dem Hovedomstændighederne, og spurgte, om de vilde ledsage ham?

Ogsaa hos dem udslukkede Tørsten efter Rigdomme Lagnemlighedsfølelsen. Guldets og Edelstenenes blændende Glans berusede deres Sanser, og Fader og Moder fulgte Sønnen ned i Graven. Ved Synet af Mohren og de ildsprudende Drager bleve de betagne af Skræk, men al Frygt forsvandt, saasnart de fik Die paa Skattene; det frænkede dem blot dybt, at det var en Umulighed for dem at tilegne sig Alt.

Pludseligt standsede en rullende Torden deres Travshed, og fra Sarkophagen lød en huul Stemme: "Den, som i sin umættelige Begjerlighed forlanger Mere, end der er ham beffikket, mister ogsaa det, som han allerede besad. Det er Menneffenes sædvanlige Lod, at de forstyrre deres Lykke, medens den endnu staaer i Blomster."

Derpaa fulgte et Tordenflag; Haasan og hans Forældre styrtede uden Bevidsthed til Torden, og da de kom til sig selv igjen, befandt de sig i deres Bolig, og alle Kongegravens Skatte vare forvandlede til hensmuldrende Jordflumper.

Haasan greb igjen til sin Luth, og hans Forældre stienfede atter Jifai.

Den uegennyttige Storvezir.

Giafar, Chalifen Harouns Storvezir, vilde holde Bryllup den følgende Dag, og befalede sin Huushovmester Masul at forberede Alt dertil; han indstjærpede ham især at tillave et overflødigt Maaltid for de Fattige, som han kaldte sine Venner, og at give Enhver, som lod sig see, en rigelig Almisse.

"Din Tjener," svarede Masul smilende, "vil gjøre Alt med den bedste Villie, naar du blot giver ham Midlerne dertil. Jeg vilde netop aflægge Regnskab for dig, da vor Kasse er ganske tom."

"Den hele betydelige Sum?" spurgte Giafar.

"Du, min Herre, har rigtignok selv kun faaet lidet deraf," vedblev Masul; "men læs blot selv — denne store Sum har jeg paa din Befaling maattet udbetale dine Slægtninge; denne have dine Venner, baade fraværende og nærværende, faaet, og denne ubetydelige Sum har du anvendt til dit eget Brug. Vil du virkelig imorgen holde Bryllup, saa maa du sætte din Brud imellem Armoden og Døden, tvende Gjester, som sikkerligen endnu aldrig have ladet sig see i en Storvezirs Pallads."

"Jeg tilgiver dig din dristige Spot," svarede Giafar, "og i Fremtiden ville vi see til, at vort Forraad kan vare længere. For imorgen maa du imidlertid skaffe Raad; imorgen kan jeg umuligt spare. I Palladset findes saa mange kostbare

Sager, som jeg ikke bruger; dem kan du jo forvandle til Guld."

"Jeg efterkommer nøiagtigen dine Befalinger," sagde Masul; "men Alt, hvad der er i dette Pallads, har Chalisen overleveret til mig, og jeg maa være ansvarlig derfor med mit Hoved. Dette Pallads, sagde han, da han overgav mig det, ligner et Karavanserai, hvis Behave man har Tilladelse til at afbenytte saa længe, som man opholder sig der."

"Det er gylde Ord," svarede Giasar, "og naar vi atter faae Penge, betaler jeg dig hundrede Derhem derfor. Men nu for Diebliffet — kan du ikke høre noget fra mine Godser, eller idetmindste faae et Laan paa dem?"

"Dine Godser har du overladt dine talrige Slægtninge til Brug," tog Masul Ordet; "have de dem i Forpagtning, saa vil jeg strax sende Bud til dem; men til imorgen — førend de Afsendte komme tilbage" —

"Mine Slægtninge maae ikke foruroliges," faldt Giasar ham i Talen, "men lige saa lidt taaler mit Bryllup nogen Opsættelse. Gaa til Skatmesteren, gode Masul, og lad dig udbetale Noget som Forstud paa min tilkommende Gage."

"Du veed maastee ikke," svarede Masul, "at Chalisen, allerede førend du blev Storvezir, har udstædt en megen streng Befaling: at Ingen maatte erholde Noget forudbetalt, forat Enhver skulde rette sig efter sine Indkomster. Imidlertid vil Skatmesteren nok gjøre en Undtagelse med dig; og naar Chalisen lærer at kjende din Forfatning, vil han ile med at fylde

din tomme Kasse, forat dine Venner ikke skulle gaae saa tomhændede fra dig, som i disse Dage."

"Det var meget klogt af Thalisen, at give den Forordning," sagde Giafar, "og for min Skyld skal den ikke blive overtraadt. At mine Venner maae gaae tomhændede fra mig, gjør mig rigtignok ondt; imidlertid maae de have Taalmodighed, indtil jeg bliver rigere. Bryllup vil jeg dog alligevel holde; Palladsets Have er fuld af Urter og Rødder og gode modne Frugter; Brudgom og Brud elste hinanden; besørg Anretningen for vort Bord deraf."

"Saaledes kan en Dervisch leve i sin lønlige Celle," tog Masul Ordet, "men ikke en Storvezir, paa hvem hele Asien henvender sine Bine. Hellere vil jeg tage noget paa Borg; hvø tør negte mig det, naar jeg forlanger det i dit Navn?"

"Retop derfor skal det ikke skee, Masul," svarede Giafar. "Det bliver ved vore Frugter; det kan være Asien ligegyldigt, hvad Storveziren spiser, men ikke, hvorledes han handler. Viis de Fattige bort med Venlighed, og lov dem det Dobbelte, saasnart jeg igjen faaer flere Penge; lad dem ikke ansee mig for haard! Det bliver ved vore Frugter! Gjesternes Navne skal jeg give dig skriftligt."

"Bed Hoffet vil jeg da ikke komme til at søge dem," sagde Masul, "siden vi skulle leve saa tarveligt. Tillad blot, Herre, at jeg maa melde den rige Jøde Nabal; allerede fra imorges har han ventet i Forsalen."

"Stig ham," svarede Giasar, "at han maa betænke sig vel, førend han fremtræder for mig; thi dersom det, han vil forebringe mig, ikke holder sin Prøve, kunde han let komme til at angre det."

Nabal havde indført en rig Karavane og bedraget Chalifen for Toldafgifterne, og ifølge Lovene havde Giasar denne Morgen tildømt Chalifens Skatkammer den hele Ladning.

Den rige Jsraelit traadte ind med nogle af sit Folks Ældste; han omtalte ikke med et eneste Ord det Foresaldne, men derimod takkede han i prægtige Udtryk Giasar i sit Folks Navn, som dets Gesandt, for hans heimodige Sindelag imod det, satte et lidet Skrin med Juveler paa Bordet, og tilføiede, at der udenfor Palladsets Port holdt et Æsel, belæst med Guld; han bad, at han vilde modtage det Overbragte som et Bæviis paa Jødernes Taknemmelighed, fordi han agtede dem og lige saa ædelmodigen uddeelte Almisse til deres Fattige, som til Muselmændene.

En stærk Rødme farvede Giasars Kinder, og Masul var ude af sig selv af Glæde over den lykkelige Begivenhed, som indtraf paa en saa beleilig Tid.

"At jeg vil dit Folks Fattige vel," sagde Giasar efter en kort Pause, som han behøvede for at undertrykke sin Uvil-
lie, "skal jeg vise dig. Den slette Handling, som du havde ifinde at begaae, skal forvandle sig til en god, og blot af denne Marsag vil jeg ikke noiere og med større Strengthed undersøge din Hensigt. Masul, kald en Cadi herhid!"

Cadien kom. "Min Ven," sagde Giasar til ham, "her har jeg en Forretning for dig, hvilken enhver sand Muselmand anseer for høist behagelig, og hvorfor du vil takke mig. Denne Jøde, som du nok kjender — hvo kjender ikke den rige Nabal! — bringer mig denne Kiste med Juveler og, som han siger, et Kæsel, belæstet med Guld, der staaer udenfor Porten; dette bringer han mig i sine Brødres Navn, fordi jeg ikke er nogen Fiende af hans Folk; saaledes siger han idetmindste. Nu er hans Folk i mine Dine Mennesker, der trænge mere til Beskyttelse, end Muselmændene, som Skjebnen har gjort til hines Herrer. Tag altsaa denne Skat og det Guld, hvormed Kæselet er belæstet, og deel Alt i tre lige Dele. Begiv dig med den ene af dem til Jødernes Synagoge, lad Forstanderne kalde, og lad disse igjen forsamle de Fattige blandt deres Folk, og uddeel saa i Nabals Navn det Medbragte til dem. Lad den anden Deel ligeledes i Nabals Navn uddele til vort Folks Trængende; maaskee vil denne Gave lære dem at nære et mildere Sind imod Israelliterne; den tredie Deel skal du give til de fattige Christne, baade Frie og Slaver, og det i dit eget Navn, forat ogsaa du kan indhøste Fordeel og Tak."

Cadien begav sig bort, for at udføre Befalingen, Jøden fulgte bagefter, beskjæmmet og nedslagen — og Masul kunde i sin Utaalmodighed og Harme neppe vente, indtil de vare gaaede.

"Vi have ikke en eneste Derhem mere," sagde han, "og imorgen Bryllup; og du bortkaster her en Skat, som paa eengang kunde have bragt os Overflødighed."

"Vær ikke vred, Masul," svarede Giasar fornøiet, "nu vil først Bryllupsmaaltidet smage mig; jeg spiser nu imorgen med Tusinde, og Tanken om deres uventede Glæde, om at deres Nød er afhjulpen, gjør mig rigere og lykkeligere, end om jeg eiede alle Indiens Skatte. See, saa rige ere vi pludseligen blevene ved et Tilfælde."

"Rige? Hvorledes?" spurgte Masul.

"Ja, rige," faldt Giasar ham i Talen; "du veed ikke, hvor rig, fri og lykkelig man bliver ved at give, hvor sorgfuld, afhængig og liden derimod ved at tage. Af den Grund anbefalede Propheten saa ofte og saa eftertryffeligt sine Disciple dette Middel til at være glade."

Magieren Schachabeddin eller Beviset for Underværkers Mulighed.

En ung Sultan i Egypten forsamlede sit Lands Vise og Lærde i sit Pallads, for at lade sig undervise af dem og saaledes udvide sine Kundskaber. Blandt Andet omtaltes det store Underværk: at Engelen Gabriel havde hentet den store Prophet Mahomet ud af hans Seng og vist ham Paradiset, de syv Himle og Helvede, at Mahomet havde haft halvfemsindstyve tusinde Samtaler med Gud, at Engelen derpaa havde bragt ham tilbage igjen; og at alt dette var skeet i saa

fort Tid, at Mahomet ved sin Tilbagekomst fandt sin Seng lige saa varm, som da han forlod den, og at han, endnu før end Vandet var udløbet, fik reist en Vandkruffe op, som han væltede, da Engelen afhentede ham.

Sultanen drog dette Underværk i Tvivl. "Enhver Himmel," sagde han, "skal efter Eders Lære være saa langt borte fra den anden, at en Reisende behøver femhundrede Aar for at komme fra den ene til den anden, og enhver Himmel skal være lige saa tyk, som den er langt borte fra den anden; hvorledes kan det nu være muligt, at Mahomet i saa kort Tid kan være kommen igjennem alle disse Himle? hvorledes muligt, at han kan have havt saa mange Samtaler med Gud? Enten er Eders Lære om de syv Himle urigtig, eller det hele Underværk et tomt Eventyr. Stoder en Kruffe med Vand om, og seer til, hvor meget J ville have i den, om J endog løfte den op igjen i samme Dieblis!"

De Lærde tilstode, at alt dette rigtignok ikke kunde være gaaet til paa en naturlig Maade; men da vilde det ei heller have været noget Underværk, — og for Gud er Intet umuligt.

Men dermed vilde Sultanen ikke mere lade sig nøie, end med alle de andre Beviser, som Enhver især anførte for dette og lignende Underværker, og Forsamlingen stiltos ad, uden at den med al sin Lærdom havde kunnet bringe ham paa andre Tanker.

Den berømte Magier Schachabeddin havde ikke bivaanet denne Forsamling, men han blev underrettet om Sultanens

Bantro, og besluttede ved Hjælp af sin Kunst at overbevise ham om Underværkers Mulighed. Han begav sig paa Veien paa den hedeste Tid af Dagen, og reiste til Cairo, Sultans Resident's.

Da Sultanen erfarede Schachabeddins Ankomst, gik han ham selv imøde, og førte ham ind i et prægtigt Værelse.

"Hvorfor sendte du ikke hellere en af dine Slaver, ærværdige Schachabeddin?" sagde Sultanen til ham, "istedetfor at komme selv paa denne Tid af Dagen? jeg skulde ogsaa da med Glæde have opfyldt dit Forlangende. En Mand af saa stor Visdom, og som alle Folk ære, veed ogsaa jeg at sætte Pris paa."

"Mægtige Herfter over de Troende," svarede Schachabeddin, "jeg kommer i et Anliggende, som Ingen uden jeg selv kan udføre. Du har kaldet Landets vise og lærde Mænd til dig, og din klogtge Forstand har givet dem Meget at bestille. Men du har ogsaa yttret Tvivl om den store Prophets Underværker, fordi du ikke kan fatte dem med din Fornuft. Vise Konge, den menneskelige Fornuft har meget snevre Grænser, og saare Meget, som vor Forstand ikke kan indsee, er overladt til vor Tro. Men, fordi vi ere for forstnyede til at begribe en Ting, da at tvivle om dens Mulighed, eller endog at forkaste den, det er at glemme, hvor indskrænket den menneskelige Natur er, det er Anmasselse mod det høieste Væsens vise Indretning. Ikke ethvert Menneske udruster Gud med lige Talenter og Evner; Menneskenes Sjæle ere lige saa forskellige som deres Ansigter, og ikkun Faa, som Gud faarede

til sine Medfæder, for ved dem at opnaae visse Hensigter, udrustede han med fortrinlige Gaver. Omendstjondt det er langt fra, at jeg er saa forvoven at ville staae ved Siden af vor store Prophet, har den Evige dog ogsaa begavet mig med nogle Indsigter og Videnskaber, som ikke vorde enhver Støvetø Søn til Deel; og dersom du befaler det, store Konge, vil jeg give dig Beviser derpaa, som tillige kunne overtyde dig om Muligheden af de Underværker, du drager i Tvivl."

"Jeg vilde handle ubilligt imod mig selv," svarede Sultanen, "dersom jeg lagde nogen Hindring i Veien for din gode Hensigt. Det hele Land priser din dybe Viisdom; jeg er beredt til at see dine Beviser."

Det Bærelse, hvori de befandt sig, havde Vinduer til alle fire Verdenshjørner. Schachabeddin traadte hen til det ene Vindue, som vendte ud til det røde Bjerg, sagde nogle Ord ved sig selv, og bad derpaa Sultanen at aabne Vinduet og see ud. Sultanen opfyldte hans Forlangende, men foer i samme Dieblis forstræffet tilbage, da han saa en utallig Hær rykke frem mod Slottet.

"Vi ere forlorne!" raabte han ude af sig selv, "hvilken frygtelig Hær; den er talrigere end Himlens Stjerner!"

Schachabeddin lukkede Vinduet i, og aabnede det strax igjen.

"See endnu eengang ud, de Troendes Behersker," sagde Schachabeddin rolig, "og fat dig af din Forstræffelse!" Sultanen saa ud, og den hele Hær var forsvunden.

"Staaer det i din Magt, blot ved dine Ords Kraft at fremkalde en saa mægtig Hær," udbød Sultanen, "saa lader os underkaste os den hele Verden."

Uden at svare derpaa traadte Schachabeddin hen til det Vindue, som vendte ud mod Staden, og bad Sultanen at aabne det og see ud. Næsten endnu mere forstræffet end forhen, før han tilbage, da han saae hele Cairo staae i lys Lue.

"O vee! vee!" raabte han forfærdet, "red! red! Allerede spille Luerne paa Palladssets Mure!"

"Vær rolig, naadigste Konge," svarede Magieren blidt, idet han lukkede Vinduet i og derpaa igjen op, "denne frygtelige Jildebrand tilføier ikke Cairo nogen Skade; et Blik ud af Vinduet vil overtyde dig derom."

Engstelig stirrede Sultanen ud af Vinduet, og see! Cairo laae for ham i sin hele Herlighed.

Uden at lerne ham Tid til at yttre sig om dette vidunderlige Syn, førte Schachabeddin ham hen til det Vindue, som vendte ud til Nilen, og bad ham at aabne det. Sultanen havde overtydet sig om, at hans Frygt for den utallige Krigshær og den stræffelige Jildebrand havde været ugrundet; ikke destomindre blev han dog nu lige saa bange, da han saae Nilen saa opsvulmet, at den var traadt ud over sine Bredder, og at dens frygtelige Bølger truede den hele Stad med Undergang.

"Vi ere forlorne!" raabte han skjælvende, "Bandsfloden opsluger os."

"Naadigste Herre!" afbrød Schachabeddin ham, luffede Vinduet, og aabnede det igjen, "frygt lige saa lidet den velsgjørende Flod, som den mægtige Krigshær og den skræffelige Jldbrand; den flyder, ligesom forhen, rolig inden sine Bredder, og et Blik vil overthyde dig om, at jeg siger Sandhed!"

"Ved hvilken Magt formaaer du alt dette?" udbrod Sultanen forundret, "og hvorfor martrer du mig med unyttig Angest?"

Schachabeddin smilede, og førte ham til det fjerde Vindue, hvorfra man havde Udsigt til en øde, sandet Eng, hvor det forskende Øie ikke engang kunde opdage et eneste Græsstraa, og bad Sultanen at aabne det.

O hvilket Syn! hvilken Overræffelse! Sandørkenen var forvandlet til en smilende Have, fuld af de skjønneste Frugter; rislende Bække slyngede sig gennem den blomsterrige Slette; Narcisser, Hyacinther, Rosenbuske, Jasminer og tusinde balsamiske Urter opfyldte Luften med deres Bellugt; de af Solen forbrændte Høie vare bedækkede med Viinranker, og de fjedrede Beboere af dette jordiske Paradiis lode Luften gjenlyde af deres Sange.

Sultanen var ude af sig selv; Glæden, som han nød ved at betragte denne ny Skabelse, overgik langt den ængstelige Følelse, som den tidligere Straf havde fremkaldt hos ham; men hvilken smertelig Fornemmelse traadte i Stedet derfor, da Schachabeddin tog ham ved Haanden og, idet han luffede Vinduet og atter aabnede det, sagde til ham: "Naadigste Herre!"

digste Herre, skabe kan blot den Evige!" hvorpaa den gamle Sandørk igjen laae for hans Blif.

"Du driver en ondskabssuld Spøg med mig," sagde Sultanen misfornøiet.

"Jeg vilde blot overbevise dig om, at Underværker ere mulige," svarede Schachabeddin; "mere har jeg ikke lovet. Formaaer jeg, en Støvets Søn, saa Meget — hvad kan man da ikke vente sig af den Eviges Almagt! Men dersom du, vise Konge, endnu forlanger et stærkere Beviis, saa lad et stort Kar med Vand bringe herind, lad dig klæde nogen af, sæt dig i Vandet og duk Hovedet under: og du vil erfare, hvad der er muligt i det Dieblif, da du duffer dig ned og atter reiser dig op."

Sultanen forlangte nøiere Dplysning om, hvad der da kunde skee.

"Blot ved selv at prøve kan du faae det at vide," svarede Schachabeddin. "Frygt intet, vise Konge! Dine Hoffolk ere nærværende, og jeg er i din Magt."

Sultanen gav Befaling, at et stort Kar med Vand skulde bringes ind; hans Nysgjerrighed var altfor stor, til at han skulde vægre sig ved at foretage denne lette Prøve. Han lod sig klæde af, satte sig i Vandet og duffede Hovedet under.

I det samme Dieblif saae han sig henslyttet til en eensom Dal ved Kysten af et ubekjendt Hav. Hans Forsærdelse var ubestrikelig, og i sit Raserie udstødte han tusinde Forbandelser og Trussler om at tage den grusomste Hevn over den ondskabssulde Magier, dersom han nogensinde igjen skulde

komme i Besiddelse af sin Throne. I lang Tid var han tvivlsraadig om, hvad han skulde foretage sig. Endelig bemærkede han i Skoven paa det nærliggende Bjerg nogle Mennesker, som fældede Træer, og han besluttede at søge Hjælp hos dem. Frygtforn nærmede han sig dem. De spurgte ham, hvem han var, og hvorledes han var kommen i en saadan elendig Tilstand. Sultanen frygtede for, at de, dersom han overeensstemmende med Sandheden underrettede dem om sin Stand, vilde ansee ham enten for en Bedrager eller for en Ufsindig, og svarede derfor: at han var en Kjøbmand, hvis Skib var forliist med hans hele Formue, og at han selv med Nød og neppe havde reddet sit Liv paa et usselt Bræt.

De stoffels Folk havde hjertelig Medlidenshed med ham, og beklagede, at de selv vare saa fattige, at de neppe formaaede at friste deres eget Liv, og derfor ikke kunde give ham saa megen Understøttelse, som han behøvede. Ikke desto mindre toge de ham med sig til deres Hytter, og sammenbragte saa mange Klædningsstykker, at han, uden at krænke Erbarheden, kunde begive sig til Staden, som laae tæt bagved Bjerget, for der at søge Leiligheden til at erhverve sit nødtørstige Ophold.

I den sørgeligste Sindsstemning naaede Sultanen Staden, og gjennemstreifede den ene Gade efter den anden, uden at Noget formaaede at vække hans Opmærksomhed, saa nysgjerrig og videbegjerrig han end ellers var; hans sørgelige Forsætning havde sløvet ham saaledes, at Intet gjorde Indtryk paa ham, uagtet Alt her var ham nyt og fremmed. Ende-

lig nødte Trætheden ham til at see sig om efter et Hvilested. Han lænede sig op til en Skrædders Bod, og strax kom Eieren, en gammel, ærværdig Mand, og bad ham at komme ind, for at udhvile sig og modtage nogle Forfriskninger.

Bed denne Gjestfrihed følte Sultanens Hjerter en stor Lindring; og skjøndt Kosten, som hans Vert satte for ham, var ringe, havde den dog stort Værd for ham og vederqvægede ham meget. Den gamle Skrædder spurgte ham derpaa, hvem han var, og hvorfra han kom? og Sultanen svarede ham det Samme, som han havde sagt Brændehuggerne.

"Vær ved godt Mod, unge Mand," svarede den gamle Skrædder; "du er at beklage. Imidlertid maa du ikke tabe Modet, fordi din Formue gik tilgrunde i et Skibbrud. Det er allerede nok, at du har reddet Livet; det er dog Menneffets største Gode. Du er en ung, kraftfuld Mand, og maa see er det til din store Lykke, at du netop kommer til vor Stad. Den Fremmede nyder her ganske særegne Fortrin, og dersom du har ifinde at blive her, vil jeg gjerne underrette dig om, hvorledes du strax kan komme i en bedre, ja, hvis Lykken er dig gunstig, i en meget fordeelagtig Stilling."

Sultanen betænkte sig ikke længe, og var rede til at gjøre Alt, hvad han vilde sige ham.

"Saa skynd dig da derhen," vedblev Skrædderen; "der ved Obeliffen er det offentlige Bad for det qvindelige Køn; sæt dig paa et af Trinene, og spørg ethvert Fruentimmer, som kommer ud derfra: om hun er gift? Landets Love bestemme hende, som besvarer dit Spørgsmaal med Nei, til din Kone;

men Loven fordrer ogsaa, at du ikke lader nogen af dem, som komme ud, gaae uadspurgt forbi."

Sultanen saae betænkeligt paa sin gæstfrie Vert; da denne imidlertid for ramme Alvor gjentog, hvad han havde sagt, og raadede ham til ikke at tøve, dersom han vilde drage Fordeel af Landets Skif, da Badetiden nu var forbi, besluttede han sig til at følge hans Raad, for om muligt derved at komme ud af sin sørgelige Stilling.

Neppe havde Sultanen siddet nogle Dieblif paa Trinene, førend et overordentlig skjønt Fruentimmer kom ud; hendes blendende Indigheder bragte ham i en saadan Forvirring, at hans beflemte Hjerte først tillod ham at gjøre Spørgsmaalet: om hun var gift? da hun allerede var kommen nogle Skridt forbi ham.

"Jeg er gift!" svarede hun, idet hun saae sig om efter ham og ved sit himmelske Smil endnu langt mere forøgede hans Hjertes Beklemmelse.

"J Besiddelse af en saa udmærket Skjønhed," sukkede Sultanen, "vilde jeg ifkun have følt mit Tab halvt, ja, jeg vilde maaskee aldeles have glemt det."

J det Samme kom et andet Fruentimmer. En kold Gysen gjennemfoer ham ved Synet af hendes Hæslighed. "Loven fordrer," tænkte Sultanen, "at ethvert Fruentimmer, som kommer ud, skal tiltales; o vee! dersom hun besvarer mit Spørgsmaal med Nei!" — Med en Angest, som drev ham den kolde Svæd paa Panden, fremstammede han endelig Spørgsmaalet, og følte sig som nyfødt, da hun besvarede det med Ja.

"Jeg misunder ikke din Mand," sagde Sultanen ved sig selv. "Jeg troer i Sandhed, dersom hun havde svaret Nei, vilde jeg hellere have besluttet mig til at dø af Hunger, end at tage et saadant Uglebillede til Kone."

Neppe følte Sultanen sig befriet fra sin Frygt, da kom det tredje Fruentimmer, som i Hæslighed endnu overgik det forrige. Sultanen stod op, og havde fast besluttet strax at tage Flugten, dersom hun skulde besvare hans Spørgsmaal med Nei. Men ogsaa her erholdt han til sin ubestrikelige Glæde et venligt Ja til Svar.

"Dersom disse ikke havde faaet deres Mænd ved et Tilfælde," tænkte Sultanen, "hvorledes var det da muligt, at de ellers kunde være blevene gifte? Det qvindelige Kjøn bør stedse vaage over, at denne Lov aldrig kommer ud af Kraft, da den er dets hæslige Medlemmer saa overmaade gunstig."

En særdeles ffjøn Pige, der i det Samme kom ud, forstyrrede ham i hans Betragtninger. Ved Synet af hende glemte han al sin Elendighed, og var nær ved at kaste sig for hendes Fodder.

"Solens udtrykte Billede," udbød han begejstret, "o tilgiv, at jeg spørger dig, om du er gift?"

Fruentimmeret svarede Nei, kastede et stolt, ydmygende Blik til ham, og ilede hurtigen bort.

Sultanen fulgte hende med Dinene, saa langt han kunde. "Vil hun handle mod Loven?" raabte han høit — "eller har Skrædderen mig til Bedste? Neppe værdigede hun mig et foragteligt Blik, som lod mig føle min hele Elendighed! Hen-

des Klædedragt tilkjendegav, at hun ikke var af ringe Stand; og jeg vilde i Sandhed være ubillig, dersom jeg fortænkte hende i, at hun følte Modbydelighed for min fattige, smudsige Paaflødning."

Han var i Begreb med at vende tilbage til sin gjestfrie Skrædder, da en Slave tiltalte ham og bad om at maatte ledsage ham til sit Herskab. Sultanen spurgte, hvem hans Herskab var, og hvad man vilde ham? Men hiin undskyldte sig med, at han ikke vidste det, og gjentog, at man ventede ham med Utaalmødighed.

Slaven førte ham til et stort Huus, aabnede et prægtigt Bærelse, og bad, at han vilde opholde sig her. Sultanen var fuld af nysgjerrig Forventning, som Tid efter anden forøgedes, da man lod ham blive alene henimod to Timer. Endelig aabnedes en Sidedør, og Sultanen saae det samme Fruentimmer, der havde behandlet ham saa haanligt og med saa stor Foragt, prægtigt klædt, ledsaget af fire lige saa skønne Slavinder. Hun nærmede sig ham med et yndigt Smil, og bad om Tilgivelse, fordi hun havde ladet ham vente saa længe; hun havde, tilføiede hun, ifølge Landets Skik ikke turdet lade sig see for sin Mand og Herre uden at være pyntet, og fra nu af overgav hun ham sin hele Formue; han var Huusbond og Herre, og hun ventede paa hans Befalinger.

Sultanen vidste ikke, om han drømte eller var vaagen; han stod tvivlsraadig og ligesom naglet til Jorden, indtil hans nye Gemalindes Kjærtegn overtydede ham om, at han var vaagen.

"Derfom jeg virkelig har noget at sige her," tog han derpaa forsigtig Ordet, "saa forlanger jeg, at man sender Bud efter en Kjøbmand og en Skrædder, forat jeg kan blive anstændigt paaflædt; thi jeg skammer mig i Sandhed for mig selv, og jeg tilgav dig af mit ganske Hjerte, at du opholdt dig over min usle Paaflædning; kun dit stolte Blik krænkede mig. Var jeg ikke allerede elendig nok, at du ikke behøvede at nedtrykke mig endnu dybere ved din Foragt?"

"Jeg har ikke gjort Andet," svarede hun indsmigrende, "end hvad Landets Skik foreskrev mig. Naar mit Kjøb lader sig see paa den offentlige Gade, maa det opføre sig stolt og frastødende, og gjengjelde ethvert af Mandfolkene's Blik med Foragt; men, som jeg haaber, vil du ikke her beklage dig over mig."

"Ved den store Prophet, nei!" udbrød Sultanen, "naar jeg blot først havde anstændige Klæder, og havde faaet Tid til at fatte mig efter min Lykkes saa pludselige Omverling."

"Der er sørget for Alt," svarede Damen, "styrk dig nu med Spijs og Drikke; imidlertid kommer der en israelitisk Kjøbmand, som vil forsyne dig med Alt, hvad du ønsker."

Saa henrykt Sultanen var over sin skønne Hustru, saa velkommen var ogsaa hendes Indbydelse ham, da hans Mave paa en temmelig følelig Maade erindrede ham om, at dens Trang ikke kunde tilfredsstilles ved Kys og Kjærtegn. Han fulgte hende derfor uden Ophold ind i et Sideværelse, hvor han saae et velbesat Bord, hvis læckre Duft endmere foregedede hans Appetit. Han lod det smage sig fortræffeligt, og forsik-

frede den ene Gang efter den anden, at han aldrig havde nydt saa velsmagende Mad og Drifte. Under Maaltidet spillede Slavinderne paa forskjellige Instrumenter og sang skjønt dertil, og til Slutningen tog hans Hustru en Luth, og sang saa henrivende, at Sultanen glemte baade sin Throne og Magieren Schachabeddin.

Imidlertid havde ogsaa den israelitiske Kjøbmand indfundet sig med kostelige Klædningsstykker. Sultanen forstod godt at udfinde, hvad der var smukt; han valgte altsaa de fortræffeligste Sager, klædte sig uopholdeligen paa, og nød en ubestrikelig Glæde ved at see, hvorledes hans skønne Hustru fornøiede sig over hans forandrede Skikkelse.

Kort sagt, Sultanen glemte lidt efter lidt aldeles sine tidligere Forhold, og levede tilfreds i sin nuværende Stilling; men han glemte desværre ogsaa, at hans Kones Formue, saa anseelig denne end var, maatte kunne faae Ende; han levede herligt og i Glæde, ubefymret som i hans tidligere Liv, og uden at tænke paa, hvorledes de daglige Udgifter blot nogenlunde kunde erstattes.

Følgen af denne Sorgløshed indfandt sig efter syv Aars Forløb i sin frygteligste Skikkelse. Han var i den Tid bleven Fader til syv Sønner og syv Døttre, og saae sig nu paa eengang i den yderste Armod. Hans Slaver vare solgte, hans glimrende Bohave ligeledes, og tilsidst bemægtigede hans Creditorer sig hans Huus. For sildigt indsaae han, hvor let han ved en bedre Huusholdning og større Virksomhed havde kunnet vedligeholde sin Velstand. Hans Børn jamrede af Sult,

og hans skønne Hustru plagede ham med de bittreste Bebreidelse, fordi han ved Lediggang og Odselhed havde gjort hende og hendes Børn ulykkelige og givet dem til Priis for Armod og Skjændsel. Hans Tilstand var endnu langt skræffeligere end forhen, og i sin Fortvivlelse opsogte han igjen den gamle Skrædder, paa hvem han hidtil ikke havde tænkt; for denne flagede han sin Nød, og bad ham om et godt Raad.

Den gamle, ærlige Mand traf betænkeligt paa Skuldrene. "Min kjære Ven," sagde han, "kunde du i din Velstand ikke finde Veien til mig? — Jeg vilde da oprigtigen have sagt dig, at du gjorde en meget flet Brug af din Lykke; men nu er det for sildigt. Ved mine Hænders Arbeide og den nødvendige Sparommelighed ernærer jeg mig og min lille Familie; forstaaer du eet eller andet Haandværk, saa vil jeg søge med nogle Venners Hjelp at skaffe dig noget at fortjene, forat dine Børn idetmindste ikke skulle døe af Hunger."

Sukkende benegtede Sultanen dette Spørgsmaal; thi hvorledes skulde han, der blev opdragen i Overflodighed og til Thronen, i sin Ungdom have lært et Haandværk? —

"Nu, saa kan jeg kun give dig eet Raad endnu," svarede Skrædderen, og rakte ham en liden Mynt; "tag denne, kjøb derfor et Reb, og søg at ernære dig som Lastdrager."

Sultanen gif meget nedslagen bort; han havde søgt Trøst og Opmuntring, og den Trøst, han havde faaet, nedtryffede ham endnu mere. Imidlertid beslattede han alligevel at følge det Raad, som Skrædderen havde givet ham, for blot at fortjene noget, som han kunde bringe hjem med til sine stakkels

Børn. Han kjøbte sig et Kneb, og stillede sig mellem Lastdragerne; men alle de, der behøvede slige Fjolk, toge andre, som de kjendte; og da han om Aftenen gif hjem, havde han ikke fortjent mere end et Par Skilling. Med Taarer i Øinene gav han sin Kone den suurt erhvervede Løn, og fik til Gjengjeld derfor Bebreidelser, Skjeldsord og Forbandelser, som sønderlede hans Hjerte.

For at undgaae nye Krænkelser, forlod Sultanen den følgende Morgen sin usle Bolig saasnart det gryede ad Dag, og endnu førend hans Kone var opvaagnet. Han var nær ved at fortvivle, naar han tænkte paa, hvilke Moisommelighedder der forestode ham, uden at han blot havde den ringeste Udsigt til en Forandring i sin saa yderst elendige Forsatning; og istedetfor at gaae til Torvet, gif han til Strandbredden, hvor den ondskabsfulde Magier havde hensat ham. Han vilde forrette sin Bøn; og da han, ifølge Prophetens Bud, først maatte vasse sig, duffede han Hovedet ned under Vandet, og — man tænke sig hans Forundring, da han, idet han atter løftede Hovedet op, befandt sig i Vandkarret i sit Bærelse midt iblandt sine Hoffolk.

"Du vover," raabte Sultanen opbragt, og sprang ud af Karret, "at udsætte mig for en saa ubestrikelig Glendighed, og at berøve mig min Throne i syv Aar?" —

"Du tager feil, mægtige Herfter over de Troende," afbrød Magieren ham, "du løfter dit Hoved igjen op af Vandet i det samme Dieblif, da du duffede det under."

"Med dit Liv," freg Sultanen rasende, "skal du betale din Dndssab!"

"Dine Hoffolk," svarede Magieren rolig, "maa afgjøre, hvor længe du har haft Hovedet under Vandet."

Hoffolkene bekræftede eenstemmigen, at Sultanen i samme Dieblis havde løftet Hovedet op igjen; men denne blev herved endnu mere opbragt; han greb sit Sværd, og var i Begreb med at dræbe Magieren, men — han huggede i Luften! Magieren var forsvunden.

Kort derpaa modtog Sultanen et Brev fra Damascus; det var fra Schachabeddin og af følgende Indhold: "Er den Evige, o Konge! og betænk, at du og jeg ved hans Billie ere fremgaaede af Støvet. Du tvivlede om, at hans store Prophet, da han blev afhentet af Engelen, havde fundet sin Seng endnu lige saa varm, som da han forlod den, og at han havde løftet sin væltede Vandkrug op, endnu før vandet var udløbet; vil du endnu tvivle, da du selv i et Dieblis ved en høiere Magt har gennemlevet syv Aar? For den Evige, som ved det eneste Ord ""bliv!"" har skabt Himmel og Jord, er Intet umuligt."

Kongernes Lykke.

En Bramin i Patna vilde en Morgen tidligt gaae ud, og fandt paa sit Huus's Dørtærstel en af Siv flettet Kurv, hvori der laae et nyfødt Drengbarn. Han lod det med Omhyggelighed opamme; og da han saa, at Barnet havde en opvakt Aand og et godt Hjerter, søgte han ved en klog og blid Opdragelse at uddanne begge disse Egenskaber. Hans Møie blev lønnet med Glæde; thi hans Lærling drog saa megen Rytte af hans Underviisning, at han lidt efter lidt erholdt de fornemste Vresposter; og da Kongen, hvis Throne ikke var arvelig, døde, blev han eenstemmigen udvalgt til hans Efterfølger.

Da han nu engang dømte i sine nye Undersaatters Stridigheder, blev han iblandt Folket en gammel Mand vaer, som uophørligt betragtede ham. Kongen troede at bemærke Glædes- eller Omhedstaarer i hans Dine, da en Mand af et særegent Udseende i det Samme traadte ind i Retsalen; den Gamle styrtede sig over ham med et Slags Raserie, og traf ham, uagtet hans Modstand, hen til Thronens Fod. "Herre," sagde han, "hevn mig paa denne ondskabsfulde Stjernethyder, og hav den Raade at høre min Historie, som ogsaa er din. Jeg er din Fader. Ak! jeg vovede ikke at give mig tilkjende for en Søn, som jeg har stilt mig ved i hans Barndom, og hvis Kjærlighed jeg ikke har fortjent; men ved Synet af dette flette Menneſte, som er Skyld i min Forbrydelse, kan jeg

ikke længere tilbageholde min Brede og følge min Hemmelighed. Strax efter din Fødsel bragte jeg dig til denne Be-
drager, og bad ham at sige mig din tilkommende Skjebne. Han lod som om han spurgte Stjernerne til Raads, han gjorde en Mængde underlige Fagter, og sagde mig endelig følgende Ord, som jeg ikke har forglemt: ""Om fyrrethve Aar eller sildigere vil din Søn være den ulykkeligste Mand i det hele Kongerige."" Jeg skjælvede ved denne skrækelige Spaadom, og af Frygt for at bevare dig et Liv, som Himlen havde bestemt til Ulykke, lagde jeg dig, idet jeg udgjød hede Taarer, ved den værdige Bramins Dør. Han har opdraget dig godt; de fyrrethve Aar ere forbi, og — du er lykkelig og Konge. Straf altsaa denne Ulykkesprophet, denne uforsfammede Løgner, og tilgiv din Fader en Brøde, som han har begaaet af misforstaaet Dmhed."

Stjernetyderens Taushed og Forvirring, den Gamles heftige Forbittrelse, hans Smerte og hans Glæde, Alt syntes at bekræfte Sandheden af denne Fortælling. Kongen selv tvivlede ikke noget Dieblif længere derom. Han ilede til sin Fader, omarmede ham med Henrykkelse og sagde: "Næst Gud og mit Folk, skal al min Arefrygt og Kjærlighed være dig helliget; men forlang blot ikke af mig, at jeg skal straffe Stjernetyderen. Hans Spaadom, saa forvoven den var, er desværre ifkun alt for rigtigt indtruffen. I min Fader, hvor høiligen er Livets Lykke forskjellig fra en Kongefrones ydre Glands, lige saa meget som den Sivfury, hvori du lagde mig, er forskjellig fra den prægtige Throne, som jeg imod min

Willie har bestaget. Larmende Fornøielser, hvorpaa følge Væmmelse og Lede, bittre Vebreidelser i det Indre ved Siden af udvortes Glæde, et ophøiet Kald i Forening med Følelsen af menneskelig Svaghed, ingen Frihed, ingen Ro, en Mængde Emigrere og ingen Ven; — her seer du Billedet af den Elendighed, hvortil Himlen har bestemt mig. Det er ikke nok, at jeg opoffrer mit eget Hjertes Ønsker for Kongens Pligter; jeg maa hyppigen ogsaa modsætte mig mine Undersaatters hjæreste Ønsker, med Fare for at tabe deres Kjærlighed og vorde hadet. Jeg maa tvinge dem til, med Opoffrelse af deres eget Vel, at tjene det Heles og den almindelige Orden, som de ikke kjende, og hvorfra de desværre altid ere tilbøielige til at sjerne sig. Jeg maa være kold og alvorlig som Loven, og skarp som et Sværd. Kort sagt, min Lykke er afhængig af et Underværk, som Himlen aldrig vil lade skee. Rei,” vedblev han, idet han vendte sig til Folket, som stod rundt omkring ham, ”nei, mine Børn, jeg bliver ikke lykkelig, førend jeg seer Eder alle dydige og lykkelige.”

Keiser Segeds ti Dage.

Seged, Keiser af Ethiopien, ønsker Jordens Beboere Lykke, de Sorgfulde Glæde og Stolthedens Børn Bæstedenhed. Alle tilkjendegives det, at Seged, Hersker over fyrr-

tyve Folkelag, Uddeler af Nilens Bænder, i sin Regjerings tyvende Aar talede saaledes med sig selv: Nu, Seged, har du naaet Maalet for dine Bestræbelser; du har bragt Nationernes Misfornoielses-Uttringer til Taushed, og undertrykket deres Oprør. Misundelse og Tvedragt har du fjernet fra dit Hof, hundrede Fæstninger har du bygget i dine Fienders Lande, og sikket dine Grændser mod ethvert Angreb. Overalt, hvor du udsender dine Befalinger, adlyder man dem knæende; dine Fiender skjælv for dig, og Krigshære, talrigere end Græshoppesværme, og frygteligere end de ildsvangre Binde, omgive din Throne. Dine Forraadshuse ere fulde, dine Marker frugtbare, dine Byer velhavende, og dine Rigdomme vore ved de statskyldige Kongers Guld, ligesom en Skovstrøm opsvulmer af Regnen. Jorden skjælver for din Brede, og glæder sig ved dit Smil, som ved Solens Opgang. I dit Pallads lyde sande Lovtalers søde Melodier, og udenfor det bølge jublende Bifaldsraab, lig Viraksduft, dig imøde. Dit Folk har ingen Fare at befrygte; det tænker blot paa at lovprise din Storhed og at nyde Frugterne af din Naade. Belan, Seged! vil du ene ikke tage Deel i den almindelige Lyksalighed? Skulle Uroens Skyer stedse bedække din Pande, medens dine Undersaatter tælle lutter glade Dage og rolige Nætter? Fat dig, Seged, og vær en Viis. Hvad Nytte har du af dine Seiervindinger, naar du ikke vover at nyde et Dieblifs Rolighed? og hvortil tjene dine Skatte, naar de ikke befordre din Lyksalighed?

Opmuntret ved disse Betragtninger lod Seged Palladset i Søen Dambea forsyne med Alt, hvad der udfordredes til hans og et udvalgt Følges Bevertning. "Her vil jeg," sagde han, "fjernt fra Regjeringens Tummel og Sorger, tilbringe ti lykkelige Dage. Lang Rolighed, veed jeg vel, er ikke Jordens Beherskere forundt; men at jeg nyder en saa kort Hvile, en Lyksalighed af ti Dage, vil Ingen regne mig til Onde. Alt, hvad der kan forstyrre mine Fornøielsers Munterhed og Harmonie, skal i denne Tid være forviist fra mit Pallads og min Sjæl. For Glæden alene vil jeg aabne mit Hjerte; ikkun den skal beherske mig; jeg vil dog eengang forsøge, hvorledes man lever, naar man ikke lader et eneste af sit Hjertes hemmelige Ønsker blive uopfyldt."

Segeds Befaling blev øieblikkeligen fuldbyrdet; og saasnart Alt i hans Pallads var i Orden, begav han sig derhen. Dette Pallads stod midt i Søen paa en Ø, der syntes ganske at være indviet til Glæden. Blomster af alle Arter prunkede i Solen med deres glimrende Farver, og duftende Buske opfyldte Luften med deres Bellugt. Her syntes Alleer, som tabte sig i det Fjerne, at indbyde til en Spadseregang om Morgen, og hist dannede kjølige Kilder, flyggesfulde Buske og eensomme Løvhytter yndige Hvilesteder i Middagsheden. Alt, hvad der kan smigre Sandserne og opmuntre Sindet, Alt, hvad Flid kan aftvinge Naturen eller Rigdom frembringe ved Kunsten; Frugten af alle Segeds Seirvindinger, Gaver, som Nationernes Taknemmelighed og Vrefrygt havde offret ham, alle disse Kostbarheder indesluttedes i Palladset og dets vidt-

udstrakte Haver; og disses Skjønheder vare saaledes ordnede, at de kun syntes at forene sig for at vække og tilfredsstille behagelige Følelser.

Til denne fortryllende Bolig indbød Seged de af sine Hoffolk, der syntes ham stikkede til at sele dette Steds Vnde, og at forøge den. Man kan tænke sig, at Ingen afflog Indbydelsen. Hvad der ved hans Hof blandt Mænd og Qvin-
der besad Ungdom og Skjønhed, Mand og Munterhed, ilede den Lyfsalighed indøde, som man lovede dem der. Lette Skibe bragte dem over Soen, og Vandene syntes at jevne sig for dem. Ligesom Blomsternes Knopper aabne sig for Solens Straaler, saaledes aabnede Alles Hjerter sig for Glæden, der ventede dem, og en sød Musik stræbte igjen at dysse den op-
vaagnende Utaalmødighed i Sovn. Med denne glade Flaade landede Seged, i det han fast havde besluttet i ti Dage at fjerne alle Fortrædeligheder og Sorger langt fra sig. Han haabede i disse Rolighedens Dage at smage den meest ublandede Lykke, og først efter denne salige Rydelse at vende tilbage til det menneskelige Livs sædvanlige Gang, hvor Glæder og Sorger idelig afverle med hinanden.

Strax begav han sig til sit Cabinet, for at udtænke, med hvilken Forlystelse hans nye Lykke skulde begynde. Alle Glæders kunstfærdige Skabere ventede paa hans Befaling; men hvilken Fornøielse skal han give Fortrinet? At vælge den ene, vilde være det Samme som at opsætte Rydelsen af de andre. Han valgte, han forcastede; han fattede snart een, snart en anden, og saa atter en tredie Plan, indtil hans Ind-

bildningskraft blev udmattet og hans Tanker forvirredest. Han gik tilbage til Salen, hvor Hoffolkene ventede paa ham. Hans mørke Blik og misfornøiede Mine udbredte Sorgmodighed over det hele Selskab. Denne Virkning af hans Nærværelse var ham ubehagelig, og han følte med Ergrelse, at hans Hoffolk snarere forøgede end adspredte dette onde Lune. Han gik altsaa tilbage til sit Cabinet og forsøgte paa, om han ikke kunde more sig bedre ved egne Betragtninger end ved Andres Selskab. Imedens han her tænkte, overveiede og prøvede paa igjen at opmuntre sit forstemte Gemyt, ilede Tiden afsted med sin sædvanlige Hurtighed. Seged traadte hen til Vinduet og saae, at Solen var i sin Nedgang, og at den allerede forgyldte Søen med sine Straaler. "Saaledes hensvinder," sagde han sukkende, "hiin længere Dag, som man kalder det menneskelige Liv; den er forløben, førend man har lært rigtigheden at anvende den."

Fortrydelsen over Tabet af den første Dag hindrede ogsaa Keiseren i at nyde Aftenen. Blot af Høflighed mod sine Hoffolk stræbte han at synes munter og at meddele dem Jølelser, som han ikke selv nærede; men han haabede at anvende den følgende Dag bedre, og begav sig bort, for tilligemed Arbeidets og Mangelens Børn at nyde Sørnens Sødhed.

Den følgende Morgen stod Seged meget tidligt op, med den faste Beslutning at være lykkelig denne Dag. Han lod strax opslaae en Befjendtgjørelse, hvori der befaledes, at Ingen, under Straf af aldeles at forvises fra det lykkelige Palads, i de øvrige ni Dage maatte fremtræde for Keiseren med

et bedrøvet Ansigt, give nogen flagende Lyd fra sig, eller lade sig mærke med det allerringeste flette Lune. Denne Befaling blev bekendtgjort i alle Børelser og Haver, og fremkaldte overalt vild Lystighed og lydelig Latter. Fra nu af taug de blide Sange i Løvhytterne, og de lette Dandse forsvandt fra det friske Grønsvær. Enhver tænkte kun paa at fremkunste den befalede Mine og at undgaae Alt, hvad der kunde misgaae Keiseren og paadrage ham selv Forviisning.

Seged saae nu hele sit Hof jublende og lystigt; men det var en befalet Lystighed, kjendeligen ledsaget af Tvang og Frygt. Han tiltalede sine Yndlinge venligt og med Bevaagenhed, men deres Svær vare kunstlede; de frygtede for at blive hildede i deres egne Ord og derpaa forviste som Misfornøiede. Han foreslog dem allehaande Fornøielser, som ikke behagede dem; men alligevel bleve Keiserens Forslag antagne med lydeligt Bifald; thi i ethvert Ord, som kunde have havt det ringeste Skin af en Indvending, saae de deres Fordærvelse for Die. Tvang og Forstillelse qualte al hjertelig Munterhed. Efter mange frugtesløse Forsøg paa at indgyde sine Hoffolk Tillid og Munterhed indsaae han endelig, at Kongerne ikke formaae Alt; og den anden Dag var atter en Misfornøielsens og Fortrædelighedens Dag.

Seged forlod ikke sine Hoffolk, før end han nogenlunde havde helbredet dem for deres Frygtsheds. Han begav sig til sit Sovegemak, hvor han udfastede en ny Lyfsalighedsplan for den følgende Dag, og gif derpaa til Sengs. Han drømte, at en pludselig Vandflod oversvømmede hans Pallads og Ha-

verne, og han vaagnede op i den heftige Bevægelse, hvori et Menneske befinder sig, som troer, at han skal drukne. Rigtigstnok slumrede han ind igjen, men en anden Skræk vakte ham paany; det syntes ham nemlig, at en frygtelig Krigshær havde erobret hans Lande; han vil træffe Foranstaltninger, han vil fægte; men, som det ofte skeer i Drømme, han kan ikke røre sig; han føler sine Hænder og Fødder bundne, og bliver overleveret til Fienden af sine forræderiske Undersaatter. Han farer paany op af Sønnen, og skjælver af Brede og Skræk.

Dagen brød allerede frem, og Keiserens Blod var kommet i en saadan Bevægelse, at det var ham umuligt at sove mere. Han stod altsaa op; men Oversvømmelsen og det fiendtlige Indbrud havde saa ganske opfyldt hans Hjerne, at de sørgelige Forestillinger ikke strax igjen vilde forsvinde eller gjøre Plads for Tanker, der dreiede sig om Fornøielser. Endelig seirede dog hans Forstand og overtjede ham om, hvor daarligt det var at lade sig martre af intetsigende Drømme; men førend han fuldelig kom til denne Erkjendelse, var Halvdelen af Dagen henrunden, og Keiseren erholdt atter et Beviis paa sine Planers Forsængelighed. Han følte denne Sandhed saa dybt, at han sukkede over den menneffelige Svaghed, der selv i Sønnens Stjød foruroliges af tomme Skrækkebilleder. Hans Drømme havde ængstet ham før og efter hans Opvaagnen; og nu ærgrede han sig over, at han havde været saa svag at lade sig indjage Skræk af en Drøm. Til Slutningen indsaae han, at hans Værgelse ikke var fornøftig-

gere end hans Frygt, og at det er det Samme som at for-
 ewige det onde Lune, naar man ved Klager over sine fore-
 gaaende Handlinger fordærver den nærværende Tid. Dette
 var omtrent den tredie Dags Historie. Aftenen kom, og Se-
 ged opsatte igjen sin Lykke til den følgende Dag.

Han sov blidt, stod betimeligen op, frisk og ved godt
 Mod, og begav sig strax ned i Haven, ledsaget af Hoffets
 Mænd og Dvinder. Fra alle Ansigter straaledede en saadan
 Munterhed, at Keiseren tænkte ved sig selv: "Nu, dette vil
 da endelig engang blive en lykkelig Dag." Morgensolens
 Straaler glimrede paa Søens Overflade, Fuglene sang i Bu-
 skene, og milde Luftninger vuggede sødt hvissende Trærnes
 Blade. Keiseren vandrede om i disse fortryllende Haver; snart
 lyttede han til den hist og her skjulte Musik, og blandede sig
 imellem en Gruppe af Dandsende; snart gav han sit muntre
 Lune frit Løb, og spøgede i skjemtefuld Tale, snart paatog
 han sig den Vises Mine, og gjorde dybsindige Bemærkninger.
 Man kunde ikke noksom beundre det Ophøiede i hans Ord og
 Tanker, og Keiseren nød hemmeligen den inderlige Glæde,
 som Roes og Beundring fremkalde. Saaledes henrandt en
 Deel af den fjerde Dag i en Fred, som hidtil ikke var ble-
 ven forstyrret af nogen sorgelig Tanke eller fortrædelig Begi-
 venhed. Det blotte Syn af Keiseren indgjød alle hans Hof-
 folk Munterhed, og denne almindelige Glæde, hvis Skaber
 han var, opfyldte ham selv med en sød Tilfredshed. Tre
 hele Timer vare næsten forløbne, da Hofdamerne, alle paa
 eengang, opløstede et forfærdeligt Skrig. Keiseren havde

sit Blik og saa hele sit Hof, baade Mænd og Qvinder, tage Flugten. Aarsagen til denne Alarm var en ung Krokodil, som Hunger eller Lyst til at spadserere i Haverne havde loffet fra Søen op paa Landet. Værgelig over denne uheldige Begivenhed ilede Keiseren Glædesforstyrrelsen imøde, og tvang den til igjen at styrte sig i Søen; men Intet kunde standse de Flygtende eller saa let igjen berolige dem efter deres store Forstrækkelse. Damerne indelukkede sig i deres Værelser og skjælvede af Angest. De kunde ikke glemme Uhyrets gruelige Gab, som de med Rød og neppe havde undgaaet; og hvor kunde vel under saadanne Omstændigheder være oplagt til Spøg? Ikke uden Overvindelse bekvemmede man sig til igjen at gaae til Selskabet, og Ingen talede om Andet, end om det hæslige Dyr.

Seged havde altsaa tilstrækkelig Tid til at tænke over den utallige Mængde fortrædelige Tilfælde, som stedse lure paa at forstyrre den menneskelige Lykkelighed og altid vælge det lykkeligste Dieblif til deres forhadte Komme. Imidlertid havde han ved denne sidste Begivenhed idetmindste den Trøst, at den var indtruffen uden hans Skyld, og at man i Fremtiden letteligt kunde forebygge et lignende Uheld. Derpaa tog han den følgende Dags Forlystelser under Overveielse. Han havde allerede erfaret, hvor lidet Misfornøielse lader sig bortfræmme ved Befalinger og Trusler, og at Munterhed blot kan fremkaldes og vedligeholdes ved Frihed. Han tilbaagefaldte altsaa hiin frygtelige Lov, som han saa uforstandigen havde givet. Derved lod han det imidlertid ikke beroe; men

han udstødte endnu en ny Befaling, der, som han sikkerligen troede, vilde udgyde Strømme af Fornøielser over hans Hof-folk; thi han lovede dem, som fortrinligen udmærkede sig ved den følgende Dags Forlystelser, anseelige Belønninger. Guld og Perler, Stoffer, Edelstene og Kroner bleve, for at opvække Kappelyst, fremlagte i en af Palladsets Sale. Ved Synet af disse Kostbarheder straaledes Glæden fra Alles Dine, og enhver Mund aabnede sig, for at lovpriise Keiserens Gævmildhed. En almindelig Stræben satte den hele Hofstat i Bevægelse og vakte Haab om en Fest, der vilde frembyde en endnu aldrig seet Munterhed. Men meget snart blev man vaer, at enhver altfor heftig Uttraa foruroliger Gemyttet og forvandler de Følelser, som skulde ligne en blid Aftenvind, til Storme. Et altfor levende Dnske opvækker Frygt, og hvorledes kunde Glæde gaae Haand i Haand med Frygt?

Den følgende Dag var altsaa fuld af Arbeide og Uro for de Kappelystne; de sagde og gjorde Intet, uden at røbe deres ængstelige Stræben, og derved bleve de lige saa besværlige for Andre, som for sig selv. Man beundrede dem undertiden; men de vilde behage altfor meget, og derved behagede de netop mindre; men Keiseren ærgrede sig hemmeligt, da han saa, at hans Hoffolk gjorde Mere for at vinde de kostbare Gaver, end de hidtil havde gjort for hans egen Skyld. Aftenen nærmede sig, Bestræbelserne bleve mere hidtige og ængstelige; alle de, som følte deres Svaghed og forudsaa deres Nederlag, kunde ikke afholde sig fra at yttre deres Harm ved vrede Blik og fiendtlig Murren; og Keiseren befandt sig

i en ikke ringere Nød, end de staffels Overvundne. Man havde udviiist saa stor Iver for at vinde Belønningerne, at han troede sig forpligtet til at iagttage den strengeste Retsfærdighed ved Uddelingen. Han samlede sin hele Opmærksomhed; han overveiede, undersøgte og sammenlignede alle Færdigheder, alle Arter af Fortjenester, som han havde bemærket hos de Ræmpende; kort sagt, han plagede sig selv baade længe og meget, uden at komme til noget afgjørende Resultat. Tilfidsst faldt det ham ind, at den fuldkomneste Retsfærdighed dog ikke vilde trøste de Overvundne, og at det var et Slags Grusomhed, at gjøre Mennesker ullykkelige paa en Dag, som han havde helliget Glæden. Han gav altsaa Ingen Fortrinet, roste Alle, og stjenkede Alle kostbare Gaver af lige Værdie.

Men meget snart bemærkede han, at han just ikke havde valgt det bedste Middel til at tilfredsstille Enhver; de, som havde gjort Regning paa Belønninger, følte sig fornærmede, fordi man behandlede dem paa samme Maade som hine, der erkjendte sig for overvundne. Rigtignok havde de faaet Mere end de kunde vente; men det hjalp ikke; de fandt det uretsfærdigt, at man negtede dem det Fortrin, som de fortjente, og berøvede dem den Glæde, at gotte sig over deres Medbeileres Misundelse. "Saaledes gaaer det," sagde Seged ved sig selv, "naar et Menneske stræber at være lykkelig ved Andre." Han begav sig bort, for at overlade sig til sine Tanter; og medens man yttrede sin Misforvielse over hans Gæmildhed, saae han den femte Dag endes meget sørgeligt.

Den sjette Dag fattede Seged en ny Plan til at blive lykkelig. De forrige Udkast, Foranstaltninger og Tilberedelser vare saa aldeles mislykkede for ham, at han overlod Anordningen af denne Dags Forlystelser til Hændelsen. Han bekjendtgjorde: at Enhver kunde fornøie sig paa sin Maade og efter sin egen Smag.

Denne Ophævelse af al Tvang syntes at fremkalde en almindelig Munterhed, og Seged troede at have fundet, hvad han søgte. Alle færdedes omkring i Haverne, og han selv vandrede rolig og stille hid og did, da han kom til en Løvhytte, i hvilken en Hofmand temmelig lydeligt talede saaledes med sig selv: "Denne Seged forlanger af os, at vi skulle ære og dyrke ham som en Gud; hvori bestaaer da hans Fortrin? Han har udført store Ting, siger man; men hvad gør han nu? Sætter han sig ikke selv i Classe med den ringeste af sine Undersaatter ved den Blødagtighed, hvortil han hengiver sig?" Seged blev saa meget mere fornærmet ved denne Persons Yttringer, som han allerede i lang Tid havde været den nederdrægtigste Smigrer blandt alle hans Hoffolk. Det var nær ved, at hans Brede havde forledet ham til en overilet Handling, dersom han ikke endnu i rette Tid havde betænkt: at denne Hofmand havde talt med sig selv alene og ikke forlangt, at Noget skulde høre paa ham; hans Tale var egentlig blot en Tanke. Han bestræbte sig altsaa for at betragte disse fornærmelige Tanter som en uoverlagt Spøg; og istedetfor at styrte denne uværdige Dadler i Jordærvælse eller beskæmme ham, foresatte han sig blot at fjerne ham fra Hoffet

under eet eller andet anstændigt Paastud. Denne ædle Beslutning og Undertrykkelsen af hans Hvenlyst glædede ham som en hemmelig Seier over sig selv, og udbredte en saadan Rolighed og Tilfredshed over ham, at han tilbragte den øvrige Deel af Dagen meget fornøiet.

Den følgende Dag befandt Seged sig endnu i denne lykelige Stemning, og Alt gik godt, indtil han tilfældigviis fandte Vinene paa et Træ, hvorunder han laae. Strax erindrede han sig et lignende Træ, under hvilket han engang, efter et Nederlag i Kongeriget Gajama, havde tilbragt en ængstelig Nat. Dette Nederlag og de derpaa følgende ulykkelige Begivenheder opfyldte hans Indbildningskraft med en Mængde sorgelige Billeder, som han, uagtet alle Bestræbelser, ikke formaaede at bortjage. Neppe havde han igjen beroliget sig, førend hans gode Lune paany blev forstyrret ved en Trætte, som var opstaaet i Anledning af de uddeelte Belønninger. Han søgte at tilfredsstille de Menige ved fornuftige og mindelige Forestillinger; men forgjeves; han saae sig nødt til at gjøre Ende paa Striden ved en truende Befaling.

Den ottende Dag blev Keiseren vækket meget tidligt om Morgenens ved en usædvanlig Allarm; han spurgte, hvad dette Oprør i Palladset havde at betyde, og erfarede til sin store Skræk, at hans eneste Datter, Prindsesse Balsis, var bleven syg. Han stod hurtigt op og spurgte Lægerne til Raads, men mærkede desværre af deres Svar, at de iffun havde ringe Haab om Prindsessens Helbredelse. Nu ophørte de muntre Forlystelser i Søen Dambeas Pallads; thi Segeds

eneste Tanke var hans elskede Datter, og den tiende Dag luffede han hendes Dine.

Saaledes vare de ti Dage befaarne, som Seged havde bestemt til Opmuntring efter sine frigerste Besværligheder og sine Regjeringsforger. Han selv har opbevaret deres Historie for Efterverdenen. Lader Eder belære deraf, I stolte Dødelige! Siger aldrig: denne Dag skal være en Lyksalighedens Dag, men tager imod Sorg og Glæde, saaledes som Skjebnen tilstifter Eder dem, og vider, at den bedste Glæde ikke fremspirer af uvijsk Rolighed, men af Arbeide og Møie, ligesom Rosen iblandt Tornene.

Abdallah og Balsora.

Navnet Helim er endnu bekjendt over hele Orienten. Blandt Perserne bliver han lige indtil denne Dag kaldt Naturforskeren Helim; thi han kjendte alle Urters Kræfter, forstod sig paa den Indflydelse, enhver Stjerne havde, og var i Besiddelse af alle de Hemmeligheder, som vare indprægede i Salomons, Davids Søns, Sjæl. Paa een og samme Tid var Helim Statholder over de persiske Kongers sorte Pallads og den store Kong Mnarechins fornemste Læge.

Mnarechins var den frygteligste Tyran, som nogensinde havde hersket over dette Rige. Feig, mistroisk og grusom, havde han paa ugrundet Mistanke ladet fem og tredive af

sine Dronninger og flere end tyve Sønner ombringe, da han frygtede for, at de kunde blive farlige for hans Liv. Endelig var han bleven træet af at udøve saa megen Grusomhed imod sin egen Familie, og da han maatte frygte for, at Chalifernes Slægt aldeles vilde gaae til Grunde, sendte han en Dag Bud til Helim og tiltalede ham saaledes: "Helim, jeg har allerede i lang Tid beundret din Viisdom og Dyd; nu vil jeg give dig et Beviis paa den uindskrænkede Tillid, som jeg bærer til dig. Jeg har ifkum to Sønner tilbage, som endnu ere Børn; det er min Villie, at du tager dem hjem med dig og opdrager dem som dine egne Børn, i den ydmyge, fra al Vergjerrighed fjerne Stræben efter Videnskab og Dyd. Ifkum paa denne Maade vil Chalifernes Slægt vedligeholde sig; mine Børn skulle regjere efter mig, uden allerede i min Levetid at tragte efter min Throne." — "Som Kongen, min Herre befaler, skal det skee," svarede Helim; derpaa boiede han sig til Jorden og forlod Kongen.

Han tog strax Børnene i sit Huus og opdrog dem ene for Vidensfaberne og Dyden. De unge Prindsers elskede Helim som deres Fader, og bragte det under hans Veiledning saa vidt, at de i deres eet og tyvende Aar vare vel erfarne i al østerlandst Viisdom. Den ældstes Navn var Ibrahim, og den yngstes Abdallah. De levede i et saa fuldkomment Venstskab, at man endnu den Dag idag siger om fortrolige Venner: "De leve med hinanden som Ibrahim og Abdallah."

Helim havde et eneste Barn, en Datter, i hvis skjønneste Legeme den skjønneste Sjæl boede. Hendes Fader havde ved

hendes Opdragelse ikke forsømt Noget, som kunde gjøre hende til den Fuldkomneste blandt hendes Kjøn, og da hun nu blev undervist tilligemed Prindserne i de samme Videnskabers, opstod der en Omgang imellem dem, som imellem Brødre og en Søster. Abdallah, hvis Gemyt var blidere end hans Brøders, fik hende stedse meer og mere kjær, indtil han endelig troede, at han ikke mere levede, naar han ei var samlet med sin elskede Balsora, saaledes hed det uskyldige Barn.

Rygtet om hendes Skjønhed udbredte sig imidlertid videre og videre, og kom endelig for Kongens Øren. Under Paaskud af at ville besøge sine Sønner, de unge Prindsers, begav han sig til Helim, og forlangte, at han ogsaa skulde vise ham sin Datter Balsora, deres Legesøster. Kongen blev i den Grad indtagen af hendes Indighed, at han strax den følgende Morgen lod Helim hente og tiltalede ham saaledes: "Jeg er sundet, Helim, at belønne dig for din troe Tjeneste, og med Hensyn dertil vælger jeg din Datter til min Gemalinde; ved min Side bliver hun Dronning af Persien."

Lig en Torden lode disse Ord i Helims Øren; thi han kjendte den Skjebne, der havde ramt de ulykkelige Dronninger, som Tyrannen paa en saadan Maade havde ophøiet; heller ikke var den hemmelige Kjærlighed, som Abdallah nærede for hans Datter, ham ubekjendt, men derom maatte han nu nødvendigviis tie. Han fattede sig og sagde med Ydmyghed: "Nationernes Behersker! Saa meget din Slave paa-skønner din Raade, saa være det dog langt fra dig, at du

skulde besmitte Chalifernes Blod ved at forbinde dig med din Læges Datter."

Uden at agte paa nogen Undskyldning, befalede Kongen, at man skulde føre Balsora til ham, og Faderen beholdt han hos sig, forat han selv kunde tilkjendegive hende den Ære, som Persiens Behersker havde tiltænkt hende. Balsora, som var altfor besfeden, til at hun kunde være bleven foruroliget ved en eneste Tanke om, hvad for et Indtryk hendes Udvortes havde gjort paa Kongen, blev hentet og stod for ham, uskyldig som en af Paradisets Møer. Men saasnart hun hørte, hvilken Ære der var hende tiltænkt, sank hun afmægtig og som død ned for Kongens Fødder.

Helim græd, og efterat han havde bragt hende nogenlunde til sig selv, forestillede han Kongen, at en saa uventet Ære var meget for overordentlig, til at den paa eengang skulde have været tilkjendegivet hans besfede Datter, men han vilde, dersom det behagede Kongen, forberede hende derpaa. Kongen befalede ham at gjøre Alt, hvad han fandt for Godt, og tillod ham at gaae bort. Balsora blev igjen bragt hjem til sin Faders Huus, hvor Tanken om at miste den elskværdige Abdallah hvert Dieblif saaledes fornyede hendes Smerte, at hun inden kort Tid faldt i en hidsig Sygdom og tabte al Bevidsthed. Kongen fik Efterretning om hendes Tilstand ved Sendebud, som daglig selv maatte see hende; og da hans Lidenstaa Dag for Dag tiltog, saae Helim intet andet Middel til at redde hende fra Kongens Vold, end at han selv tilsyneladende berøvede hende Livet. Dette Forsæt aabenbarede

han sin utrokelige Datter i et lyst Mellemrum; han satte Mod i hende, og da hun samtykkede deri, gav han hende en Drif, hvorom han vidste, at den paa længere Tid vilde fremfalde en Søvn hos hende, der lignede Døden. Neppe havde Driften yttret sin Virkning, saa var Helim den Første, der med en trostesløs Faders hele Jammer ilede til Kongen, for at melde ham hendes Død. Kongen, i hvis Hjerter der aldrig var opstaaet en reen menneskelig Følelse, trøstede sig snart over denne Efterretning; "ikke desto mindre," sagde han til Helim, "da det nu eengang er bekjendt i Kongeriget, at jeg havde valgt din Datter til min Gemalinde, saa kræver min Ære, at hun ogsaa efter sin Død bliver betragtet som Dronning. Gjør derfor Anstalter til, at hendes Liig kan komme til at hvile i det sorte Pallads ved Siden af mine afdøde Hustruer og Børn."

Det er Skik hos Perserne, at Eigene af den kongelige Familie, kort efter Døden, i Stilhed bringes til det sorte Pallads, som er Hvilestedet for alle dem, der nedstamme fra Chaliferne eller paa een eller anden Maade ere beslagtede med dem. Den øverste Læge er Opsynsmand over dette Pallads, da hans Embede paalægger ham lige saa vel at sørge for den kongelige Families Balsamering og Opbevarelse efter Døden, som for dens Helbredelse, medens den lever. Det sorte Pallads har sit Navn af det sorte Marmor, hvoraf det er opført. Femtusinde Lamper, som aldrig udslukkes, brænde deri, og dets hundrede Fløiddøre af Jbenholt bevogtes Dag

og Nat af hundrede Mohrer, saa at Ingen uden Opsynsmanden kan komme ind.

Neppe havde Helim bragt sin Datters Legeme hen paa dette Sted, saa fandtes der kort efter et andet Liig, som fulgte hende; det var Kongens anden Søn, Abdallah. Saa snart denne nemlig fik Efterretning om hans Faders Forehavende, at ægte Balsora, faldt han ligeledes i en Sygdom, som Dag for Dag tiltog ved hans angstelige Befymring for den Elskede, og tilsidst ved hendes formeentlige Død endog blev dødelig. I sin Fortvivelse vilde han følge hende over i den anden Verden, og Balsoras Fader vidste intet bedre Raad, end ogsaa at give ham den Drif, som hans Datter havde faaet. Saaledes blev han, saa Dage efter at hun var begravet, hendes Ledfager i de Dødes Pallads.

Balsora vaagnede først op, og hendes Fader undlod ikke at være nærværende paa den Tid, da dette skulde skee. Med hjærlige Arme omfavnede han hende, da hun vendte tilbage til Livet, og for at bortdrage hendes Sine fra det frygtelige Sted, hvor hun befandt sig, viste han hende strax Abdallah, der slumrede ved hendes Side. Han underrettede hende om hans Sorg, som nær paa en alvorligere Maade havde bragt ham til denne Dødens Bolig, og anbefalede hende hans livløse Legeme, indtil han vaagnede. Ligesom Opstandelsens Engel vaager over den Afdøde, indtil hans Morgenstund opriinder, saaledes vaagede Balsora over sin skjønne Elskede, indtil den Time endelig kom, paa hvilken Dvaledriften tabte sin Kraft. Abdallah havde ikke vidst noget af Helims Foreha-

vende, da denne gav ham Driften; man tænke sig derfor den ubeskrivelige Forundring, Glæde og Henrykkelse, som han søgte ved sin Opvaagnen. Han troede, at han var i de Saliges Boliger, og at hans elskede Balsoras Land — thi han ansaae hende for virkelig død — var den Første, som kom ham imøde, for at føre ham ind i Paradiset. Men da hun nævnede ham det Sted, hvor de nu vare, forekom dog ogsaa dette ham, uagtet alle dets Rædsler, langt behageligere end Muhameds Lovhytte; thi her befandt han sig levende ved sin elskede Balsoras Side.

Helim, om hvem man ikke troede Andet, end at han var sysselsat med at balsamere de tvende Liig, besøgte meget ofte det sorte Pallads, og forsynede sine Børn med Alt, hvad de behøvede. Hans største Sorg var nu, hvorledes han skulde bringe dem ud af dette Dødningsfængsel og skjule, at de vare i Live, da Dørene bleve strengt bevogtede af Mohrerne. Og saa de tvende begravne Elskende bleve ikke lidet foruroligede ved denne Tanke. Endelig faldt det Helim ind, at det snart var første Dag efter Juldmaane i Maaneden Zippa, og han erindrede sig tillige det almindelige Sagn iblandt Perserne, at de Afdødes Sjele af den kongelige Familie, naar de vare i en salig Tilstand, ved den første Juldmaane efter deres Død vandrede ud af den østlige Port paa det sorte Pallads; hvorfor man ogsaa kaldte denne Port Paradisets Port. I glimrende Prydelser, berettede Fortællingen, vandrede de gennem Porten, som aabnede sig for dem og luffede sig efter dem,

hvorpaa de i det klare Maanelys soevtede op til den evige Freds Egne.

Helim glædede sig inderligt, da han tænkte paa dette Sagn, og de tvende Elskende ikke mindre. Med Længsel ventede de paa den Aften, som skulde befrie dem af deres Fængsel, og med omhyggelig Forsigtighed traf Helim Anstalter for dette Tidspunkt. Han isørte Abdallah og Balsora en himmelblaa Silkekledning, som var gjennemvirket paa det Prægtigste. Et langt Sløb af det fineste Flor, hvidere end Sneen, belggede sig bag efter dem; om Abdallahs Tindinger flyngede en grøn Myrthebrands sig, paa Balsoras Hoved blomstrede en Krands af de friskeste Roser, og Begges Klædebon duftede af alle Arabiens kostelige Specerier.

Saaledes stod det skønne Par færdigt, og neppe gif Fuldmaanen op og udbredte, ligesom for deres Skyld, en ny Trylleglands over alle Gjenstande, førend Helim indenfra sagte aabnede Paradisets Port og atter hurtigt lukkede den, saasnart Abdallah og Balsora vare traadte ud. Mohrerne, som i nogen Afstand holdt Vagt ved denne Port og pludseligen fik Die paa to saadanne Skikkelser i det herligste Maanelys, medens de indaandede den paradisiske Bellugt, som udstrømmede fra deres Klæder, tænkte ikke Andet, end at det maatte være de to sidst Afdødes Sjæle. De kastede sig ned paa deres Ansigter, medens Hine gif midt imellem dem, og bleve liggende paa Jorden, indtil de vare langt borte. Den følgende Dag meldte de, hvad de havde seet; men Kongen selv

og de fleste Andre betragtede det som et Emigrerie, man pleiede at yde den kongelige Familie.

Helim havde stillet et Par af sine Muulæfser, i behørig Afstand fra det sorte Pallads, paa et Sted, som de havde aftalt med hinanden. Her traf han sammen med de Flygtende, og førte dem til et af sine Landsteder, som laae paa Bjerget Chacan. Luften paa dette Bjergh var meget sund, og da Helim engang havde bragt Kongen derhen efter en langvarig Sygdom, og Denne der havde gjenvundet sin Sundhed, havde han skjenket ham hele Bjerget tilligemed det skønne Huus og Haven, som laae paa dets Top. I denne Tidsomhed levede nu Abdallah og Balsora. De besadde begge en Mængde nyttige og underholdende Kundskaber, og nærede tillige en saa bestandig og gjensidig Tilhøielighed for hinanden, at deres Tidsomhed aldrig blev dem til Byrde. Abdallah lagde sig efter de Kunster, som passede for hans Levemaade og Stedets Beliggenhed, saa at han inden faa Aars Forløb forvandlede det hele Bjergh til en Have, prydet med de skønneste Blomster og Træer. Ogsaa var Helim en altfor hjærlig Fader, til at han skulde have ladet sine Børn sarne Noget, som kunde gjøre dem deres Opholdssted behageligt.

Efterat næsten ti Aar saaledes vare henrundne, døde den gamle Konge, og hans Søn Ibrahim fulgte ham paa Thronen. Aagtet denne i flere Aar havde været utrokelig over sin Broders Død, havde dog Helim ikke været at aabenbare ham Hemmeligheden, da det vilde have havt skræffelige Følger, dersom den paa een eller anden Maade var kommen den

gamle Konge for Dren. Men neppe sad Ibrahim paa Thronen, førend Helim søgte Leilighed til at underrette ham om Sagen; thi han vidste, at den maatte være en saa naadig og høimodig Prinds meget behagelig.

Men Tilfældet kom Helim i Forkjøbet. Kongen, som paa Jagten var kommen bort fra sit Følge, befandt sig just ved Foden af Bjerget Chacan, da han var nærved at omkomme af Hede og Tørst. Han steg op ad Bjerget, og da han naaede Helims Huus, forlangte han nogle Forfriskninger. Til Lykke var Helim netop selv tilstede; efterat han havde fremsat de meest udsøgte Vine og Frugter for Kongen, som efter denne Bederqvælgelse var kommen i godt Lune, sagde han til ham, at den bedste Deel af Bevertningen endnu var tilbage. Han fortalte ham nu troligen de forudgangne Begivenheder med alle Omständigheder. Forundret og henrykt hørte Kongen paa ham, da han pludselig saae sin Broder træde ind i Værelset med Balsora ved Haanden og omringet af en Skare muntre og lystige Børn. "Det er ham," udbrød Kongen og løb ham imøde, "det er min Abdallah." De faldt hinanden om Halsen og græd begge. Alle Tilstedeværende taug, og Balsora fældede Glædestaarer. Børnene hoppede omkring Kongen, hos hvem de gjenkjendte deres Faders Ansigtstræk, og Kongen omfavnede dem alle og tilligemed dem sin Ungdomsveninde Balsora, efterat han havde givet Helim en venstfabelig Jrettesættelse, fordi han i saa lang Tid havde berøvet ham hans Broder og Søster. Kjærligt sagde han til Balsora, at hun skulde følge med ham; og da hun dog

var bestemt til Dronning, skulde hun nu virkelig blive det; thi han vilde strax afstaae sin Broder alle de erobrede Lande paa hiin Side af Tigris. Men han opdagede snart, at disse to Lykkelige, der endnu stedse elskede hinanden som i deres Ungdom, langt foretrak deres nuværende Tensomhed for hans Kongerige. Han forandrede altsaa sit Tilbud, og skjenkede dem det hele Land, saa vidt de kunde gaae fra Toppen af Bjerget Chacan. Her vedbleve de at føre et lykkeligt Liv, og Abdallah hvilede ikke, førend han havde omstabt den hele Egn til Persiens Havn. Ibrahim besøgte dem ofte, og opmuntrede sit Sind paa dette paradisiske Bjerg efter mangen Sorg og mangen Regjeringsbyrde. Endelig døde han efter en lang og lykkelig Regjering, og kort efter ham hans eneste Søn, der ikke efterlod sig nogen Arving, hvorpaa Abdallah, en Søn af Abdallah og Balsora, tog den persiske Throne i Besiddelse. Det var hiin Kong Abdallah, som forlagde Residensen til Bjerget Chacan, og endnu den Dag idag er dette de persiske Monarkers kjæreste Opholdssted.

Middelet til at opvække de Døde.

Feridun, Konge af Persien, var utrosteelig over Tabet af den skønne Grandotte, som var død i hans Arme. Han vilde følge denne sin elskede Gemalinde i Graven, og havde

allerede tilbragt tre Dage og tre Nætter i Eensomhed og hestig Fortvivelse, uden Næring og uden Søvn. Allerede syntes Døden at opløste sit Sværd imod ham, da en Viis fra Indien, der stod i høi Gunst hos Kongen, traadte ind i det eensomme Gemak, hvor han sørgede. "Kongernes Konge," begyndte den Viis, "vredes ikke paa mig, fordi jeg vover at forstyrre din Eensomhed. Jeg kommer ikke for at krænte din billige Sorg ved intetsigende Trøst, men for at forkynde dig, at den Lykke, hvis Tab du begræder, inden kort Tid vil vende tilbage. Snart, tro mig, snart vil Dronningen selv astørre de Taarer, som du udgyder for hende; hun vil leve og fornye din og vor Lykke. Du falder i Forundring over min Tale; men vid, store Konge, at jeg i en gammel, viis Mand's Skrifter har fundet et Middel, hvorved man kan kalde den elstværdiske Grandotte tilbage til Livet; det er et sikkert Middel, der synes lige saa let, som useilbarligt. Der udfordres intet Andet, end at man finder tre fuldkommen lykkelige Mennesker og skriver deres Navne paa Graven. Den blotte Kraft af disse tre Navne vil gjenstjenke dig en elsket Hustru, og dine Undersaatter en begravt Belgjørerinde." — "Jeg vil leve," udbrod Kongen, "ja, jeg vil leve, for endnu at forsøge dette vidunderlige Middel. Vælg du selv, vise Kulai, de tre lykkelige Dødelige, som du behøver. Naar de gjen-give mig min dyrebare Grandotte, vil jeg ene være lykkeligere, end alle tre tilsammen." Strax lod han en Befaling udgaae, at Alle, som nøde en fuldkommen Lykke, skulde indfinde sig hos den vise Kulai, besvare hans Spørgsmaal frimodigen, og

give ham en nøjagtig Afsskrift af deres Navne; thi paa en hurtig Opfyldelse af disse Punkter berodde Feriduns Liv og Grandottes Opstandelse.

Neppe var denne Befaling bleven udraabt paa den store Plads Estekar, førend et ungt Menneſte næſten aandeløſt kom løbende til den indiſte Viſe og ſagde til ham: "Jeg heder Kobad — her er mit rigtigt ſkrevene Navn — væk Dronningen op." Efter at være kommen lidt til Kræfter vedblev han: "Men nu ſtrar, derſom det er muligt; thi jeg maa ſige Eder, kjære Herre, der er ingen Tid at ſpilde!" — "Hvorfor dette Haſværk?" ſpurgte den Viſe. — "Herre," ſvarede Kobad, "jeg elſker den yndige Menulon, den fuldkomneſte Skabning, ſom Gud til ſin Glæde har frembragt. Men den guddommelige Menulon er, om jeg tør vove at udtale en ſaa grov Fornærmelſe imod hende, ikke ganſke fri for hiin foranderlige Egenſindighed, ſom man bebreider hendes Kjøn. Igaar forviſte hun mig fra ſine Dine; idag kalder hun mig atter tilbage, og nu er jeg det lykkeligſte af alle Menneſter! om jeg er det endnu imorgen, veed jeg ikke." — "Jeg forſtaaer dig," afbrød Kulai ham, "du er det lykkeligſte blandt Menneſtene, ſaa længe du bliver elſket af den guddommelige Menulon; og hun elſker dig eller jager dig bort, alt ſom Veiret forandrer ſig. Det er en ſelfom Lykſalighed! Hellere vilde jeg have en afverlende Feber, hvis Anfald i det mindſte komme til beſtemt Tid, og ſom man veed, hvad man har at vente af. Tag dit Navn tilbage, Yngling, det er ubrugbart til Dronningens Opvækkelſe."

Et Par Dage derefter kom et Par Elskende, som bleve bedre modtagne. Zalzar og Balkis havde i fire Aar elsket hinanden med Omhed, men ogsaa paa en forstandig Maade. Deres Kjærlighed havde haft megen Modgang at kæmpe med; men endelig havde den overvundet alle Hindringer. I dag vare de blevene ægteviede, og havde for Alteret beseglet deres længe prøvede Trostål. De stildrede deres Lyfsalighed saa rørende, med saa megen Varme, at den Vise syntes ret tilfreds dermed. For imidlertid at see, om den ogsaa var ægte, sagde han til dem, at de maatte finde sig i at underkastes en liden Prøve. "Denne Prøve," vedblev han, "skal hverken være lang eller besværlig. Nyder den Fornøielse at see og besidde hinanden blot i otte Dage; men uafbrudt, uden Udspredelse og i fuldkommen Censomhed. I selv ere hinanden nok; thi tvende inderlig forenede Sjæle kunne undvære den hele øvrige Verden." Henrykte over dette Forslag ilede de unge Ægtefolk at nyde den Lykke, som otte Dages Censomhed vilde skjenke dem. I hvilken Glæde, i hvilken Henrykkelse henrandt den første Dag! den følgende var noget foldere; paa den tredie kjædede de sig; paa den fjerde trættedes de, og paa den femte løb de fra hinanden.

Efter det unge Ægtepar meldte to Mænd af et fattigt og uvenligt Udseende sig hos Kulai, og forlangte at tale med ham. De vare Brødre, og den ældste førte Ordet. "Vi ere af ringe Herkomst; vi have ingen Venner; vi leve i en lille By, hvor vore Naboer neppe kjende os; med eet Ord, vi ere rigtignok langt fra at være lykkelige; men vilde Kongen

understøtte os i vore Bestræbelser, saa skulde vi snart blive det i den Grad, som der udfordres selv til Dronningens Opvækkelse. Naar han udnævner min Broder til Statholder over vor lille By, og lader mig, hvis Tilboieligheder ere mindre ærgjerrige, udbetale tyve tusinde Guldstykker, saa er vor Lykke gjort." — "Ederes Forlangende er let at opfylde," svarede Kulai. "Jeg skal foredrage Kongen det, og jeg tvivler ikke om, at han vil bevilge denne Ubetydelighed. Dog maae I underkaste Eder en Betingelse. Naar du finder en rig Mand paa tyve- eller endog paa hundredetusinde Guldstykker, og du en Statholder over en lille eller en stor Stad, som begge ere fuldkommen tilfredse med deres Stilling, saa er Vanskeligheden hævet. Vi have da, istedetfor de tre søgte, fire Lykkelige, og Grandottes Opstandelse er da fuldkommen vis." De to Brødre antog dette Forslag med Glæde, og lovede at komme snart igjen hver med en Ledsaager; men de kom ikke igjen. De fandt ingen Rig, som ikke attraaede at blive endnu rigere, og ingen Statholder, som ikke trængte efter at blive Monark. Ved slige Vendinger befriede Kulai sig fra en Mængde Drømmere, som alle lovede at blive lykkelige, naar de kunde erholde et Landgods, en Gæstpost, en prægtig Titel o. s. v.; endelig ankom der, efter saa forfængelige og vindesygge Daarer, en sat, fortræffelig Mand, som Intet begjerede og Intet ønskede. "Herre," sagde denne lykkelige Dødelige, "jeg elsker ene og alene Fornøielsen, men jeg elsker den med Klogskab. Afverling, Maadeholdenhed, ofte endog det frivillige Savn af Rydelsen ere de Midler,

hvorved jeg mangfoldiggjør og forhvier den. Jeg er ung, raff, og eier en betydelig Formue. Tænk Eder til alt dette et let, muntert Sind; Venner, som aldrig falde mig til Besvær; en yndig Viv, som jeg hverken elsker for meget eller for lidet, og dem saa, om jeg ikke har Grund til at ansee mig for lykkelig." — "Jo viskelig har du Grund dertil, og jeg tilstaaer, at jeg i dit Sted vilde være lidt bange for een Fiende, nemlig for Døden." — "Det er vel sandt," svarede hiin, "men dette Livs Goder maatte ogsaa have meget ringe Værd, naar man ikke skulde være ængstelig for at miste dem." — "Meget rigtigt!" sagde Kulai, "men jeg tvivler blot om, at det kan kaldes en reen og fuldkommen Lyksalighed, naar man foruroliges af Frygt?" — "Jeg tænker paa Døden saa lidt som muligt." — "Gjør endnu mere, min Ven! tænk aldeles ikke paa den; eller søg, hvad der ikke kan være vanskeligt, at mage det saaledes, at du aldrig døer. Naar du er kommen saa vidt, vil jeg lade dit Navn skrive paa Grandottes Grav; — thi nu hjælper det dog ikke."

Den Lykkelige gif, og bestræbte sig for at bortjage enhver Tanke om Døden; men dette var netop den rette Maade til at fremkalde den; og Kulai var nu for Alvor betænkt paa at ende dette sørgelige Lystspil, hvori han i tre Maanedes havde spillet en saare besværlig Rolle. Han gif til Kongen, hvis Smerte var bleven saa formildet, at han kunde tilstaae ham, hvor frugtesløse hans Bestræbelser hidtil havde været, og at han ikke havde fundet nogen fuldkommen Lykkelig." "Hvorfor," svarede Kongen, "hvorfor gjøre vi os denne Uleilighed? hvorfor skriver du ikke strax dine Landsmænds, de to

Philosophers Navne, og fremfor Alle dit eget, paa Dronningens Grav? Hvor er da den rene, fuldkomne Lyksalighed, som Philosopherne gjøre sig til af at besidde i Wiisdommens Nydelse?" — "Alt! naadige Herre, Philosopherne ere Mennesker; de bedrage sig ofte selv, lyve undertiden, og hvad mig angaaer, da har jeg rigtignok i tredive Aar stræbt efter Wiisdom og Lyksalighed, men det er desværre altfor sandt, at jeg hverken besidder den ene eller den anden." — "Altsaa, kjære Kulai, er intet Menneske fuldkommen lykkeligt?" — "Nei, naadige Herre, siden jeg endelig maa tilstaae det, intet Menneske er fuldkommen lykkeligt, og Ingen kan være det paa denne Jord, hvor Alt, hvad vi see, hvert Dieblif forandrer sig, og vore Glæder henvisne, lig Blomsterne. Den heimodige Dronning, som du begræder, troede i sine skjønneste Dage paa denne sørgelige og heldbringende Sandhed. Hun ærede Skaberens Villie, og ved en wiis Anvendelse af dette mærksomme Liv har hun gjort sig værdig til hiin skjønnere Lyksalighed, som nu er bleven hende til Deel. O Kongernes Konge! efterlign den forklarede Dronning, din Gemalinde, og hør endelig op at sørge over hendes Lykke."

Kongen var, efter modent Overlæg, meget vel tilfreds med den vise Kulais Klogskab og hjærlige Hensigt. Han lod den Tanke fare, at ville opvække Dronningen fra de Døde, og trøstede sig, saaledes som man i Almindelighed pleier at trøste sig; det vil sige: Tiden, Udspreddelser og ny Hjertesorg bragte ham til at glemme det Forbigangne.

De artige Prindsesser.

Kanzade, Dronningen af Kaschmire, sagde til sine to Døtre, af hvilke den ældste ikke var over ni Aar gammel: "Kjære Børn, Eders Tante, Dronningen af Thibet, har en Turteldue, som altid græder, naar den seer Nogen frænke Dyden eller Belansthændigheden. Jeg vil bede hende om denne vidunderlige Fugl; maaskee kan den være til Nytte ved Eders Opdragelse." — "O Dronning," svarede den ældste Prindsesse, "jeg behøver ingen Fugl, som ved sine Taarer erindrer mig om mine Feil; naar jeg er saa ulykkelig at forsee mig i Noget, saa bebrejder mit eget Hjerte mig det, og jeg græder selv." — "Det skader ikke, Moder," sagde den yngste, "lad dem kun bringe den kjære, lille Turteldue, som maaskee maa græde hos Tante, og skjenk mig den. Jeg vil være saa artig, saa artig, at den, istedetfor at græde, altid skal hoppe omkring og lee."

De ulykkelige Tøfler.

I Bagdad levede en gammel Kjøbmand, ved Navn Abu-Casem Tamburi, som var meget berygtet formedelst sin Gjerrighed. Magtet hans Rigdom, bestode hans Klæder blot af Stopninger og Lapper, og hans Turban af grovt Tøj,

hvis Farve man ikke mere kunde skjælné; men iblandt alle hans Klædningsstykker varde dog hans Tøfler den største Opmærksomhed. Saalerne vare bevæbnede med store Søm; Overlæderet bestod af saa mange Stykker som den usleste Betlers Kappe; thi i de ti Aar, de havde tjent som Tøfler, havde de dueligste Skosliffere i Bagdad udtømt deres hele Kunst paa at holde disse Ruiner sammen. Naturligviis vare de heraf blævne saa tunge, at man, naar man vilde beskrive noget ret Plumpt, lignede det ved Casems Tøfler.

Da denne Kjøbmand engang gif og spadserede paa Byens store Torv, foreslog man ham at kjøbe et anseeligt Forraad Kryстал. Han sluttede Kjøbet, og det paa en for ham meget fordeelagtig Maade. Nogle Dage derefter erfarede han, at en forulykket Kjøbmand, der handlede med vellugtende Sager, kun endnu havde noget Rosenvand tilbage at sælge som den sidste Tilflugt; han benyttede sig af den arme Mands Nød, affjøbte ham hans Rosenvand for dets halve Værdie, og var nu i det bedste Lune over denne Handel.

Det er Skik hos de østerlandske Kjøbmænd, at de give en Glædesfest, naar de have gjort en god Handel; men dette indlod vor Gnier sig ikke paa. Han fandt det fordeelagtigere, engang ogsaa at anvende noget paa sit Legeme, og gif i Bad, hvilket han i lang Tid ikke havde nænnet. Idet han nu der klædte sig af, sagde en af hans Venner (som han i det mindste ansaae derfor, thi Gjerrige have sjelden Venner), at det dog endelig engang var Tid, at han gav sine gamle Tøfler Afsted, der gjorde ham til en Fabel for den

hele Stad, og kjøbte sig et Par nye. "Det har jeg allerede længe tænkt paa," svarede Casem; "men naar jeg betragter dem rigtigt, ere de dog ikke saa daarlige, at de jo endnu kunne gjøre Tjeneste." Imidlertid var han bleven aflædt, og begav sig i Badet.

Medens han badede sig, kom ogsaa Cadien i Bagdad derhen, og da Casem var færdig førend Dommeren, gif han først ud. Han traf sine Klæder paa, men søgte forgjeves efter sine Tøfler. Et andet Par stod der, hvor hans havde staaet, og vor Gnier overtalte sig gjerne til at troe, at dette nye Par vel kunde være en Gave fra den Ven, som ved Afklædningen havde givet ham den skønne Lære om hans Tøfler. Strax smuttede han ind i dem, og gif sjeleglad ud af Badet, idet han forbeholdt sig at takke Vennen, naar han fik ham at see.

Men til al Ulykke var det Cadiens Tøfler; og da denne havde badet sig, og hans Slaver forgjeves søgte efter dem, fandt de intet andet end et Par slette, som vare blevene stukbede til en Side, og som man strax erklærede for Casems Tøfler. Hurtigt løb Dørvogteren efter ham, og førte ham, som greben i Tyverie, tilbage til Cadien. Denne, opbragt over den gamle Gniers usorsskammede Dristighed, lod ham strax kaste i Fængsel, og efter orientalsk Skik maatte han, for ikke som Tyv at blive straffet med offentlig Skændsel, erlægge en anseelig Mulct. Han maatte betale Mere, end hundrede Tøfler som hans vare værd, blot for at slippe heelstindet derfra.

Saa snart han var kommen hjem, tog han Hvern over Ophavsmændene til hans Tab. Forbittret fastede han Tøflerne i Tigris, som flød forbi hans Vinduer, forat de ikke mere skulde komme for hans Dine; men Skjebnen havde besluttet det anderledes. Faa Dage derefter traf nogle Fiskere deres Garn, som var usædvanlig tungt. De troede allerede at have fanget en Skat; men i dens Sted fandt de Casems Tøfler, der oven i Kjøbet havde sønderrevet Garnet med deres Søm, saa at Eierne i flere Dage maatte sliffe paa det.

Opbragte paa Casem og hans Tøfler, fastede Fiskerne disse ind igjennem hans aabne Vindue; og da ulykkeligvis alle Glasferne med det herlige Rosenvand, som han havde kjøbt, netop stode opstillede i den bedste Orden indenfor Vinduet, saa kom disse tunge, jernbeslagne Fiender midt iblandt dem. Hans Krystal blev sønderknuust, og det herlige Rosenvand flød omkring paa Gulvet.

Man tænke sig Casem, da han traadte ind i Bærelset og saae Odelæggelsen. "Jordømte Tøfler," udbrød han, idet han ryffede sig i Skjægget, "J skulle herefter ikke mere tilføie mig nogen Skade." Nu greb han en Spade og løb ned i Haven, hvor han gravede et Hul i Jorden, for deri at begrave sine Tøfler, da til Ulykke en af hans Naboer, som i lang Tid gjerne vilde have været ham til Livs, netop saae ud af sit Vindue og bemærkede Casems ivrige Graven. I Diebliffet ilede han til Statholderen og meldte ham hemmeligen, at Casem havde fundet en stor Skat i sin Have. Mere behøvedes der ikke til at vække Statholderens Pengegridskhed,

og det var forgieves, at vor Gnier forskffrede, at han Intet havde fundet, men tværtimod henlagt Noget, nemlig begravet sine Tøfler. Forgjeves gravede han dem op igjen og lod dem selv aflægge Vidnesbyrd for Retten; Statholderen havde nu eengang belavet sig paa at faae Penge, og Casem maatte atter løskjæbe sig med en stor Sum.

Fortviølet gif han bort fra Statholderen med sine kostbare Tøfler i Haanden, og ønskede dem af sit ganske Hjerte Pokker i Bøld. "Hvi skal jeg længere bære dem i Haanden til Spot og Skændsel?" sagde han, og kastede dem iffe langt fra Statholderens Pallads i en Vandledning. "See saa," vedblev han, "nu slipper jeg dog vel for at høre mere til Jer, efterat I have kostet mig saa mangen Sum. Til Helvede med Jer!" Men Helvedes Fyrste, som ogsaa var her i Mudderet i Vandledningen, hørte hans Ord, og da han havde i Sinde at spille ham et Par Puds endnu, stillede han Tøflerne lige i Vandledningens af Dynd opfyldte Rør. Der behøvedes blot endnu denne Tilvært, og inden saa Timers Forløb standsede Vandet; det svømmede over, Vandfigerne styrtede til, Statholderens Kjelder stod under Vand, og i al den Skade, i al den Ulykke vare ingen Andre Skyld, end Casems Tøfler. Til deres egen Ulykke fandt Vandfigerne dem i Mudderet, som de havde forsmæt at skaffe bort, og dermed havde de tilstræffelig retsfærdiggjort sig. Tøflernes Eier blev kastet i Fængsel, og da det aabenbart syntes at være en ondskabssuld Hevn imod Statholderen, saa maatte han betale

en endnu større Pengebøde, end de treende forrige. Men hans Tøfler gav Statholderen ham omhyggeligen tilbage.

"Hvad skal jeg gjøre med Eder, I fordomte Tøfler?" sagde Casem. "Jeg har overgivet Eder til alle Elementer, og I komme stedse tilbage med større Tab for mig; nu har jeg kun een Ting tilbage endnu: Ilden skal fortære Eder."

"Men da I," vedblev han og veiede dem i Haanden, "ere opfyldte med Dynd og gjennemtrufne af Vand, maa jeg endnu unde Eder Solens Lys og tørre Eder paa mit Tag; thi at bringe Eder ind i mit Huus, skal jeg vel vogte mig for." Med disse Ord steg han op paa det flade Tag af sit Huus, og lagde dem der ned for Solens Dine. Men Ulykken havde endnu ikke udtømt alle sine Kunster imod ham; ja det sidste Slag, som skulde ramme ham, var det grusomste af dem alle. Hans Naboes Hund fik Die paa Tøflerne, den sprang fra sin Herres hen paa Casems Tag, legede med dem og slæbte dem rundt omkring. Idet den nu saaledes legede, faldt en af de ulykkelige Tøfler ned af Taget og traf en frugtfuld Kone, der netop gik forbi Huset, lige paa Hovedet; hun sank til Jorden og fødte for tidligt; hendes Mand klagede for Dommeren, og Casem maatte bøde haardere, end nogensinde tilforn; thi det var nærværende, at hans uforsigtige Tøffel havde dræbt to Mennesker. "Retfærdighedens Dommer," sagde Casem med en Alvorlighed, som bragte Gadien selv til at lee, "jeg vil betale og lide Alt, hvad du har dømt mig til; men tillad nu ogsaa, at jeg selv anraaber om Retfærdighedens Beskyttelse mod de uforsonlige Fiender, som lige

indtil denne Time vare Aarsagerne til al min Sorg og Ulykke. Det er disse elendige Tøfler. De have bragt mig i Armod og Skændsel, ja endog i Livsfare, og hvo veed, hvad de endnu føre i deres Skjold. Vær retfærdig, ædle Gadi! og fæld den Dom, at al Ulykke, som disse Redskabere for onde Aander upaatvivlelig endnu ville afstedkomme, ikke skal tilregnes mig, men dem."

Dommeren kunde ikke afflaae ham hans Bøn; han beholdt de ulykkelige Forstyrreere af den offentlige og huuslige Rolighed hos sig, og kunde ikke give den Gamle nogen anden Lære, end den, han allerede med saa stor Beføstning havde faaet, nemlig: at man ikke hurtigt nok kan kjøbe sig et Par nye Tøfler, naar de gamle ikke due mere.

Den Misundelige.

Den hellige Bazarlu spiste hele Fastetiden igiennem blot een Gang om Dagen, nemlig efter Solens Nedgang, og da aldrig mere end een Wiindruue. Paa Muren af sin Celle havde han skrevet det indholdsrige Ord "Hu" *), over hvis Betydning han uophørligt grundede. Han bad med en saadan Iver, at Englene ansaae ham for en livløs Billedstøtte

*) Dette Ord betyder: "Han," og skal udtrykke det høieste Begreb om det guddommelige Væsen.

og satte sig paa ham. Dog var det ikke saa meget hans ivrige Bønner til Gud, som hans hjærlige Opførsel imod hans Medmenneſter, der gjorde hans Navn berømt over hele Natolien. Hans Eremitbolig var et Tilflugtsſted for alle Ulykkelige og Bodsſærdige. Enhver, ſom plagedes af Sindsuro, Enhver, hvem Samvittigheden bebreidede begangne Synder, gif til denne gode Helgen, og vendte trøſtet tilbage. En Dag kom en Indvaaner af Smyrna til ham og ſagde: "O hellige Mand! jeg er fattig og trængende; dog derover ſkulde jeg vel trøſte mig, derſom jeg blot ikke tillige ſaae min Broder i ufortjent Velſtand. I alle Ting gaaer det ham lykkeligt, og Himlen overøſer ham ſaa rigeligt med ſine Gaver, at dette gjør mig min Ulykke endnu ſmerteligere. Men dette er endda ikke nok; jeg bliver hadet og foragtet, medens denne lykkelige Broder elſkes og høiagtes af Alle. Hvorhen jeg vender mig, maa jeg til min Qual høre, hvorledes man op-
høier hans Dyder; ja jeg maa endog ſelv præiſe dem. O hellige Mand! Jeg er det ulykkeligſte af alle Menneſter. Bed for mig, og trøſt mig, derſom du kan."

Denne Miſundeliges Klager vare de forſte, ſom denne fromme Helgen afviſte uden Medlidenhed. "Fly," ſagde han til ham med ædel Uvillie, "fly fra mit Naſyn, du Fiende af alt Godt. Helvede maa være din Trøſter, du Umenneſke, ſom ikke kan føle dig lykkelig, uden ved at Gud bliver gjerrig, og din Broder ulykkelig og ondſtabsfuld."

Betleren og hans Speil.

En Betler fra Schiras fandt et lidet Speil, hvori, efter Sagnet, det hæsligste Ansigt viste sig skjont. Han var klog, og forstod at bruge dette Glas saaledes, at det blev en Skat i hans Hænder. Med en ydmyg Mine holdt han sit Speil hen for de Forbigaaende og sagde: "Betragt det yndige Ansigt, som Gud har givet Eder, og skjenk Eders fattige Tjener en Almisse." Hvad kunde man aflaae en saa høflig Betler for et saa galant Speils Skyld? Enhver gav med et velvilligt Hjerte, og Fruentimmerne især meget rigeligt, saa at han og hans Familie aldrig nogen Dag manglede overflødig Underholdning. Engang blev den gamle Betler syg; strax betroede han sin Søn dette fordeelagtige Speil, og lærte ham med den største Omhyggelighed at bruge det; men hans Umage var spildt. Drengen kom igjen om Aftenen, uden at have fortjent Noget. Han tilstod, han havde glemt at holde det vidunderlige Speil frem for de forbigaaende medlidende Sjele; han havde tilfældigviis selv seet i det, og fundet sig saa skjøn, saa skjøn, at han den hele Dag ikke havde kunnet gjøre Andet, end beundre sig selv. "Staffels Daare!" sagde den gamle Skjelm, "hvad har du vundet derved? Er du derved bleven rigere eller mindre hæslig? Lær af din Fader, hvorledes den Kloge adskiller sig fra Daaren; denne smigrer sig selv, og den Kloge smigrer Daaren." — "Min Fader," sagde Betlerens forstandige Datter, "jeg troer, at begge Dele ere skadelige

for Mennesket. Egenfjærlighed gjør dum, og lader sig bedrage; men Smigrerie gjør Smigrerens Ansigt til et bedragerfs Speil, hvori blot Daaren gjerne fluer og tidsnok bliver lønnet med Anger. Kom, min Broder, vi ville fortjene vort Brød paa en anstændigere Maade."

Dechanten af Badajoz.

Dechanten i Bispedømmet Badajoz var ene lærdere end alle Doctores i Salamanca, Coimbra og Alcala. Han forstod alle døde og levende Sprog, og var i Besiddelse af alle guddommelige og menneskelige Videnskaber, blot Trolddomskunsten forstod han ikke, og over denne Mangel var han utrokelig. Omsider hørte han, at der i en af Toledos Forstæder boede en meget duelig Magier, Don Torribio. Han lod strax et Muulæsel sadle og reiste til Toledo, hvor han steg af udenfor Døren til et uanseeligt Huus, denne store Mands Bolig. "Vise Mand," sagde han til Magieren, "jeg er Dechanten af Badajoz. Spaniens Lærde bevise mig rigtignok den Ære, at kalde mig deres Mester; men kunde jeg være saa lyffelig at faae Navn af Eders Lærling, saa vilde jeg foretrække denne Hæder for enhver anden. Hav altsaa den Godhed at indvie mig i Eders Kunsts Hemmeligheder, og gjør Regning paa min Erkjendtlighed, som ikke skal undlade at kappes med Lærers og hans Vidensks Fortræffelighed."

Don Torribio bekymrede sig just ikke meget om Høflighed, uagtet han paa Grund af sin Videnskab stod i Forbindelse med de fornemste Aander. Han svarede Herr Dechanten: han maatte see sig om efter en anden Lærer i Trolddomskunsten; thi han var fjed af en Underviisning, hvormed han ikke havde vundet Andet end skjønne Ord og tomme Løfter. Han vilde ikke længere vanære de hemmelige Videnskaber og give dem til Priis for Utafnemmelige. "Hvorledes! Utafnemmelige?" udbrød Dechanten, "saa har Don Torribio truffet paa Utafnemmelige? Kunde han vel være saa uretfærdig at sætte mig i Classe med disse Uhyrer?" Nu fremførte han af sin Hu-kommelses rige Skat en Mængde Ordspog og sündrige Taler, som han havde læst om Tufnemmelighed; han taledede med saa megen Ynde, med en saa varm Følelse, og yttrede sig saa skjønt om denne Dyd, at Magieren, efter at have betænkt sig noget, tilstod, at han ikke kunde afflaae en saa fortræffelig Mand hans Forlangende. "Hyacinthe," raabte han til sin Huusholderke, "sæt to Algerhøns paa Stegespiddet; jeg haaber, at Herr Dechanten vil gjøre mig den Ære at spise hos mig." Med disse Ord tog han ham ved Haanden og førte ham ind i sit Cabinet. Da de vare komne derind, berørte han hans Pande, og mumlede disse tre hemmelighedsfulde Ord: "Ortobolan, Pistafrieb, Onagrius;" og uden videre Forberedelse begyndte han at forklare ham de første Blade i Trolddomsbogen.

Den nye Discipel hørte til med en saadan Opmærksomhed, at han syntes neppe at drage Aande; da Hyacinthe ha-

stigt traadte ind med en lille Mand, som var bestøvet indtil Bæltstedet og overstænket med Snavs indtil Skuldrene, og som forlangte at tale med Herr Dechanten angaaende en Sag af yderste Vigtighed. Det var hans Onkel, Biskoppen af Badajoz's Tjener, som i største Hast var sendt efter ham og havde fulgt ham i Hælene lige til Toledo, for at bringe ham den Efterretning, at Biskoppen nogle Timer efter hans Afreise var bleven angreben af et heftigt Slagflod, hvoraf man maatte befrygte de sørgeligste Følger. Dechanten var vred, og bandede (dog, for ikke at vække nogen Forargelse, ganske sagte) baade Sygdommen, den Syge og Buddet, der alle tre kom paa en saa ubeleilig Tid. For at fæste sig Buddet fra Halsen, befalede han ham, uopholdeligen at vende tilbage til Badajoz, idet han tilføiede, at han selv snarest muligt skulde følge ham. Derpaa fortsatte man Underviisningen saa ivrigt, som om der ikke var nogen Onkel eller noget Slagflod til i Verden.

Nogle Dage derefter fik man nye Efterretninger fra Badajoz; men disse fortjente langt mere Opmærksomhed. Oversangeren og de to ældste Domherrer meldte Dechanten: hvorlunde hans Onkel, den høiærværdige Biskop, var hensovet, for i Himlen at høste Lønne for sine Dyder; endvidere, hvorlunde Stiftsherrerne, i Overeensstemmelse med Kirkens hellige Lov, havde forsamlet sig og udfaaret ham til Efterfølger paa den ledigblevne Stol; og endelig, hvorlunde man bad ham at ile, for at trøste sin nye Brud, Kirken i Badajoz, med sin Nærværelse. Don Torribio var nærværende, da de Afsendte

holdt deres Tale; og han søgte nu, som en flog Mand, at benytte denne skjønne Leilighed. Han tog den nye Biskop til en Side, og efter en kort Lyfsøftning, som passede til Omstændighederne, sagde han til ham: at han havde en Søn, der hed Don Benjamin og af Naturen var begavet med en god Forstand og det bedste Hjerte; men da han havde bemærket, at han hverken besad Lyst eller Duelighed til de hemmelige Vidensfaber, havde han foresat sig at danne Drengen til en Geistlig. Denne fromme Beslutning havde Gud skjenket en saa god Fremgang, at han nu med stor Glæde hørte, hvorledes hans kjære Søn blev roest som et Mønster for Geistligheden i Toledo. Eftersom nu hans biskoppelige Raade ikke vilde kunne bestyre Detchantembedet tilligemed Bispedømmet, saa vilde han i underdanigst Idmyghed bede, at han vilde give Don Benjamin den ledige Post. "Ak!" svarede Prælaten noget forvirret, "saa gjerne jeg end ønskede at vise Eder en Tjeneste, er jeg dog ikke i Stand dertil denne Gang. Jeg har en Slægtning, som jeg engang skal arve. Han er en gammel Geistlig, som ikke duer til Andet, end til Dechant, og jeg vilde høiligen fornærme min hele Familie, som jeg elsker indtil Svaghed, dersom jeg afflog ham denne Post. — Men," vedblev han i en venlig Tone, "vil I ikke ledsage mig til Badajoz? Kunde I være saa grusom at forlade mig netop nu, da jeg er bleven sat i Stand til at være Eder nyttig. Nei, min kjære Ven og Lærer, jeg haaber, at I vil blive hos mig og fuldende Eders Discipels Underviisning. Med Hensyn til Don Benjamins Befordring kan I være

ubekymret; den skal fremfor Alt ligge mig paa Hjertet, og tidligt eller sildigt skal jeg gjøre Mere for ham, end selv hans Fader forlanger. En simpel Dechantpost i det Indre af Estremadura er ingen Befordring for en saadan Mands Søn, som I er." Don Torribio fulgte altsaa sin fornemme Lærling til Badajoz. Han beboede nogle af de skønneste Værelser i det biskoppelige Pallads, og Enhver bukkede for ham, som Bispens Yndling og Uddeleren af de biskoppelige Naadesbeviisninger.

Bispen selv gjorde under en saa duelig Lærers Veiledning hurtige Fremstridt i de hemmelige Videnskaber. Den Iver, hvormed han i Begyndelsen hengav sig til dem, var næsten for stor; men lidt efter lidt vidste han saa godt at indskrænke den og at holde Maade dermed, at hans Lyst til at lære Trolddomskunsten aldeles ikke havde nogen skadelig Indflydelse paa Opfyldelsen af hans bispelige Pligter; thi han troede, at det ikke var nok for en Biskop at berige sin Aand med sjældne Kundskaber, men at han ogsaa maatte vise Andre Veien til Himlen og bestræbe sig for at bringe gode Gjæringer, som den hellige Læres Frugter, til at fremspire i de Troendes Sjæle. Denne kloge Opførsel udbredte saare snart den lærde Prælats Berømmelse over hele Christenheden, og da han mindst tænkte derpaa, blev han udvalgt til Erkebiskop af Compostella. Folket og Geistligheden i Badajoz sukke, som man kan tænke sig, over Tabet af en saa tro Hyrde; og for at give ham det sidste Beviis paa deres Høiagtelse,

overlode Domherrerne ham eenstemmigen Valget af hans Efterfølger.

Don Torribio forsømte heller ikke ved denne Leilighed at tale for sin Søn. Han bad den nye Erkebiskop om det ledige Bispedømme; men Erkebiskopen vidste at afflaae ham hans Bøn paa den venligste Maade. Han agtede sin Lærer saa høit! han var saa skamfuld, saa bedrøvet over at maatte negte ham en saadan Ubetydelighed! Men hvorledes kunde han undgaae det? Don Ferdinand de Lara, Contestabilen af Castilien, forlangte Bispedømmet for en af sine Slægtninger. Denne Herre havde tidligere beviist ham saa mange vigtige Tjenester, at det nu var en uundgaaelig Pligt at give den gamle Belgjører Fortrinet for den nye. En saa streng Jagtagelse af Taknemmeligheden kunde ikke være Don Torribio ubehagelig; thi han maatte kunne forudsee, hvor meget han havde at haabe, naar Raden engang kom til ham, og det maatte useilbarligen skee ved første Leilighed. Magieren var saa høflig at troe Eventyret om de gamle Belgjerninger, og glædede sig ret meget over at være bleven tilsidefat for Don Ferdinand. De gjorde sig færdige til Afreise og ankom til Compostella; men deres Ophold her varede meget kort; thi efter nogle Maaneders Forløb kom en pavelig Overkæmmereer og bragte Erkebiskopen Cardinalshatten tilligemed en meget naadig Skrivelse, hvori Hans Hellighed bad ham at komme til Rom og med sine Raad staae ham bi i Bestyrelsen af den christelige Verden; ja, hvad mere var, den hellige Fader til-

lod ham at bortgive Erkebispedømmet til en Anden efter eget Godtbefindende.

Don Torribio befandt sig ikke i Compostella, da den hellige Faders Gesandt ankom. Han besøgte sin Søn, der endnu stedse var Præst for sin lille Menighed i Toledo. Ved hans Tilbagekomst sparede Prælaten ham for den Uleilighed at bede om det ledige Erkebispedømme. Han ilede ham imøde med aabne Arme og sagde: "Min kjære Lærer, jeg bringer Eder to gode Efterretninger istedetfor een. Eders Discipel er Cardinal, og Eders Søn skal ogsaa snart blive det, om jeg ellers formaaer Noget i Rom. Jeg havde gjerne paa en kort Tid gjort ham til Erkebiskop i Compostella; men hør nu, hvor ulykkelig jeg er. Min Moder, som vi lode blive tilbage i Badajoz, har i Eders Fraværelse skrevet mig et grusomt Brev til, der kuldaster alle mine Planer. Hun vil med al Magt paatvinge mig til Efterfølger Archidiaconen ved min forrige Kirke, Licentiat Don Pablo de Salazar, hendes fortrolige Ven og Skriftefader. Hun truer mig med at døe af Sorg, dersom jeg ikke opfylder hendes Forlangende. Hvad maa jeg ikke berygte med Hensyn til hendes svagelige Helbred, naar jeg giver hende den ringeste Anledning til Brede? Sæt Eder i mit Sted og siig mig: skal jeg fornærme en Moder, som jeg elsker saa smt?" Don Torribio var langt fra at misbillige en saadan barnlig Kjærlighed. Han bifaldt aldeles Cardinalens Valg, og yttrede ikke den ringeste Uvillie mod hans Moder. Han fulgte Hans Eminence til Rom; men neppe vare de ankomne der, saa døde Paven.

Cardinalerne forsamlede sig i Conclavet; hele det hellige Collegium stemmede for den spanske Cardinal, og han blev Pave.

Efter Kronings-Høitidelighederne erholdt Don Torribio en hemmelig Audients. Han kyskede sin dyrebare Discipels Fodder, og græd af Glæde over at see ham beklæde den pavelige Throne med saa megen Værdighed. Med dyb Betsenhed talede han om sin lange og troe Tjeneste. Han erindrede Hans Hellighed om de høitidelige Løfter, som han endnu for kort siden havde gjentaget. Han omtalede med nogle faa Ord Cardinalshatten, som han havde ombyttet med den tredobbelte Krone; men istedetfor at bede om denne Hat for Don Benjamin, endte han med en ubegribelig Maadeholdenhed. Han forsikkrede, at han og hans Søn havde frasagt sig alle ærgjerrige Forhaabninger, og at de vilde være tilfredse, naar Hans Hellighed, tilligemed sin faderlige Velsignelse, vilde be-naade dem med en liden Belgjerning og tilstaae dem for deres Livstid en maadelig Sum aarligen, som vilde være fuldkommen tilstrækkelig til en Præsts og en Philosophs bestedne Fornødenheder. Under denne lille Tale eftertænkte Paven, hvad han skulde gjøre med sin Læremester. Efter nogen Overveielse fandt Hans Hellighed, at Don Torribio var et unyttigt, ja endog et besværligt Menneſte; og da han først var paa det Rene dermed, faldt det ham ikke videre vanskeligt at finde et Svar. Dette lød saaledes: "Vi have med Smerte erfaret, at I under Skin af hemmelige Videnskaber har en affkyelig Dmgang med Mørkets og Løgnens Fyrste. Vi formane Eder altsaa faderligen, at I affone denne uhyre For-

brydelse ved Anger og Ruelse. Endvidere befale vi Eder, inden tre Dage at forlade Kirkens Gebeet; i modsat Fald vil man overlevere Eder til den verdslige Arm og Straffen paa Baalet."

Uden at forfærdes gjentog Don Torribio sine tre magiske Ord, aabnede Vinduet, og raabte saa høit, han kunde: "Hycinthe, sæt blot een Algerhøne paa Stegespiddet; Hr. Dechanten spiser ikke med mig." — Dette var et Tordenslag for den indbildte Pave. Han vaagnede op af den fortryllede Tilstand, hvori han strax i Begyndelsen var bleven sat ved de tre magiske Ord. Istedetfor at være i Vaticanet, blev han vaer, at han befandt sig i Don Torribios Cabinet i Toledo. Han saae endog paa Uhret, at der endnu ikke var forløbet nogen heel Time, siden han havde betraadt dette forberede Værelse, i hvilket man havde saa sjenne Drømme. I mindre end en Time havde han troet at være bleven Magier, Biskop, Erkebiskop, Cardinal og Pave, og fandt nu tilsidst, at han ikke var Andet, end en Nar og et utafnemmeligt, ondskabsfuldt Menneſke. Alt var Bedrag, med Undtagelse af Prøverne, som han havde givet paa sin Falskhed og sit flette Hjerte. Han gik bort, uden at sige et Ord, fandt sit Muulæsel, hvor han havde forladt det, og vendte tilbage til Badajoz, lige saa klog i den sorte Kunst, som han havde været tilforn.

H a s s a n.

Da Chalifen Almalik foretog sin første Valfart til det hellige Huus i Mekka, morede det ham at gaae ukjendt i Pilgrimsdragt omkring i Staden. Han besad et høimodigt Hjerte og en uhyklet Fromhed; han opsogte altsaa i Stilhed de Nødlidende, for ved Velgjerninger at lindre deres Kummer og dermed at bevise sin Andagt. Saaledes forflædt traadte han engang ind til en fattig Haandværksmand, der sad ved sit Arbeide og sang en lystig Vise. Hans Ansigt vidnede om Sundhed og Tilfredshed, i hans Huus herskede Orden og Reenlighed. Hassan, saaledes hed denne tilfredse, fattige Mand, modtog Pilgrimen venligt, bevertede ham med Forfriskninger, og begyndte en munter Samtale. Almalik var helligen forundret over i denne usle Hytte at finde (saaledes syntes det ham) den Lykkeligste i sit Rige; han kunde ikke noksom beundre, ikke noksom høre og see, hvorledes Livets sande Lykke boede i denne skjulte Braa. Endelig sagde han: "Hassan, jeg har fattet Godhed for dig, og jeg vilde gjerne give dig et Breviis paa min Kjærlighed. Har du med den Lykke, som boer i dit Indre, endnu Noget at ønske?" Hassan svarede smilende: "Hvad skulde jeg ønske? Jeg er sund og frisk, den ene Dag er for mig lige saa klar som den anden, jeg vaagner om Morgenens med Fuglenes Sang, med dem begynder og ender jeg mit Arbeide; dette forskaffer mig et bekvemt Udkomme; jeg er tilfreds; hvad fattes mig altsaa, og hvad kunde ogsaa

du give mig, staffels godhjertede Pilegrim?" Venligt betragtede Almalik ham, og afdroede sin Pilegrimskappe, som han bar over sine andre Klæder. "Jeg er Almalik, de Troendes Behersker," sagde han, "see her Chalifens Kjortel og Prophe- tens hellige Signetring." Maaløs styrtede Hassan ned for Hersterens Fodder, men Chalifen rakte ham hjærligen Haanden. "Hassan, staa op," sagde han, "du er lykkeligere, følgelig ogsaa større end jeg." — "Herre," svarede denne, "jeg skulde være lykkeligere end du? En Drm er jeg i Sammenligning med dig. Dit Bink kan skjenke Lykke og udbrede Glendighed, naar du vil." — "Tro ikke det," afbrød Almalik ham, "jeg formaaer ikke at give Lykfsalighed, men vel uden mit Vidende at røve den. At straffe Lasten, at holde Ondskab og Undertrykkelse i Tømme, det er min Pligt; saa vidt naaer ogsaa min Magt, og ikke videre. Al min Valde er intetbetydende, naar den skal uddele sand Lykke eller belønne Dyden. Formaaede jeg dette Sidste, saa vilde jeg først belønne den hos dig. Men see! ogsaa du er ophøiet over min Magt; med dit Livs Simpelt ved vilde jeg berøve dig dine skønne Dage, saasnart jeg bebyrdede dig med Rigdom eller Høi ved, det Eneste, som jeg har i min Haand." Med disse Ord stod Chalifen op, befalede Hassan at fortie, hvem han var, og begav sig bort.

Fra dette Dieblif af var Hassans Lykke tilintetgjort. Attraa efter Ære og Rigdom bemægtigede sig hans ellers saa sorgløse Hjerte. Han harmedes over, at han ikke bedre havde benyttet det kostbare Dieblif og forskaffet sig en glimrende Stilling. Hans ringe Stand var ham til Byrde; han drømte

om Haver, Palladser og Tjenere, forsømte, medens han tænkte paa disse Fostre af sin Inderbildningskraft, sit Arbejde, blev Dag for Dag fattigere og mere utilfreds, og lignede næsten allerede en Betler, da Chalifen efter et Mars Forløb igjen kom til Mekka og med et Slags Utaalmodighed besøgte sin Ulykkelige. Han traadte ind i hans Bolig og vilde netop til at hilse ham venligen, da hans Gjestevens forandrede Tilstand faldt ham i Sinene. "Hassan!" udbrød han, "hvorfra kommer denne frygtelige Forandring, som jeg bliver vaer hos dig?" Snart erfarede han til sin Skræk, at han selv havde været den ulykkelige Marsag dertil. Medlidende betragtede han den Elendige; og som om han gjorde sig selv en hemmelig Bebrejdelse, sagde han med veemodig Deeltagelse: "Staffels Hassan, Synet af mig har berøvet dig mere, end al min Magt kan gjengive dig. Men forat du ikke skal sige, at Almalik er uretfærdig, vil jeg i det mindste, saavidt jeg formaaer, tilfredsstille dit Hjertes Duster, som jeg af Uforsigtighed har opvaft hos dig. Staa op og følg mig." — Hassan kyskede Sønnen af den høimodige Chalifs Klædning, og flyede bort fra sin usle Bolig, i hvilken han saa mange Aar havde levet lykkelig, ligesom man undflyer en Løves Hule. Han fulgte Fyrsten til Caravanseraet, hvor han opholdt sig, og derfra til Bagdad. Almalik gav den Bedaarede et Bærelse i sit eget Pallads; han lod ham opvarte af sine Slaver, bringe Mad fra sit Taffel og ugentlig af Skatkammeret udbetale en Sum, der langt oversteg den nye Hofmands dristigste Forventninger. Saaledes henrandt de første Uger, og Hassan var ude af sig

selv af Glæde; han gik omkring som i Drømme, og ansaa sig for det lykkeligste Menneske paa Jorden. Men snart begyndte han at kjede sig midt i denne Herlighed. De lækkreste Retter spiste han, uden at smage deres Sødhed; thi blot Hungeren er Maaltidets Kryderie; han hvilede paa kostelige Tæpper, uden at kunne sove, thi Sønnen er blot den Mødige huld. Allerede sukkede han i Stilhed over Tabet af sin Munterhed, da Almalik pludseligt døde midt i sin Regjerings Glands og i sit Livs Sommer; og med ham havde Hassans hele Vælværdnet Ende. Abubekir, som besteg Thronen efter Almalik, jog den unyttige Gjest ud af sit Huus.

Bødøvet og nedslagen vankede denne Forsjelede nu om; han vilde vende tilbage til Mekka, og vovede det ikke; thi han skammede sig ved at lade sig see der i sin Armod og at være til Spot for sine gamle Bekjendtere; men Forsynets Engel, der stedse revser vort Hjertes Daarskaber med den mildeste Straf, havde endnu ikke forladt ham; han ledede nu den Forvildedes Fjed til en Eneboers Hytte, hvis Besidder ved sin Wiisdom skulde gjengive ham den Lyksalighed, som hiin gode Sultan havde berøvet ham.

Hungrig og tørstig ankom han der, og Oldingen modtog ham med broderlig Barmhjertighed. Han gav ham Mad og Driffe, spurgte om hans Tilstand, og afløskede hans saarede Hjerte en fuldstændig Fortælling om hans Livs Begivenheder. "Vær ved godt Mod," sagde han, efter at have hørt Alt, "vær ved godt Mod, min Broder, din Lyksaligheds Kilde er endnu ikke udtørret. Den rinder endnu for dig, uagtet du

har forsmået den." Han bad den Ulykkelige at blive hos ham, overgav ham sin lille Have, og vænnede ham derved uformærkt igjen til Maadeholdenhed og Arbeide. Han fortalte ham sin egen Historie, som lærte ham, at ogsaa han ifkun altfor meget havde erfaret Lyffens Bedrag og den Lede, som ørkesløs Høihed fremkalder, at ogsaa han var bleven saaret af stolte Lidenstavers Torne, og at han ikke var bleven tilfreds, førend han havde omfået denne skjulte Afkrog af Verden til en Have for sig, og lært at finde sin Lykke i sig selv. Ligesom den venlige Aftenrødes blide Dug vederqvæger de af Solen forbrændte Markter, saaledes oplivede den fromme Enesboers Lærdomme vor Uersfarnes Hjerte, og inden faa Dages Forløb var han et ganske andet Menneske. Han følte sig stærk nok til at vende tilbage til sin forladte Hytte, paany at begynde sit forrige Arbeide, og derved at gjenvinde sin gamle Lykkelighe'd. Havde nu ogsaa tre Sultaner banket paa hans Dør og tilbuddt ham deres Herligheds Skatte — med freidigt Mod vilde han have forsmået dem; thi han erkjendte, at Almalik, havde sagt Sandhed, da han kaldte ham med hans Flid og Armod, hans Sundhed og tilfredse Maadeholdenhed, den Lykkeligste i sit Rige.

Religionens Magt.

Da Chalifen Hussain, en Søn af den store Ali, engang sad til Bords, lod en af hans Slaver uforsigtigen en Skaal med sydende Riis falde paa hans Hoved. Opbragt saae Chalifen paa Slaven, der skjælvende og bævende fastede sig ned for hans Fodder og sagde følgende Ord af Koranen: "Paradiset er skabt for dem, som tilbageholde deres Brede og bevinge den." Rolig svarede Hussain: "Jeg er ikke vred." — Slaven vedblev i det samme Vers: "Og som tilgive dem, der have fornærmet dem." Uden at see sig om sagde Hussain: "Jeg tilgiver dig." Slaven talede videre: "Og Gud elsker fremfor Alle dem, som gjengjælde Ondt med Godt." Hussain rakte ham venligt Haanden: "Nu da! staa op! jeg skjenker dig Friheden og firehundrede Sølvdrachmer." Rørt omfavnede Slaven hans Knæ. "O Herre!" udbrød han, "du ligner det ædleste Træ; det laaner sin Skygge og skjenker sin Frugt selv til den, der med fræk Haand slynger Stene imod det."

Mirzas andet Syn.

Med nedbøiet Hoved gif jeg ved Euphrats Bredder og sørgede. Solen dalede ned mod Bjergene, og alle Skabninger

glædede sig over den milde Glands, hvormed den smykkede Jord og Himmel; kun jeg alene var bedrøvet. "Nei!" sagde jeg, "der vaager intet guddommeligt Forsyn over Menneffene; de ere Døme uden Navn, og Ingen bekymrer sig om deres Nød. Gaaer det ikke den Onde vel, medens den Gode vansmægter i Elendighed?" Saaledes taledes jeg, satte mig ned under et Palmetræ, saae i Flodens forbirullende Bølger og græd. Da-gen var henrunden, og Nattens Tusmørke brød frem, uden at jeg mærkede det. Paa engang saae jeg mig omgivet af en straalende Glands; Strøm og Buste ophystes som om Middagen; en Gysen gjennemfoer mig; jeg slog mine Dine op, og en Ungling i sneehvidt Klædebon stod for mig og sagde: "Mirza, jeg er Albunoh Sahareddin, en Tjener ved den Eviges Throne og hans Hemmeligheders Fortolker. Han har hørt dine Klager og sendt mig, for at belære dig. Staa op og følg mig."

Han greb min høire Haand, og jeg svævede hent over Sletten; Strøm og Dal svandt bort for mit Blik, og foran mig hævede sig et høit, steilt Bjerg, hvis Tinde berørte Stjernerne. "Denne Klippe," sagde Nanden, "er det Bælte, der omgiver den Eviges Beslutninger, og som ingen Dødelig uden guddommelig Bistand kan naae." Jeg studsede endnu ved den uoverffuelige Høide, da en mild Vind løftede os op ad den, ligesom Fuglen hæves paa sine lette Vinger. I lang Tid steg vi opad, førend det dybtliggende Land aldeles forsvandt for vore Blik, og atter længe, førend vi naaede Toppen. Endelig svævede vi, beffinnede af Stjernernes Lys, over

Bjergets sølvstraalende Ryg. En yndig Slette laae for mig, og jeg troede at være i de hedenfarne Saliges Hjem. "Dette er Skjebnens Mark," sagde Aanden, "betragt den nøie." Tusinde Bække snøede sig i utallige Bugter mellem skjønfarvede Blomster og frodige Træer, og tabte sig i Fjeldene, som paa alle Sider indesluttede dem. De havde alle deres Udspring fra Midten af, hvor et gyldent Tempel hvilede paa Sapphirsojler og trindt om sig udbredte en Straaleglands lig Morgenrøden.

Vi vandrede hen imellem Bækkene, men jeg kunde ikke blive flog paa deres Lob; thi de snøede sig mellem hinanden, som Silketraadene i et kunstigt vævet Stykke Løi. Vi nærmede os Templet; Portene aabnede sig for os, lode os træde ind og luffede sig igjen. "Her skal du lære at indsee", sagde Aanden, "at dine Tvivl angaaende Forsynet ere uretfærdige." Saaledes taledes han, berørte mine Dine og forsvandt. Jeg stod under en Hvalving af klart Krystal, der rundt omkring lignede et Speil. I Midten hævede sig et Alter, hvorpaa der brændte en hvid Lue, hvis Straaler fra alle Sider kastedes tilbage og udbredte det klareste Lys i Hvalvingen.

En ærefrygtsfuld Gysen gjennemtrængte mit Hjerte; jeg knælede ned paa Alterets Trin og bad. Da hørte jeg en Stemme, som sagde: "Staa op, Mirza, og see." Jeg slog Dinene op og saae:

En ung Kone sad under et Palmetræ med en diende, blondloftet Dreng. Hun strog med Haanden hans bløde Haar, og hendes Blif hvilede med Kjærlighed paa hans Skjønne

Anstgt. Endelig brøiede hun Hovedet, luffede Vinene og slumrede ind. Drengen løftede sin lille Haand op og vilde lægge den om Moderens Nakke, men rørte ved en Slange, som i det Samme snoede sig op ad Palmetræet. Dyret foer opbragt tilbage og bed Drengen, saa at han døde.

"Alf!" udbød jeg, "hvad har denne uskyldige Qvinde forbrudt, at hun paa en saa ynkkelig Maade skulde miste sin Søn?" Da sagde Stemmen: "Vend dig om og læs!" Jeg vendte mig om, og saa bag ved mig en sort Tavle, hvorpaa der stod følgende Ord: "Moderen bærer Synd paa sit Hoved, og af overdreven Kjærlighed vilde hun have opdraget Drengen til et slet Menneſte."

Sørgmodig vendte jeg mig om; men Maleriet var forsvundet af Krykkallet, og et andet stod der i dets Sted. Abdallah, min dydige Ven, laae halv nøgen paa usfelt Straa. Ved Siden af ham laae hans fem smaae Børn. Sygdom og Mangel havde afbleget deres Kinder og udsluffet deres Dines Jld. Alle strakte jamrende deres Hænder op mod Faderen, og deres blege Mund sagde: "Fader, giv os Brød."

Jeg kunde ikke udholde dette Syn; jeg tilhyste mit Anstgt, og brøiede mit Hoved ned mod Alterets Trin. Da raabte Stemmen: "See endnu en Gang derhen, og døm rigtigheden." Jeg slog Vinene op, og saa min Vens fem Børn iførte kostbare Klæder. De stode omkring deres Faders Grav, bestrøede den med Blomster, og erindrede sig hans Dyder, hvortil han ogsaa havde opdraget dem. De gif Haand i Haand tilbage, ledsagede af en Mængde Menneſter, som lydeligt vel-

signede dem og ærede dem som de Edleste i Landet. Ved dette Syn randt Glædestaarer ned over mine Kinder. Jeg vendte mig om til Tavlen og læste: "Rigdom vilde have gjort Abdallahs Børn stolte og onde; men saaledes bliver Faderens Dyd belønnet ved Børnenes Lykke."

Jeg glædede mig endnu over det, jeg nys havde skuet, da jeg i Krydstallet saa min afdøde Broders Datter Thirzah med hendes dydige Gemal Tarick. De stode i Salen i deres Huus, og udstyrede sex fattige Rygiste med Brudegaver; thi de havde lovet, hvert Aar at gjøre dette paa deres Bryllupsdag, forat Andre ogsaa kunde blive deelagtige i deres Lykke. Unglingerne og Pigerne gif nu bort med rige Gaver, og lode de to Lykkelige være alene. "Min Elskede," sagde Tarick, "hvor jeg beundrer din hulde Sjæl! du bortgiver dine skjønne Klæder, og isører dig, som Lilien, den simpleste Prydelse." — "O Tarick! du er min Prydelse og min Krone." — "Hvo vilde kunne smykke den yndige Rose? Er den ikke Dronningen for Blomsterne paa Marken?" — "O, smigre mig ikke! jeg elsker Violon i Dalen; den udbreder Bellugt ved sin kjærlige Aande, og skjuler sit Hoved i Græsset." Saaledes taledes deres Miner, og faderlig Glæde gennemtrængte mit Hjerte, — da pludselig Loftet i Salen styrtede ned og begravede dem begge under Gruset.

Beemodig fastede jeg mig ned paa mit Ansigt, udbrød i lydelige Klager, og vædede Alterets Trin med mine Taarer. Længe laae jeg og græd, indtil endelig Stemmen raabte: "Mirza! sørg ikke mere." Ængstelig hævdede jeg mit Die op

til Tavlen og læste: "Det fortlevende Menneske seer blot det Rærværende; men Guds Viisdom skuer ogsaa ind i Fremtiden. Døden frelste dine lyffelige Børn fra en hurtigt indbrydende Ulykke, som allerede nu opstiger for dine Dine; thi Indvaanerne i din Fædreneestad begaae himmelraabende Synder."

Skjælvende vendte jeg mig om og saae i Krystallet. Mit Fødelands gamle, ærværdige Konge laae paa en Sopha og slumrede. Ved Siden af ham stode tolv Dreng, flædte i blaat Gebandt. Det var hans gode Gjerningers Engle; enhver af dem holdt en Biste i Haanden og tilvistede ham sød Slummer. Da kom Kongens Søn listende med sagte Skridt. Hans Ansigt og Hænder vare sorte, og hans Dine flammede lig røde Luer. Han tog sin Faders Bæger og gjød Gift deri. Kongen vaagnede; han vilde lædste sig, drak af det forgiftede Bæger og døde. Et dybt Suk trængte sig frem af mit Bryst, da Maleriet pludselig forandrede sig. Den nye Konge drog ud med en Armee; en anden Hær rykkede imod ham, slog ham paa Flugten og beleirede hans Hovedstad. Murene bleve bestegne, alle Indbyggerne mishandlede og myrdede; det hele Land blev ødelagt, og Fædermorderen hængt i et Træ.

Mit Hoved sank ned paa mit Bryst, min Sjæl sørgede over mit Fædrelands Ødelæggelse, mine Dine stirrede taareløse, og den bitter Sorg havde sløvet min Følelse, da en nydig Musik vækkede mig. Mit Hjerte var blevet saa let, som Svalens Flugt, og glædede sig over den skønne, mangfoldige Sang, der lød fra alle Sider. Jeg slog Dinene op, og saae

i Krystallet en deilig Egn. Oldinge, Unglinge og Børn vandrede om i de grønne Gange, dandsede i glade Rækker, eller plukkede Blomster i Græsset. Fuglene sang til Trærnes sagte Susen, Bækkene rislede til Drengenes og Pigerens Sange, og Alt aandede Glæde. Thirzah og Tarik sad i en Løvhytte af blomstrende Myrther, og flettede Krandse af Roser og Violer, medens en Mængde elskværdige Børn prydede Løvhytten med Blomsterkrandse. Jeg saa min Ven Abdallah, den gode, gamle Konge og saa mange Andre, som i dette skjønne Land glædede sig ved deres erhvervede Dyder og forglemte det jordiske Livs overstandne Smerte. Jeg ønskede mig hen til dem, da Synet forsvandt og den forrige Stemme sagde: "Først i Evigheden bliver den lidende Dyd fuldkommen belønnet; derfor gaa, Mirza, og ær Forsynets Veie ogsaa der, hvor de synes dit svage Die uretfærdige."

Jeg vaagnede, og besandt mig under Palmetræet ved Euphrats Bredder, uvis, om jeg havde drømt eller haft et virkeligt Syn; men mit Hjerte var vederqvæget og min Aand opklaret.

A b d a l l a h.

En gammel, ærværdig Dervisch overnattede paa en af sine fromme Pilegrimsvandringer hos en fattig Enke i Balsoras Forstad. Den Venlighed, hvormed den fattige Kone bever-

tede ham, indtog hans Hjerte; han vilde gjengjelde hende den, og sagde ved Afsteden: "Jeg seer, kjære Søster, at I er fattig. Det vilde falde Eder vanskeligt, ved Eders Arbeide at fortjene saa Meget, som der udkræves til Eders Søn Abdallahs Opdragelse. Vil I betro mig Drengen, saa vil jeg bære Omsorg for hans Opdragelse." Enken, der i mange Aar havde kjendt Dervischen som en hellig Mand, modtog med Glæde dette Tilbud, og gav ham sin Søn med. Tre hele Aar gennemreiste de Afiens skønneste Lande og folkerigeste Stæder. Dervischen behandlede Abdallah som sin egen Søn, han underviste ham i allehaande nyttige Ting, og da han faldt i en farlig Sygdom, pleiede han ham med faderlig Kjærlighed. Abdallah talede ved enhver Leilighed om sin Taknemmelighed; men Dervischen pleiede kun at svare: den sande Taknemmelighed bestod ikke i Ord, men i Gjerninger; der vilde nok komme den Tid, da han fik Leilighed til at lægge sin gode Tænkemaade for Dagen.

En Dag kom de paa deres Reiser til en øde Egn. "Min Søn," tog Dervischen Ordet "nu kan du give mig et Beviis paa din Kjærlighed. I dette Fjeld ligger en kostelig Skat begravet, som er os bestemt, dersom du vil adlyde mine Ord." Abdallah forstikkede høitideligen, at han var beredt til at vove Livet for sin Belgjører. Da Dervischen havde erholdt dette Svar, slog han paa Klippen med sin Stav. Fjeldet aabnede sig. "Gaa derind, min Søn," sagde Dervischen. "Naar du er kommen et Stykke ned, vil du finde en Jernlysestage med tolv Arme; tag den til dig, men rør Intet af de øvrige Koft-

barheder, som ligge ved Siden af den. Læg noie Mærke til, hvad jeg siger dig! Tag intet Andet, end Lysfestagen; thi det Dvrige er ikke os bestemt. Tænk paa, min Søn, at dette maaskee er den eneste Leilighed, ved hvilken du kan bevise mig din Lydighed og Kjærlighed." Abdallah lovede Alt, og gik modig ind i Bjerget; men saasnart han saae Kostbarhederne, som laae ved Siden af Lysfestagen, bleve hans Dine forblindede. Han glemte Dervischens Advarsel, og fyldte sine Klæder med det Guld og de Edelstene, hvormed Hulen var overstrøet. Imidlertid luffede Fjeldet sig igjen. Mørket, der paa een Gang omgav ham, gjorde ham frygtsof, han greb hurtigt efter Lysfestagen, og samlede hid og did i Mørket, for at finde en Udgang af Hulen. Efter lang Søgen bemærkede han en svag Lysning; han gik efter den, og kom igjen ud i det Frie. Han saae sig om, men Dervischen var der ikke mere, og til sin Forundring befandt han sig i Nærheden af Balsora, hvor hans Moder boede. "Lad Dervischen være, hvor ham lyster," tænkte han; "jeg er nu rig nok til at kunne leve uden ham."

Hans Moder spurgte ved hans Ankomst strax efter den hellige Mand. Abdallah fortalte hende sine Begivenheder, og endte med de Ord, at han ikke mere behøvede den Gamle, og at han nu nok selv skulde sørge for sin Fremtid. Han rykkede frem med sine Skatte, og udkastede allehaande Planer, hvorledes han vilde anvende disse Rigdomme. Hans Moder blev ligeledes forblindet af Kostbarhedernes Glæde, og uden at tænke mere paa den hellige Dervisch, betragtede

hun dem som en Eiendom, hendes Søn havde erhvervet sig ved sit Mod og sin Klogskab. Hun stod fornøiet ved Siden af ham og talte Guldstykkerne og Diamanterne, da paa een Gang Alt, med Undtagelse af Lysfestagen, igjen forsvandt. "Ak!" begyndte Moderen grædende, "vi have fortørnet den hellige Dervisch. Han har blot villet prøve os, om vi vare taknemmelige; men da vi glemte ham, har han igjen berøvet os sine rige Gaver. Bring ham Lysfestagen, min Søn; muligens kan du derved formilde hans Brede."

Abdallah, som ikke havde arvet noget af sin Moders frygtsumme Fromhed, satte sig i en Krog og forbandede baade den Gamle og Jernlysfestagen. "Det er ogsaa noget Smukt, som han der har ladet mig beholde!" sagde han. "Jeg vover mit Liv for at tilfredsstille hans Egenfindighed, og han begynder oven i Kjøbet at gjøre sig vred, og tager, hvad der ikke er hans, hvad jeg nøjsommeligens har erhvervet mig. Min Moder maa sige, hvad hun vil; mig synes Manden snarere at være en Trolldmand, end en Helgen."

Imidlertid var det blevet mørkt. Moderen antændte en liden Olielampe og satte den paa Bordet. Abdallah vilde give den en bequemmere Plads og hængte den paa en af Armene af den store Jernlysfestage. Pludselig kom en Dervisch i en lang bruun Klædning tilsyne. Han dreiede sig et Dvarteerstid saa hurtigt omkring, som en pidffet Top, kastede en Asper paa Bordet og forsvandt. Abdallah loe over dette Syn, og prøvede det den følgende Aften med alle tolv Arme, som vare paa Lysfestagen. Han satte en Bæge i hver af dem,

og antændte dem. Tolv bruunflødte Dervischer kom tilsyne, dreiede sig et Kvarteer om i Kredse og forsvandt, efterat enhver af dem havde lagt en Asper paa Bordet. Ved ethvert nyt Forsøg kom de igjen; men mere end een Gang hver Aften kom de ikke. Denne daglige Indtægt var tilstræffelig til Moderens og Sønnens tarvelige Underholdning; men den forte Besiddelse af de forsvundne Rigdomme havde i deres Hjertes efterladt en smertende Braad, som hver Dag paany fremkaldte Længselen efter at have mere. Abdallah kunde med disse tolv Aspere ikke udføre blot en eneste af sine mange Planer. Han begyndte desaaarsag at overveie, om det ikke var bedre, at han bragte den gamle forrustede Lysfestage til Dervischen, som derfor i det mindste vilde give ham de forsvundne Kostbarheder tilbage — derom tvivlede han ikke, — da han havde agtet denne Lysfestage høiere, end alle de øvrige Rigdomme, som laae i Klippehulen. Da hans Moder billigede denne Beslutning, afreiste han strax den følgende Morgen med Lysfestagen. Han havde hørt af Dervischen, at han hed Abunadar og boede i Staden Magrebi; derfor blev det ham ikke vanskeligt, med de Reisepenge, som han daglig fik ved Hjælp af Lysfestagen, at finde den hellige Mand.

Da han kom til Magrebi, spurgte han, hvor den fromme Abunadar boede. Denne var saa bekjendt i Staden, at Børnene kunde vise ham hans Huus. Ti Dørvogtere holdt Vagt ved Indgangen, Jorgaarden vrimlede af Slaver og Tjenere, og Huset selv lignede mere en Fyrstes Pallads, end en Dervishes Bolig. Abdallah vovede ikke at gaae videre. "Enten

have Folk misforstaaet mig," sagde han, "eller man har villet have mig, som Fremmed, til Bedste." Han vilde netop til at vende om igjen, da en Slave traadte hen til ham og sagde: "Vær velkommen, Abdallah; min Herre har allerede længe ventet paa dig, og jeg skal strax føre dig til ham." Han bragte ham ind i en prægtig Sal, hvor Dervischen sad paa en Sopha i sin sædvanlige brune Klædning. Abdallah, blen- det af den Pragt, som fra alle Kanter straaledede ham imøde, fastede sig ned for Dervischen, og lagde Lysestagen for hans Fødder. "Du vil bedrage mig, min Søn," sagde Abunadar til ham. "Jeg læser i dit Hjerte, du kommer ikke til mig af Kjærlighed og Taknemmelighed, men du tænker at vinde ved din Gave. Jeg er overbevist om, at du ikke vilde have bragt mig Lysestagen, dersom du havde kjendt dens Kraft. Jeg vil i det mindste vise dig, hvorledes man kan bruge den." Han satte i hver af de tolv Arme et Lys, og tændte dem alle. De tolv Dervischer kom frem, og bare sig ad som sædvanligt. Da de i nogen Tid havde dreiet sig omkring, tog Abunadar en Stok, og gav enhver af dem et dygtigt Slag. De stode alle stille, og forvandlede sig til lige saa mange store Hobe Zechiner, Diamanter, Smaragder og andre Edelstene. "See," sagde han til Abdallah, "paa den Maade kan en Kjender benytte Lysestagen; imidlertid er det ikke i denne Hensigt at jeg har stræbt efter dens Besiddelse. Den er et Arbeide af en Viis, hvis Minde jeg ærer; og da jeg finder en Fornøielse i at samle paa flige sjældne Mesterstykker, ønskede jeg ogsaa at besidde dette, som et af de allersjældneste.

At dette er sandt, derom kan du overtøye dig med egne Dine. Her har du Nøglen til mit Skatkammer; besee mit Forraad, og sig mig saa, om ikke en Dødelig, selv om han var den Allergjerrigste, nok kunde lade sig nøie dermed."

Abdallah adlød. Ser store Høelvinger, som grændsede til hinanden, vare opfyldte med saa mange og sjeldne Kostbarheder, at han ikke vidste, hvilke han først og meest skulde beundre. "Jeg Daare!" sagde han ved sig selv, "hvorfør har jeg bortgivet Lysestagen? Hvor let kunde jeg ved et Tilfælde have lært, hvorledes man skal bruge den? Nu maa jeg langt-fra betragte en Andens Rigdom, da jeg kunde være lige saa rig, naar jeg havde været klogere." Han vendte tilbage. Abunadar læste hans Tanke paa hans Pande, men lod som han Intet mærkede. Han behandlede ham meget venligt, beholdt ham nogle Dage hos sig, og bevertede ham som sin bedste Ven. Da den syvende Dag nærmede sig sin Ende, kaldte han ham til sig og sagde: "Halvdelen af de Skatte, som du har seet i mit Huus, har jeg arvet efter min Fader; det Øvrige har jeg selv samlet, ikke fordi jeg er gjerrig, men fordi jeg neppe bruger Tiendedelen af mine Indkomster til Livets Ophold. Da jeg allerede i min Ungdom indsaae, at Rigdom hverken gjør Menneffet bedre eller lykkeligere, men at det er Daarskab igjen at adsprede det Samlede, saa levede jeg, som om jeg ikke var rig. Jeg klædte mig som en Der-visch, reiste mange Aar omkring, og søgte at blive visere ved at betragte de menneskelige Daarskaber. Jeg vandrede tre Gange paa min Fod til Mekka, og levede som den fattigste

Pilegrim. De Ulykkelige, som jeg traf paa, gav jeg blot saa Meget, som de behøvede til deres nødtørftige Udfomme; fordi jeg troer, at Arbeide og det, at erhverve Livets Ophold ved egen Kraft, gjøre Menneſket lykkeligere, end Lediggang. Narene henrandt uformærkt, og det Dieblif, da jeg ſkal forlade Verden lige ſaa nøgen, ſom jeg kom ind i den, rykker ſtedſe nærmere. Jeg havde ingen Børn, og ønſtede dog at efterlade mit Fædrenegods til en Arving, ſom kunde beſtyre det med Wiſdom og Maadeholdenhed. Det gjør mig ondt, at du ved din Utafnemmelighed har ſtuffet min Forventning. Imidlertid haaber jeg, at min Aabenhjertighed og det, ſom du hidtil har erfaret, ſkulle helbrede dig for denne ſkændige Laſt. Jeg vil ikke opholde dig længere; du kan gaae igjen. Til Tegn paa min Erkjendtlighed for den lange Reife, du har foretaget for Lyſeftagens Skyld, ſom jeg ſaa meget ønſtede at beſidde, vil du i Morgen udenfor mit Huus finde den ſjønneſte af mine Heste. Den er din, ſaavelſom Slaven, der fører den. Desuden ſjenker jeg dig endnu tvende Kameler, ſom du ſelv kan belæſſe, ſaa rigt ſom du vil, med Guld og Edeltene af mit Skatkammer." Abdallah takkede for diſſe koſtbare Gaver, og gif til Sengs, fuld af utaalmelig Længſel efter den følgende Dag.

Han kunde ikke ſove den hele Nat, og tænkte ei paa Andet, end den vidunderlige Lyſeftage. "Uden mig," ſagde han, "vilde Abunadar ikke have ſaaet den. Med Livsfare henter jeg den ud af Fjeldet; da jeg har den i min Haand, gjør jeg en beſværlig Reife, overbringer min Eiendom i al

Ydmynghed, og modtager derfor to gamle Kameler belæssede med en Smule Guld og Edelstene. Abunadar er den Utaf-nemmelige, ikke jeg; Lysfestagen giver ham i et eneste Dieblif Mere, end sex Kameler kunne bære. Hvorfor skulde jeg ikke tage min Eiendom tilbage, da min Høflighed bliver lønnet saa flet?" Saaledes talede han, og fattede det Forsæt hemmeligen at borttage Lysfestagen, hvilket uden Vanskelighed lod sig gjøre, da Abunadar havde givet ham Nøglen til Skatkammeret. Han tog Lysfestagen, og skjulte den i en af de Sække, som han havde fyldt med Guld og Edelstene. Han bragte den høimodige Abunadar Nøglen tilbage, tog Afshed med ham, og reiste bort med Hesten, Slaven og de to belæssede Kameler.

Da han endnu var to Dageisjer borte fra Balsora, folgte han Slaven og kjøbte en anden, forat Ingen skulde erfare, hvorfra han havde sin Rigdom. Ved hans Ankomst ilede hans Moder ham imøde med nysgjerrig Glæde; men han var saa syffelsat med at pakke sine Skatte af, at hun kun fik ganske korte Svar paa sine Spørgsmaal. Fremfor Alt sørgede han for at bringe Lysfestagen til et afidesliggende Kammer; thi han brændte af Utaalmodighed efter at see Dervisernes Forvandling. Han tændte tolv Lys og satte dem i Stagen. Dervischerne kom tilsyne og dreiede sig omkring. Han havde allerede en Stof i Beredskab, og da han meente, at Trolddommen laae i Slagets Styrke, gav han enhver af dem et dygtigt Drag; men ulykkeligiis havde han ikke bemærket, at Abunadar holdt Stoffen i den venstre Haand, da

han slog, og tog den, som han pleiede, i den høire. Dervischerne forvandlede sig derfor ikke til Guld og Edelstene, men trak Knortekjeppe frem under deres lange brune Klæder, og sloge saa længe og saa vældigt løs paa den utafnemmelige, troløse Abdallah, at han sank halvdød til Jorden. De forsvandt, og førte Sæffene, Kamelerne, Hesten, Slaven og Lysestagen bort med sig.

De tre Sønner.

Togktamisch, en rig Tartar, som med sin eneste Hustru Turkan-Katan havde tre Sønner, overleverede Dagen før sin Død Stedets Cadi et forseglet Testament, hvori den af hans tre Sønner, der kunde tilveiebringe det bedste Beviis for at han var Togktamisch's Søn, var indsat til Arving af alle hans Eiendomme. De tre Brødre indsendt sig hos Cadien og fremførte deres Beviser. De syntes alle Tre at have lige Ret til Arven; thi de beraabte sig alle paa deres endnu levende Moders Vidnesbyrd. Cadien vidste ikke at hjælpe sig i denne indviklede Sag, og foredrog den for Sultan Togrul, der netop kom i den offentlige Forsamling, forat han kunde afgjøre den. Sultanen var i Begreb med at gaae paa Jagt; derfor befalede han de Stridende ufortøvet at hidbringe deres Faders balsamerede Liig. Han lod det opstille

i en temmelig lang Afstand; da dette var steet, rakte han den ældste Søn sin Bue og sagde: "Den af Eder Tre, der med sin Piil træffer Faderen lige i Hjertet, skal blive erkjendt som Togktamisches Søn og Arving, siden det ikke er muligt at afgjøre denne forviklede Strid paa nogen bedre Maade." Den ældste Søn sigtede, og hans Piil traf i Faderens Bryst. Den anden tog Buen, og traf lige saagodt. Nu spændte den yngste Buen; men idet han skulde lægge an, sank den ud af hans Hænder; han brast i Graad, kastede sig ned for Sultanens Fødder og sagde: "Herre, vredes ikke, fordi din Slave vægrer sig ved at adlyde din Befaling. Men det stod saa levende for min Tanke, hvor mange Velgjerninger jeg har nydt af min Fader. Han elskede mig saa ømt, han gjorde mig saa meget Godt, og behandlede mig stedse saa kjærligt, som om jeg havde været hans eneste Søn. Hvor kunde jeg begaae den grusomme Utafnemmelighed, endnu i Døden at saare ham? Hellere vil jeg miste min Arvelod, end vinde den paa denne Maade."

Sultanen løftede ham op, kysede ham paa Panden og sagde: "Du har allerbedst beviist, at du er den fortræffelige Togktamisches Søn; derfor skal du ogsaa være hans eneste Arving. Men de to Ældste sælge man som Slaver; thi de have ved deres Utafnemmelighed beviist, at de ikke ere ægte Sønner af en ædel Fader."

Bjergenes Dronning.

En Sultan af Egypten blev syg. Da han mærkede, at han skulde døe, lod han sine tre Sønner komme til sig, formanede dem til Enighed, og overgav dem et tillaaft Skriin. "J ville deri finde en Mængde af de skønneste Edelstene," sagde han; "deel dem i lige Dele mellem Eder; thi J ere mig alle lige kjære." Sultanen døde, og de tre Brødre begyndte at dele; men Edelstenene vare af saa forffjellig Værdie, at en lige Deling næsten syntes umulig. Arvingerne kunde ikke blive enige; de begyndte at trættes, og hidkaldte deres Fæders gamle Storvezir, forat han skulde dømme imellem dem. "Førend jeg overtager dette Embede," sagde Beziren, "maa jeg fortælle Sultanerne, mine Herrer, en Begivenhed, som har megen Lighed med denne Deling og vil vise, hvorledes Striden kan afgjøres paa den bedste Maade." Prindserne bleve nysgjerrige, og Beziren vedblev:

"I min Ungdom tjente jeg den seierlige Babur, Sultan af Indien. Han vilde belønne min troe Tjeneste, og gjorde mig til Oberst for tusinde Mand Ryttere. Efter Erobringen af Staden Candahar fik jeg Befaling at føre mine Folk over Bjergene mellem Kabul og Tihbet. Disse Bjerge ere meget høie og paa flere Steder uoverstigelige; men Dalene ere forstørstedelen beboede.

En Dag opstog vi, efter en besværlig Marsch, vore Telte i en Dal i Nærheden af en Landsby, som kun bestod

af faa Huse. Nogle af mine Folk opdagede ved Enden af Dalen en stor, gammel Bygning, som lignede et halvødelagt Pallads. En gammel Bjerghøi sagde dem, at dette Slot tilhørte Bjergenes Dronning, som allerede i lang Tid havde boet her og især viste sig fiendsk imod de Fremmede, som vovede sig ind i Slottet. "Hvo er da denne Dronning?" spurgte mine Folk; "hvorfra nedstammer hun, og hvad har hun for et Følge?" "Hvem hun er," svarede den Gamle, "det veed jeg ikke. Hun seer ud til at være en smuk Kone; men jeg troer ikke, at hun har Kjød og Been som andre Mennesker; thi hun flyver igjennem Luften som en Fugl. Hendes Tjenere foretage sig ogsaa underlige Ting; de sægte i Luften, jage hinanden op og ned ad Fjeldene som Genser, og ere saa talrige, at man gjerne kunde oprette en lille Armee af dem. Iffun sjelden kommer een eller anden af dem til os; men de tale lidet, og Ingen veed, hvoraf de leve. Vi vove os aldrig i Nærheden af Slottet; thi Nogle, som kom det for nær med deres Hjorde, bleve slagne halv ihjel af hendes Folk." — "Ved Maanen og dens Horn," udbrød en af mine unge Officerer, "det er et Eventyr for os! Vi ville overnatte i Slottet; den skjøne Dronning vil uden Tvivl modtage os venstabeligt. Synet af en Hær, som vor, vilde gjøre selv den vrantne Aand Asmuggh venlig."

De kom og bragte mig Efterretning om alt dette. Da jeg var ikke mindre nysgjerrig efter at lære at kjende denne Dronning, lod jeg Indvaanerne i Byen bringe mig et Antal Camper, og brød op med mine Folk.

Vi droge ind i Slottet; jeg fordeelte mine Følk tropviis og udstillede Vagter, ligesom om vi ventede en Fiende. Mine Soldater gjorde Jld, spiste, drak og vare rolige, men holdt dog stedse deres Vaaben i Beredskab. Jeg spiste med Officererne i en støn Sal, som jeg havde ladet oplyse med Bøndernes Olie-lamper. Vi underholdt os indtil henimod Midnat, og begyndte allerede at blive søvnige, da en stærk Tummel lod sig høre i Nærheden. Vi frygtede Intet; thi vor Mængde og vort Mod, der var prøvet i saa mange Farer og havde erhvervet os Navn af de Tappreste i Baburs Hær, gjorde os dristige. Vi grebe til vore Vaaben, vendte os mod den Side af Salen, hvorfra Larmen kom, og oppebiede roligt, hvad der vilde møde os. Alarmen holdt op igjen, og strax derpaa lod Slottets Dronning sig see. Tolv Bevæbnede frede trodsigt ind i Salen foran hende; ved hendes Side og bag efter hende gik et Antal rigtflædte Fruentimmer, og efter dem kom det øvrige Følge. Tjenernes Klæder og Vaaben vare saa kostbare, deres Holdning saa stolt, at man skulde troe, hun blev ledsaget af en Mængde Rajaer; men Dronningens egen Pragt og de kostelige Stene, som straaled fra hendes Klædning, blendede vore Dine.

Hun syntes mig saa elskværdig, og hendes Væsen var saa kongeligt, at jeg forstummede ved det smilende Blik, hvormed hun betragtede mig. "Hvorledes, min Herre," sagde hun halv spøgende, "jeg finder Eder med Sværdet i Haanden? Er det Eders sædvanlige Maade at aflægge Besøg paa?" "Min Herskerinde," sagde jeg, "vil tilgive mig denne Uhof-

lighed; jeg troede her at træffe Fiender." — "Maaskee har I ogsaa truffet dem," svarede Dronningen; "kun vil I komme til at behøve andre Vaaben, dersom I tænker at overvinde dem." Jeg vilde give Dronningen et høfligt Svar paa hendes Spøg, da en grov Karl, der syntes at træde ud af mit Selskab, nærmede sig Dronningen, tog hende under Hagen og raabte, at han vilde slaaes med hende, dersom hun havde Lynst. Dronningen veg undseelig et Skridt tilbage. En af hendes Damer sprang frem og vilde fradse den Forvornes Dine ud, medens jeg gav ham et Drefgen. I et Dieblif vare alle Sabler blottede. Dronningens Officerer vilde hevne Fornærmelsen, og mine strege, at den Skyldige skulde blive straffet. Hele vor Hær, som tropvis laae adspredt i Slottet og hørte Skriget, trængte bevæbnet ind, indtil Salen var saa fuld, at man neppe kunde røre Armene.

Dronningen paabød Tausked, og spurgte den Skyldige, hvem han var. Den Ondstabsfulde svarede ikke. Dronningens Officerer sagde, han hørte til os; men mine, som aldrig havde seet ham, paastode tilligemed mig det Modsatte. Striden var heftig; der faldt fra begge Sider fornærmelige Ord. Sablerne flirrede mod hinanden, Lamperne bleve slagne ned af Bæggene, og Blodet begyndte at flyde. Mørket og den uophørlige Skrigen gjorde alle Forestillinger unyttige; Enhver slog om sig, saa længe han kunde, og Kampen vedvarede indtil Morgenens.

Da Dagen brød frem, saae vi Dronningen staa ved Salens Dør, og hørte hende lee. "Luffer Dinene op, I

Daarer," raabte hun, "og seer, med hvem I stride." Trylleriet, som hidtil havde forblindet os, forsvandt; vort Raserie forvandlede sig til Skræk, thi vi saa, at vi ikke kæmpede med Fiender, men med os selv. Jeg havde to dybe Saar, og laae kraftløs iblandt de Døde, med hvilke Salen var bedæffet. "Op, mine Venner!" raabte jeg saa høit jeg kunde, "griber Troldkvinden og hævner Eders Brødres Død." Alle, som endnu formaaede at bevæge sig, styrtede med Sabelen i Haanden ind paa hende; men hun forsvandt med en svingrende Haanlatter, som længe gjenlød igjennem det gamle Pallads.

Jeg havde neppe Fjerdedelen tilbage af mine Folk. Jeg lod de Saarede bære til Landsbyen, og da de Døde vare begravne, sendte jeg de Karste forud, og lovede, at komme bag efter med de Dørrige, saasnart vi vare helbredede. Jeg var trostesløs over min Ulykke; thi ved min Forvovenhed havde jeg i et vanærende Eventyr mistet den tappreste Hær. Af Frygt for Sultanens Brede tog jeg derfor, da mine Saar vare lagte, en anden Vej; jeg begav mig til Søs, og kom til Egypten, hvor den høimodige Sultan, hvis Død vi begræde, optog mig blandt sine Tjenere.

"Denne Ulykke har lært mig," vedblev Beziren, "hvor for dørvæltigt det er, naar Venner geraade i Strid. Enighed gjør stærk; men naar Brødre trættes, blive de til Spot for deres Fiender. Jeg ønskede at see min Velgjørers Sønner stærke, mægtige og lykkelige. Det ville de ogsaa være, naar de leve i Enighed som Brødre. Derfor haaber jeg, at Sultanerne, mine Herrer, ikke ville foragte en gammel Mands

Raad. Naar de love mig dette, vil jeg paatage mig det tilbudte Dommerembede og dele Klenodierne."

De tre Prindser gave den gamle Bezir Hænderne; han deelte Edelstenene i tre Dele og kastede Lod. Enhver var tilfreds med sin Deel; de gif fornoiede fra hinanden, og bleve ved deres broderlige Enighed saa stærke, at alle deres Naboer ærede dem.

F a n g e n.

Ali, en Søn af Abbas, var en Dag henimod Aften hos Chalifen Mamun, da en Mand, der var bunden ved Hænder og Fødder, blev ført ind til ham. Chalifen, som havde en meget stor Tillid til Alis Trofast, befalede ham at bevogte Fangen Natten over og at bringe ham igjen den følgende Dag, forat han kunde faae sin Dom. Ali tog den Fangne med sig til sin Bolig, og indeluffede ham i sit Harem, som det sikreste Sted; thi paa Chalifens Blif havde han mærket, at han var meget vred paa denne Mand. Han spurgte den Fremmede, hvem han var. "Jeg er fra Staden Damaskus," svarede Fangen, "mit Huus ligger ikke langt fra den store Moschee." "Himlen velsigne denne By," udbrød Ali, "og især den Deel, hvor du boer; thi der har en Mand reddet mit Liv." Den Fremmede blev nysgjerrig og spurgte, hvem den Mand var. "Det er kun nogle Aar siden," vedblev Ali,

"da Chalifen affatte den forrige Statholder Husssein og udnævnte den nuværende til hans Efterfølger. Jeg befandt mig i den Sidstes Følge. Husssein var en Forræder, som frygtede for Chalifens Brede; thi da vi droge ind i Stattholderens Pallads, bleve vi omringede fra alle Sider af hans Tilhængere, og de fleste af os nedfalede. Jeg sprang ud igjennem et Vindue og flygtede hen i Nærheden af den store Moschee. Her saae jeg Døren paa et anseeligt Huus staa aaben; jeg ilede ind, og bad Cieren, der kom mig imøde, at skjule mig. Han opfyldte min Bøn, og førte mig ind i sit Harem, hvor jeg, skjult for mine Fiender, blev bevertet som en Gjesteven af den Ubesjendte."

"Efter en Maanedes Forløb bragte min Vert mig Efterretning om, at jeg paa en beqvem Maade igjen kunde komme tilbage til mit Fædreland, da der om saa Dage skulde afgaae en Karavane til Bagdad. Jeg skammede mig over at tilstaae min Fattigdom, og havde besluttet at følge Karavanen til Jods; men hvor overrasket blev jeg, da jeg, den Dag jeg skulde reise, fandt udenfor Døren en støn Hest, et Muulæsel, belæst med Levnetsmidler, og en Slave til min Opvartning. Min Vert overrakte mig en Pung fuld af Guldstykker, ledsagede mig selv til Karavanen og anbefalede mig til sine Venner. Jeg gjorde mig megen Umage for at opdage denne høimodige Mands Navn og Stand; men hverken af hans Venner eller af Andre kunde jeg erfare, hvem han var. Med Glæde vilde jeg døe, naar jeg blot kunde gjenfinde ham og forsikre ham om min Taknemmelighed."

"Dit Ønske er opfyldt," sagde den Fængne. "Jeg er den Mand, som optog dig i sit Huus; kjender du mig ikke mere?" Ali forsærdedes og traadte nærmere. Alder og Ulykke havde rigtignok forandret den Fremmedes Ansigt; men Ali, som bar sin Belgjorers Billede i Hjertet, opdagede snart Ligheden, som Mørket havde skjult for ham, og da den Fremmede endnu erindrede ham om nogle særegne Omstændigheder, forsvandt omsider enhver Tvivl. Han omfavnede sin Ven, løste hans Lænker og spurgte, ved hvilken ulykkelig Begivenhed han havde paadraget sig Chalifens Brede? "Misundelige Fiender," svarede den Fremmede, "have hemmeligen anlagt mig hos ham, uagtet jeg ikke veed, hvorfor. Man har tilsomt bortført mig fra Damaskus; man har ei engang tilladt mig at tage Afsked med min Kone og mine Børn. Jeg veed ikke, hvilken Skjebne der venter mig; men skulde jeg, som jeg befrygter, imorgen have levet min sidste Dag, saa viis mig det Vensteb, at give min Familie Efterretning om min Død."

"Nei, du skal ikke døe," udbrød Ali grædende; "du er fri, og skal gjensee din Hustru og dine Børn." Han gav ham nogle Edelstene som Foræring til hans Kone, og en Pung med tususinde Guldstykker til Rejsepenge. "Gaa, min Ven," sagde han, "til tilbage til Dine. Lad Chalifens Brede kun ramme mig; jeg frygter den ikke, naar jeg blot har reddet dig." "Hvad forlanger du af mig?" svarede den Fremmede. "For at undgaae en tvivlsom Død, skulde jeg hengive dit Liv, jeg eengang har reddet, som Offer for mig? Nei, min Ven, jeg er ikke saa feig, at jeg ei skulde kunne døe, om det saa

maatte være. Søg at overtyde Chalisen om min Ufskyldighed; dette er det Eneste, som jeg beder dig om. Kan du ikke det, saa vil jeg hellere døe to Gange, end ved min Flugt blive en Forræder imod min Ven." Ali fornyede sin Bøn; men den Fremmede forblev ubevægelig.

I Overeensstemmelse med Chalisens Befaling begav Ali sig den følgende Dag igjen til ham. Mamun var iført en ildfarvet Raabe, den sædvanlige Dragt, naar han sad til Doms over Forbrydere. Saa snart han saa Ali, spurgte han, hvor den Fange var, og befalede, at man skulde føre ham frem. "Herre," svarede Ali og kastede sig ned for Thronen, "der har i denne Nat tildraget sig noget Særegent med Fangen." — "Jeg sværger dig ved mine Forfædres Aander," udbød Mamun vred, "dersom din Fange er flygtet, saa maa du døe i hans Sted." — "Mit og hans Liv ere i din Haand," sagde Ali; "din Slave beder blot om at blive hørt nogle Dieblif." "Herpaa fortalte han, hvorledes og ved hvilken Leilighed denne Mand havde reddet hans Liv; hvorledes han, for at gjengjælde hans Velgjerning, havde tilbudt ham Friheden, men at hiin heimodigen havde afflaaet dette Tilbud. "Han er ufskyldig, Herre," vedblev Ali; "en Mand, der tænker og handler saa ædelt, kan ikke være en Forbryder. Misundelige Fiender have bagvasket ham; men den store Mamun er altfor retfærdig, til at han skulde fordømme en heimodig Mand, uden at have hørt ham."

Mamun, der, naar man undtager hans Hefstighed, var en Konge, som besad store Dyder, beundrede Fangens Tænke-

maade og syntes rørt. "Jeg tilgiver ham, da du beder for ham," sagde han. "Gaa, bring ham denne Efterretning, og før ham til mig." Ali adlød, og hentede Fangen. Chalifen betragtede ham med et naadigt Blik, og lod ham isøre en Cresklædning. Han skjenkede ham ti Heste og ti Muulæsler af sin egen Stald, og desuden titusinde Zechiner til Rejsepenge. Han skrev ogsaa et Brev til Statholderen i Damaskus, og anbefalede ham denne Mand som en af sine Vndlinge.

Dadschials Wsel.

Beboerne af "den lange Dal" have en gammel Lov, ifølge hvilken de aldrig vælge en Indfødt, men stedsse en Fremmed, til deres Konge; med mindre at en af den afdøde Konges Sønner inden en bestemt Tid opfyldte en af Opperstepræsten forestrevne Betingelse. I Overeensstemmelse med denne Lov indfandt jeg mig syv Dage efter min Faders, Kong Kem-Korims Død i Templet, for at høre Prophetens Befaling igjennem Præstens Mund. "Prinds Selim," tog denne Ordet, da jeg traadte frem for Alteret, "Propheten befaler dig at hente Dadschials Wsel fra Bjerget Raf, og bringe mig det inden fire Maaneder. Betingelsen er vanskelig, men ikke umulig, ellers vilde den guddommelige Prophet ikke have befalet den.

Reis med freidigt Mod; for en behjertet Mand bliver selv det Vanskeligste let."

Hele Forsamlingen blev forbauset over denne Befaling, og betragtede mig med deeltagende Blik; men her var intet Andet at gjøre, end at adlyde, dersom jeg vilde blive Konge. Jeg forsynede mig med Penge og nogle Klenodier, tog Afsted med mine Venner, og begav mig med det første seilfærdige Skib til det faste Land, hvor jeg kjøbte mig en Slave, tvende gode Heste og et stærkt Muulæsel. Jeg og min Slave væbnede os, belæssede vort Muulæsel med et rigeligt Forraad af Lernetåmidlar, og toge Veien til Bjerget Raf. Da dette Bjerg omgiver hele Jorden, saa var det ikke vanskeligt at opdage, hvor det laae. Vi naaede det snart, drog langs med dets Fod i smaae Dagreiser, levede allevegne meget godt, og hvor vi kom til et beboet Sted, spurgte vi om Dadschial og hans Uesl; men intetsteds kunde man give os Efterretning om, hvor de opholdt sig.

Tre hele Maaneder havde vi reist paa denne Maade, uden at have erfaret det ringeste af hvad vi ønskede at vide, da vi en Dag kom til et tæt Krat, hvorfra et Skrig af flere Stemmer lød os imøde. "Broder," sagde jeg til min Slave, "før Muulæselet til Side; vi ville derhen og see, hvad der foregaaer. Dersom en Ulykkelig behøver vor Hjelp, saa ville vi vove vort Liv for hans Frelse; thi vi kunne idag eller imorgen komme i den samme Nød, hvori han nu befinder sig." Vi spændte vore Buer, og ilede hen imod det Sted, hvorfra Skriget kom. Syv Røvere vare i Kamp med tre Reisende,

som, beskyttede af et stort Træ, forsvarede sig modigt. Vore Pile strakte siebliffeligen to af Røverne til Jorden; trusne af vore Sabler havde tvende andre den samme Skjebne, og da de tre tilbageblevne rasende vendte sig imod os, bleve de fældede af de Reisende.

Jeg omarmede de Fremmede, førte dem til vort Muulæsel, og bevertede dem med det Bedste af vort Forraad. Under Maaltidet fortalte jeg dem Hensigten med min Reise, og bad dem at give mig nogen Efterretning om Dadschial og hans Æsel. "En god Gjerning," sagde den yngste af de Reisende, "er aldrig gjort forgjeves. I har i os fundet de rette Folk, som bedre end nogen Anden kunne give Eder Bæstet om dette Æsel. Vi hoo ved Joden af Bjerget, hvorpaa dette Dyr græsser, og vide Alt, hvad Den maa gjøre, som vil bemægtige sig det." — "Gud være lovet!" udbrød jeg; "da I vide dette, saa er jeg ved Maalet af min Valfart." — "Iffe saa hastig, Herre," svarede den Reisende, "man kommer ikke altid til Maalet, om man end har nok saa god Kundskab om en Ting. Nu ville vi fortsætte vor Reise; naar vi komme paa det rette Sted, kunne vi tale videre om denne Sag. Men Eders Heste og Muulæsel maa I lade blive her tilbage; thi vor Vej gaaer over hie, næsten uoverstigelige Fjelde, hvor intet saadant Dyr kan komme frem."

Jeg betænkte mig ikke paa, hvad her var at gjøre. Jeg lod begge de Kurve tomme, som Muulæselet bar, og deelte hele Forraadet i fem lige store Dele. De tre Reisende og jeg toge hver sin Deel paa Skulderen, men den femte overlod

jeg min Slave, idet jeg sagde til ham: "Jeg skjenker dig til-
ligemed Friheden disse tre Dyr og denne Pung. Vend til-
bage, og bed for mig." Han gik grædende bort, og jeg fulgte
mine nye Reisefæller. Vi vandrede sex Dage mellem Klipper
og Afgrunde, indtil vi paa den syvende steg ned i en grøn,
vandrig Dal, hvor der græssede en Mængde tamt Dvæg.
Denimod Aften naaede vi endelig en stor By, hvor mine Reise-
kamerater boede. Den Yngste førte mig til sit Huus og
bebertede mig som sin Ven.

"Broder," tog han Ordet, da vi vare ene, "paa Toppen
af Bjerget, ved hvis Fod vi boe, er en Skov af vellugtende
Træer. I denne Skov opholder Dadschials Æsel sig; thi det
lever blot af behagelig, sød Duft. Det er fulsort af Farve
og har to store, gule Vinger. Tillige er det af en meget
underlig Gemytsbestaaffenhed; thi det kan hverken taale hæslig
Lugt, overdreven Tvingde eller Frygt hos sin Rytter, uden at
blive vildt. De to første Vanskeligheder ere lette at afhjælpe;
men den tredie fortjener at tages alvorligt under Overveielse;
thi saasnart Dadschials Æsel sporer den ringeste Frygt hos
dig, naar det som en Orn svinger sig op over Skyerne, er
det ude med dit Liv; det kaster dig siebliffeligen fra den høie
Himmel ned til Jorden." — "Paa Mod skal det ikke mangle,"
svarede jeg min Bert. "Lad det kun flyve saa høit, som det
vil; det skal ikke bekymre mig. At blive svimmel er just ikke
en Feil, som jeg behøver at være bange for."

Min Bert var tilfreds hermed. Vi udhvilede os to
Dage, og den tredie Dags Morgen begave vi os paa Veien.

Vi steg over en Mængde Klipper, indtil vi henimod Middag kom til en ffljon Kilde, hvor jeg badede mig og omhyggeligen afvaskede min Sabel og de faa Klæder, som jeg havde taget med mig. Da dette var ffeet, viste min Ledfager mig Veien, ønskede mig Lykke til mit Forehavende og vendte tilbage igjen, da han, som han sagde mig, iffe turde følge mig videre, naar han ei vilde paadrage sig Dadschials Brede.

Jeg steg modigt op ad Bjerget, kom til den vellugtende Skov, og fandt Hfelet fuldkommen overeensstemmende med min Verts Beskrivelse. Jeg nærmede mig, uden at det blev bange; det fandt sig endog i at jeg klappede det. Jeg kjælede for det og klappede det temmelig længe, for at gjøre det desto tryggere; endelig tog jeg Diebliffet i Aft og fvingede mig op. Det udbredte sine store Binger, og havede sig op i Luften. Bingerens Susen lød som en Stormvind for mine Øren, og Dyrets Flugt overtraf Pilen i Hurtighed. Bjerget og Dale fsvandt bort under mig, og førend en halv Time var forløben, fsvævede jeg over Verdenshavet. Mit Hjerte var muntert og let, og syntes iffe at være modtageligt for nogen Frygt, da jeg ligefor mig i Skyerne fik Die paa en stor, sort Kæmpe, som holdt et gloende Kastespyd i Haanden og sigtede efter mig. Hans lange, hvide Skjæg og hans røde, flagrende Haar syntes at gjøre hans sorte Hud endnu mørkere. Han havde blot eet Die, overffygget af et eneste Dienbryn; men dette Die flammede som en funklende Stjerne, og dets Bliftruede med Fordærvelfe. Det var Dadschial selv. Hans ufornodede Ankomst i denne frygtelige Skiffelfe ffæmmede

mig saa pludseligt, som et nedfarende Lyn. Maaskee havde jeg igjen fattet mig, men Æselet vilde ikke vente saa længe. Det steilede og rystede sig med en saadan Kraft, at jeg styrte ned i Havet.

Bølgerne slog sammen høit over mit Hoved, men til Lykke kom jeg snart igjen til Besindelse, og holdt mit Veir, indtil jeg atter dukkede op af Dybet. Da jeg var en øvet Svømmer og let klædt, kunde jeg holde mig saa længe over Vandet, indtil nogle medlidende Fiskere, som fra den nærliggende Strandbred havde seet mit Fald, kom hen til mig med deres Baade og trak mig op. De fortalte mig, at jeg var i Nærheden af den høimodige Feriduns De, og at denne gode Land tog venligt imod alle Ulykkelige; hvorfor jeg da bad dem at bringe mig derover. Jeg blev modtagen hjærligt af den fromme Feridun, som raadede mig at blive hos ham, for i hans til stille Betragtninger helligede Ensomhed at glemme det offentlige Livs Storme. Jeg fulgte hans Raad. De mange Konger, Kongesønner og Helte, som før mig havde søgt Tilflugt paa Feriduns De, fordi deres Riddt paa Dadschials Æsel havde været lige saa uheldigt, som mit, optog mig gjerne som deres Selskabsbroder. Jeg trøstede mig med dem; og da jeg i den Stilhed, som herskede paa Trøstens De, havde meget gode Stunder, vilde jeg i det mindste nedskrive min Historie, forat mine Brødre kunne høste Nytte deraf.

R e i s e n.

Paa den sidste Dag i Maaneden Ramadan, i Schach=Jehans, de Troendes Faders, sjette Regjeringsaar, fort for den Tid, paa hvilken man holder den anden Bøn, traadte Dgluf=Kan, Oberst for den kongelige Vagt, ind i mit Værelse og sagde: "Abdallah, jeg ønsker, at den Befaling, som jeg overbringer, maa være til dit Gavn. Giv mig din Sabel og følg mig til Sultanen; det er ham, der sender mig." Jeg kastede mig ned, og fremsagde en kort Bøn. "Dgluf=Kan," svarede jeg, "læg din Haand paa mit Hoved; Sultanen er Herre over mit Liv, og jeg er hans Slave." Jeg gav ham min Sabel; han gif foran, og jeg fulgte ham. Udenfor Døren af mit Huus stod Vagt, der omringede mig, førte mig igjennem Palladsets Forgaarde og bragte mig til Schach=Jehan. Der var Ingen hos ham, undtagen Feldtherren Emir=Jemla og Ypperstepræsten Fassel=Kan. Dgluf=Kan, som gif foran mig, overrakte Sultanen min Sabel og sagde: "De Troendes Lys! Abdallah har uden Modstand underkastet sig din Befaling. Gid alle dine Fiender maatte følge hans Exempel."

Uagtet jeg var mig min Uskyldighed bevidst, var dog mit Hjerte beklemt, idet jeg traadte ind; men jeg anstillede mig uforfærdet, og lod mig ikke mærke med nogen Angest. Sultanen syntes ikke vred; men dette gav mig ikke mere Visshed; thi hvad Brede behøves der til at dræbe en Mg? Da han

saae mig for sine Fødder, sagde han: "Hanifs Søn, vi ville bede og ydmyge os for Ham, som aldrig døer." Disse Ord foregedes min Frygt. Sultanen, Feldtherren, Præsten, Obersten og Bagten, som stod ved Døren, knælede, bøjede Ansigtet mod Jorden og bade. Jeg bønfsaldd Propheten om at ihukomme mig hos Gud og være min Beskytter. "Guds Sendebud," sagde min Sjel til ham, "dersom jeg ikke har besmittet mine Hænder med Forbrydelser; dersom mit Forsæt at besøge din Grav og væde det hellige Bjerg med mine Taarer var oprigtigt; dersom din hellige Bog hidtil har været mit Hjertes Glæde og mine Dines Lys, saa staa mig bi. Mine Dages Maal er snart fuldt; jeg seer allerede Dødens sorte Engel svæve ned. Ihukom min Tro: Der er kun een Gud, og du er hans Prophet."

Da Bønnen var endt, stod Sultanen op, vendte sig til mig og sagde: "Hanifs Søn, bøj dit Hoved, du skal foretage en lang Reise." — "De Troendes Fader," svarede jeg usorærdet, "den Reise er i Sandhed lang, og derfra vender man ikke tilbage. Vi tiltræde den alle, Enhver i sin Time. Den naadige og barmhjertige Gud skjenke dig mange Aar."

Efter disse saa Ord knælede jeg, og fremraakte min Hals. Sultanen drog min Sabel, som han selv under Bønnen havde beholdt i Haanden. Han løftede Armen, men istedetfor at slaae Hovedet af mig, stak han Klingen igjen i Skeden. De Omkringstaaende udbrøde i et svingrende Frydæraab. Jeg aabnede Dinene, som jeg allerede havde luffet til Dødens Mørke. Hvor glædelig var min Forundring! Schach-Jehan

løftede mig op med et venligt Smil, omfavnede mig, og roste mit Mod og min Lydighed. "Abdallah," sagde han, "naar Dødens Vei ikke skrækker dig, saa vil du ei heller frygte for at reise til Den Voriks og hente mig Livets Vand, som der udvælger." — "Herre," sagde jeg glad, "jeg frygter Ingen paa Jorden, undtagen dig. Jeg vil freidigen seile til Jordens Ende; thi for Døden er en Mand ei engang sikker i sit eget Huus."

Livets Vand.

Propheten Salomo flagede engang over, at Livet var saa kort. "Hvad Nytte har jeg af min store Viisdom," sagde han, "da det ikke er mig forundt at nyde Frugterne deraf? Den største Deel af mine Dage er henrunden, førend jeg blev flog; og nu, da jeg skal begynde at høste Nytte af mine Erfaringer, staaer jeg allerede ved Gravens Rand. Hvad er Menneffets Viisdom Andet, end en Blomsts forgængelige Flor? Den voxer mange Dage og Uger, indtil dens Bøger aabner sig; men saasnart den har naaet sin Modenhed, er ogsaa dens Skjønhed forbi; den visner, uden at nyde Frugten af sit Arbeide." Saaledes taledes han, og overlod sig til sin Kummer; men da han endelig slog Dinene op, saa han en Engel nedstige fra Himlen med et Bøger af Sapphir i Haanden. "Salomo,"

sagde Magtens Tjener, "jeg kommer fra den Eviges Throne. Han har hørt din Klage og sendt mig, for at overbringe dig Livets Vand. Naar du drikker af dette Bæger, vil du blive udødelig og nyde en evig Ungdom; men drikker du et deraf, saa vandrer du, naar din Time kommer, al Kjødets Bei. Den Evige har lagt Valget i din Haand; gjør, hvad du finder for godt." Engelen satte Bægeret ned for Prophetens Fødder og forsvandt.

Salomo var uvis om hvad han skulde gjøre. Han forsamlende sine Bezirer, og spurgte dem om Raad. De stemmede alle for Udødelighed; men da Butimar, den viseste af dem, ikke var tilstede, lod Propheten ham kalde og forelagde ham Spørgsmaalet. "Store Konge," svarede Butimar, "er dette Livets Vand bestemt for dig alene, eller kan du ogsaa lade Andre drikke deraf?" — "Den Høieste," sagde Salomo, "har kun vist mig alene denne Gunst." — "Naar dette er Tilfældet," svarede Beziren, "saa ville dine Børn, dine Venner, dine kjæreste Gemalinder Tid efter anden døe. Lig et Træ, som man aarligen berøver dets skønneste Frugter, vil du hvert Aar, hver Uge, hver Dag tabe en af dit Hjertes Yndlinge, og klage. Hvilke Tilsoffelser kan en Udødelighed have, hvis Lod er uophørlig Sorg? Hvis ikke Alt, hvad du elsker, bliver udødeligt tilligemed dig, saa er Udødelighed en evig Dval."

"Saaledes tænker jeg ogsaa," sagde Propheten. "Denne Jord er ikke skabt til Opholdssted for udødelige Børn, ellers maatte Solen staae stille midt paa Himlen. Min Klage var

uretsfærdig. En Viis, som skulde boe til evig Tid i denne Daarstabsens Dal, som evigt skulde bære jordiske Begjerlighedsens Lænker og paa sin slangebuede Wei ikke saae nogen Ende for sig, han vilde være det ulykkeligste Menneske, som er at finde under Solen."

Da Propheten kom tilbage, var Vandet udtørret i Bægeret. Han knælede og sagde: "Herre, tilgiv din Tjener, naar han dadler dig i dit Værk. Hos dig alene er Viisdom og Forstand; ved dem har du ordnet Alt, og Støvet's Søn kan ikke Andet, end beundre dine Gjerninger."

Det blaae Palmetræ.

Solen begyndte at dale og Vinden at suse i Trærnes Blade, da jeg paa en af mine Pilegrimsvandringers befandt mig i en eensom Egn. Udmattet af Heden og den lange Wei, satte jeg mig under et skyggefuldt Træ og klagede over min Stands Møisommeligheder. "Hvad Ondt har jeg gjort," sagde jeg, "at jeg maa søge mit Livs Ophold ved Almisse? Er jeg ikke lige saa god som saa mange Andre, der leve i Overflødighed og foragte mig i min Fattigdom? Hvorfor faldt der ikke i det mindste saa Meget af Jordens Goder i min Lod, som der udtræves til et tarveligt og roligt Liv? Jeg vilde ikke have gjort en slettere Brug af Rigdommene, end af Ar-

moden, som med alle sine Besværligheder dog endnu ikke har forledet mig til nogen slet Handling."

Saaledes klagede jeg over den egenfindige Skjebne, som havde gjort en Dervisch af mig og negtet mig Livets Bequemmeligheder. Mit Hoved hang sørgmodigt ned paa mit Bryst, da jeg hørte en Lyd, og saae en Mø af overjordist Skjønhed staae for mig. Hendes blaae Klædebon berørte Jorden, og hendes gyldne Loffer bølgede sig om hende, ligesom Morgenrødens Straaler over Himlen. I den høire Haand bar hun en gylden Stav, hvorom en hvid Slange bugtede sig, og i den venstre holdt hun en blaa Palmegreen.

"Muaser," sagde hun, "jeg er Zeen Gorek, de Kloges Beskytterinde. Jeg har hørt dine Klager, og er kommen, for at opfylde dine Ønsker, om ellers dit Hjerte er saa stærkt mod Rigdommens Forsørelse, som du nyligen har roest dig af. Ved Enden af denne Dal vil du finde en Kilde, hvorfra der udspringer en Bæk, som efter mange Krumninger falder ud i en stor Flod. I denne Kilde ligger en blaa Flintesteen; tag den til dig. Følg med Bækken, langs med dens venstre Bred, indtil Floden, og med Floden indtil det Sted, hvor den deler sig i to Arme og danner en liden Ø, eller rettere en Have. I denne Have staaer det blaae Palmetræ, der bærer Daddeler, som indvendig have en Guldkerne. Over den venstre Arm af Floden fører en Marmorbrog, foran hvilken hundrede Løver holde Vagt. Læg den blaae Flintesteen i din Mund, førend de faae Dæ paa dig, og gaa dem freidigt forbi; thi denne Steen har den Egenskab, at gjøre Enhver, som bærer den i

Munden, usynlig. Naar du kommer til det blaae Palmetræ, saa pluk tre Daddeler og tag dem med dig, uden at røre ved de andre; thi disse tre ere allerede nok, og frembringe, naar du lægger dem i Jorden, i en eneste Dag tre store, blaae Træer med fuldkommen ligedanne Frugter. Læg vel Mærke til hvad jeg siger dig; flere end tre ere dig ikke bestemte af Skjebnen."

Saaledes talende Pigen, berørte min Pande med den blaae Green, som hun holdt i Haanden, og forsvandt. Glad som en Fange, hvis Fængsel imod Forventning aabnes, sprang jeg op og fulgte den foreftrevne Vej. Jeg fandt Alt overeensstemmende med Pigen's Ord. Jeg kom til Kilden og tog Stenen, jeg gik langs med Bækkens og Flodens venstre Bred, jeg saae Løverne, gjorde mig usynlig, og gik over Broen.

Da jeg nærmede mig Haven, tilviste den Vinden mig fra Blomsterne og Frugterne en saa sød, liflig Duft, at jeg standse ved hvert Skridt og indaandede den balsamiske Luft i lange Drag; men da jeg traadte ind, ønskede jeg mig saa mange Dine, som Himlen har Stjerner, for paa eengang at kunne overflue Blomsternes, Trærnes og Buskenes glimrende Skjønhed og straalende Farver. Dog alle de øvrige Værter og Frugters Skjønhed forsvandt som noget Ubetydeligt for mine Dine, da jeg saae det blaae Palmetræ. Lig den kostelige Lasuresteen fra Samarkand funklede dets Stamme med en fin Bæv af gyldne Klarer. Dets lange Blade straaede som den reneeste Sapphir, naar Solen befinder den; og nu dets Frugter! Hvorledes skal jeg beskrive dem? Der gives

ikke noget Jordisf, som kan sammenlignes med deres tillokkende Skjønhed. Ved Mahomed og hans Svigersøn Ali, Abuthalib's Son! Min Sjæl kan ikke tænke sig noget mere Lifligt, end disse Frugters henrivende Indighed. Det var ligesom der udgik en hemmelig Ild fra dem, der antændte Begjerligheden i mit Hjerte. Mine Læber brændte af Altraa efter at nyde dem; jeg følte, jeg sandsjede intet Andet end deres søde Bellugt; ja jeg troer, jeg var død af Længsel, dersom jeg skulde have modstaaet den endnu længere. Jeg tog den blaae Flintesteen ud af Munden, udstrakte begge Hænder, plukkede og spiste med den heftigste Begjerlighed af disse vidunderlige Frugter.

Skilken Nydelse! jeg var henrykt, jeg var beruset af deres søde, liflige Smag; men denne Nydelsens Lyst varede desværre blot nogle Dieblif; thi Løverne bleve mig vaer, da jeg havde taget den blaae Flintesteen ud af Munden. Jynsende kom de løbende fra alle Sider, styrtede sig over mig, rev mig til Jorden og vilde have opslugt mig, dersom ikke den blaae Pige med de gyldne Haar ved sit Komme havde bortfræmmet de blodtørstige Dyr. Jeg fastede mig ned for hendes Fodder, og bad hende at tilgive mig min Uforsigtighed. "Muaser," sagde hun, "dit Hjerte er svagere, end jeg tænkte; det kan taale Armod, men ikke Rigdom. Gaa, og beklag dig i Fremtiden ikke over, at Skjebnen ei paalagde dig en Byrde, som dine Skuldre ere for svage til at bære; men tænk, at de Gaver ere de bedste, som du erhverver ved Flid og Arbeide."

Idet hun sagde disse Ord, slog hun mig halv uwillig med den blaae Green paa Hovedet, og forsvandt. Det forekom mig, som jeg vaagnede af en dyb Søvn. Jeg slog Dinene op, Flod og Have vare forsvundne, og jeg sad endnu under det eensomme Træ, under hvilket jeg var indslumret. Solen dalede allerede mod de fjerne Bjerge; jeg greb altsaa min Stav, fortsatte taalmodigen min Reise, og naaede netop ved Dagens Ende Maalet for min Pilegrimsvandring.

Almets Syn.

Almet, som bevogtede den hellige Lampe ved Prophetens Grav, stod ved Templets østlige Port og bad, da han fik Die paa en Mand i kostbare Klæder med et stort Følge. Den Fremmede nærmede sig med langsomme Skridt. Almet gif ham imøde, hilsende ham og spurgte, om han vilde tale med ham. "Almet," sagde den Fremmede, "du seer en Mand for dig, som Lykkens Gaver gjøre elendig. Alle mine Dnster ere opfyldte; jeg har alle jordiske Glæders Nydelse i min Haand, og dog er jeg ikke lykkelig. Jeg klager over den hensvundne Tid, fordi den ilede mig forbi, uden at jeg nød den; jeg haaber Intet af Fremtiden, fordi jeg ikke kjender nogen sand Lyksalighed, og dog skjælver jeg ved Tanken om Døden. At forsvinde som den krusede Bølge; at slumre under det evige

Mørkes Slør, det er Billeder, for hvilke mit Hjerter bærer. Dersom du blandt din Wiisdoms Skatte har en Lære, som kan stjenke Tilfredshed og freidigt Mod, saa meddeel mig den; thi derfor er jeg kommen."

Almet lyttede til den Fremmedes Klage med et Udtryk af Medlidenhed og Sorg; men snart vendte hans Sjæls Munterhed igjen tilbage. Han opløstede Hænderne mod Himlen og sagde: "Fremmede, Propheten har belært mig i denne Henseende; du skal høre hans Wiisdom af min Mund."

"Jeg sad en Dag, da Solen dalede, eensom og hængsunket i Tanker i Templets Forgaard, og stuede ned i Byens Gader, hvor en utallig Mængde Pilegrime af alle Stænder og Folkeslag lig et Hav bølgede frem og tilbage. Synet af den Ilsfærdighed, hvormed de Rige løb mod hinanden, og af den taalmodige Arbeidsomhed, hvormed de Fattige bare tunge Byrder, gjorde mit Hjerter beklemmt. "Staffels Dødelige," sagde jeg, "hvorfor ere I saa travle? I søge Lyksalighed; men hvo iblandt Eder finder den? Kunne Klæder af Silke og Purpur stjenke Tilfredshed? Kan Edelfstenes Glands fryde Hjertet? Eller har en høiere Magt blendet Eders Dine, da I saa utrætteligen løbe efter et bedaaende Skin, som ved ethvert Skridt viger længere tilbage? Hvo er lykkeligst, den Fattige eller den Rige? I hvilken Nidelse, i hvilken Glæde findes sand Tilfredshed? Alt er en Drøm, Alt er Bedrag! hverken Wiisdom eller Rigdom gjør lykkelig! Vi ere en Bold for vore Begjerligheder, som drive os hid og did, indtil For-gængelighedens store Hav atter opsluger os."

"Saaledes tænkte jeg og suffede, da jeg paa eengang folt mig berørt af en fremmed Haand. Den hellige Stads Gader forsvandt; jeg stod paa Toppen af et høit Bjerg, og saae ved Siden af mig en Yngling i hvidt Klædebon. Hans Skjønheds Glans overraskede mig, og frygtfom slog jeg Dinene ned. ""Almet,"" sagde han, ""jeg er Assoran, Underviisningens Overbringer. Jeg veed, at du, for at bevare dine Brødre for Bildfarelsens Afveie, har helliget dit Liv til Viisdom og stille Betragtninger; men nu er du selv faren vild; opløst derfor dit Die, betragt og bliv flog.""

"Jeg slog Dinene op, og saae en skøn Egn. Den var yndig som Paradiset's Have, men liden i Omfang. Midt igjennem den løb en grøn Wei, som mod Vesten tabte sig i en øde Ørk, over hvis yderste Grændse der svævede et tykt Mørke, som gjorde det umuligt at see videre. Mangfoldige Slags Træer, som bare Blomster og Frugter, bespyggede denne Wei, og muntre Fugle sang i Trærnes Grene. Af Græsset fremspirede skjønt farvede Blomster, opfyldende Luften, som vistede dem, med deres Bellugt. Paa den ene Side flød en klar Bæk med sagte Risten hen over Guldsand, der glimrede gjennem Belgerne; paa den anden saae man Kilder, Grotter og Vandfald i en yndig Afverling paa et Punkt, hvor Dalen havede sig til en liden Basse, dog uden at skjule det lille Landskabs nærliggende Grændse."

"Mit Die hvilede med Henrykkelse paa denne yndige Egn, da jeg saae en rigtflædt Mand langsomt og med grublende Mine komme ned ad den grønne Wei. Hans Blif var fæ-

stet paa Jorden, hans Hænder vare foldede over Brystet, og hans Ansigt udtryffede Misfornøielse og Sorg. Et talrigt Følge, som gif bagefter ham, syntes rede til at opfylde hans Befalinger paa det mindste Vink. Den Ene overraskte ham deilige Frugter, den Anden et gyldent Bæger; men han spiste og drak med en saadan Fortrædelighed, som om han blev tvungen dertil. De skønneste Frugter, som han med Hæftighed tog i Haanden, gav han ligegyldig tilbage igjen, efterat han neppe havde berørt dem med Læberne. Han lagde sig ned ved Kilderne og Vandfaldene, ligesom om han vilde lytte til deres Rîslen og til Fuglenes Sang, men heller ikke her fandt han nogen Hvile. Han fastede sig fra den ene Side til den anden, stod op igjen, og gif videre med sin forrige mørke Mine. Undertiden foer han sammen, ligesom om han blev forstræffet eller følte Smerte; og naaar hans Dine af en Hændelse faldt paa Orkenen lige for ham, bævede han nogle Skridt tilbage og vilde vende om; men en usynlig Magt drev ham imod hans Villie stedse videre frem ad den grønne Wei og hen imod Orkenen."

"Hvad skal dette Syn betyde? udbrod jeg, idet jeg vendte mig om til Engelen. "Naturens Bog ligger opslaaet for dig," sagde han, "see i den og bliv viis." Jeg vendte mig om igjen, og saae en snever Dal imellem nøgne, steile Klipper. Overfen Græs eller Buske vorede i denne med Sand opfyldte Orken. Solstraalerne fastedes glødende tilbage fra Fjeldene, og den eneste lille Kilde, som sprudlede frem under en Klippe, forsvandt saa Skridt fra sit Udspring

i det hede Sand. Med Undtagelse af nogle vilde Gemser, der sprang fra det ene Klippestykke til det andet, var intet levende Væsen at opdage i denne Ørk; men mod Vesten endtes den i en behagelig, frugtbar Egn, fuld af Træer, Agre og Huse. Mit Die svævede endnu hist og her omkring i den af Solen forbrændte Dal, da jeg saae en halv nøgen Mand, som bar et fanget Raadyr paa Skuldrene, med Moie krybe op ad Fjeldet. De skarpe Stene saarede hans Hænder og Fødder; uden at agte derpaa svang han sig op med munter Travlhed, indtil han havde naaet en Hule, udenfor hvilken en Kone og fire Børn ventede paa ham. Da de Smaa fik Die paa den Kommende, raabte de til ham, udstrakte deres Arme efter ham og løb ham imøde indtil Fjeldskrænten. Jublende sprang de omkring ham, og førte ham under lydelige Glædesstrig hen til Hulen, hvor han fastede sit Bytte fra sig og satte sig i Skyggen hos dem. Hans Ansigt var magert og forbrændt af Solen, men venligt og hjærligt. Han loe med Børnene, som med deres smaa Hænder tørrede Sveden af hans Pande, og syntes over deres Glæde at glemme, hvor suurt hans Arbejde havde været ham. Han saae undertiden med en fornøiet Mine hen paa det muntre Landskab foran ham; han viste ogsaa de Smaa det som Glædens og Rolighedens Bolig; men man kunde hverken i hans Miner eller Blik finde noget Spor til, at denne skjønne Udsigt gjorde ham mindre tilfreds med hans Klippehule."

"Jeg stuede endnu stedse derhen, og glædede mig over denne Mand, som var lykkelig midt i en frygtelig Uørfen,

da Engelen sagde til mig: ""Almet, læg Mærke til hvad du har seet. Tilfredshed og Haab ere Kjærlighedens Døttre. Hvo som ikke arbejder for at gjøre Andre lykkelige, vorder selv aldrig lykkelig. Midt i Overflødigheden vil han martres af Kummer, saaledes som du har seet det være Tilfældet med Lediggængereren i den muntre Dal. Han gjorde Intet for Andre; han levede kun for sig selv alene, og betragtede sine Ledsgagere som Slaver, der skulde arbejde i hans Sted. Derfor sølte han ei heller nogen Glæde. Han hørte ikke Fuglenes Sang, saae ikke Blomsternes Skjønhed, og mærkede Intet til den yndige Duft, der omgav ham. Han saae med Skræk den mørke Drken, som laae for ham, da han var sig sin Usselhed og Uværdighed bevidst; thi hvorledes havde han med sin kolde Egenkjærlighed, som blot seer paa egen Fordeel, kunnet troe, at han fortjente nogen Belønning? Maatte han ikke vente en streng Dom af den Retfærdighed, hvis Love ere skrevne i ethvert Mennekses Hjerter, og som kun belønner gode og ædle Gjerninger.""

""Denne fattige Mand derimod arbejder for sin Hustru og sine Børn. Kjærligheden, som boer i hans Hjerter, gjør ham stærk og skjenker ham freidigt Mod. Han bærer sin Byrde med Lyst; thi hans Families Glæde er ham en rigelig Belønning. Kjærligheden, som opoffer sig for Andre, føler sit Værd; den haaber af Retfærdigheden at modtage Belønning for sine gode Gjerninger; men Alt, hvad den selv haaber, det ønsker den ogsaa Andre. Derfor seer denne fattige Mand det Fjerne, der ligger foran ham, saa trostigen imøde,

uden at hans nuværende Tilstand, som hans Hjertes Indlinge dele med ham, forekommer ham som en Qual. Saaledes har den evige Wiisdom lagt Menneffets sande Lykke i hans egen Haand. Lediggængerer og den Egennyttige, som blot leve for deres Bøllyst og Forsængelighed, undgaae aldrig Mismod og Fortvivlelse; da derimod den, som er en god Fader for sine Børn og sit Folk, aldrig vil lide Mangel paa Glæder, ei heller tvivle om en bedre Fremtid."

"Imedens det himmelske Sendebud talede saaledes, forsvandt Synet for mine Dine. Jeg vægnede, og saa mig alene i Templets Fjergaard. Solen var gaaet ned, og Staden Indbyggere hvilede efter deres Arbeide. Jeg gif ind i Templet igjen, og i dets stille Rolighed, ved den hellige Lampes Skin, overtænkte jeg nærmere hvad jeg havde seet."

"Saaledes, min Søn," vedblev Almet til den Fremmede, "har Propheten underviist mig i Livets sande Wiisdom, ikke blot til min, men ogsaa til din Nytte. Du har hidtil ifkun levet for dig selv og din Egennytte; derfor sandt du ei heller nogen sand Glæde. Du haaber Intet af Fremtiden, fordi dit Hjerte, denne ubestiffelige Dommer, siger dig, at dine Handlinger ikke fortjene nogen Belønning. Lad denne Prophetens Lære ikke gaae tabt hos dig, ligesom Regnen, der falder paa Klippen; men gaa hen og bring den i Udøvelse. Bliv en Fader for din Familie og dit Folk. Klæd de Røgne af din Hjord; gif den Hungrige Føde af dine Marker, og beskyt den Undertrykkede mod Uretfærdighed og Vold. Elst Menneffene og arbeid for deres Vel, saa vil du finde Tilfreds-

hed og Haab; thi endnu aldrig opstod den trostesløse Tanke i en hjærlig Faders omme Hjerte, at ansee sig og Sine for Havets. Bolger."

Almet, hvis Kinder begyndte at gløde, vendte tilbage til Templet, og den Fremmede gif sin Wei i Fred.

Dronning Amberboah.

Jeg Sineddin, Konge over den store De, onsker mine Brødre, de Dødelige, Fred og Held. Jeg var tyve Aar gammel, da min Fader Schor-Pulu døde, hvorpaa jeg, som den ældste Søn, besteg Thronen. Mit Hjerte nærrede ingen Tilbøielighed til de sandselige Fornøielser, der omgave mig og søgte at lokke mig i deres aabne Arme. Min eneste Tanke og det høieste Maal for mine Onsker var at vorde berømt som en stor og vís Konge; men jeg søgte længe forgjæves efter den sande Wiisdoms skjulte Kilde; thi Ingen kunde sige mig, hvor den var at finde. Jeg udførte store Bedrifter; jeg opdagede og undertvang nye Lande, mit Navn bares frem paa Stormens Vinger, og min Berømmelse lød indtil Stherne; men Wiisdommens Kilde kunde jeg i lang Tid ikke finde, indtil den ved et besynderligt Tilfælde aabenbaredes for mig.

Jeg gif en Usten, som jeg saa ofte pleiede, langs med Strømmen, der flyder omkring mit Palladses Haver, og tænkte over den hentrundne Dags Begivenheder. Pludseligt traadte

en hvidflædt Jomfru ud af det nærliggende Krat, og forlangte en Almisse af mig, med den Bøn, at jeg ikke vilde spørge hende, hvem hun var. Hendes usædvanlige Stjenhed, hendes Klæders Kostbarhed, som Kunsten havde søgt at skjule, og hendes rolige Mine syntes at modsigge hendes besynderlige Bøn. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige. Jeg tog en kostbar Ring af min Finger, og bad hende, dersom dette ikke var nok, at sende en af sine Slaver til min Skatmester og forlange Mere. Hun neiede taus, og jeg vilde netop fortsætte min Wei og gaae forbi hende, da hun med et venligt Smil sagde: "Kong Sineddin, den skønne Amberboah, en Datter af Vændernes Konge Arruth, min Herskerinde, vilde ikke negte dig sin Haand, dersom du kunde vinde hendes Kjærlighed. Kom og søg at behage hende; hendes Pallads ligger paa Den Hao, hvor man erhverver sig hendes Yndest ved Klogskab og Bæstedenhed." Saaledes talede hun og forsvandt.

Jeg stod som fortryllet, og stirrede med ubevægelige Bine paa det Sted, hvor hun var forsvunden. Hendes søde Stemme led endnu for mit Øre, og hendes venlige Skikkelse syntes endnu stedse at spørge for mine Bine. "Ja, jeg maa hen til Den Hao," udbød jeg endelig; "jeg maa beile til den skønne Amberboahs Gunst. Maaskee kan jeg vinde hendes Kjærlighed; maaskee giver hun mig sin Haand, og gjør mig til den lykkeligste af alle Konger; og skulde dette smigrende Haab ogsaa slaae mig feil, vil det dog allerede være mig nok, blot at have seet denne berømte Dronning." Jeg vendte tilbage

til mit Pallads, lod i største Hast et Skib udruste, forsamle mine Bezirer, og da den ellersste Morgenrøde frembrød, steg jeg i Land paa Den Haa.

Denne De har Skiffelse af en rund Pyramide. Arruths Datters Pallads staaer øverst paa Toppen og falder den Fremmede allerførst i Øinene, han maa lande, hvor han vil. Den eneste Wei, som fører op til Palladset, er en i Fjeldet udhugget Trappe, der ved sex Porte af Elfenbeen deles i sex lige store Uffnit. Jeg bankede paa den første Port; den aabnedes. Sex Dervischer traadte mig imøde. Den ældste af dem, hvis sølvgraa Haar og nedbøiede Hoved vidnede om hans høie Alder, spurgte mig, hvem jeg var, og hvad jeg vilde. Jeg sagde: "Jeg er Kong Sineddin, Schor-Pulus Søn, og kommer for at beile til den skønne Dronnings Gunst." — "Derfor jeg kunde stole paa din Wiisdom," svarede den Gamle, "saa vilde jeg give dig et godt Raad." — "O, det kan du," var mit Svar, "jeg skal benytte dit Raad paa bedste Maade; lad mig blot høre det." Den Gamle rystede med Hovedet og sagde: "Gaa kun videre, min Søn. Mit Raad vilde ikke hjælpe dig; thi du er altfor meget indtagen af dig selv, til at du skulde agte meget paa en Andens Advarsel. Lev vel til vi sees igjen, min Søn." Med disse Ord lod han mig staae, og vendte sig med sine Kamerater mod Porten.

Jeg steg langsomt videre med det Forsæt, i Fremtiden at være beskednere og at have mere Mistillid til min egen Klogskab. Jeg kom til den anden Port, og bankede paa.

Den aabnedes, og fem Kalendere traadte mig imøde, af hvilke den ældste atter spurgte mig, hvem jeg var, og hvad jeg vilde her. "Jeg er en uerfaren Fremmed," sagde jeg, "som vil tilhyde Dronning Amberboah sin Tjeneste. Hvad der mangler mig i Klogskab og Duellighed til dette Forehavende, det haaber jeg at lære i Dronningens Tjeneste ved Lydighed og Iver." — "Hvilken besteden Klogskab!" raabte de fem Kalendere som med een Mund: "Gaa videre, flogte Fremmede, gaa videre!"

Bed den tredie Port blev jeg modtagen af fire Santoner, af hvilke den ældste spurgte mig, hvilken Belønning jeg forlangte af Dronningen for min Tjeneste, og hvor længe jeg vilde tjene hende? "Jeg forlanger ingen anden Belønning," sagde jeg, "end den Glæde at adlyde hende; men min Lydighed og Kjærlighed skulle blot ophøre med mit Liv." — "Godt svaret," sagde de fire Santoner, og traadte tilbage til begge Sider.

Glad over den Klogskab, som jeg havde lagt for Dagen, gif jeg videre, og naaede den fjerde Port, hvor tre Mollaher traadte mig imøde. De spurgte mig, om jeg kom til Dronningen af mig selv eller efter Andres Tilskyndelse, og om jeg ogsaa vilde adlyde hende, naar hun befalede mig umulige Ting. "Dronningens Bolig," sagde jeg, "er saa lidet bekjendt iblandt Menneffene, at jeg maaskee aldrig havde fundet den, dersom jeg ikke var bleven hidkaldt ved en himmelsk Aabenbaring. Men hvad min Lydighed angaaer, da vil jeg efterkomme ethvert af Dronningens Bink uden Indskrænkning;

thi jeg troer, at hun er altfor retfærdig til at befale mig Noget, som overstiger mine Kræfter." — "Gaa videre," raabte de tre Mollaher paa eengang, "vi ere tilfredse med dit Svar."

Jeg kom til den femte Port, som blev aabnet for mig af tvende Imaner. "Hvad vilde du foretrække," spurgte de, "dersom det blev overladt til dit frie Valg, enten at forblive her i Slottet hos Dronningen, eller at hun skulde drage med dig til dit Land?" — "Dersom jeg havde frit Valg," sagde jeg, "saa vilde jeg ikke selv vælge; men jeg vilde spørge Dronningen, hvilket hun ansaae for det Bedste." — "Fortræffeligt," raabte begge Imanerne; "fuldend din Vandring."

Mit Hjerte bankede af Glæde, da den sjette Port aabnede sig, og den samme hvidklædte Jomfru, som havde viist sig for mig i Haven, traadte mig imøde med det Spørgsmaal: "Hvad vilde du gjøre, dersom min Dronning ikke ansaae dig værdig til sin Kjærlighed?" — "O, skønne Jomfru," sagde jeg, "jeg vilde bede hende at gjøre mig værdig dertil." "Nu godt," svarede hun; "men dersom hun belønner din Kjærlighed med Gjenkjærlighed, saa vær tilfreds med din Lykke, og begjer intet mere."

Efter denne Advarsel førte hun mig ind i en af Palladsets Sale, hvor Dronningen, omgivet af sine Jomfruer, syntes at vente mig. Jeg knælede for hende, og til Tegn paa min fuldkomne Hengivelse i hendes Villie berørte jeg hendes gyldne Thrones nederste Trin med min Pande. "Staa op, Kong Sineddin," sagde hun, "min Erkjendtlighed vil rette sig efter din Lydighed." Tvende af hendes Jomfruer førte mig

ind i et Bærelse, som var bestemt for mig, og underrettede mig om, hvorledes jeg havde at forholde mig. Dronningen syntes i Begyndelsen ligegyldig og streng; men da hun saa, at jeg opfyldte alle hendes Befalinger med den største Lydighed og Nøiagtighed, blev hun Dag for Dag venligere og mere kjærlig. Ved sine Blik lod hun mig stedse tydeligere mærke, at hun var tilfreds med min Opførsel; ja, der var endnu ikke forløben nogen heel Maaned, da hun allerede tilstod mig sin Kjærlighed. "Din Lydighed," sagde hun, "hvoraf jeg erkjender din Kjærlighed, har erhvervet dig min Gjenkjærlighed. Jeg veed, dit Hjerte foretrækker dit Hjem, hvor et stort Folk med Længsel venter paa dig, for min eenfomme Bolig. Det er bedre, at jeg følger dig, end at du bliver her. Kom, min Elskede, vi ville berede os til Afreisen."

Hun rakte mig Haanden og førte mig ind i en Marmorsal, hvor hendes Skatte bleve opbevarede. Jeg forbausedes over den umaadelige Rigdom. Sex Borde af det pure Guld stode ved Væggene, og paa ethvert af dem prunkede en stor Skaal af Jaspis. Den første Skaal var fyldt med Topaser, den anden med Smaragder, den tredie med Rubiner, den fjerde med Sapphirer, og den femte med Diamanter og fuldkommen runde Perler, saa store som Galæbler. Den sjette var den største og indeholdt en Mængde af allehaande Klenodier, som vare forarbejdede med stor Kunst og Fjinhed. "Tag dig, min Elskede," sagde Dronningen, "af disse Skatte saa Meget som du vil, og saa Meget som du for Diebliffet behøver til din Thrones Forherligelse." Mine Dine vare blen-

dede, dog ihukom jeg Advarselen, som den hvidflædte Jomfru havde givet mig, og sagde: "Du gjør mig Uret, min Dronning; jeg har Alt, hvad jeg ønsker, naar Amberboah elsker mig. Naar du forherliger min Throne med din Nærværelse, saa vil den blive den meest glimrende af alle Jordens Throner." — "Vær ikke vred, min Elskede," sagde hun med et indtagende Smil, og lagde sin skønne Arm om min Hals. "Af alt dette seer jeg med inderlig Glæde, at din Kjærlighed er oprigtig. Modtag blot denne eneste Gave af min Haand, forat du dog kan bringe Noget tilbage med dig fra min Boplig." Med disse Ord tog hun en Ring af den Skaal, hvori Klenodierne vare, og lagde den i min Haand. Jeg betragtede Ringen nogle Dieblit, og saae, at ingen Diamant, men derimod mit Portrait var indfattet deri. Dette uventede Smigrerie henrykkede mig; jeg kastede mig for hendes Fødder, kyssede hendes Haand og sagde, at jeg med hellig Omhu skulde gjemme denne skønne Gave som et Tegn paa hendes Kjærlighed og min Lykke.

"Troløse Hykler," udbød Dronning Amberboah opbragt, og stødte mig fra sig. "Bort! du er ikke min Omhed værdig. Dit Hjerte veed ikke, hvad Kjærlighed og Hengivenhed er. Gaa, og forgud dig selv; thi du alene er din egen Afgud, til hvem du offerer og for hvem du knæler." Gaaledes taledes hun, og forlod mig. Jeg stod som lynslagen, og vidste ikke, om jeg skulde følge hende eller blive; da hendes halvtredsindstyve Jomfruer styrtede ind som rasende Løvinde, grebe fat paa mig og revede mig afsted hen til Klippetrappens

anden Port. Denne og alle de øvrige Porte vare aabnede, og Beyerterne stode overalt beredte til at fremstynde min Afreise saa meget som muligt. De tvende Zmaner grebe mig hver ved en Arm og slyngede mig ned imod Mollaherne. Disse joge mig som en tredobbelt Stormvind ned til Santonerne. Santonerne fastede mig i Armene paa Kalenderene, og Kalenderene bragte mig med en saadan Hurtighed ned til Dervischerne, at jeg neppe berørte Jorden med mine Fødder. Uandeløs og halvdød segnede jeg ned midt imellem Dervischerne, der samlede omkring mig og sloge en saa stingrende Latter op, at hele Den gjenlød deraf.

"Jeg forudsaae det," sagde den Gamle med de hvide Haar, da jeg igjen havde fattet mig, "at du ikke vilde udrette Meget. Indbildsghed, min Søn, er Kilden til en Mængde Daarstaber; thi hvor forsængelig Egenfjærklighed hersker, der kan ingen sand Wiisdom boe. Staa op og begiv dig til dine Ledsagere, som med Utaalmodighed vente paa dig. Skulde forøvrigt denne Reise have gjort dig flogere, saa ønsker jeg dig til Lykke; men i Henseende til det Foregaaende kan du trøste dig med det store Antal af dine Forgængere, som med lige saa stor Hurtighed ere komne tilbage fra Dronning Amberboahs Slot."

Jeg hilsede den Gamle, gik ombord paa mit Skib, og seilede hjem igjen, tilfreds med, at Dronningen dog i det mindste til Erindring havde ladet mig beholde Ringen, hvilken jeg fra den Tid af betragtede som en advarende Ven og Dag og Nat bar paa min Haand.

Mahmuds Speil.

Sultan Mahmud, som besad megen Forstand og Tapperhed, men ikke noget smukt Ansigt, hørte saa ofte, at hans Hoffolk kaldte ham Verdens Lys, Trøstens Kilde, Nationernes Glæde, Solens Billede, og udbrode i Lortaler over hans Skjønhed, at han tilsidst virkelig troede, at han saae godt ud. Da han en Dag gik frem og tilbage i et stort Gallerie og tilfældigviis saae i et Speil, forundrede han sig meget over, at han fandt det anderledes. "Enten lyve mine Hoffolk for mig," sagde han, "eller dette Speil er urigtigt. Saa mange hundrede Dine, som finde mig smuk, kunne imidlertid vansteligent bedrage sig saa grovt. Det kan ikke være Andet, end at Feilen maa ligge hos Speilet." Han gik hen til et andet Speil: det viste ham det samme Ansigt; til et tredje: ogsaa det samme. "Saa kunde det dog nok være," vedblev han endelig, "at disse Stykker Glas have Ret. Man kan være sikker paa, at de tale Sandhed; thi de blive ikke, som mine Hoffolk, betalte for deres Legne." Han stod endnu og tænkte herpaa, da hans Storvezir Kasajas, der sjældent pleiede at smigre ham, traadte ind. "Bezir," sagde han, "hvoreledes kan det være, at saa mange Mennesker sige, at Synet af mig glæder dem? Thi saafremt disse Speile ikke lyve for mig, er jeg just ikke smuk."

"Herre," svarede Beziren, "Nationerne vilde være lykkelige, dersom deres Konger ikke fandt Smigrere. Disse led-

sage ogsaa dig, som Skyggen Lyset. De have loiet for dig, for at behage dig, og jeg vil sige dig Sandhed, for at blive dig nyttig. Det er ligegyldigt, om en Konge er skøn eller hæslig; thi kun saa af hans Undersaatter komme til at see ham, og disse Saa vænne sig lettelig dertil. Hans Retfærdighed og Wiisdom derimod glæde Alle sig ved; derfor ere ogsaa disse To de største Skjønheder, som et Folk kan ønske sin Konge."

B u r d e r i n g e n .

Tartarkongen Tamerlan fandt stort Behag i Ahmedi's lystige Indfald; thi han forstod den Kunst at sige særdeles meget Klogt paa en latterlig Maade. Da denne Sultan en Dag var i Bad med en stor Deel af sine Hoffolk, sagde han til ham: "Bild dig nu ind, Ahmedi, at du er paa et Marked og vil kjøbe Slaver. Vi ere alle til Salg; lad altsaa høre, hvor høit du taxerer os." Ahmedi vidste altid at opføre sig meget klogt ved slige Leiligheder. De Stolte og Narrene vurderede han derfor meget høit, men de Kloge, som forstode Spøg, ansatte han til en ringe Priis, og drillede dem med munter Dvergivenhed. Kort sagt, han vidste at opføre sig saaledes, at alle Hoffolkene vare meget veltilfredse med ham, eller i det mindste anstillede sig saaledes. "Men hvor høit taxerer du da mig?" spurgte Tamerlan; "sig det oprigtigt." — "Sultanen?" svarede Ahmedi; "nu, han kan vel være

sine tolv gode Piastre værd." — "Hvilken taabelig Snak!" sagde Kongen, "den simple Badeflædning, som jeg har paa, koster ti." — "Det veed jeg vel," tog Ahmedi Ordet, "og jeg har ogsaa regnet den med i mit Overflag, da man dog egentlig slet ikke kan bruge Sultanerne til Noget, hverken til Gartnere eller til Kunstnere." Tamerlan loe, istedetfor at blive vred, og gav Ahmedi ved Leilighed en kostbar Foræring; thi denne Konge besad den sjældne Dyd, at han hverken blev fornærmet ved et frimodigt Ord eller ved en Sandhed, som man sagde ham.

A l a e d d i n.

Isfæddin, en rig Kjøbmand i Cairo, mistede ved ulykkelige Hændelser i mindre end to Aar sin hele Formue; han selv døde af Sorg saa Uger efter sit sidste Tab, og efterlod sin Familie i den yderste Armod. Hans ældste Søn Alaeddin, som endnu ikke var atten Aar gammel, sørgede mere over sin Moders og sine Sødsfendes ulykkelige Forsatning, end over sin egen. "Her kan jeg ikke hjælpe dig, kjære Moder," sagde han, "naar jeg ikke vil arbejde som Daglønner og erhverve mig min nødtørftige Underholdning ved Slavetjeneste. Jeg vil drage til fremmede Lande, hvor maaskee en bedre Skjebne venter mig. Gaaer det mig vel, saa vær vis paa, at Alaed-

din tænker paa sin Moder og sine Sødstende." Han tog Afsted, slog sig til en Caravane, som gik til Suez, og ankom efter to Dages Forløb til denne Søstad. De Rejsende adspredtes, og gik hver til sine Forretninger; men han, som ingen havde, vandrede sorgfuld frem og tilbage ved Strandbredden. En stor Mængde Kjøbmænd fra Medina, Mekka, fra Indien og China indskibede deres Varer her. Hele Havnen var fuld af seilklare Skibe, og Strandbredden var be-
dækket med Skibsfolk, Lastdragere og Baller med kostbare Varer. Alle vare i Bevægelse, Alle arbejdede; kun Allaeddin gik ørkesløs, ubekjendt og hungrig omkring, uden at vide, til hvem han skulde henvende sig.

"For saa Nar siden landede min Faders Skibe her med kostbare indiske Varer," tænkte han, og saa veemodig hen for sig, da en fremmed Kjøbmand nærmede sig ham. Han bar en lang, hvid Klædning, som tilligemed det hvide Skjæg, der naaede ham til Bæltet, gav hans ædle Figur et ærverdigt Udseende. "Min Søn," sagde den Fremmede, "tor jeg spørge om dit Navn og dine Forretninger?" — "Herre," svarede Unglingen, "jeg hedder Allaeddin, og har ingen Forretninger; Ulykke og Fattigdom have ført mig til denne Stad. Jeg har ei heller Andet at vente her, end at Gud vil røre een eller anden godgjørende Mands Hjerte, saa at han tager mig under sin Beskyttelse og bringer mig til et fremmed Land, hvor ogsaa jeg Forladte muligen kan slippe ind ad een af de tusinde Porte, som Forsynet aabner for de Redelige." — "Jeg reiser til Dschidda," sagde den Fremmede, "og da jeg paa Grund

af min Alder søger en Tjener, som kan ledsage mig derhen, saa beroer det paa dig, om du vil modtage denne Post. Jeg giver dig hver Dag en Piaſter, og ſaaſnart vi ere komne i Land, ſkal den hele Løn ſtrax blive dig udbetalt." Allaeddin kyſſede hans Haand, og modtog hans Tilbud med Glæde. Den Fremmedes Guds var allerede indſtibet. De begave ſig begge ombord. Anferne bleve lettede, Skibet ſtaf i Søen, og efter en Overſart af fire og tyve Dage naaede de den beſtemte Havn.

Allaeddin havde opført ſig meget godt paa Reiſen. Hans Herre udbetalte ham efter Loſte, ſaaſnart de traadte i Land, fire og tyve Piaſtre. "Min Søn," ſagde han, "dette er hvad jeg ſkylder dig, fordi du har tjent mig. Men jeg bør ikke lade det blive derved; her har du endnu ti Piaſtre. Den Nøiagtighed, hvormed du har opfyldt dine Pligter, og din Iver for at forekomme alle mine Onſker give dig et gyldigt Krav paa min Erkjendtlighed." Han ſjenkede ham ogſaa en ny Klædning, og da Allaeddin udbad ſig hans videre Befalinger, rakke han ham heimodigt Haanden og ſagde: "Gaa med Gud, min Søn." — "Herre," ſagde Allaeddin, "lad Eders Bøn ledsage mig." Hans Dine ſtode fulde af Taarer, og hans Hjerte var ſaa beſlemmt, at han ikke kunde ſige mere. Han tog Veien til Staden, uden at vide, hvad han ſkulde foretage ſig.

Han gik op og ned ad Gaderne, indtil det frembrydende Mørke nødte ham til at ty til et Vertshuus. Alt var meget dyrt i denne By, ſom ligger i en øde Egn. Han maatte betale to Piaſtre for et ſimpelt Maaltid og et uſfelt Leie.

Hans Penge formindskedes uformærkt, og allerede efter fem Dages Forløb saae han med Befymring, at han neppe endnu havde en Trediedeel deraf tilbage. Han gif hver Dag to til tre Gange ned til Havnen, uden at finde et Menneske, som forlangte hans Tjeneste. Han nærmede sig enhver Fremmed, hvis Udvortes lovede Noget; men Ingen spurgte ham, om han behøvede Noget.

Saaledes havde han ogsaa den sjette Dag to Gange gaaet forgjeves, og vendte netop sørgmodig tilbage, da han ikke langt fra Staden fandt en Pung paa Jorden. Han bukkede sig, tog den op, og da han saae, at den var fuld af Zechiner, skjulte han den i sin Barm. Egnen var eensom, og Ingen havde seet ham. "Nu er jeg paa een Gang hjulpen ud af min Nød!" sagde han, og ilede afsted, for at kunne tage sin Rigdom nærmere i Diesyn, da han mødte en Herold, som udraabte følgende Ord: "I redelige og gudfrygtige Folk! Den af Eder, som har fundet en Pung med tusinde Zechiner og vil give Eieren den tilbage, skal faae hundrede Zechiner i Belønning." — "Hundrede Zechiner, som jeg retmæssigen eier," tænkte Allaeddin, "ere bedre, end tusinde stjaalne. Uret trives aldrig, og dens Løn er Anger. Hvad vandt jeg vel, om jeg byggede min Lykke paa en Andens Fordærvelse? Hvo kan bære en Fattigs Forbandelse? Nei, jeg vil ikke bringe nogen Forbandelse over mig." Han gif hen til Herolden og spurgte, hvem den Mand var, som havde tabt Pungen? "Hvorfor spørger du derom?" svarede Herolden. "Pungen er funden," vedblev Allaeddin. "Naar den Anden kan godtgjøre

sin Ret dertil, er man villig til at give det Fundne tilbage.” — ”J Sandhed,” sagde de Omkringstaaende, da Allaeddin gik bort med Herolden; ”det er et Menneske, som der gives saa af; sliq Redelighed er nutildags et sjældent Syn.”

Herolden førte ham til et stort Huus. De traadte ind i et lidet Forværelse, hvor en høi, mager Mand sad imellem en Mængde Regnskabsbøger, i hvilke han bladede. ”Herre,” sagde Herolden, ”her er han, som har fundet Pungen.” Den Gamle dreiede sig ved disse Ord langsomt om, betragtede Allaeddin med store Dine, og spurgte, om det var ham, der havde fundet Pungen. ”Ja, Herre, det er mig,” sagde Allaeddin. ”Du forlanger maaskee,” vedblev den Gamle, ”at jeg skal angive dig Seglet paa Pungen?” — ”Nei,” svarede Allaeddin med Varme, ”det forlanger jeg ikke. En saa ærverdigh Mand, som du er, kan ikke bedrage. Her er Pungen.” — ”Gud vil gjengjelde dig det, min Søn,” sagde den Gamle, lagde Pungen ved Siden af sig, og bladede videre i sine Bøger. Allaeddin blev staaende taus, indtil den Gamle tilfældigviis igjen saae op og spurgte, hvad han ventede paa. ”Herre,” sagde Allaeddin, ”Herolden har lovet den, som bragte Pungen igjen, hundrede Zechiner; jeg haaber, at du vil opfylde dit Løfte.” — ”Det er billigt, min Søn,” svarede den Gamle. ”Pungen med de tusinde Zechiner tilhører en forarmet Familie, som har solgt sine Fædrenegodsker. Vilde du ikke være tilfreds med Halvdelen af det Udlovede?” — ”Ogsaa det,” sagde Allaeddin, ”jeg tager derimod.” — Istedetfor at udbetale Pengene, læste

den Gamle videre i sine Bøger. "Jeg seer," begyndte han igjen efter nogen Tids Forløb, "at de, som eie disse Penge, ere Umyndige, og at de, naar deres Faders Gjæld bliver fra-
 dragen, neppe ville faae det Halve deraf. Vilde du ikke være tilfreds med ti Zechiner, min Søn?" — "Nu vel," sagde Allaeddin, "jeg er tilfreds." Den Gamle gjorde ligesom før, og læste videre. "Jeg udregner netop," tog han derpaa atter Ordet, "at naar enhver af de fem Umyndige skal faae hundrede Zechiner, hvilket er meget Lidet for et forladt Barn, saa bliver der ikke mere end en eneste Zechin tilovers til dig. Vilde du være tilfreds dermed, min Søn?" — "Nu ja," sagde Allaeddin; "jeg er tilfreds dermed." Den Gamle strøg sit Skjæg, saae op mod Loftet og sagde: "Hvor jeg dog er glemsom! Der erindrer jeg først nu, at Herolden ogsaa skal have en Zechin. Vil du ikke aftræde ham din, min Søn, og lade dig nøie med Bevidstheden om din gode Gjerning?" — "Nu, lad saa være," svarede Allaeddin; kunde jeg vel gjøre Andet, dersom jeg ikke havde fundet den tabte Pung?" — "Gaa med Gud, min Søn," sagde den Gamle, idet han stod op og lagde sin høire Haand paa Allaeddins Hoved, "bevar denne ædle Tænkemaade, saa vil det stedse gaae dig vel."

Allaeddin gif saa fornøiet bort, som om han havde vundet tusinde Zechiner. Han kom tilbage til Vertshuset, og spiste for en af de fem sidste Pjastre et lidet, tarveligt Maaltid, uden at tænke paa, hvor mange Penge han paa een Gang havde bortskjenket. "Jeg er frisk og sund og i et fremmed Land,"

sagde han, "hvorforskulde jeg da vægre mig ved at arbejde for Daglon, dersom jeg ikke kan finde en bedre Udvei?" Men der var allerede beredt ham en bedre Skjebne. Den Fremmede, som havde taget ham med fra Suez, var en rig indisk Kjøbmand ved Navn Kraen Dlnas. Han havde strax fattet Godhed for Unglingen; men han vilde først prøve ham, om han var værdig til hans Velgjerninger. Han eiede i denne Stad et rigt Bæremagazin, over hvilket han havde sat Halil, den troeste af sine Tjenere, til Forvalter; men Enhver ansaae denne for Eier deraf. Kraen Dlnas lod give Afgt paa Allaeddin; og da han hørte, at han daglig kom til Havnen, maatte en af hans Slaver lægge Pungen i Veien for ham. Hans troe Halil var den høie, magre Mand, der satte Allaeddins Taalmodighed og ædle Tænkemaade paa Prøve. Kraen Dlnas var selv skjult tilstede, og besluttede fra nu af alvorligen at tage sig af den gode Ungling.

Allaeddin sad endnu fordybet i sine forrige Tanter, da den troe Halil traadte ind til ham. "Min Søn," sagde han, "jeg har fattet Godhed for dig. Lør jeg spørge dig, hvem du er, og hvad du søger her?" — "Jeg er en Ægypter," svarede Allaeddin, "og søger Tjeneste hos en Kjøbmand eller en Vnden, hvem det kan være." — "Er du øvet i Handelsforretninger?" spurgte Halil videre. "Saaledes som en Ungling kan være, der fra Barndommen af har sysslet dermed," svarede Allaeddin; "hvad jeg endnu ikke veed, haaber jeg snart ved Flid at kunne lære." — "Vil du træde i min Tjeneste," vedblev Halil, "saa kom med mig. Jeg vil ikke bestemme

dig nogen Løn; du skal være min Ven. Jeg vil undervise dig i mine Forretninger og sørge for din Lykke." Allaeddin saae i denne Mand en Engel, som Forsynet havde sendt, for at hjælpe ham ud af hans Nød, og fulgte ham uopholdeligt til hans Huus. Halil behandlede sin Ven, som en Fader behandler sin Søn. Hele Dagen arbejdede de sammen i Varemagasinet, og om Aftenen fortalte Halil om sine Reiser. Den Lethed, hvormed Allaeddin, der syntes født til disse Forretninger, begreb Alt, men i Særdeleshed hans Hengivenhed og Kjærlighed, glædede den Gamle saa meget, at han hver Dag kom til at elske ham høiere.

Saaledes vare omtrent to Aar forløbne, da Halil en Dag sagde: "Kjære Allaeddin, jeg maa forlade dig. En Forretning, som jeg af Kjærlighed til dig allerede har opsat i nogen Tid, nøder mig til at gjøre en Reise til Indien. Jeg veed ikke, hvad der kan møde mig paa denne lange Reise, og om jeg nogensinde faaer dig at see igjen; Menneſket er svagt og underkastet allehaande Tilfælde. Jeg har ingen Ven, undtagen dig, og til Løn for din Trost, som du hidtil har beviist mig, vil jeg indsatte dig til min Arving. Jeg vil da kunne reise med mere Rolighed, naar jeg veed, at der er sørget for din Fremtid." Allaeddin fastede sig ned for hans Fodder, og bad ham med Taarer i Øinene, at han vilde opgive sit Forehavende. "Lad mig gjøre denne Reise," sagde han, "jeg er ung og kan bedre udholde en Søreises Besværligheder; jeg skal udføre dine Befalinger lige saa godt, som om du selv var tilstede." Men Halil blev ved sin Beslut-

ning. De gif begge til Cadien, hos hvem Halil nedlagde et Testament, hvori han indsatte Allaeddin som Arving til alle sine Magaziner, dersom han skulde døe paa Reisen. Den følgende Dag gif han ombord, og Allaeddin ledsagede ham. De omfavnede hinanden for sidste Gang. "Jeg har endnu glemmt Noget," sagde Halil hemmeligt til ham. "I de fire Hjørner af vor store Hvalving vil du finde fire Urner nedgravede; hver af dem indeholder firehundrede tusinde Zechiner. Denne Skat tilhører en indisk Kjøbmand ved Navn Kraen Dnas, som for nogle Aar siden har nedlagt den hos mig. Skulde denne Mand under min Fraværelse fordre sine Penge tilbage, saa udlevere ham dem uden mindste Betænkelighed, og modtag ham som min bedste Ven." Skibet gif under Seil; Allaeddin tilraabte sin Belgjører det ene Løvel efter det andet, og saae efter ham saa længe, indtil Skibet forsvandt for hans Bine.

Mange Maaneder ventede han forgjeves paa Efterretning fra sin Herre, han forespurgte sig hos alle Søfolk, der kom fra Indien; men ingen havde seet ham eller hørt noget om ham. Endelig kom det Skib tilbage, med hvilket Halil var gaaet bort, og bragte den Efterretning, at han kort efter Overreisen var død i Surate. Allaeddin troede det ikke, førend Skibscapitainen tilbageleverede ham de Varer, som hans Herre havde taget med sig. Han sørgede over hans Død, som over Tabet af en Fader. Hvalvingen, hvori Urnerne skulde staae, lod han hver Dag omhyggelig tillukke, men han saae aldrig efter, om disse Urner virkelig vare der. Overhovedet opførte

han sig, som om han endnu stedse kun var Bestyrer af sin Vens Eiendomme; thi han sørgede med en saadan Iver for at bevare og forsøge dem, som om han idag eller imorgen skulde aflægge Regnskab. Halil var ei heller død. Hans Rejse var aftalt med Kraen Dnas, for at prøve Allaeddin, om han vilde være lige saa redelig og taknemmelig, naar Vyffen tilsmilede ham, som han havde været, da han levede i Armød.

Allaeddin sendte rigtignok en Pung med fem hundrede Zechiner til Cairo til sin Moder og sine Sødsfende; men Pengene kom tilbage igjen tilligemed den Esterretning, at Isseddins Familie allerede for et Aar siden havde begivet sig bort fra denne Stad, uden at man kunde sige hvorhen. Han troede, at Fattigdom havde nødt dem til at forlade Byen, og han besluttede selv at rejse til sit Fædreland, for at opøge dem, da en ærværdig Olding en Dag, som han stod i sit Magazin, traadte ind til ham. Han syntes at være en Fremmed, bar en lang, hvid Klædning, og havde et langt, sølograat Skjæg. Han saae sig nysgjerrig om i Hvalvingen, og gif atter bort; efter at have fjernet sig nogle Skridt kom han igjen, og bar sig ad ligesom første Gang.

"Ærværdige Olding," sagde Allaeddin til ham, da han kom tredie Gang igjen, "du betragter mit Magazin saa opmærksomt, som om du søgte Noget deri?" Den Fremmede svarede ham ikke ligesom paa hans Spørgsmaal, men sagde blot, at han havde isinde at spise til Middag hos ham, dersom han vilde modtage ham som sin Gjest. "Du er mig velkommen," svarede Allaeddin. "Mit Huus staaer aabent

for enhver Fremmed, hvor meget mere for saadanne, hvis Besøg geraader mig til Gode." Den Fremmede hilsende ham venligt og gik bort. "Det forekommer mig," sagde Allaeddin ved sig selv, "at jeg skulde kjende denne Mand. Bedrager jeg mig, eller har jeg Ret? Gang, Figur og Væsen, Alt er det samme. Det er Indieren, med hvem jeg kom herhid. Hvor var det dog muligt, at jeg ikke kunde kjende ham?" Han vilde ile efter den Fremmede; men han var allerede kommen ham af Syne.

Tiden blev ham saa lang, at han endnu før Solens Nedgang lukkede sit Magazin, for selv at træffe de nødvendige Anstalter til den Fremmedes Bevertning. Da han kom, løb han ham imøde, kyskede hans Haand med Erbødighed, kaldte ham sin Belgjører, sin Lykkes Stifter, og vadede hans Haand med sine Taarer. Oldingen blev rørt; han omfavnede den taknemmelige Allaeddin, kaldte ham sin kjære Søn, og spurgte, hvorledes han strax havde kunnet kjende ham, da han dog i de tre forløbne Aar var bleven meget ældre. "Hvorledes havde jeg kunnet glemme min Belgjører?" udbrød Allaeddin, "ham, som har lagt Grunden til min Velstand?" Nu begyndte han at fortælle, hvad der var hændet ham, siden de forlode hinanden, og han græd høit, da han omtalte sin hedsfarne Vens Godhed og Død. "Naar han blot var henvor i mine Arme," sagde han, "saa havde jeg dog i det mindste kunnet vise ham den sidste barnlige Pligt; men nu døde han i et fremmed Land, maaskee forladt og uden en Vens Trøst." Taarer vadede den ærværdige Oldings Kinder, da Allaeddin

taalede saaledes; han tryffede hans Haand, og bad ham, ikke at sørge saa meget. "Jeg har kjendt din redelige Ven meget godt," sagde han, "han var ogsaa min Ven, og vort Venkab er egentlig Anledningen til at jeg seer dig her igjen. Jeg pleiede hvert Aar at komme herhid, for at assætte mine indiske Varer til ægyptiske Kjøbmænd. Jeg er meget bekjendt her og hedder Kraen Olnas." — "Hvorledes?" udbød Allaeddin, "du er Kraen Olnas, min Herres bedste Ven, som han kaldte dig. Vær mig ogsaa i hans Navn velkommen. Han har betroet mig din Hemmelighed; du vil finde Alt saaledes, som han har forladt det. Jeg har stedsø omhyggeligen tilluffet Hvalvingen; men det Skjulte har jeg aldrig villet vanhellige ved min Nysgjerrighed." — "Allaeddin kan ikke fornægte sig selv," sagde den ærværdige Elding med nedslagne Dine, som hemmeligen vædedes af Taarer. "Du er vedbleven at være den ædle Yngling, som jeg strax fra det første Dieblis ansaae dig for."

"Vilde du vel tilstaae mig en Ven, min kjære Søn?" vedblev han efter nogen Tausshed, og standsede igjen. "Min Herre har at befale over sin Tjener," sagde Allaeddin, "hvad jeg formaaer, er fuldkomment til hans Raadighed." — "Jeg begynder at føle Alderdommens Byrde," sagde Eldingen, "jeg længes efter Rolighed, og ønskede at leve i Fred de saa Dage, som jeg endnu har tilbage. Jeg har ingen Søn, der kan træde i mit Sted; og finder jeg ikke en Mand, der vil overtage min vidtløftige Handel, saa kan jeg ikke ret vel befrie mig fra denne Byrde. Kom med mig til Surate i mit Fæ-

dreland, kjære Allaeddin. Dersom Gode og Rigdom kunne belønne dig, saa giver jeg dig min Haand paa, at du skal være tilfreds med den gamle Kraen Olnas." — "Hvad vilde jeg ikke gjøre," sagde Allaeddin, "for at give dig et Beviis paa min Kjærlighed og Taknemmelighed; alene det, at jeg kan opfylde dit Ønske, er en rigelig Belønning for mig."

Allaeddin indsfibede sine bedste Varer. Han sendte ogsaa kostbare Foræringer til Gadien i Kairo, og bad ham at lade Isseddins Enke og Børn opsege og at tilstille dem den Pung med tusinde Zechiner, som han vedlagde Gaverne. Kraen Olnas havde fundet sine fire Urner urørte; de gik begge ombord paa et Skib, og ankom efter en kort Rejse til Surate. Allaeddin meente at betræde en Konges Pallads, da Indieren førte ham ind i sit Huus. Alt, hvad han saa, var Rigdom og Overflodighed. En Schahbenders *) Værdighed, som han beklædte, gav ham den høieste Rang blandt Kjøbmændene i hans Fødeby. Den almindelige Høiagtelse, hvormed han blev modtagen ved sin Ankomst, og den udbredte Handel, han drev over hele Indien, overbeviste Allaeddin om, at han ikke havde sagt for meget, da han lovede ham Rigdom og Gode.

Omtrent to Maanedere vare forløbne, da Indieren en Dag sagde til Allaeddin: "Kom, min Søn, jeg vil nu ogsaa vise dig min største Rigdom, der er mig kjærere end alt det Øvrige, som du hidtil har seet hos mig." Han førte ham ind i en stænt prydet Sal; her lod han ham blive alene, og

*) Handelsstandens øverste Dommer.

gif ind i et tilstødende Værelse. Efter nogen Tids Forløb aabnedes Døren igjen, og Kraen Dnas kom tilbage med en ung Pige. "Det er min eneste Datter Hossun," sagde han, "hun ønskede at lære at kjende sin Faders ædle Ven, og jeg har ikke villet afslaae hende denne Bøn." Den skønne Hossun bød ham velkommen; hun kaldte ham den ædlest Mand, som hun havde hørt omtale, og bad ham, ikke at udtyde hendes Nysgjerrighed paa en ufordeelagtig Maade. Allaeddin vilde svare hende, men hans Tunge var ligesom bunden, saa at han blot kunde fremsføre enkelte Ord. De satte sig paa en Sofa, og den skønne Hossun bevertede dem med Frugter. Hun bar en blaa Raftan, jomfrueligen sammenholdt af et Solvælte; hendes Haar hang ned i lange Loffer, og bølgede som lette Skyer omkring hende, naar hun bevægede sig. Da Maaltidet var endt, bragte en Slavinde hende en Harpe. Hun spillede, og qvad en Sang til to Benneres Roes, som efter deres første Bekjendtskab ikke mere vilde forlade hinanden. Derpaa stod hun op, neiede og gif tilbage til sit Harem.

"Denne Datter, kjære Allaeddin," tog Kraen Dnas Ordet, "er min Alderdoms eneste Glæde. Hvad blev vel tilovers for mig at ønske, dersom jeg kunde finde en saa ædel ung Mand til hende, som du er?" Allaeddin kastede sig paa Knæe for ham, trykkede sin Mund til Oldingens Haand og fremstammede med afbrudte Ord, at han ikke fortjente saa megen Godhed. Oldingen omfavnede ham med kjærlig Omhed. "Nu er jeg tilfreds," sagde han; "thi nu har jeg naaet Maalet for mine Ønsker."

Da Kjøbmændene i Surate den følgende Dag som sædvanligen indfandt sig i Kraen Olnas' Retssal, var ogsaa Allaeddin der tilstede. Han havde iført sig sine bedste Klæder, traadte besteden frem og kyskede enhver af de Tilstedeværende paa Haanden. Kraen Olnas spurgte, i hvilken Anledning han kom i deres Forsamling; hvorpaa Allaeddin ifølge Aftale svarede: "Ærværdige Schahbender! jeg kommer, for ydmygt at bede denne ædle Forsamlings Medlemmer at være mine Talsmænd, da jeg er saa dristig, offentligt at anholde om min Herres, den ærværdige Schahbenders Datter. Ved dette høieste Tegn paa sin Begaagenhed vil min ædle Herre krone de mange Belgjerninger, hvormed han hidtil har overøst mig, og gjøre sin taknemmelige Ven Allaeddin til sin lykkelige Svigersøn."

Da Kraen Olnas taug og syntes at betænke sig, begyndte alle Forsamlingens Medlemmer eenstemmig at tale for Allaeddin. "Hvorfor," sagde de, "tager den ærværdige Schahbender i Betænkning at opfylde Allaeddins Bøn? Vi bede dig i hans Sted, at du vil lade hans Dyder vederfares Retfærdighed, og antage ham til din Svigersøn." Kraen Olnas havde blot ventet paa denne Forbøn og svarede strax: "Det glæder mig, at mit Valg finder denne ædle Forsamlings Bifald; thi jeg maa tilstaae, at jeg allerede i lang Tid har elsket den dydige Allaeddin som min Søn for hans bestedne, blide og ædle Sindelag. Saa mange Benneres Forbøn er mig et Beviis paa, at jeg ikke har feilet i min Dom. Jeg tager ham derfor med Glæde til min Svigersøn, og takker denne

ædle Forsamling paa det venligste, fordi den saa godhedsfuld har talt hans Sag." Forsamlingen ønskede Fader og Søn til Lykke. Man lod Eadien hente, og Formælingen blev stadfæstet ved et offentligt Document.

Kraen Dnas gav et stort Gjestebud. Da Maaltidet var endt, traadte en gammel Mand, ledsaget af fem Ynglinge, som bare Brudegaver, ind i Salen. Maeddin gjenkjendte i den Gamle sin Ven Halil, og i Ynglingerne sine fem Brødre. Kraen Dnas havde nogen Tid efter Historien med Pungen sendt et Skib til Egypten og hentet Isseddins Familie til Indien, hvor han sørgede for dem som en anden Fader. Moderen boede i hans Datters Harem, og Brødrene bleve underviste i Handelsforretninger. Maeddin fastede sig i Armene paa den gamle Halil, og græd ved hans Bryst. Han kyskede sine Brødre, og spurgte, om hans Moder endnu levede. Da han endelig mærkede, hvem han havde at takke for al sin Lykke, betragtede han Kraen Dnas nogle Dieblif med Forbauselse og Beundring; derpaa omfavnede han hans Knæ og græd, men formaaede ikke at fremføre et Ord; thi hans Hjerter var altfor fuldt. Hele Forsamlingen syntes bevæget af en himmelsk Kraft, og Enhver følte, at der ikke gives nogen høiere Lykkeligbed, end den Glæde, som er Frugten af Goddædighed og Taknemmelighed.

Prøvet Trofskab.

Chalisen Muteweful havde en fremmed Læge ved Navn Honain, som han agtede meget høit formedelst hans store Kundskaber. Nogle Hoffolk gjorde ham mistroist mod denne Mand, og meente, at da han var en Udlænding, kunde man ikke godt stole paa hans Trofskab. Chalisen blev urolig, og vilde prøve ham, for at erfare, hvorvidt denne Mistanke var grundet. Han lod ham komme til sig og sagde: "Honain, jeg har iblandt mine Emirer en farlig Fiende, mod hvem jeg formedelst hans talrige Tilhængere ikke kan bruge Magten. Derfor befaler jeg dig, at du skal tilberede en siin Gift, som ikke efterlader noget Spor af sig hos den Døde. Jeg vil imorgen indbyde ham til Gjest og befrie mig for ham paa denne Maade."

"Herre," svarede Honain usorfærdet, "min Videnskab strækker sig blot til Lægemedler, som opholde Livet; andre kan og vil jeg ikke tilberede. Jeg har ei heller nogensinde gjort mig Umage for at lære det, da jeg meente, at de sande Troendes Behersker ikke vilde fordre slige Kundskaber af mig. Har jeg gjort Uret heri, saa tillad mig at forlade dit Hof, for i et andet Land at lære denne Videnskab, hvori jeg nu er uskyldig." Muteweful svarede, at dette var en tom Undskyldning; den, som kjendte de nyttige Midler, maatte ogsaa kjende de skadelige. Han bad, han truede, han lovede Belønning, men Alt forgjæves; Honain blev ved sit Svar.

Endelig anstillede Chalisen sig vred, kaldte paa Bagten og befalede, at man skulde bringe denne gjenstridige Mand i Fængsel. Det skete; og tillige blev en Spion, der tilsyneladende ogsaa behandlede som Fange, sat ind til ham, for at udsørste ham og derpaa give Chalisen Efterretning om Alt, hvad Honain sagde. Skjøndt denne følte sig krænkert ved en saadan Behandling, lod han sig dog ikke forlyde med et eneste Ord til sin Medfange om Grunden til Chalisens Vrede imod ham. Alle hans Uttringer dreiede sig blot om, at der vedsfaredes ham Uret.

Efter nogen Tids Forløb lod Chalisen ham igjen bringe for sig. Paa et Bord laae en Mængde Guld, Diamanter og kostbare Stoffer; men ved Siden deraf stod Bøddelen med en Svøbe i Haanden og et Sværd under Armen. "Du har havt Tid til at betænke dig," sagde Muteweful, "og til at indsee, hvor daarlig din Gjenstridighed er. Vælg nu; enten tager du disse Kostbarheder og opfylder mit Forlangende, eller du bereder dig til en skændsfuld Død." — "Herre," svarede Honain, "Banæren ligger ei i Straffen, men i Forbrydelsen. Jeg kan døe, uden at besmitte min Videnskabs og min Stands Ære. Du er Herre over mit Liv; gjør, hvad du finder for Godt."

"Gaaer ud," sagde Chalisen til de Omkringsstaaende; og da de vare alene, rakte han den samvittighedsfulde Honain Haanden og sagde: "Honain, jeg er tilfreds med dig; du er min Ven, og jeg er din. Man havde gjort mig din Trostabs mistænkelig; jeg maatte prøve din Ærlighed, for at blive vis

paa, om jeg tilfulde kunde forlade mig paa dig. Ikke til Belønning, men som et Tegn paa mit Venſkab, vil jeg ſende dig diſſe Gaver, der ei mægtede at forføre din Dyd."

Saaledes taledes Chalifen, og befalede ſine Tjenere at bære Guldet, Edelſtenene og Stofferne til Honains Huus.

Dronning Zulikah.

Abdallah, Hanifs Søn, fik af ſin Herre Schach = Jehan, Sultan i Indien, Befaling at reiſe til Den Boriko, for at hente Livets Vand, ſom efter et gammelt Sagn ſkulde have ſit Udspring der. Udførelſen af dette Erinde var ei nogen let Sag, da Ingen vidſte, i hvilken Egn af Verden denne De laae; da han imidlertid ikke kunde undſlaae ſig for at udføre Sultanens Befaling, og han var modig nok til at vove Alt, ſaa reiſte han den følgende Dag ved Solens Opgang bort fra Agra. Saa ſtort hans Mod end var, fremkaldte dog hans driſtige Forehavende ſørgelige Tanter hos ham. Han reed nogle hundrede Skridt foran Karavanen, med hvilken han reiſte, og hengav ſig til ſine alvorlige Betragtninger, da han bemærkede et ungt Menneſke, ſom ligeledes holdt ſig ſjernet fra det øvrige Selskab. Unglingen, der ſyntes at være en Perſon af Stand og Formue, opvakte hans Nyſgerrighed ved ſin tungſindige Mine. Han nærmede ſig ham paa nogle ſaa Skridt, og hørte ham ſige temmelig høit: "Ja, derſom jeg

ikke vinder denne Gang, saa er jeg uden Redning fortabt!" Ved disse Ord vendte han sig om, ligesom han blev forstræffet, da han hørte Noget røre sig tæt bag ved ham. Abdallah hilsende ham venligt, talede om allehaande Ting, vandt lidt efter lidt hans Fortrolighed, og spurgte tilsidst om Aarsagen til hans Sorg.

"Jeg hedder Almoraddin," sagde Unglingen, "og er eneste Søn af en Kjøbmand, som endnu for tre Aar siden var en af de rigeste Mænd i Kamboja. Hans store Kjærlighed til mig har berøvet ham den største Deel af hans Formue, og vil, som jeg befrygter, endnu styrte ham i Armød. Ak, jeg er Skyld i hans Ulykke! Jeg drager ham med mig i den Afgrund, hvori en taabelig, fortvivlet Kjærlighed nedstyrter mig. Nogle af mine Venner besluttede at foretage en Handelskreise til Siam. De indbød mig til at tage Deel deri, og foreskillede mig, at det var hæderligere at vove sig ud i Verden og erhverve Rigdomme, end at henleve sine Dage i lad Drkesløshed. Jeg lod mig lettelig overtale, og fik ogsaa Tilladelse dertil af min Fader, som aldrig afflog mig nogen Bøn. Han udrustede et herligt Skib, ladede det med kostbare Varer, formanede mig ved Afskeden til Aarvaagenhed og Trostfab, og lod mig drage bort med mine Venner. Vi seilede langs med Indiens Kyster, passerede Ceilon, og naaede Sumatra, som vi omseilede, da vi formedelst ugunstige Vinde ikke vovede os ind i Strædet ved Malakka. Idet jeg en Dag stod paa Dækket, saae jeg paa den fjerne Kyst en stor Stad med en stjern Havn. Jeg spurgte Styrmanden, hvad denne Stad hed, og yttrede

Lyst til at lande der. Han svarede: "Det er Hovedstaden i Kongeriget Baros, hvis unge Dronning Julifah bliver anseet for den største Skønhed i hele Østerland. Ifølge en vis Lov, som hun selv har givet, have allerede faare mange uforsigtige Beilere fundet deres Undergang i denne Stad. Dersom altsaa mit Raad gjelder noget, saa betragte vi denne Havn som en farlig Klippe, og seile forbi i en lang Afstand."

"Hvad er det for en Lov?" sagde jeg; "du gjør mig nysgjerrig." — "Intet Skib faaer Tilladelse til at lande i denne Havn," svarede Styrmanden, "medmindre dets Eier vil beile til Dronningen. Hun forlover sig med ham og sætter en Guldring paa hans venstre Haands midterste Finger. Kan han endnu den følgende Morgen fremvise denne Ring, saa bliver Dronningen hans Gemalinde; men har han mistet den om Natten (hvilket uden Undtagelse er hændet Alle, som hidtil have været dette Eventyr), saa mister han sit Skib tiligemed Godset og Folkene, som ere derpaa; men han selv bliver ved Daggrø paa en vanærende Maade jaget ud af Landet."

"Og om jeg saa skulde døe," udbrød jeg, "maa jeg erfare, hvorledes det hænger sammen med denne Ring! Maafee er jeg heldigere end mine Forgængere; maafee vinder jeg Prisen!" Da Styrmanden saae, at det ikke var muligt at bringe mig fra mit Forsæt, gav han endelig efter, og seilede for fulde Seil ind i Havnen. Bagten modtog mig, da jeg steg i Land, og førte mig til Dronningens Slot. Hvorledes blev jeg tilmode, da jeg saae hende! Jeg var som fortryllet,

og anfaae hende for en Fæe, der vilde blende de Dødelige ved sin høie Skjønhed. Hendes Dine straaede som to klare Stjerner; paa hendes Læber svævede Lyde og om Kjærlighed, og hendes Miner forenede Blidhed med ædel Høihed. Min Sjæl hævede sig paa Haabets Vinger, ligesom Flammen, der bæres mod Himlen af de lette Vinde; thi jeg holdt det for en let Sag at gjemme Ringen, naar jeg kun først var kommen i Besiddelse deraf."

"Dronningen tog mig ved Haanden, bød mig at sætte mig ved hendes Side, og spurgte, om den i hendes Land gjeldende Lov var mig bekendt. "Skjønne Dronning," var mit Svar, "jeg kjender denne Lov; naar jeg kun vidste, hvorledes man skal opfylde den." — "Lovens Bud er let at opfylde for den, som af Skjebnen er bestemt dertil," svarede hun; "for de Dødsige er den rigtignok streng, men ikke haard; thi den lader Enhver beholde Frihed til at gjøre hvad han vil." Hun spurgte mig om mit Navn og min Reise. Alt, hvad jeg sagde, syntes at behage hende, og med min Kjærlighed, som vorede hver Minut, steg ogsaa mit Haab."

"Efter Aftensmaaltidet traadte Bezirerne sammen om mig i en Halvkreds. Dronningen stod ved den aabne Side af Kredsen, og spurgte mig, om jeg elskede hende og begjærede hende til Gemalinde. Da jeg besvarede dette Spørgsmaal med Ja, trak hun en Guldring af sin høire Haand, satte den paa min venstre Haands midterste Finger og sagde: "Derfor du kan bevare dette Pant paa min Kjærlighed til imorgen,

faa har jeg dermed lovet dig evig Trostfab." Efter disse Ord gif hun bort; to af hendes Tjenere førte mig ind i et Sovekammer, luffede Døren i Laas, og lode mig blive alene. Jeg undersøgte enhver Krog, men fandt Intet, som syntes mig mistænkeligt, og vidste efter lang Grublen lige saa lidet som før, hvad jeg skulde gjøre, for at bevare Ringen. Da jeg rigtignok kunde dreie den, men ikke igjen trække den af Fingeren, saa ansaae jeg det for det Sikkreste at holde mig vaa-gen. Jeg satte mig paa en Sofa, luffede mine Hænder tæt sammen, og vilde saaledes oppebie Morgenens; men jeg sov ind, førend jeg vidste, hvorledes det gif til. To Bevæbnede rystede mig henimod Morgenens ved Armene, og tilraabte mig med barske Stemmer: "Tænk paa Loven!" Jeg aabnede Døren, saae til min Haand, og forbandede Sønnen; thi Guld-ringen var borte. De tvende Bevæbnede førte mig ud af Palladset og Staden, og forbød mig under Livsstraf at komme igjen uden Skib."

"Da jeg efter mange Besværligheder og Farer kom tilbage til mit Fædreland, gif jeg til en af mine Venner. Jeg foregav, at mit Skib var strandet paa en Klippe, og bad ham at give min Fader Efterretning om denne Ulykke. Min kjærlige Fader glemte, at han havde tabt en Trediedeel af sin Formue, da han hørte, at jeg endnu levede og var ham saa nær. Han kom selv til mig, omfavnede mig med den inderligste Glæde og sagde: "Vi ville trøste os, min Søn. Havet har ved at opholde dit Liv skjenket os langt Mere, end det har berøvet os. Vi ere endnu rige nok, naar vi ere til-

fredse." Han førte mig hjem med sig, og behandlede mig saa kjærligt, som om jeg havde bragt ham store Skatte tilbage."

"Jeg kunde have været lykkelig, dersom jeg havde været flog; men Erindringen om det, som var hændet mig, lod mig ikke have Ro. Dronning Zulifah var min eneste Tanke, og uden hende var der ingen Glæde paa Jorden for mig. Da jeg ikke kunde haabe, at min Fader vilde give sit Samtykke til en ny Rejse, vilde jeg heller ikke bedrøve ham, og søgte derfor at skjule min Sorg. Men jo nærmere Foraaret kom, paa hvilken Tid mine Venner igjen vilde rejse bort, desto mere tiltog min Tungsindighed. Min Fader, som endelig bemærkede den, spurgte, hvad der bedrøvede mig. "Jeg stammer mig for mine Venner," sagde jeg, "at jeg ikke igjen kan oprette det Tab, som jeg har lidt, og dette er Aarsagen til min hemmelige Kummer." — "Min Søn," sagde han, "dersom du vilde følge mit Raad, saa lod du dig nøie med det, vi have, uden paany at udsætte dig for Farer. Skulde du imidlertid for Alvor have isunde anden Gang at forsøge din Lykke, saa vil jeg ikke lægge dig nogen Hindring i Veien." Jeg følte, at jeg ikke fortjente denne sømme Kjærlighed, og begyndte at græde. Dette Tegn paa Taknemmelighed vandt ham aldeles. Han udrustede et nyt Skib med en kostbarere Ladning end det første; han gjentog sine tidligere Formaninger til Aarvaagenhed og Trofast, og jeg gik anden Gang under Seil med mine Venner, saa glad, som om jeg allerede havde Seieren i Hænderne.

Da jeg nærmede mig Dronningens De, standsede jeg min Fart, lod de øvrige Skibe seile forud, og tog, da det blev mørkt, en anden Cours. Mine Skibsfolk raadede mig eenstemmigen fra mit Forsæt, og Styrmanden forlod Roret; men de taledes til en Dø, som Intet hørte. Jeg tog selv Roret, og styrede did, hvor forblindet Kjærlighed førte mig hen. Jeg var den første Frier, der kom anden Gang igjen. Dronningen syntes at beundre min Trofskab; ja jeg troede at bemærke Kjærlighed i hendes Opførsel. Jeg havde ladet mig gjøre et Jernbaand, som man ikke kunde aabne uden at bruge Vold. Jeg lagde det om min venstre Haand, luffede det omhyggeligt, og gjemte Nøglen i min Barm; men Alt forgyves. Genimod Morgen blev jeg vækket af Bagten; Ringen var borte, og jeg maatte fattig og nødlidende vende tilbage til mit Fædreland."

Suf og Taarer afbrøde her den unge Kjøbmands Fortælling. "Din sjældne Ulykke fortjener disse Taarer," tog den kloge Abdallah Ordet, "men du er dog med alt det lykkelig, da du ved dette dobbelte Tab har lært, hvorledes man bør overvinde sine Lidenstaber. Saadanne Erfaringer kjøber man aldrig for dyrt." — "Al!" udbød Almoraddin, "jeg er ikke bleven klogere ved disse Lærepenge; min Daarstab overskrider alle Grændser. Jeg reiser atter derhen; Skibet ligger allerede færdigt. Min Fader, som sørger over mit foregivne andet Skibbrud, har givet mig sit Samtykke til en tredje Reise, der uden Tvivl vil styrte ham og mig i den dybeste Elendighed. Vi have solgt alle vore Eiendomme, og min Fader har

desforuden endog pantsat sin Frihed; thi dersom han ikke inden et Aar kan tilbagebetale den rige Mamuth titusinde Guldstykker, som han har laant af ham til Skibets Udrustning, saa bliver han hans Slave."

Faderens kjærlige Opførsel, og Forblindelsen hos Sønnen, der uagtet sin egenfindige Daarstab elskede denne eftergivende Fader, opvakte Abdallahs Medlidenhed. "Hensigten med min Reise," sagde han, "giver ikke din meget efter i Daarstab. Jeg søger en De, hvor der skal udspringe et kosteligt Vand, som gjør de Gamle unge igjen. Da jeg ikke veed, hvor denne De ligger, er i Grunden enhver Vei mig lige kort, og jeg vil derfor ledsage dig, saafremt du har Tillid til mig. Maaftøe kan jeg være dig til Nytte ved mit Raad; thi undertiden faaer et uforstandigt Foretagende, naar det bliver udført med Klogskab og Forsigtighed, omsider dog et lykkeligt Udfald; og To see altid mere end Een." Almoraddin tilstod, at han hidtil havde savnet en klog Ven, og modtog med Glæde Abdallahs Tilbud. De gik begge ombord i Kamboja, og styrede deres Cours til Dronningens De.

Da de nærmede sig denne, aftalte de med hinanden, hvorledes de vilde forholde sig, og løb vel tilmode ind i Havnen. De kastede Anker ikke langt fra Staden, gik derpaa i Land, og bleve, under Paufernes og Hornenes festlige Lyd, af Vagten førte op paa Slottet til Dronningen. Folket løb sammen fra alle Kanter, og forundrede sig over de dristige Fremmede; men Mange, som gjenkjendte Almoraddin, opmuntrede

ham til at holde sig bedre denne Gang. Da Abdallah saa den skønne Zulifah, begyndte han at blive billigere mod sin unge Vens Daarskab; thi det forekom ham, at Foraarsolen gik op for hans Dine, saa glimrende og yndig fandt han hende paa hendes gyldne Throne. "Hvo som er klog," tænkte han, "følger Styrmandens Raad og seiler i lang Afstand forbi Havnen; thi denne hulde Tryllerinde kan ingen Dødelig modstaae." Halvhundrede af de skønneste blandt hendes Zomfruer omgave hende, ligesom Stjernehaaren Maanen, naar den staaer paa Himlen i sin Fylde; men paa begge Sider stode Emirerne og Bezirerne bevæbnede i deres Krigerdragt, som om de bevogtede Afdgangen til Dronningen. Da de Fremmede nærmede sig og hilsede, traadte hun dem venlig imøde. "Naar Almoraddin kommer til os," sagde hun, "skalde man hele Dagen holde ham for et Vidunder af Kjærlighed og Trofskab, dersom han blot ikke om Natten stoffede sine Venners gode Forhaabninger." Da Almoraddin skjælvede af Glæde og Engstelighed og ikke kunde svare Meget paa denne Beskyldning, spurgte hun, hvem hans Ledsager var. Abdallah udgav sig for en Kjøbmand, der af Vensteb var fulgt med Almoraddin. Han overrakte hende som Tegn paa sin Erbødighed en Kade kostbare Perler, og bad hende at betragte dette hans Fattigdoms ringe Offer med et naadigt Blik. "Denne skønne Gave," sagde hun, "vidner om Almoraddins Rigdom. Han har allerede bortødslet saa Meget for min Skyld, at han maatte være fattig, dersom han ikke havde flige Venner som Abdallah."

Jmedens Almoraddin underholdt Dronningen om sin Reise, blandede Abdallah sig imellem Høfffolkene, gjorde allehaande Loier, og forstod i kort Tid at erhverve sig Alles Undest; thi han modfagde Ingen, og fortalte Enhver det, som han helst vilde høre. Lige saa eenfoldig som han anstillede sig, lige saa snildt vidste han at lede Samtalen efter sit Ønske og udforske deres Sindelag mod Almoraddin; men han fandt, at de alle vare ham bevaagne. Nogle roste hans Skjønhed, Arctighed og Blidhed, Andre beklagede ham formedelst hans hidtil havte Ulykke, og sagde, at Dronningen selv havde yttret Medlidenhed med ham, hvilket ikke havde været Tilfældet med nogen af alle hendes andre Friere. Ogsaa hos Dronningen bemærkede han, at hun ikke var ugunstig stemt imod hans Ven. Hun betragtede ham ofte længe; men naar hans Blif mødte hendes, slog hun forvirret Dinene ned, og rødmede, naar hun troede, at han havde mærket hendes Forlegenhed. Af alt dette indsaae han, at Dronningen i det mindste ikke frivilligen var Skyld i den Ulykke, som hidtil havde forfulgt Almoraddin; men hvad der var den sande Årsag dertil, det kunde han paa ingen Maade opdage. Høfffolkene lode som de Intet vidste derom, og undvege omhyggelig hans Spørgsmaal.

Endelig fandt han en ung Bezir, som havde et besynderligt Udortes. Han plirede med Dinene, trak Rykker ved Munden, som En, der foragter de Andre, gif paa den yderste Spids af Tæerne, og saae ved ethvert stivt Skridt, han gjorde, paa sine Fodder, ligesom om han beundrede deres Skjønhed og Pynt. Abdallah ansaae denne for den rette Mand, til

hvem han maatte henvende sig. Han hilkede ham ydmygt, gjorde mange dybe Bue, og begyndte at tale om den sjældne Færdighed, som de Slavinder, der dansede for Dronningen, lagde for Dagen. Den unge Bezir blev strax meget veltalende; han udbredte sig vidtløftigen over de frie Bevægelsers skjønne Kunst, roste sin egen Færdighed deri, og fattede i kort Tid det ømmeste Venstebånd for den høflige Fremmede, der forstod at smigre saa behageligt.

"Saa vanskeligt det ogsaa maa være," sagde Abdallah, "at bringe Dandsekunsten saa vidt, som min Herr Bezir har bragt den, synes det dog, at den Kunst, at gjemme Dronningens Guldring, maa være endnu langt vanskeligere." Den unge Bezir gjorde en spidst Mine, satte Hagen i Veiret og trykkede sine smaae Dine i. "Ikke nei," sagde han, "det er just ikke saa vanskeligt. Hele Kunsten ligger i et eneste lille Haandgreb; den, der er saa heldig at finde det, kan ikke berøves Ringen." — "Det har jeg rigtignok allerede hørt," vedblev Abdallah; "men jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan troe det. Skulde det være muligt, at ingen af disse mange Friere havde fundet dette Haandgreb? Det maa derfor nok hænge anderledes sammen dermed." — "Nei, nei," svarede den unge Bezir, "jeg veed med Visshed, at det er saaledes. Man tør kun ikke tale derom, efterdi Dronningen har forbudt alle Samtaler af denne Art." — "Deri har hun ogsaa Ret," sagde Abdallah; "thi hvor let kunde ikke en listig Fremmed uden egen Fortjeneste derved komme paa det rigtige Spor og bedrage den gode Dronning." — "Ja vist," svarede den unge Bezir

med et Smil, "og da havde al den gamle Tantes Forsigtighed været til ingen Nytte." — "En elskværdig ung Herre har netop nyligen fortalt mig denne Tantes Historie," sagde Abdallah, "men saa forvirret, at jeg ikke rigtigt kunde forstaae den." — "Hvem var da det?" spurgte Beziren lidt misundelig. "Den unge Herre hift henne," svarede Abdallah, og pegede paa en Hofmand, der saae meget eenfoldig ud. "Af, det er en Tosse, som ikke veed Noget," vedblev Beziren, og fortrak Munden til et spodst Smil. "Sagen forholder sig saaledes:"

"Den forrige Dronning Alschah, den skønne Zulifahs Tante, havde ved sit Hof en stor Trolldmand. Da hun var ung og Dronning over et stort Rige, saa indfandt der sig mange Friere hos hende. For nu ikke at bedrage sig i sit Valg, lod hun sig af Trolldmanden forsærdige en Ring, hvormed hun prøvede sine Elskeres Trostah. Der kom mange Konger og Kongesønner, men ingen blev af Ringen erkjendt for tro. Under disse Prøver blev Dronning Alschah gammel, og døde for nogle Aar siden, uden at have fundet en Gemal af saadan Trostah, som hun ønskede. I Forbittrelsen over sin egen uheldige Skjebne lod hun Rigets Emirer sværge, aldrig at tillade, at hendes Niece forbandt sig med en Gemal, som ikke havde bestaaet Prøven med Ringen; men da denne besidder den Egenstah at gjøre søvnig, saa har man endnu ikke fundet Noget, der har undgaaet at slumre ind. De sov alle trygt, og Dronningen fandt om Morgenens atter Ringen paa sin Haand. Til at modstaae denne fortryllede Sønn gives

der, ifølge det almindelige Sagn, blot et eneste Middel, som skal bestaae i en særegen Behandling af Ringen; men selv Dronningen kjender den ikke. Hun kan derfor ikke engang forraade Hemmeligheden, om hun endog vilde, og hele hendes Haab om at faae en Gemal bestaaer deri, at een af hendes Friere tilfældigviis finder dette Haandgreb."

"Ja, det kan man forstaae; den anden unge Herre har blot hørt det Halve af Sagen," sagde Abdallah, og gif ud af Salen, fordi nogle af Almoraddins Folk spurgte efter ham. De bragte ham den Efterretning, at der var udbrudt et Oprør paa Skibet. Den Ene rasede mod den Anden; det svagere Partie kunde ikke forsvare sig mere, og truede med at stifte Skibet i Brand. Alt var tabt, dersom Almoraddin ikke iieblikkelig kom og stillede Oprøret. Abdallah førte Skibsfolkene ind for Dronningen, og lod dem gjentage deres Budskab. Dronningen vilde sende sin Vagt derhen; men Almoraddin bad saa indstændigen, at hun endelig tillod ham selv at gaae derhen og stille sine Folk tilfreds. Han ilede med Abdallah til Havnen. De hørte allerede langt fra en lydelig Skrigen og Sablernes Klirren, men saasnart de traadte ombord paa Skibene, nedlagde de Stridende deres Vaaben og sluttede Fred; thi den hele Kamp var blot en List, som Abdallah havde aftalt med Almoreddin, forat de ved denne Leilighed for sidste Gang kunde raadslaae med hinanden.

"Nu, hvad har du opdaget?" tog Abdallah Ordet. "Al, min Ven!" udbød Almoraddin grædende, og lagde sit Hoved til Abdallahs Bryst, "dersom du ikke kan raade mig, saa er

jeg atter fortabt. Jeg Afstindige! jeg haaber at vinde en falsk Troldpvinde, og nedstyrter min gode Fader, den troeste Ven, jeg havde, som Slave i den dybeste Elendighed! O Abdallah, hjælp mig, frels mig af denne Afgrund! Jeg har bedraget mig; hun elsker mig ikke, hun loffer mig blot til sig ved sin Venlighed, for desto sikkrere at kunne styrte mig i Jordærvælse.” — ”Nu, saa ville vi lette Anker og tage Flugten,” sagde Abdallah; ”thi det vilde være Daarskab at vove os i Fare for En, der ikke elsker os.” Almoraddin blegnede, og saae forstræffet hen for sig. ”Vær kun ved godt Mod,” vedblev Abdallah smilende; ”din Skjebne har dig kjærere, end du tænker. Din Frygt har bedraget dig; Dronningen er uskyldig.” Derpaa fortalte han ham, hvad han havde seet og hørt. ”Da du nu vel kan bevæge Ringen, men ikke igjen trække den af Fingeren,” sagde han videre, ”saa troer jeg at have opdaget Trolddommen. Ringen skal prøve Beilerne, om de ere Dronningen troe og elske hende oprigtigt; Kjærligheden er ikke lad; den er i bestandig Bevægelse og Arbeide; den løber som et Hjul uophørlig rundt, uden at sjerne sig fra sin Arel, hvorom den svæver. Derfor er det nu min Mening, at du skal dreie Ringen om, saa længe og til hvilken Side den blot vil lade sig dreie. Kan denne vedholdende Bevægelse ikke betage Ringen dens søvndyssende Kraft, saa har du atter gjort en frugtesløs Reise; thi et bedre Raad veed jeg ikke.”

Almoraddin omfavnede og kyskede Abdallah af Glæde over hans Opdagelse. ”Du har fundet det rigtige Middel,” sagde han; ”jeg sov aldrig ind, førend jeg lod Ringen sidde

stille. Jeg var tro, men ikke klog, og derfor blev Formælningens Pant stedsse igjen taget fra mig; thi Dronning Julikahs Gemal bør forene begge Dyder." Fornøiede og med godt Haab vendte de tilbage. Almoraddin gav en opdigtet Skilddring af Oprøret, hvilken Dronningen syntes at antage for sand. Ratten nærmede sig, og efter endt Maaltid sluttete Bezirerne Kredsen. Da Almoraddin, efter at have betinget sig Sikkerhed for sin Ven, besvarede Dronningens Spørgsmaal med Ja, satte hun med de sædvanlige Ord Guldringen paa hans venstre Haand og sagde: "Ogsaa i sine Feil maa min Gemal være mig tro." Hun begav sig bort, og Almoraddin blev ført ind i det samme Værelse, hvor han allerede to Gange havde overnattet. Men istedetfor ogsaa denne Gang forgløs at lægge sine Hænder i hinanden, holdt han Ringen i bestandig Bevægelse, og dreiede den uophørligt. Der kom ingen Sønn i hans Dine; tværtimod forekom det ham, at han blev meer og mere vaagen, indtil endelig Ringen, da Morgenrøden frembrød, ikke længere lod sig bevæge, men sad saa fast, som om den var sammenvooret med Almoraddins Haand. En ufrivillig Sønn bemægtigede sig hans Sandser; han kunde ikke modstaae den, og slumrede blidt ind.

Vækket af Paufernes, Hornenes og Cymblernes larmende Toner, som lode i Slottet, aabnede han Dinene, og saae de fire ældste Bezirer, der knælende hilsende ham som deres Sultan og derpaa førte ham i hans nye Prydelse til Dronningen. Hun sad paa sin Throne, omringet af alle sine Emirer, Bezirer og Fruentimmer. Glæden straaledes fra hendes Dine,

hendes Kinder blomstrede som unge Roser, og enhver af hendes Miner syntes oplivet af en hidtil ukjendt Munterhed. Almoraddin svimlede af Glæde, og knælede, i Følelsen af sin Lykke, paa Thronens nederste Trin; men hun gif sin Brudgom imøde, rakte ham Haanden, og førte ham op til Thronen. "Almoraddin," sagde hun, "har opfyldt Loven i enhver Betydning. Hans troe Kjærlighed har ikke hvilet, førend den fandt den rette Vei og vandt Seier. Jeg har forlovet mig med ham; han har troligen bevaret min Kjærligheds Pant, derfor kalder jeg ham nu Eders Konge og min Gemal." Emirerne klappede i Hænderne og raabte: "Leve den skønne Zulikah, vor Dronning! Leve Kong Almoraddin, hendes Gemal! Himlen skjenke dem Sønner, som have et Hjerte, der elsker os, en Arm, der beskytter os, og en Tunge, der priser Gud for hans Godhed."

"Listige Abdallah, I have bedraget os," sagde Dronningen, da Høitidelighederne vare forbi. "Nei, skønne Dronning," gav Abdallah til Svar, "vi have blot seet os for, at vi ikke tredie Gang skulde blive bedragne. Trofskab uden aarvaagen Klogskab vil i intet farligt Foretagende komme til Maalet." Almoraddin blev ikke træt af at omfavne sin kloge Ven. "Uden dig," sagde han, "havde baade jeg og min Fader været uden Redning fortabte; thi alene havde jeg aldrig fundet Gaadens Opløsning. Opgiv dit Forehavende og bliv hos mig; vi ville dele med hinanden som Brødre. Hvorfor vil du vove dig i en Fare, som du ikke kjender, da du ei engang veed, om der i den hele Verden findes en De Borifo."

— "Hvorledes?" sagde Abdallah, "du har ved Mod og Klogskab naaet dit Maal, og jeg skulde mistvivle om at naae mit? Rei, Almoraddin! jeg har svoret Sultanen, min Herre, Trofast, og denne Sed maa jeg holde, om jeg ogsaa forgjæves skulde omseile den halve Jord."

Efter et Mars Forløb kom han tilbage fra sin farlige Reise. Han havde fundet Den, om hvis Tilværelse man var uvis, og øst af den skjulte Kilde. Han besøgte Kong Almoraddin, og fandt ham tilligemed hans Gemalinde og Fader ved hans Søns Bugge. De modtog ham alle tre, som man modtager en Belgjører, hvem man har at takke for sit Livs Lykke og Glæde. Abdallah stjænkede dem en Flaske af det fornygende Vand. Almoraddin og Zulifah drak blot Lidet deraf, og gave det Meste til deres gode Fader, som havde sat sin Frihed i Pant for deres Lykke. Den Gamle vederqvægede sig ved dette Vand, som en visnende Blomst ved Regnen, og levede næsten lige saa længe som hans gode Børn. Men Schach Jehan, hvem Abdallah overbragte en Mængde deraf, bekom det ikke saa godt. Han drak det i Utide og uden at holde Maade; derfor døde han tidligere, end det maaffee ellers vilde være fæet.

De Reisende.

En ung Sultan talede med sin gamle Bezir om Menneftenes forffjellige Tilffikfelfer, og fagde: "Bezir, uagtet jeg endnu er ung, troer jeg dog at have bemærket faa Meget, at Menneftets Skjebne er en nødvendig Følge af hans Opførfel. Han er lykkelig, dersom han er klog, og ulykkelig, dersom han handler taabeligt; thi fom Træet er, faadan er ogsaa Frugten." — "Hvad Sultanen, min Herre, har fagt," fvarede Beziren, "er meget fandt; kun troer jeg, at den menneftelige Wiisdom alene iffe altid er tilffræffelig. Vor Wiisdom ligner en erfaren Styrmænd, der, faa længe Havet er roligt, ffyrer Skibet hvorhen han vil; men reifer der fig en Storm, da formaaer hans Kunft iffe mere at hjelpe ham. Vinden river hans Skib afsted med fig, og fæfter det ofte mod en Klippe, hvor det fenderknufes. Dersom min Herre vil høre paa fin Tjener, faa kan jeg fortælle en Hiftorie, der meget godt vil oplyfe, hvad jeg mener." Sultanen var tilfreds hermed, og Beziren vedblev:

Alsfendiar var anden Søn af en Konge i Grækenland. Fra fin tidligfte Ungdom robede han megen Klogffab og Effertænfomhed, og jo ældre han blev, defto mere tiltog han i diffe Dyder. Kongen, hans Fader, fom uagtet diffe gode Egendffaber elffede ham mindre end fin ældfte Søn, begyndte endog at blive bange for, at den klogere Alsfendiar engang kunde

fortrænge sin Broder fra Thronen; desaaarsag besluttede han i Tide at forebygge dette Onde.

Men da han dog ikke var grusom nok til at dræbe sin ustyldige Søn, forviste han ham fra sit Rige. Hans Had gif saa vidt, at han udjog ham som en Betler af Palladset og under Livsstraf forbød sine Undersaatter at yde Prindsen den ringeste Bistand.

Aëfendiar havde et ædelt Hjerter. Skjøndt det havde været ham en let Sag at forstaffe sig et Partie blandt Folket, som elskede ham, vilde han dog hellere leve i Landflygtighed, end gjøre Oprør imod sin Fader. "Maasfee," tænkte han, "lader min Fader med Tiden sin Brede mod mig fare, og antager mig igjen som sin Søn. Det er mere ædelt at lide end at gjøre Uret." Under saadanne Tanker fortsatte han sin Bei, da han efter nogle Dages Forløb traf paa et ungt Menneffe, som var af sjelden-Skønhed og bar en Cithar under Armen. Prindsen fattede Godhed for ham, da han saae, at han var lige saa munter og høflig som han var smuk, og den Fremmede, der ligeledes fandt Behag i Prindsens Venlighed og vakkre Udvortes, tilbød sig at ledsage ham. De fortsatte deres Bei sammen, da der den følgende Dag kom en tredie Rejsende til dem. Det var en Kjøbmands Søn, der syntes vel bevandret i sin Faders Næringsvei. Hans Selskab behagede dem, og da han ikke var mindre tilfreds med de to Andre, bad han dem om Tilladelse til at reise i deres Selskab. Den tredie Dag kom endnu en rask og stærk Bondemand til dem. Han vilde gaae til Torvs i

den nærliggende Stad Laodicia, og da han hørte, at disse Tre gif den samme Bei, saa blev han hos dem.

Underveis taledede de om allehaande Ting, blandt Andet ogsaa om Lykken. "Hvilken er vel den letteste og sikreste Bei, hvorpaa et Menneske kan gjøre sin Lykke?" spurgte Kjøbmanden. "Efter min Mening," svarede Afsendiar, "er det gunstige Omstændigheder, som befordre vort Forehavende; thi selv den dygtigste Svømmer maa give efter for en altfor stærk Strøm. Derfor troer jeg, at Mennesket uden egen Brøde kan komme i den dybeste Elendighed, og at det ogsaa uden egen Fortjeneste kan naae Lyffens høieste Trin." Bonden, som ikke forstod Meget af Prindsens Tale, sagde: "Herre, jeg troer, at den, som har et Par sunde Arme og vil arbejde, aldrig kan døe af Sult. Arbeide og Flid ere gode i ethvert Tilfælde; de Lade og Seendragtige ere altid de Fattigste." Den smukke Citharspiller begyndte at lee og sagde: "Min gode Ven, den, der vil erhverve sig Rigdom og Ansæelse ved Arbeide, han bringer det ikke vidt. Det sikreste Middel til at gjøre sin Lykke er, efter min Formening, et smukt Ud-vortes. Skjønhed har Fortrin for Rigdom, og Forstand gjelder meest i Verden." — "Den Mening er jeg ikke af," sagde Kjøbmanden. "Skjønhed er en forgængelig Blomst, som kun blomstrer een Gang og ikke trives paa ethvert Sted. Det sikreste Middel, som overalt hjælper, er i mine Tanker Klogskab, der forstaaer at stifte sig i ethvert Tilfælde og at benytte alle Omstændigheder til sin Fordeel. Denne alene er Rigdommens og Vrens sande Kilde, denne alene kan sikre

sig Besiddelsen af det Erhvervede, og den har det Fortrin, at den aldrig ældes. Men for at see, hvo af os der har meest Ret, ville vi gjøre et Forsøg. Naar vi komme til Staden, saa skal den Ene efter den Anden om Aftenen beverte Selskabet for det, som han har tjent om Dagen. Den, som kan give det bedste Maaltid, naar Touren kommer til ham, han har meest Ret." De tre Andre gave deres Samtykke til Kjøbmandens Forslag. Ved Solens Nedgang naaede de Staden Laodicea, og fastede Lod, da de vare komne til Herberget. Loddet traf først Bonden. Saasnart det blev Dag, gif han til Havnen og arbeidede som Lastdrager. Han bar paa een Gang lige saa meget som tre Andre, og da han lod sig betale for hver enkelt Vareballe, havde han, da han henimod Aften kom tilbage, fortjent fire Pjastre. Med en glad Mine viste han sine Reisefæller dem, og bestilte Maaltidet. "Det vil ikke blive noget stort Tractement, min gode Ven," sagde den smukke Citharspiller. "En Pjaster til Mand's er meget lidet; du skulde have været flittigere, dersom du tænker at vinde Bæddemaalet." — "Det maa Herren ikke sige," svarede Bonden, "jeg har baaret Mere end ti Andre." — "Ja, saa ligger Feilen i din Haandtering," sagde Kjøbmanden; "der maa ikke være Meget at fortjene derved. Imorgen ville vi faae at see, hvad Citharspilleren kan tjene."

Den skønne Citharspiller iførte sig den følgende Dag sine bedste Klæder, tog sit Instrument, og gif ind i det første store Huus, som han fandt paa sin Wei, og som beboedes af Beziren, hvi Gemalinde holdt meget af Musif. Citharspil-

leren traadte ind i Jorsalen; han sang og spillede. Hans Stemme var blød og reen, og hans Spil behageligt. Han blev kaldt hen til Haremmets indre Dør, og maatte der lade sig høre. Man var særdeles tilfreds med hans Sang og Artighed, og Bezirens Gemalinde, som var meget gærmild, skjenkede ham en betydelig Gave. Saaledes gif han fra det ene Huus til det andet, indtil det blev Aften, da han kom tilbage med en Pung, hvori der var hundrede Zechiner, og beverte sine Kamerater prægtigen. "Herren maa holde sig vakkert imorgen," sagde Bonden til Kjøbmanden, "dersom han vil overgaae Citharspilleren. Han har taget mere ind paa en eneste Dag, end jeg kan tjene i et heelt Aar."

Kjøbmanden begav sig meget tidligt om Morgenens til Havnen, hvor netop et fremmed Skib kastede Anker. Han havde de tvende foregaaende Dage noie erkundiget sig om Stadsens Handel og erfaret, at Olien især var i meget høi Priis, da næsten alle Oliventræer den forrige Vinter havde taget Skade af Kulden. Han spurgte nu, hvad for Varer Skibet medbragte, og da han hørte, at den største Deel af dets Ladning bestod i Olie, gif han til Skipperen og sagde: "Jeg er den rige Ibrahims Handelscompagnon; jeg skal bede dig fra ham, om du vil overlade ham den hele Ladning Olie, som dit Skib har inde. Vi give dig to Gulddrachmer mere for Maalet end i Fjor. Her ere Penge paa Haanden; skriv vore Navne: Ibrahim og Achmet." Da Kjøbet var sluttet, ilede han til den rige Ibrahim. "Herre," sagde han, "en Fremmed, som du ikke kjender, tilbyder dig en betydelig Binding.

Jeg vidste, at der var Mangel paa Olie i dine Magaziner; jeg haabede at gjøre dig en Tjeneste, og har i dit Navn kjøbt for en meget ringe Priis hele Ladningen i det Skib, som netop nu er ankommet." Ibrahim underskrev Kjøbecontracten; derpaa gif de begge ombord, hvor de forefandt en Mængde Kjøbmænd, som vare komne i den samme Hensigt, men for sildigt. Ibrahim betalte Skipperen, og stienkede den unge Kjøbmand, der havde tilvendt ham en saa betydelig Fordeel, en Pung med femhundrede Zechiner.

Da Ahmet kom tilbage til sine Rejsefamerater, sagde Kongens Søn: "Jeg har lidet Haab om at overgaae nogen af Eder; thi jeg kan hverken stole paa min Styrke, min Skjønhed eller min Klogskab. Min Lykke er afhængig af saadanne heldige Omstændigheder, som jeg ikke kan tilveiebringe ved noget af Eders Fortrin. Men forat jeg ikke ved min egen Feil skal forsømme nogen Leilighed, der muligen kunde frembyde sig, vil jeg imorgen gaae ud og prøve min Lykke." Det Første, som han hørte, da han den følgende Morgen kom ud paa Gaden, var Efterretningen om Sultanens Død. "Vor gode Sultan er død," raabte Folk; "han har ikke efterladt os nogen Søn, hvor skulde vi finde en anden Konge, der er saa viis som han var?" Overalt klagede man; Enhver, som havde kjendt den Afdøde, græd og sønderrev sine Klæder, til Tegn paa sin Sorg.

Asfendiar, der som Fremmed ingen Anrsag havde til at være bedrøvet over dette Dødsfald, gif ligegyldig omkring blandt Folket, og saae uden Rørelse paa Høitidelighederne ved

Begravelsen. Hans Nysgjerrighed og fremmede Udseende gjorde ham mistænkelig i Borgernes Dine; man ansaae ham for en Nabofonges Spion; man greb ham, lagde ham i Lænker, og slæbte ham, der var gaaet ud for at gjøre sin Lykke, til et mørkt Fængsel, hvor han meer end to Dage maatte vansmægte uden Næring. "Hvad har Skjebnen isinde med mig?" sagde han. "Vil den sætte min Taalmodighed og Tro paa Prøve, eller skal jeg omkomme i dette Fængsel? Jeg er beredt til at finde mig i Alt, der komme, hvad der komme vil. Det sidste af alt Menneffeligt er Døden, for hvilken den Feige alene kan frygte." Idet han tænkte saaledes, hørte han det rasle ved Fængslets Dørre. Man luffede op, Bagten traadte ind og befalede ham at møde for Divanet.

Rigets Bezirer vare forsamlede, for at vælge en ny Konge; men de kunde ikke blive enige. En af de flogeste iblandt dem raadede til at ile med Valget, forat der ikke af deres Uenighed skulde opstaae en Borgerkrig. "Der er fiendtlige Spioner i Staden," sagde han; "een af dem har man allerede grebet; men hvor mange andre kunne ikke være undgaaede vor Narvaagenhed. Dersom Kongen af Antiochien erfarer vor Uenighed, saa ere vi fortabte." Bezirerne forfærdedes ved denne Efterretning, og lode den Fagne hente, for at udspørge ham.

Asfendiar skjulte hverken sit Navn eller sin Stand. Han fortalte oprigtigt, hvad der var mødt ham. Han udtryffede sig med saa megen Viisdom og Værdighed, at hans Tale rørte den hele Forsamling. Bezirerne havde hørt tale om hans

Landsforvisning; nogle, som havde været ved hans Faders Hof, erindrede sig hans Udvalgte, og da de hellere vilde have en fremmed Prinds, end en Indfødt, som var deres Eigemand, til Konge, saa faldt deres Valg eenstemmigen paa Asfendiar. "Guderne have sendt os denne Fremmede," sagde de, "for at gjøre Ende paa vor Uenighed. Han ene er værdig til at blive vor Konge; han nedstammer fra en kongelig Slægt, og besidder alle en Regents Dyder. Den Visdom og ædle Standhaftighed, hvormed han har baaret sin Ulykke, ere os Borgen for, at han vil worde en dydig Konge, hvis høieste Ønske er hans Folks Lykke."

De hilsede ham som deres Sultan; man prydede ham med de kongelige Insignier, og førte ham paa en hvid Elephant igjennem Staden, hvor han modtog Folkets Hyliding. Det var nu den tredie Dag, siden hans Rejsesamerater havde seet ham. De frygtede for at der kunde være tilstødte ham en Ulykke, og da de holdt meget af ham, havde de hver Dag søgt efter ham omkring i Staden. I dette Tiemed vare de ogsaa gaaede ud den tredie Dag, da de hørte om den nye Sultans Kroning og ilede med det øvrige Folk hen til de Gader, hvorigjennem Toget gik. Asfendiar blev sine Rejsesæller vaer blandt Folket, og tilkjendegav dem med et Bink, at de skulde nærme sig. "Jeg skal iaften beverte Eder i mit Huus," sagde han, "dersom I ville være mine Gæster." Han lod tillave et kosteligt Maaltid, gav dem store Foræringer og sagde: "Lykken har, som det synes, villet belønne min Tro. Den stødte mig uden min egen Brøde i et Fængsel, og op-

løfter mig lige saa hurtigt igjen paa Thronen. Drager bort med Gud, og ihuskommer Eders Rejsesamerat, som vandt sit Væddemaal paa en Tid, da han mindst tænkte derpaa." — "Herr Sultan, I har valgt den meest indbringende Haandtering," sagde Bonden, da han takkede Kongen for hans kostbare Gaver. "Vær tilfreds," svarede Sultanen, "thi du er den Lykkeligste af os alle."

Saaledes fortalte den gamle Bezir; men den unge Sultan var flog nok til at give ham Ret, og ydmyg nok til at tilstaae, at han selv ikke maatte takke sine Fortjenester, men sin Fødsel og Herkomst, for sin høie Værdighed.

Hardun og Muhr.

Beboerne af en liden De i Sydhavet levede fra ældgammel Tid uden Beherster og Dyrighed i fredelig Ustyldighed. De vidste ikke, hvad Ergjerrighed og Rangsyge var, og levede saa enige med hinanden, som Børn af en fælles Fader. De enkelte Familier havde bygget sig Baaninger i en stjern Dal midt paa Den, og ved dette frivillige Nabostab dannet en Art Stad. Denne lille By var aaben til alle Sider og uden Mure, da Indvaanerne hverken behøvede at frygte for fremmede eller for indenlandske Røvere. Den frugtbare Jordbund

belønnede med rigelig Overflødighed det ringe Arbeide, som de anvendte paa den; derfor sysselsatte Enhver sig med det, hvortil han havde Lyst. Nogle dyrkede Riis og Hirse; af Coccostræet, som man kan benytte paa saa mange Maader, og som vorede her i stor Mængde, tilberedte Andre de øvrige af Livets Fornødenheder; men de unge Menneſter gif paa Gazellejagt i de nærliggende Skove. Dette var det eneste Slags Wildt, som befandt sig paa Den, og da disse Dyr ere meget frgtsomme, toge ogsaa Pigerne Deel i denne Ynglingernes Syffel.

Ruhr, den ſkønneste Jægerinde paa hele Den, elſtede iſær den øſtliche Deel af Bjergegnen formedelſt de deilige Høie, Dale og Sletter, hvori Fjeldene henimod Havet lidt efter lidt tabte ſig. Hver Morgen gif hun derhen med Pilefoggeret paa Skuldrene og Buen i Haanden, og da hun elſtede Enſomhed, gif hun ſtedſe alene. I en affidesliggende Dal havde hun en Dag udmattet ſøgt Hvile i Skyggen af nogle Træer, ſom en fjølig Vind gjennemſufede. Pludſeligt hørte hun en Lyd bag ved ſig; hun ſaae ſig om, og ſik Die paa en Mand af uhyre Størrelſe. Havde tre af de høieſte Mænd ſtaaet paa hinandens Skuldre, vilde de neppe have naaet ham til Hagen. Men denne uhyre Størrelſe fraregnet, var der intet Ubegageligt i hans Udvores. Alle hans Lemmer havde den ſkønneste Proportion. Han var ung, og hans Blik venligt. Hans lange, lyſebrune Haar bølgede i tykke Lokker ned over hans Skuldre, og under ſin venſtre Arm bar han ſom Stav eller Vaaben en ung, afbarfet Ceder.

Den skønne Ruhr var halvdød af Skræk, da hun saae denne forunderlige Mand; men hendes Angest vorede endnu mere, da han traadte hen for hende, taus betragtede hende nogle Dieblif, og derpaa satte sig ned ved Siden af hende. "Hvilken fiendtlig Stjerne," udbrød hun, da hun igjen havde fattet sig, "har ført mig herhid for at finde min Død i din Mave?" — "Gaa ei i Rette med Skjebnen, som har ledet dine Skridt," svarede Kæmpen. "Derfor nogen af os skulde beklage sig derover, saa har jeg meest Marsag dertil; thi fra den Tid, da jeg første Gang saae dig her, hertæres jeg af en hemmelig Kjærlighed og Længsel. Hidtil har jeg ikke vovet at fremtræde for dine Øine, af Frygt for at du skulde blive bange ved Synet af mig. Jeg holdt mig skjult i Nærheden, og var tilfreds, naar jeg blot daglig fik dig at see. Ogsaa igaar saae jeg dig her. Hvor jeg har misundt Kilden, som hist risler ned over Fjeldet, den Lykke, der blev den til Deel." Den skønne Ruhr blev ved disse Ord blodrød; thi hun havde igaar, da hun troede sig ene, badet sig med altfor liden Forsigtighed. "Tilgiv mig, skønne Jægerinde," vedblev Kæmpen, "tilgiv mig min Brøde, hvis Tilstaaelse gjør dig skamrød. Hvorfor staaer du Dinene saa ængsteligt ned? Frygt ikke; jeg kunde før døe, end tilføie dig noget Ondt. Betragt mig, jeg er ikke saa hæslig, som du troer. Det første Syn af mig har overrasket og forfærdet dig. See blot paa mig; min Figur er, uagtet dens Størrelse, veldannet og smuk. Min Moder roste min Skønhed, da jeg endnu var en Dreng, og pleiede at sige, at jeg var min Faders udtrykte Billede. Med

denne Sammenligning vilde hun sige overmaade Meget, som du selv vil indsee, naar jeg fortæller dig, hvem mine Forældre ere."

"Jeg hedder Hardun og er en Søn af den store Feridun, en af de mægtigste blandt Aanderne, og Prindsesse Scherudah, eneste Datter af Sultan Ras-Andas, Konge over de hundrede Der. Denne Konge er Overhovedet for alle Troldmænd i Østerland. De hundrede Der vare fordum nøgne, øde Klipper; men ved sin Trolddomsmagt gjorde han dem frugtbare og til lige saa mange smaae Kongeriger. Paa hver af Derne befandt sig en stor, folkerig Stad, i hver Stad et prægtigt Pallads, i hvert Pallads en Guldthrone, og paa hver Throne en talende Billedstøtte af Ras-Andas i kongelig Prydelse, der med den største Wiisdom tildeelte enhver Klagende Ret. Af en besynderlig Egenfindighed, der rigtignok ikke passede godt for den vise Ras-Andas, havde han grundet sin Tryllekrafts Vedvaren og Styrke paa sin Datter Scherudahs Løfte om evig Kydsfhed. Han berovtede hende desaaarsag paa det omhyggeligste, dg indeluffede sig med hende i en Klippeborg, der var utilgængelig for ethvert Menneffe."

"Men Feridun, som fattede Kjærlighed til Scherudah, da han engang fløi forbi Borgen, stussede Troldmandens Narvaagenhed, da han mindst tænkte derpaa. Scherudah lod sig frivilligen bortføre af Feridun, og blev hans Gemalinde. Kong Ras-Andas, hvis paa Trolddommen grundede Herlighed Feridun i det samme Dieblit, da de ophørte, havde erstattet ved andre endnu større, erkjendte sin Egenfindighed, og

tilgav sine Børn det ham spillede Puds. De boede hos ham i hans Slot, og jeg er den eneste Frugt af deres Kjærlighed. Jeg var omtrent ti Aar gammel, da Kongen en Dag bemærkede, at min Fader var meget sorgfuld. "Hvad bedrøver dig, min Søn?" spurgte han, "hvad gjør dig saa sørgmodig?" — "Du selv er uden din Willie og dit Vidende Aarsag til min Kummer," svarede Feridun. "Du har rigtignok kjærligen tilgivet mig mit dristige Bedragerie; men dine Bestyrttere ere strengere og have ikke gjort det Samme. Thurash, Aandernes Konge, har fordømt dette Barn til en tung Prøvelse. Vi skulle ikke i lang Tid, ja maaskee aldrig gjensee vor elskede Søn!" Med disse Ord tog han mig paa Armen og bar mig hen paa Den Subu. "Min Søn," sagde han, idet han for sidste Gang kyssede mig og vadede mine Kinder med sine Taarer, "fly ikke Arbeide, undvig ingen Kamp, fly ikke nogen Fare, men følg Dyden, hvorthen dens Stemme falder dig. Søg at erhverve dig Hæder ved dig selv og din egen Kraft, uden at beklage Savnet af den Bequemmelighed, som din Bedstefaders Trolddomskunster formaae at stjenke. Ved min Hjælp kan du gaae paa Vandet og gjennem Luften fra det ene Land til det andet, men Mere kan jeg ikke gjøre for dig, førend Thurash's Brede er formildet." Saaledes taledes han, og forsvandt for mine Øine. Jeg befandt mig i en Ørken blandt Tigre og vilde Elefanter, af hvem jeg inden kort Tid gjorde mig frygtet. Derefter gennemlede jeg med min Faders Hjælp mange Lande og Have, befriede mange Egne fra vilde Dyr, og hvor jeg kom hen, søgte jeg Kamp og

Fare. I den gode Hensigt at staae den Betrængte bi med min Arm kom jeg nyligen ogsaa herhid. Jeg vilde befrie Andre, og har tabt min egen Frihed. Istædtsfor at styrke mit Mod og min Tapperhed ved store Bedrifter, holdt jeg mig bestandigt skjult, af Frygt at blive berøvet Synet af dig."

Hardun endte her sin Fortælling. Han betragtede den skønne Ruhr med ømme Blik, ligesom om han vilde spørge: har du mig nu kjær? Men da hun slog Dinene ned med taus Rødmen, sang han et langt Qvad, hvori han priste hendes Skønhed og skildrede sin egen Kjærlighed til hende. Hans brølende Stemme, der snart lignede Havets Brusen, snart Vindens Piben, bortskræmmede alle Fugle i Nærheden. Løvet paa Træerne, som stode ved Siden af ham, raslede, da det blev sat i Bevægelse af hans Aande, og Gjenlyden fastede hans Toner som en fjern Torden tilbage fra Fjeldene. Den skønne Ruhr afbrød denne vældige Sang ved at tale venligt til ham. Hun sagde ham sit Navn og fortalte ham, hvorledes hun allerede i sin Barndom havde mistet sine Forældre og nu levede hos en Formynder, som holdt hende meget strengt. Hun foregav, at hun idag ikke turde opholde sig længe, da hun var gaaet bort uden Tilladelse. Hun lovede at komme snart igjen, og gav ham til Pant paa sit Venskab en af sine Pile, som Kæmpen med den glædeste Mine bandt i en af de lange Loffer, der hang over hans Skuldre. Af Frygt for at gøre Kæmpen vred, anstillede hun sig, som hun var meget veltilfreds med hans Kjærlighed; men hun søgte blot at komme bort fra ham, og var slet ikke til Sinds at vove sig anden

Gang i en saadan Fare. Hun gif ikke mere paa Jagt. Hardun søgte hende flere Dage, men hun kom ikke igjen.

I denne Tid sølte han alle de Dvaler, som ere en Følge af Kjerlighed og skuffet Haab. Snart indbildte han sig, at den skjønne Ruhr blev holdt tilbage af sin Formynder, snart frygtede han for, at hun ved en farlig Sygdom eller en anden Ulykke blev forhindret fra at opfylde sit Løfte. Nogle Gange var han allerede paa Veien, for at opsoge sin Elskede i hendes Bolig; men han vendte om igjen, af Frygt for at gjøre hende vred. I denne Uvished hensmægtede han over en Maaned. Han sang lutter Klagesange; han stod fra Morgen til Aften paa den høieste Fjeldtinde, og anstrengede sine Dine, for allerede i det Fjerne at opdage Gjenstanden for sin Kjerlighed, naar hun kom; men hun kom ikke mere. Da hun var forældreløs og levede hos sine Slægtninge, havde hun vel fortiet sin Hemmelighed, men hun blev dog uroffelig ved sin Beslutning, ikke mere at gaae paa Gazellejagt, men derimod i huuslig Stilhed at anvende sin Tid til qvindeligt Arbeide. Kun stundom, naar hun tænkte paa Rømpens Godmodighed, ønskede hun for hans egen Roligheds Skyld, at hun ikke havde givet ham noget Pant paa sit Venskab og sin Tilbagekomst.

Den gode Hardun, der stedse haabede forgjeves, blev Dag for Dag mere ængstelig. Han havde intet Sted No. Naar han lagde sig ned, var det, som om Jorden brændte under ham. Han sprang hastigt op, naar Noget rørte sig i det Fjerne; thi det forekom ham, som enhver Raslen af Bla-

dene, enhver fjern Lyd sagde ham: hun kommer; men naar han saa, at hans Ahnelse havde skuffet ham, støttede han Hovedet mod et Træ, ligesom han skammede sig over sin Svaghed. Tænkte han da paa sin Faders sidste Formaning, saa fyldtes hans store Dine med Taarer, og hans Hjerte bankede saa heftigt, som om det kæmpede med Døden. Endelig kunde han ikke længere udholde denne Uvisshed, og besluttede at opsoge den skønne Ruhr i Staden, Følgerne maatte saa blive, hvordan de vilde. Med en Løvehud, der bedækkede Brystet, og med sit Træ i Haanden forlod han Bjergene. Enhver, som langt fra vinede ham paa Sletten, tog Flugten, og førend han endnu havde naaet Staden, vare allerede alle Døre og Binduer lukkede. Da han saa, at Alle flygtede for ham, sprang han med nogle store Spring efter en af de Flygtende, greb ham bagfra, løftede ham i Beiret, og truede med frygtelig Stemme at kaste ham over paa den anden Side af Bjergene, dersom han ikke viedliffelig viste ham den skønne Ruhrs Bolig. Den Fange troede, at han skulde quæles, saa stærkt knugede Harduns Haand hans Skuldre og Bryst sammen; han foldede Hænderne, og lovede at gjøre Alt, hvad han forlangte af ham. Hardun satte ham igjen ned paa Jorden, og fulgte efter ham med smaae Skridt, Den skønne Ruhr broderede netop et spraglet Klædningsstykke, der skulde være Brudegave til en af hendes Slægtninge, da Ræmpen rev Døren op og sammenbøiet traadte ind. Saa snart hun saa ham, holdt hun begge Hænder for Dinene, og ventede stiltiende Døden; men da hun hørte, med hvilken Blidhed Ræmpen be-

flagede sig over, at hun i saa lang Tid ikke havde besøgt ham paa Bjergene, fattede hun Mod igjen og saae venligt op til ham. Hun sagde, at hun allerede for længe siden skulde have opfyldt sit Løfte, dersom hun havde vidst, at han længtes saa meget efter hende; men imorgen skulde hun bestemt komme. Den godmodige Hardun glemte ved det blotte Syn af hende alle sine forrige Lidelser, og bad hende om et Pant paa, at hun vilde opfylde sit Løfte. Den skønne Ruhr gav ham, deels af Frygt for at afslaae hans Bøn, deels ifølge sit Hjertes Tilbøielighed, den spraglede Brudeklædning, hvorpaa hun broderede. Hardun fæstede den om sin Skulder; og lige saa stolt af denne Prydelse som glad over det lykkelige Udfald af sin Reise, vendte han tilbage til Bjergene.

Saa snart Indvaanerne havde tabt Kampen af Synne, forsamlede de sig alle udenfor den skønne Ruhrs Huus, og spurgte, hvem han var. Hun fortalte dem oprigtigen, hvad der fra Begyndelsen af var mødt hende med dette forunderlige Menneske, og bad dem, at de vilde raade hende, hvad hun skulde gjøre. Nogle havde Medlidenhed med hende og meente, at man ikke uden at begaae en Grusomhed, kunde levere den arme Pige i dette frygtelige, vilde Menneskes Hænder; andre derimod sagde, at hendes Udeblivelse vilde forbitte Kampen og bringe ham saa vidt, at han dræbte dem alle. Man maatte være betænkt paa en List, da her Intet var at udrette med Magt. Det blev derfor besluttet, at Ruhr den følgende Morgen skulde opfylde sit Løfte og give Kampen Haab om, at hun om nogle Uger vilde ægte ham; men i denne Tid

maatte man see at udfinde en Maade, hvorpaa man kunde dræbe dette stræffelige Uhyre.

Saa snart Morgenrøden frembrød, begav den skønne Ruhr sig med Pilefogger og Bue til Bjergene. Hardun stod allerede paa den høieste Bjergtinde og ventede paa hende. Da han saa hende langt borte, sprang han hende imøde ned ad Fjeldene og bød hende velkommen. Hun viste sig saa venlig og fornøiet, som hendes beklemte Hjerte gjorde hende det muligt. Han bad hende at ledsage ham til hans Hule, hvor han vilde vise hende sine Rigdomme. Hun indsaar nok, at hun ikke turde afflaae denne vældige Mand noget, men at hun maatte forsøge, om hun kunde vinde ham ved Venlighed og et hjærtligt Væsen, og gif derfor med ham. De stege ned i en fjerntliggende, af yndige Høie omgiven Dal, gjennem hvilken en krystallklar Bæk snøede sig. Ved Foden af den Høi, hvorfra Bækken nedrislede, førte Hardun hende ind i en rummelig Hule, ved hvis Vægge han havde indrettet Sæder af blødt Mos. Han hentede alle sine Kostbarheder frem, lagde dem ned for hendes Fødder og sagde: "Fra den Tid af at Kjærligheden fængslede mig til disse Bjerge, har jeg i dem opdaget rige Guldaarer og løsbrudt disse store Stykker deraf. Dem vil jeg skjenke dig alle tilhobe, kjære Ruhr. Denne store Skaal er en eneste, kunstigt udhulet Topas. Kongen af Overonde gav mig den for to Aar siden, da jeg havde dræbt en stor Drage, som ødelagde hans Land. Det sorte Støv i denne Skaal er et kosteligt Lægemiddel; naar det blandes med Virak, helbreder det i saa Dage det dødeligste Saar. Her

er en Mængde kostbare Stene, som jeg har samlet i forskjellige Verdensdele. Denne lyser om Natten; denne modstaaer Palmevinens Styrke; denne vorer i Krampestiftens Hoved: den straaer, naar Havet er roligt, men naar det stormer, seer den dunkel ud. Der er een, som har Skikkelse af en Menneketunge; hvo som bærer den hos sig, erholder den Egenkab, at vinde Menneskenes Hjertes; men jeg har ikke brugt den, kjære Ruhr, fordi jeg ikke vilde stjæle dit Hjerte imod din Villie. Dette Diadem er besat med de kosteligste Diamanter. Sobaschid, Sultan over Bjergboerne paa Den Borneo, gav mig det, fordi han elsker og ærer min Bedstefader. Alt dette skal være dit, kjære Ruhr, saasnart du forlanger det; men dette Halsbaand af store Perler maa du, for at gjøre mig en Glæde, modtage nu strax af min Haand. Jeg tog det fra Afguden Mehadu, da jeg ødelagde hans Billedstøtte og Tempel paa Den Uru." Med disse Ord hængte han det kostelige Halsbaand om hendes Hals og smilede til hende med en saa søm og undseelig Venlighed, at den skjønne Ruhrs Dine fyldtes med Taarer; thi hun følte, hvor ubeskriveligt han elskede hende, og hvilket ædelt Hjerte han besad. Hun betragtede ham med et kjærligt Blik, og legede med hans gule Loffer. Hardun var ude af sig selv af Glæde. Han bragte hende søde Frugter, udsøgte de bedste til hende, og sprang omkring hende, som en ung Hjort.

Den skjønne Ruhr faldt usformærkt i dybe Tanker. "Hvor grusom og utaknemmelig maatte jeg være," sagde hun ved sig selv, "dersom jeg til Gjengjæld for al denne Kjærlighed

kunde forraade den godmodige Hardun og blive Marsfagen til hans Fordærvelse! Men hvorledes skal jeg blive fri for ham, uden at opbringe ham? Vil han ikke dræbe mig, naar jeg løsriver mig fra ham?" Idet hun tænkte saaledes, legede Hardun kjærligt med en af hendes brune Loffer og sagde: "Hvorfor er du saa bedrøvet, kjære Ruhr? Jeg seer nok, at du ikke gjerne er hos mig. Jeg vilde gøre Alt, hvad du forlangte af mig, naar du kun blev hos mig. Jeg skulde bygge dig et Huus af Cedertræ, jeg skulde inden saa Timers Forløb bringe dig søde Frugter, som blot vore paa en eneste De; jeg skulde skaffe dig Alt, hvad du ønskede, om det end var nok saa kostbart og sjældent. Men du skulde være skjønne Klæder til mig, undertiden synge en af dine smukke Sange, og stedse være saa venlig og huld, som du nu er."

Den skjønne Ruhr rødmede, og saae taus til Jorden. Hendes Hjerteraklede mellem Frygt og Haab. "Det Værste," tænkte hun, "som kan ramme mig, naar jeg bliver her, er Døden. Men jeg vil hellere døe, end enten udsætte mig for mine Legesøstres Spot, eller begaae et Forræderie mod dette godmodige Menneffe. Maaskee lader han sig vinde ved Blidhed og Klogskab. Jeg vil blive hos ham."

Hu opløstede hun sit Hoved, og saae paa Kæmpen med et Blif, som om hun vilde tilkjendegive ham sin Beslutning; men med et lydeligt Skrig af glad Overraskelse bavede hun tilbage; thi det var ikke mere den uhyre store Hardun, men en fjon Ungling, i det høieste en Haandsbred større end hun, der sad ved Siden af hende. Hans Udvortes var endnu det

samme, og dog syntes han hundredfold forfjønnet; thi hans Ansigt, hvorpaa tilforn iffun barnlig Trohjertighed stod malet, bar nu Præget af moden, mandig Forstand. Den skjøne Ruhr vidste ikke, hvad der foregik med hende. Hun omfavnede ham, og lagde sin glødende Kind paa hans Skulder. Begge syntes at glemme, at de levede, da de paa eengang hørte en svag Susen, der bragte dem til at slaae Dinene op. En Yngling, Harduns udtrykte Billede, prydet med overjordist Skjønheds Straaleglænde, og en kongeligt smykket Kvinde dalede paa en Sky ned foran dem. "Min Fader! Min Moder!" raabte Hardun, ilede hen til dem og knælede. "Min Søn!" raabte de begge, og trykkede ham afverlende under hede Kys til deres Hjerter. "Din Prøvelse er endt," sagde Feridun. "Thurash's Brede er forsonet; thi den Straf, som han havde paalagt os, skulde vedvare saa længe, indtil den skjønneste og forstandigste Jomfru blandt Menneffenes Børn af Taknemmelighed og Dyd vilde vove sit Liv for dig; en Betingelse, som denne hulde Pige fuldkomment har opfyldt."

Den skjøne Ruhr stod ved dette Syn saa frygtsom og overrasket, som om hun var stædet for sine Dommere. Hendes Dine stirrede endnu mod Jorden, og kun nu og da kastede hun et ængsteligt Blik paa de glimrende Genier, som stode for hende; men saasnart Scherudah, hvem Feridun havde meddeelt Udødelighed og evig Ungdom, først havde trykket Sønnen til sit Hjerte, ilede hun hen til sin nye Datter, og omfavnede hende med Omhed og Glæde. Længe holdt hun hende indesluttet i sine Arme, og kunde ikke blive fjed af at

overøse hende med Kjærtegn, da Feridun endelig sagde: "Kom, mine Børn, Kong Ras-Andas venter Eder med længselsfuld Utaalmødighed." "De stege i en Skyvogn, Hulen med Rigdommene luffede sig, og Dens Beboere fortælle endnu bestandigt Historien om den skønne Jægerinde Ruhr, som blev bortført af en Ræmpe.

Den, der vil leve sund og fornøiet, maa
arbeide.

I Bagdad levede en Steenstøtter ved Navn Abdullah, der havde givet sin eneste Søn en god Opdragelse. Da han mærkede, at Dødsengelen nærmede sig, lod han sin elskede Søn, sin eneste Glæde her i Livet, kalde til sig, for endnu een Gang at nyde den Trøst at omfavne ham og døende at give ham et faderligt Raad, som kunde være gavnligt for hans unge Alder. Han anbefalede ham, stedsse at have de guddommelige Bud for Die og, som Betingelse for et roligt Liv, at gjøre sig det til en Hovedregel: hver Dag troligen at anvende sine Kræfter til det Gode, og da aldrig om Afstener at være bekymret for, hvad der kunde møde ham den følgende Dag. Faderen døde i sin Sønns Arme.

Den unge Dgerberi var endnu ikke fulde tyve Aar gammel; han havde mistet en god Fader, men ungdommelig

Lettsindighed gjorde, at han snart glemte sit Tab og tilligemed det den første Deel af det faderlige Raad, uden hvilken den sidste er intetbetydende og fordærvelig; og selv denne fulgte han blot uden at tænke derved. Han var uafhængig Besidder af flere Huse, af et prægtigt Bohave og af femhundrede tusinde Zechiner, som han fandt i en Kjelder i halotredstusindstve Guldraaser. Denne Sum var, i et ungt Menneskes Dine, der ikke har noget rigtigt Begreb om Rigdom, mere end alle Indiens Skatte. Han overlod sig aldeles til sine Fornøielser, og styede ingen Udgift; han købte en Mængde Slaver og Slavinder, som han lod klæde paa det prægtigste, og hans Bord var steds dækket for unge Mennesker af hans Alder, som ivrigt søgte hans Selskab og smigrede hans Forsængelighed, idet de beundrede hans Pragt og fandt hans Musik fortræffelig, hans Viin guddommelig og Valget af hans Retter saa ypperligt, som muligt.

Havet vilde kunne blive udtømt, dersom det intet Tilløb havde. En saadan Ødselhed opslugte meget hurtigt hele hans Arv. Baaserne vare tomte og solgte, og dem fulgte snart hans Huse i Byen og paa Landet. Sine Slaver og Slavinder beholdt han længst; men ogsaa disse blev han omsider nødt til at sælge, for at betale sin Gjæld, da han tænkte for godt og ærligt til at ville, at Nogen skulde lide Tab ved ham.

Paa eengang saae han sig aldeles blottet for Penge, og paa samme Tid forladt af alle sine Venner. Til Lykke havde Naturen begavet ham med legemlig Styrke og Sundhed, paa hvilken hans foregaaende Velleevnet ikke havde havt nogen

skadelig Indflydelse, fordi det ikke saa meget havde bestaaet i egen Nydelse og Fraadsen, som i letsinelig Givens, Pralen og Odslen.

Da han nu ikke kunde finde nogen anden Vej, paa hvilken han kunde erhverve sig Livets Ophold, paatog han sig at være Lastdrager, og blev snart foretrukken for alle andre, deels fordi han kunde bære overordentlig tunge Byrder, deels ogsaa fordi han forrettede sin Haandtering med megen Indsigt og uforanderlig Lystighed. Med sin Faders gode Raad, som var usorgøangeligere end hans Skatte, nemlig: "at virke om Dagen og ikke om Aftenen at ængstes for, hvad den kommende Morgen vilde bringe," forbandt han endnu en anden Regel: "idag at glemme, hvad der var forefaldet igaar;" og saaledes levede han en rum Tid mere tilfreds og lykkelig end nogen Anden i den hele Stad. Hans Arbejde faldt ham ikke besværligt, han var ikke mere afhængig af de Fornøielser, hvis Slave han havde været, han var ikke længere omgivet af egenlystige, falske Venner, han saa sig æret efter sin Stand, og erhvervede sig ved sit Arbejde saa Meget, som han behøvede til Livets Ophold, uden at Sorg og Bekymring for Kone og Børn forstyrrede hans Rolighed.

Da han engang sildigt om Aftenen kom tilbage fra et Landsted, hvorhen han havde baaret en Paffe, hørte han ved Tigris' Bredder nede fra Floden et klagende Skrig: "For Guds Skyld! red mig!"

Han kunde ikke tvivle om, at det var en qvindelig Stemme; Skriget trængte ham til Hjertet, og uden at be-

tænke, hvor farligt det var at vove sig ud i den rivende Strøm, styrtede han sig i Vandet, og var saa heldig at redde den Ulykkelige, som, forladt af de sidste Kræfter, netop var i Begreb med at synke. Da Fruentimmeret var kommet noget til sig selv, bad hun ham, at han vilde følge hende til hendes Huus, som hun bestrev ham. Dgerberi opfyldte hendes Forlangende, og hørte allerede i lang Traftand Børn græde og falde paa deres Moder; og han var Vidne til deres Glæde og Henrykkelse, da de saae hende igjen. Konen gjorde i største Hast Ild paa, for at tørre sine gjennemvaaede Klæder.

"Glæd dig ved Bevidstheden om din ædle Handling," sagde hun derpaa til Dgerberi, "see, disse Børn har du bevaret en Moder!"

Hendes Hjerte udgjød sig nu i Taknemmelighedsyttringer, som han med Betsedenhed frabad sig; og paa hans Spørgsmaal, hvorledes hun var kommen i denne Fare, fortalte hun ham Følgende:

"For omtrent en Maaned siden kom en gammel Kone til mig og sagde: ""Jeg har endnu aldrig forsømt Andagten i den store Moschee, men idag er jeg ved uventede Forretninger bleven hindret fra at vaske mig, saaledes som det er foreffrevet. Hav den Godhed at give mig en Skaal med Vand, at jeg kan foretage Renselsen og gaae i Moscheen."" Jeg opfyldte gjerne hendes Forlangende, og fra Moscheen kom hun atter til mig og takkede mig paany. Jeg vilde nøde hende til at spise til Middag med mig; thi jeg ansaae hende for en from Kone, og bad hende at bede for min Mand, som er

bortreist. Hun afflog Indbydelsen. ""Min Datter,"" sagde hun til mig, ""jeg skal bede Gud at gjengjelde dig den Tjenstagtighed, som du idag har vist imod mig; men det sommer sig ikke for en Kone i min Alder at spise ude.""

"Hun forlod mig, idet hun tusinde Gange velsignede mig, og fra den Tid af besøgte hun mig hver Fredag. Iforgaars kom hun ogsaa som sædvanligt, og sagde: ""Min Datter, du har ofte bedet, at jeg skulde blive nogen Tid hos dig; er det dig beleiligt, saa kan det skee i-aften. Vi ville spise med hinanden og derpaa tilbringe Natten med Bønner til Gud, at han vil føre din Mand sund og lykkelig tilbage; men dette gjør jeg dog kun under den Betingelse, at du imorgen tidligt ledsager mig til mit Landsted paa hiin Side af Tigris, hvor en af mine Slægtninges Bryllup skal høitideligholdes. Jeg vender derpaa tilbage med dig.""

"Jeg modtog hendes Forslag. Ved Solens Opgang begave vi os paa Veien, og sandt ved Tigris' Bredder en Baad, der ventede paa os og satte os over. En udlevet og slet klædt Olding modtog os, da vi steg i Land, og førte os til en Hyrdebolig i en lidet beboet Egn, hvor vi allerede forefandt femten Fruentimmer samlede. Vi bleve meget godt modtagne; men alligevel opvakte Alt, hvad jeg saae, Mistanke hos mig om, at jeg var bleven bedragen af den Gamle. Jeg spurgte derpaa, hvor Brylluppet, hun havde talt om, skulde holdes, og hendes tvetydige Svar overbeviste mig tilfulde om hendes skændige Hensigt, at ville rive mig bort fra Mand og Børn og sælge mig som Slavinde."

"Jeg skjulte min Uro saa meget som muligt, anstillede mig saa munter, som mit ængstede Hjerte kun vilde tillade, og tog Deel i alle de Fornøielser, som de øvrige Fruentimmer foranstaltede. Ved Solens Nedgang indfandt der sig en Mand med nogle Slaver, og nu kunde jeg ikke mere tvivle om min Ulykke. Man anrettede Aftensmaaltidet, og jeg maatte tage Plads ved Siden af Manden, som behandlede mig meget venligt. Efter Bordet gjorde Fruentimmerne Musik, og dandsede og sang verelviis. Jeg bad til den Allmægtige, at han vilde frelse mig af Ondskabens Hænder, og listede mig usformærkt bort. Til Lykke fandt jeg Døren kun paa Aalem, og nu løb jeg, drevet af Angest og Gru, saa stærkt, jeg kunde. Jeg hørte snart Stemmer bagved mig; man havde opdaget min Flugt, og forfulgte mig. Jeg naaede Tigris' Bredder, og havde besluttet at vove Alt, da mine Forfølgere stedse kom mig nærmere; jeg anraabte den Allmægtige om Bistand, og styrtede mig i Floden. Han sendte dig til min Redning; hans Navn være lovet i Evighed!"

Den gode Kone omfavnede sine Børn, førte dem hen til ham og sagde: "Seer her den Mand, som har reddet Eders Moder! ærer ham stedse som min Fader; thi saaledes skal jeg ære ham."

Hun gif derpaa hen og hentede en Pung med hundrede Zechiner og et prægtigt Tæppe, bad ham, at han vilde modtage denne ubetydelige Gave som et Bæviis paa hendes Erkjendtlighed, og beklagede, at hun ikke kunde byde ham Mere.

Dgerberi vægrede sig ved at modtage Noget, og forsikkrede hende, at han allerede følte sig lykkelig og belønnet derved, at Gud havde udseet ham til en god Handling; men paa hendes indstændige Bøn, og da han overveiede, at det er frænkende for et taknemmeligt Hjerte, naar man aldeles undrager sig dets Ytringer, modtog han omsider Tæppet, og vandrede hjem med den glade Bevidsthed, som ledsager enhver god, uegennyttig Handling.

Dgerberis Flid, Trofskab og Duelighed forskaffede ham saa meget Arbeide, at han alene havde næsten lige saa meget at bestille, som alle de øvrige Lastdragere tilsammen. Enhver vilde gjerne have ham, og man ventede hellere noget paa ham, end man tog en af de andre. Dette bevægede de øvrige Lastdragere til at gaae til ham og gjøre ham det Forslag, at de vilde give ham ti Aspere om Dagen, naar han ikke vilde arbeide mere. Dgerberi modtog Tilbudet og levede nu meget roligere; men inden kort Tid havde han Aarsag til at angre den af ham indgaaede Forpligtelse. Han var vant til Arbeide, og ved Arbeide havde han vedligeholdt sin Sundhed. Lediggang derimod svækkede ham, og snart blev han syg og ussel. Da Lastdragerne saae, at han nu ikke kunde gjøre dem noget Afbræk i deres Arbeide, toge de deres Ord tilbage og betalte ham ikke mere de lovede ti Aspere. Han saae sig nu paa een Gang given til Priis for den yderste Elendighed, uden at han for Diebliffet vidste at hjælpe sig.

Endelig faldt den Kone ham ind, som han havde draget op af Tigriis. Han slæbte sig hen til hende, og fandt hendes

Mand, som kort efter hiin Begivenhed lyffeligen var vendt tilbage fra Indien med mange Rigdomme. Dgerberi gav sig tilkjende, klagede sin Nød for ham og bad ham om Bistand, indtil han igjen var helbredet. Den taknemmelige Mand modtog ham med Glæde, anviste ham et eget Værelse, og pleiede ham paa bedste Maade, saa at han snart kom sig igjen.

Dgerberi vendte derpaa tilbage til sit Arbeide. Det kostede ham i Begyndelsen Anstrengelse og Møie; men jo længere han vedblev, desto mere følte han, at hans Kræfter tiltog. Med Brugen af disse vendte ogsaa hans Munterhed tilbage, og inden kort Tid var han det sundeste, gladeste og lyffeligste Menneske i hele Bagdad og gav Enhver den Lære: "Hvo som vil leve sund og fornøiet, maa arbeide."

Den utilfredse Dervisch.

Have vi en heftig Uttraa, saa tænke vi blot paa, hvorledes vi ville tilfredsstille den. Opnaa vi dette, saa vaagne nye lidenstabelige Ønster. At modarbeide disse er Wiisdom og Dyd og den Vej, som leder til lyffelig Tilfredshed; men at lade sig henrive af dem er Støvet's Børns sædvanlige Skjebne. Begjerligheder ere Easternes Kilde — Ulyffens Marsag.

En fattig, eenøiet Dervisch, som boede i en affidesliggende Klippehule, udstod særdeles meget af Frost og Kulde, da han næsten var ganske nøgen. Han bad til Gud saaledes:

"Dervishernes Fader! Englenes og Menneſtens Skaber! Verdens Opholder og Styrrer! jeg beklager mig ikke over, at jeg er eenøiet; det var din hellige Villie, ſom jeg i Ydmyghed tilbeder; men jeg lider ubefkriveligt af Kulde; jeg bønſalder dig om en Klædning, hvormed jeg kan bedække mit nøgne Legeme. Du ſeer ſelv, jeg forlanger den ikke af Forſængelighed; lad den være af ringe Værd, naar den blot beſkytter mig imod Kulden."

"Varm dig i min Sol, min Søn! derſom din Grotte er dig for kjølig," lod en Stemme.

Derviſchen kaſtede ſig ned paa ſit Anſigt og ſvarede: "Herre, det regner; og jeg forlanger ikke, at du ſkal lade din Sol ſkinne for min Skyld; ak! jeg beder jo blot om en ſimpel Klædning, og du, ſaa uudtømmelig rig paa Gaver, vil negte mig en ſaa ringe Bøn!"

"Din Bøn ſkal worde opfyldt!" ſvarede Stemmen.

Efter nogle Dages Forløb indſandt der ſig i Grotten hos Derviſchen en Olding, ſom rørt af Medlidenhed ſjenkede ham en Kappe, der rigtignok var gammel og forſlidt, men dog tilſtræffelig til at beſkytte ham mod Kulden.

"Herre, jeg takker dig for Kappen," udbrød Derviſchen, da Oldingen havde forladt ham; "men jeg havde dog haabet, at den var bleven bedre og ſnukkere."

Ogsaa det Helligste er udsat for at misbruges af Endskaben.

Cadien Mehemed-ibn-Mufatil haandhævede Retsfærdigheden i Khorassan med lige saa megen Duelighed som Retsfæstethed, og hans kjæreste Arbejde var at studere Lovene. I en søvnløs Nat stod han op, for at benytte Tiden til Læsning; han slog Bogen op, og den første Linie, som faldt ham i Sinene, var følgende Sted af Koranen: "Guds Gesandt siger: gaa og forret din Bøn under det smilende Løvtag i en Have."

Dette Sted gjorde saa dybt Indtryk paa ham, at han besluttede at adlyde; han lagde Bogen fra sig, besteg sit Munkelæsel, og reed ud til sin Have, der laae en halv Mil borte fra Staden. Han var alene; i sit Hæstværk tænkte han ikke paa en anden Forstrift i den hellige Bog: "aldrig at begive sig paa Veien uden Selskab."

Natten var meget mørk. Da han nu travede afsted, uden endog blot at ahne, at der kunde møde ham noget Ondt, blev han pludseligt skrækket ved en frygtelig Tiltale. Den meest berygtede Røver i hele Egnen anholdt ham, befalede ham at stige ned og trække sin Pelts af.

"Skammer du dig ikke," sagde den skjælvende Mehemed, "ved at plyndre en Cadi for de Rettevende?"

"Enhver driver sin Haandtering," svarede Røveren, "og min er at plyndre de Rettevende. Jovrigt," vedblev han,

"undrer det mig, at du med den Klogskab og Erfarenhed, som man maa forudsætte hos en Mand i din Stilling, ikke har havt saa megen Forstand, at følge det guddommelige Drakels Forstrift for alle Reisende."

"Jeg troede," svarede Cadien, "at det skulde begynde at dages."

"En smuk Undskyldning for en Cadi," sagde Røveren, "du er en Retslærd, og gjør dig skyldig i flige Wildfarelser? Kundskab om Stjernerne vilde have lært dig, hvor mange Kloffen er. Er en saadan Uvidenhed vel tilgivelig hos en Lærer i Lovkyndighed?"

"Stjernetyderie," svarede Cadien, "er en forbuden Videnskab, og den, som besatter sig dermed, sætter sig i Klasse med de Vantroende."

"Et Sted i Koranen modsiges dette," tog Røveren Ordet: "Jeg har, siger Gud, skabt Firmamentet og smykket det med funklende Stjerner, forat Menneskets Øie kan fryde sig derved. Og paa et andet Sted: jeg gav Eder ogsaa Stjernetyderkunsten, forat den kan lyse Eder gjennem Havets og Jordens Mørke. I Sandhed! jeg kan ikke noksom forundre mig over, hvorledes du med en saa stor Uvidenhed tør vove at anmasse dig Titel af en Cadi for de Retteværende. Men Tiden er altfor kostbar, til at vi skulde bortødsle den med unyttig Snak; giv mig dit Væsel og dine Klæder."

Cadien, der søgte at forhale Tiden, sagde til Røveren: "Da du besidder saa mange Kundskaber, saa vil du ogsaa kunne sige mig, hvad Tid paa Natten det nu er?"

"O ja," svarede hiin, "Intet er lettere; det er den Ti-
me, i hvilken Maanen er Røveri gunstig. Vagt dig i Frem-
tiden for at forlade Staden, førend tre Timer efter Solens
Dpgang."

Cadien smilede over Røverens Advarsel, og anførte det
ovennævnte Sted af Koranen som Anledning til sit Spadsfere-
ridt. Dette besvarede Røveren med det andet: "Reis ikke
alene!" og vedblev: "harde du begivet dig paa Veien ledsaget
af dine Slaver, saa vilde jeg ikke have haft den Driftighed
at angribe dig; men saaledes har Gud overleveret dig i min
Haand, for at straffe dig for din Uforsigtighed. Du giver
Fortolkeren og Fuldbyrderen af hans Villie dit Uesl og dine
Klæder, og gjør dermed ikke mere, end opfylder Zefiats-
Pligterne *), som maae være dig bekendte. En Bøn uden
Zefiat, hedder det i Koranen, ligner et Træ, som ingen Frug-
ter bærer, og Zefiat uden Bøn et Tordenveir uden Regn.
Adlyd altsaa Koranens Bud."

"Adlyd du det," svarede Cadien med et bittert Smil;
"staaer der ikke skrevet: Plag os ikke! og dog seer jeg, at de
onde Mander ikke ophøre at plage de Rettroende!"

"Naar du sammenligner mig med en ond Mand," sagde
Røveren leende, "saa tilstaaer du selv, at du er en Vantroende;
thi siger Koranen ikke: jeg har sendt de onde Mander til de
Vantroendes Plage."

*) Zefiat er den Tiende af al Eiendom, som enhver rettroende
Muselman er forpligtet til aarligen at give de Fattige.

Eadien maatte fremsføre hvad han vilde, Røveren havde bestandigt et Svar derpaa, som han understøttede med et Sted af Koranen, hvorved han bragte hele hans Lærdom til Tausshed. Han kunde paa sine Fingre opramse de store Fortolkeres Sprog, Forklaringer og Spidsfindigheder. Mehemed, som opgav alt Haab om at overvinde hans vantroe Haardnassenhed ved Forstillinger, fandt sig i sin sørgelige Skjebne og gav ham sit Æsel og sine Klæder, med Undtagelse af Skjorten. Men Røveren forlangte ogsaa denne. Han spurgte: "om han ikke havde flere hjemme," og uden at oppebie hans Svar, traf han den af ham, og anførte som sædvanligt et Sted af Koranen: "Et nøgent Menneskes Bøn er Gud velbehagelig."

"Men," afbrød Eadien ham, "i Mangel af et Tæppe *) behøver jeg Skjorten, for at forrette min Bøn."

"Tom Udflugt," raabte Røveren, "er den Ulykkeligens Bøn, naar han i Havsnød svømmende beder om sit Livs Frelse, uden Værd? Han kan hverken udbrede Tæppe eller Skjorte, for at knæle derpaa, og lige saa lidt behøver ogsaa du Skjorte dertil."

Nu blev han en Ring vaer paa Eadiens Haand, og forlangte den.

"Det er Rettens Ring," sagde Eadien, "med hvilken jeg forsegler Acterne, som blive udsærdigede fra min Domstol."

*) Naar Tyrkerne forrette deres Bøn, udbrede de et Tæppe til at knæle paa; i Mangel af dette tage de et af deres Klædningsstykker.

"Du lyver," freg Røveren hidfig, "har du iffe Ringen paa din høire Haand? Var det Signetringen, vilde du da iffe bære den paa den venstre?"

Nu var Eadieu blottet for alt Muligt, og troede endelig at blive fri for Røveren; men denne fremsøgte Alt, for til det yderste at prøve hans Taalmodighed, og i denne Hensigt spurgte han ham, om han kunde spille Skak? Eadieu svarede Ja.

"Godt," sagde Røveren derpaa, "vi ville spille et Partie; vinder du det, saa faaer du Alt tilbage, hvad jeg har frataget dig."

Begjerligheden efter paa en god Maade at erholde tilbage, hvad han havde tabt, bragte Eadieu til at glemme, at han var nøgen; ved det svage Skin af Morgendæmringen, som begyndte at oplyse Horizonten, satte han sig til at spille Skak med Røveren; men hans Modstanders Færdighed stoffede snart hans Haab; efter saa Diebliffes Forløb havde han tabt.

Eadieu sprang rasende op, da han fandt, at Røveren ogsaa heri var ham overlegen, og onskede ham alle mulige Ulykker paa Halsen. Men hans Behreidelser vorte denne kun lidet; han svarede spottende:

"Gud tilgive dig, at du iffe bedre kan finde dig i Mangel!" Derpaa svang han sig op paa Muulæselet, og var i et Nu forsvunden.

Nøgen og skamfuld listede Eadieu sig hjem, og havde gjerne, om det havde været muligt, fortiet sit Eventyr selv for sin Kone.

"Hvad er der mødt dig?" spurgte hun høiligen forundret over hans Optog, "hvor har du Muulæselet og dine Klæder?"

Cadien fortalte hende paa den ynfeligste Maade, hvorledes den ondskabssfulde Røver havde behandlet ham, og han var endnu ikke færdig med sin Fortælling, da der blev banket heftigt paa Døren.

"Gud bevare os for en ny Ulykke!" udbød Cadien i sin første Skræk, og befalede at lufte op. Blodet stivnede i hans Arter, da Røveren traadte ind med en Dristighed, som om han befandt sig, ikke i Cadiens Huus, men i den meest affidesliggende Braa.

"Jeg har kjøbt mig et Huus," sagde han til Cadien, "det koster hundrede Guldstykker, og da jeg netop for Diebliffet er blottet for alle rede Penge, saa forlanger jeg denne Sum af dig. Du er min Slave; din hele Formue tilhører mig. Jeg kan bevise dig det; opbring mig altsaa ikke ved Gjenstridighed, som dog ikke vil hjælpe dig."

Cadiens Kone blev ved denne ubegribelige Uforfæm-
menhed yderst opbragt.

"Er du endnu ikke tilfredsstillet?" raabte hun, "har du endnu ikke nok i det, som du allerede har stjaalet?"

I sin Fjer vilde hun blive ved, men Cadien hvædede til hende: "Xi stille, og lad dig ikke mærke med, at du er min Kone! Den Elendige er i Stand til at gjøre Fordring paa dig som sin Eiendom, hvilken jeg havde fravendt ham, ja, hvad endnu mere er, bevise sin Fordring. Selv om de

dueligste Retslærere opstode imod ham, vilde han disputere dem alle sønder og sammen, plyndre dem, og oven i Kjøbet bevise dem, at han var nødt til at gjøre det."

Han hentede de hundrede Guldstykker til Røveren, og var endda glad ved at blive ham qvit for saa godt Kjøb.

Menneffeligg Storheds Afsmagt.

Da Sultan Mahommed mærkede, at Døden nærmede sig, vilde han endnu een Gang lade sig see for sit Folk i al sin Herligheds Glands. Han sad paa en Guldthrone, hvorfra han kunde oversee en stor Slette. Ved hans høire Side sad hans Søn paa et af Thronens Trin; hans øvrige Børn og tolvhundrede Fyrster stode foran ham, og de fornemste Stats-tjenere laae paa Knæ ved Thronens Fodder. Alle hans Hustruer, hans hele Hofstat og alle hans Krigere drog forbi ham; alle hans Skatte, hans Guld, hans Diamanter og andre Kostbarheder vare ved begge Sider optaarne som tvende store Høie, hvis Glands i Solens Straaler blendede Dinene.

Mahommed, med det gyldne Diadem om Hovedet og Scepteret i Haanden, vendte sig til sin Søn og sagde: "Du kjender min Magt, min Glands, min Storhed, synes den dig stor nok?"

"Herre, din Magt er uden Grændser," svarede Prindsen, "den Evige forunde dig et langt Liv!"

"Troer Du," vedblev Mahommed, "at der paa Jorden gives flere Konger, som overgaae mig i Magt og Storhed?"

"Der gives ingen," svarede Prindsen; "ingen menneffelig Magt og Storhed kan sammenlignes med din."

"Jeg er i dine Dine den Mægtigste og Største paa Jorden," sagde Mahommed derpaa, "og alligevel — lær at kjende menneffelig Magt og Storhed i deres Afmagt! — er jeg ikke i Stand til at forlænge mit Liv blot et eneste Døgn? Ei engang saa Meget formaaer jeg, at jeg kan lindre mit Legemes ringeste Smerte. — Vee den, hvis Sjæl hænger sig ved Verdens forgængelige Ting! Den eneste sande Magt og Storhed er alene hos Gud. Snart, snart fremtræder jeg for hans Throne, og jeg, her den Mægtigste og Største paa Jorden, vil være mindre for ham og skjælve mere, end den ugleste Slave skjælver for min Throne."

Salah's Syn.

(Fundet i hans Klippegrotte.)

Støvets Søn, som Nysgjerrighed leder herhid, hvo du end monne være, læs og vær viis. Salah, Eneboeren ved Libanon, taler til dig. I sin Eensomheds fry og halvtredfundstyvende Aar nedskrev han dette til Menneffeslægstens Bælgning, for ei at lade sit Livs sidste Timer hengaae ubenyttede.

Han var engang, hvad du nu er, en Pilegrim her paa Jorden og en Beundrer af den himmelske Hvalving. Jeg anstrengede alle mine Kræfter, jeg samlede Rigdomme, jeg elskede og blev igjen elsket; jeg beklædte Gresposter og blev smigret; jeg var ærgjerrig og erhvervede mig Hæder og Storhed, jeg var ulykkelig og begav mig i Eensomhed. Her fandt jeg endelig, hvad jeg saa længe havde søgt: Tilfredsstillelse af mine virkelige Fornødenheder uden Befymring og Anstrengelse og uden Trang til menneskelig Bistand, som man maa kjøbe ved at finde sig i utallige Daarskaber. Her fandt jeg Frugter og Vand, og besluttede her at oppebie Dødsengelenes Komme. Jeg haaber, at mit sidste Dieblif vil være blidt og roligt.

Jeg havde allerede henlevet otte og fyrrethve Aar i min Eensomhed, ubefjendt med alle Sorger, som ængste de Dødelige, og aldrig følte jeg Tilbøielighed til at gaae længere, end mine ubetydelige Fornødenheder udkrævede. Men en Dag, da jeg stod udenfor min Klippehule og betragtede Fjeldet, som ragede frem over den, opvraagnede der en Lyst hos mig til at flattrer op paa det. Neppe havde jeg bestøget denne Klippe, saa ønskede jeg at see den næste, derpaa den følgende, og endelig Toppen af det Bjerg, ved hvis Fod jeg i saa lang Tid havde boet rolig.

Jeg søgte i Begyndelsen at undertrykke denne Tilbøielighed; ikke fordi den i sig selv var urigtig, men fordi den var mig ny, og fordi en ved Erfaring luttret Forstand mistroer enhver Forandring, om hvis Fortrinlighed den ikke er

overbeniist. Jeg frygtede, at mit Hjerte kunde bedrage mig, at min Tilbøielighed kunde have en jordist Lidenstabs til Grund, og at hemmelig Attraa efter at vende tilbage i Verden skulde have skjult sig under mit Dnske: at see Naturen udbredt for mig i dens Pragt og Rigdom. Jeg vendte tilbage til min Hule, og stræbte at samle mine Tanker; men forgjæves! min Udspreddelse tiltog med hver Dag; jeg bebreidede mig selv, at jeg negtede mig en Fornøielse, som jeg saa let kunde forskaffe mig, og blev tvivlsraadig, om det, som jeg kaldte Forsigtighed, ikke var Lædighed eller smaalig Vengstelighed, der afholdt mig fra at bestige Bjergets Top; kort sagt, jeg kunde ikke faae Ro, og besluttede at tilfredsstille min Nysgjerrighed.

Endnu før Solens Dpgang stod jeg op og tiltraadte min Reise; men gammel og belæsset med Fødemidler var jeg endnu ikke kommen langt, da Dagen frembrød. Veien blev steilere og steilere, Sandet veg bort under mine Fødder, og ganske træet og udmattet naaede jeg en liden Slette, der rundtom var omgiwen med Fjelde og blot mod Østen havde en Udsigt. Jeg satte mig ned, for at hvile noget, og havde fast besluttet at fortsætte min Vandring, saasnart jeg var kommen til Kræfter. Men det var ikke saa let; Hvilen behagede mig saa godt, at det faldt mig vanskeligt at afbryde den. Skyggen af et Edertræ, som udbredte sine Grene over mig, og Foraarsluften, som tilvistede mig Kjølighed og Belugten af tusinde Blomster og Urter, vare altfor indbydende.

Idet jeg afveklende opsogte Uudskyldninger for min Tøven og Grunde for at bryde op, overfaldt der mig en uimod-

staaelig Træthed; jeg lagde mit Hoved op til en Skrænt, og vilde slumre lidt. Paa een Gang forekom det mig, som jeg hørte en Drns Vingeslag, og jeg saae et overjordist Væsen staae for mig. Jeg var endnu tvivlsraadig om, hvorledes jeg skulde tiltale denne himmelske Skikkelse, da den venlig tog mig ved Haanden og med høitidelig Alvor spurgte mig: "Salah, hvor vil du hen?"

"Jeg vil bestige Bjergets Top," svarede jeg, "for een Gang endnu efter lang Tids Forløb at betragte Naturen i dens Fylde og Udstrækning."

Engelen smilede og sagde: "Underlige Dødelige! Stedse stræbe I dog ud over det Nærværende og Eders Synskreds, og mene i det Fjerne og Høie at finde, hvad der ligger Eder ganske nær, men hvad I dog ikke udenfra kunne tilegne Eder. Betragt først," vedblev han, "hvilken Udsigt dette Sted frembyder; og hvad du ikke forstaaer, det skal jeg forklare dig. Jeg hører til de velgjørende Væsner, som vaage over Støvet's Børn og undertiden, naar det er dem gavnligt og de ere værdige dertil, hæve dem op til videre Udsigter, end Jorden med sine Høie formaaer at skjenke. See op uden Frygt, læg Mærke til Alt og lær deraf."

Denne Tale gav mig Mod; jeg slog Dinene op, og saae foran mig et Bjerg, ulige høiere end Libanon, et Bjerg, hvis Top det menneskelige Øie ikke kunde naae, og hvis Fod tabte sig i en uigjennemtrængelig mørk Afgrund. Jeg studsede ved Synet af denne umaalelige Høide og bundløse Dybde; men min Beskytter sagde med blid Stemme til

mig: "Frygt ikke, Salah! du seer Livets Bjerg for dig, betragt det og lær Viisdom."

Da jeg nu betragtede det selsomme Bjerg med Opmærksomhed, blev jeg vaer, at det bestod af meget forskellige Afdelinger, der dog alle hang sammen og, saa ulige de end vare, dog paa en mærkelig Maade gif over i hinanden. "Betragt dem een for een," sagde min Vedsager, "maaskee vil du her kunne lære Mere, end om du fra Bjergtinden, hvorhen du agtede dig, stuede hen over de sjerne Lande og Have."

Bjergets nederste Deel, over den mørke Afgrund, var en sig jevnt havende, usædvanlig yndig og stille Dal fuld af blomstrende Værter og Buske. "Det er Barndommens Dal," sagde min Fører; og nu saae jeg ogsaa en Mængde Børn, der havde et høist mangfoldigt, men uden Undtagelse skjönt Udseende. De mindre saae jeg i Skjødets eller paa Armen af deres Mødre, som pleiede dem eller kjælede for dem. Det var et glædeligt Syn.

"Her seer du," sagde min Fører, da han bemærkede, at jeg stod henrykt i Bestuelsen, "Menneskeheden, saadan som den fremgaaer af Skaberens Haand, der betroer den til den ømmeste Kjærligheds Pleie. Disse Mødre — vee dem, der som de misfjende deres Kald! — træde i hans Sted, og Moderbrystets Kjærlighed, som pleier det spæde Barn, er den evige Kjærligheds Aande. Men dette himmelske Baand, hvori blot den rene Ufskyld paa kort Tid bliver deelagtig, maa efterhaanden opløses; thi Barnet er bestemt til ved Andre og ved Brugen af sine egne Kræfter at blive en Verdensborger."

Nu viste en anden Side af Bjerget sig for mig; der saae jeg atter Børn legende og hoppende mellem Blomster og Buske; nogle bandt Krands, andre legede med Lam og brogede Smaafugle, som fortroligen satte sig paa deres Skuldre og loffede Hoveder, eller omslagrede dem; andre, som sad i Græsset, holdt hinanden omfavnede og søgte spøgende at smykke hinanden, eller spiste i Fællesskab de Frugter, som de havde samlet. Modrene sad i det nærliggende Krat og i Løvhytterne, og Glæden straaede fra deres Dine, i Særdeleshed naar de Smaa nu og da kom og bragte dem Blomster, Frugter og Andet og omfavnede dem.

"O yndige Syn!" udbrød jeg, "her ligne Børnene himmelske Væsner!" — "De ere det ogsaa," sagde min Ledsager, "det er Ustyldighedens Alder, men det kan ikke vedblive saaledes. Seer du, hvorledes ogsaa Bjerget hæver sig lidt efter lidt til en høiere Region?"

Jeg saae derhen, og igjen, som det syntes mig, de samme Børn, men større og allerede forandrede i Udortes og Væsen. De holdt sig ikke mere, som forhen, tæt sammen, men gif hver sin Wei, undtagen naar de forenede sig til fælles Lege, som dog nu ikke mere oplivedes ved ustyldig Given og Tager, men ved Kamp, Misundelse og Attraa. Paa samme Maade forlode ogsaa Drengene og Pigerne hinanden.

"Her seer jeg allerede," udbrød jeg, "menneskelig-jordiske Væsner!"

Min Fører sagde, det kunde ikke være anderledes, og opmuntrede mig til at see videre. Lillige gjorde han mig

opmærksom paa Pigernes og Drengenes mangehaande Legetoi og Sysler. Nogle Dreng brækkede Grene af Træerne og dannede dem til indbildte Heste, hvorpaa de travede omkring, eller til Baaben og deslige Redskaber; andre bare Stene sammen og byggede deraf smaae Huse og Taarne, andre undersøgte og sammenlignede Bladenes og Blomsternes forstfjellige Dannelse, andre brødes under heftig Striden og Anstrengelse, og atter andre sad stille og roligt ved Bredden af en Bæk, og skuede estertænksomt ned i de krusede Bøver. Paa samme Maade vare ogsaa Pigerne sysselsatte med meget forstfjellige, om end ikke saa mangfoldige Lege og Bestæftigelser.

"Forunderligt!" udbrød jeg; "hvorledes nu de forstfjellige Tilbøieligheder lidt efter lidt affondre og adskille sig fra hinanden; dog er Synet af denne Mangfoldighed glædeligt!" — "Du seer," svarede min Fører, "paa een Gang Billedet af og Spiren til det tilkommende Mennekeliv paa Jorden. Der udfordres de mangfoldigste Kræfter og Anlæg, som i Forening med og imellem hinanden skulle danne det velordnede Hele, og ved det Hele atter de enkelte Dele. Forat nu Alt kan passe til sit Diemed, og enhver Kraft udvilde sig, kommer Opdragelsen, Forældrenes og deres Repræsentanters Veiledning til."

"Vil jeg ogsaa faae dette at see?" udbrød jeg; "hvad kunde være mere glædeligt!" — "Du skal faae det at see," sagde min Fører smilende; "dog betænk, at jeg ikke viser dig et udpyntet Drømmebillede, men Livets sande Skikkelse."

For mit Blif aabnedes nu en anden, meget udstrakt Side af Bjerget, som min himmelfste Ledsager kaldte Opdragelsens Dal. — "Jeg tænkte det nok," svarede jeg; "derpaa bentyde, som det synes, de høie, kraftfulde Træer, der betyngede af Blomster og Frugter pryde den skønne Dal og høve deres Toppe mod Himlen." — "Ja vist," tog min Fører Ordet, "disse opelskede Skaberen i stille Eenfoldighed. Menneſtene ſtulle ſom Væsner, der ere ſtabte i Guds Billede, efterligne Skaberen og træde i hans Sted, idet de opdrage Børnene."

Jeg ſaae nu Fædre og Mødre iblandt deres Børn; men hvor forſkjellige vare deres Beſtræbelſer og deres Opdragelſesmaade!

Der aabnede ſig nemlig en Mængde Veie, ſom i forſkjellige Retninger hang ſammen med Dalen, der foreſtillede Livets Veie, hvilken Børnene maatte gjennevandre, for at komme til Bjergets anden Affats. "Lyffelige ere de Børn," ſagde min Fører, "ſom Forældrene ledsage paa diſſe Veie, men ikke med alle er dette Tilfældet."

Nu ſaae jeg mange Ting, ſom hviiligen bedrøvede mig. Nogle Forældre overlode, idet de ſelv ſagte Fornøielſer, deres Børn til dem ſelv; jeg ſaae diſſe vanke om uden Tilſyn og adſpredeſ. De fleſte af dem valgte den bredeſte Veie, ſom loffede dem ved ſit behagelige Udſeende. "De Stafler!" ſuffede min Ledsager, "dette er Forførelſens Veie." — "Seer du, hvorledes Andre tilvinke dem fra det Fjerne?" — Andre Forældre ſatte vel deres Børn under Opſyn, men de valgte uden Forſigtighed de Førſte de Bedſte, der tilbød ſig; ſom

oftest fordærvede Mennesker og usle Smigrere. Jeg saae endog Fyrstebørn, som en saadan Ulykke ramte.

Endvidere saae jeg andre Forældre, der syntes med Omhu at tage sig af deres Børn. De pyntede dem med brogede, kostbare Klæder, gennemflattede deres Haar med Perler, Edelstene og kunstige Blomster, og førte dem derpaa til en krystallklar Sø, forat de kunde glæde sig ved at betragte deres eget Billede, eller de gave dem den meest velsmagende Mad og Drikke, førte dem ind i nærliggende Palladser, hvor Fløiter og Cymbler tonede og Dandse og Skuespil opførtes.

Da jeg saae, hvorledes man ligesom indpodede disse Børn Forfængelighed, Dovmod og Forlystelsessyge, og derved forgiftede deres Liv, vendte jeg mig med Uvillie bort og sagde: "Du viser mig det Liv, som jeg er flygtet bort fra; hvormed har jeg fortjent dette?"

"O!" sagde min Fører, "du har endnu ikke seet Alt!" Han bød mig igjen at see, og jeg saae ind i en Bolig, hvor Forældrene levede i heftig Strid, og Børnene stode rundt omkring og gjorde det Samme; i en anden, hvor der herskede Ødselhed, Dppighed og Usædelighed, og Børnene saae Alt og efterlignede det.

Da jeg ved dette Syn ikke kunde tilbageholde mine Taarer, sagde min Ledsager: "Fat dig og see!" Og jeg saae en stille, eensom lille Skov, gennem hvilken der gik en smal Fodsti. Ved Begyndelsen af Veien befandt sig en Familie med mange Børn, alle simpelt og hvidt klædte, og midt iblandt dem Forældrene. Af saadanne Grupper saae jeg flere. Det

syntes at være tidligt om Morgen; thi paa Veien herstede der Tusmørke, og Klippetoppene skinnede som ved Morgenrødens Frembrud. Derpaa saae jeg de Gamle knæle og bede tilligemed Børnene, og derefter omfavnede Forældre og Børn hinanden.

Nu var det blevet Dag, og jeg kunde overstue et langt Stykke af Godstien. Jeg saae nu Forældre og Børn vandre henad denne Wei, som ofte blev afbrudt ved steile Høie og dybe Afgrunde, og som var bevokset med Torne. Forældrene lærte Børnene, hvorledes de modigen skulde bestige hine og med Møie og Anstrengelse bane sig Wei gjennem disse.

Da de vare komne op paa Høien og havde tørret Sveden af sig, gjorde Forældrene Børnene bekendte med de mange Afveje, som efterhaanden ledede bort fra den rette, nemlig Forsørelsens, Begjerlighedens, Stolthedens og Letsindighedens Wei. Jeg saae paa Børnenes Miner, at de af ganske Hjerter vare enige med deres Førelere, da disse med Alvorlighed underrettede dem om, at denne Wei var den besværlige, men den eneste gode.

Nu syntes Forældrene at bortfjerne sig, men paa een Gang fik jeg Die paa tvende Væsner, som jeg strax erkjendte at være overjordiske. Da jeg spurgte min Fører om disse yndige Skikkelser, svarede han: "Den Ene hedder Ustyld, den Anden Tro. De boede fra Ungdommen af hos disse Forældre og Børn, og ville, naar hine ikke mere kunne ledsage disse, men maae overlade dem til deres egne øvede Kræfter, usynligen beskytte og lede dem."

"D!" udbød jeg, "hvor forskjelligt er dette Syn fra hiint, som afpressede mig Taarer. Hvorledes kan jeg tilfulde takke dig for Alt, hvad du her lader mig see?" — Min Fører svarede: "Hvo som vil lære at kjende Menneskelivet, han maa, ligesom i selve Livet, ogsaa her finde sig i den bittere og sorgelige Erfaring. Sku nu videre!"

Idet jeg saa hen, var den lavere Deel af Livets Bjerg indhyllet i en ugjennemtrængelig Taage, og over denne saaes den anden Uffats i det klareste Lys. — Hvilken Verden aabnede sig nu for mine Blik! Hvilken broget Brimmel af Unglinge og Piger! Hvilket muntert Liv! Rundt omkring var der Eevhytter, Grotter, Haver og Landsteder.

"Her," udbød jeg, "synes Intet at ville bedrøve den glade Tilskuer!" — "Salah," svarede min Ledsager med et alvorligt Blik, "du er bleven saa gammel, og kan nære slige daarlige Forhaabninger." — Jeg undsaa mig ved min overilede Dom, og fik snart Marsag til at flamme mig endnu mere derover.

"Seer du," sagde Engelen, "her er Trinet imellem den barnlige og den mandige Alder; her er Selvoudviklingens Tid, hvor Blomsten lidt efter lidt forvandler sig til Frugt. Dem, du før saa som Børn, seer du her igjen. — See," vedblev han, "naar du betragter dem med Opmærksomhed, vil du hos Alle bemærke en Stræben efter at naae eet eller andet Maal, en Urolighed, der vil fremad og synes at søge Noget, men tillige ogsaa en ustyldig Munterhed, der glæder sig ved det Nærværende, ligesom Blomsten i sin Flor stræber at vorde

Frugt. Glædens og stille Ahnelse's salige Alder! men ogsaa Valgets og Selvbestemmelse's farlige Alder! Seer du, hvorledes utallige Veie og Stier bugte sig gennem denne Dal! See!"

Jeg saae derhen, og fik Die paa en prægtigflædt Skifelse af indtagende Skjønhed; Edelstene og Perler, Guld og Sølv omstraaede hende med blendende Glands; et uafbrudt Smil svævede paa hendes rosenrøde Kinder og Læber, som syntes at udaande de yndigste Toner; thi hun stod omgivet af en talrig Kreds af Unglinge og Piger; alle syntes med Glæde at lytte til hendes Tale og at opsnappe Ordene fra hendes Mund.

"Dette Bæsen," sagde min Fører, "som du seer smykket med al jordiff Skjønheds Glands og med Jordens kosteligste Skatte, hedder Lidenstaben."

Jeg blev forfækket, da jeg hørte dette Navn. "Ak!" udbød jeg, "nu begynder jeg at frygte Ulykke. Hvorfor skal da denne vandre her?"

Min Ledsager smilede og sagde: "Glemmer du nu allerede igjen, at du seer Livets Bjerg, og paa det Prøvelsens Dal?"

"Men hvorfor skal da den flette Lidenstab have et saa yndigt og smukt Udortes?" spurgte jeg, og erholdt til Svar: "For at skjule det Indre."

Imidlertid vandrede Lidenstaben umærkeligt og dog temmelig hurtigt videre og videre, og drog Sværmen af Unglinge og Piger, som omgav den, afsted med sig, indtil der aabnede sig en bred Wei til en høist yndig Dal. I det

Hjerne blinkede forgyldte Palladser, og rundt omkring grøn-
nedes og blomstrede Lyststove fulde af Roser og Myrther.
Fra de dunkle Lunde, over hvilke hist og her hemmeligheds-
fulde Kupler og Taarne fremragede, lode nu og da selsomme
Toner, og blaalige Skyer stege i Veiret, lig Offerdampe;
saa at disse hemmelighedsfulde Hentydninger paa skjulte Sa-
ligheder fik noget endnu mere Tillokkende, end de blomstrende
Haver og Palladserne, som laae nærmere ved Veien.

Endnu havde de unge Vandrerere ikke betraadt Liden-
bens brede Bei, men de vare komne til dens Grændse, til
det Sted, hvor Veien deelte sig. Her frammede en smal,
brat Sti sig opad, medens den anden brede Bei lidt efter
lidt fraaede nedad og loffede med sine tusinde Indigheder.

Her saae jeg nu den hele Sværm staae stille, og midt
iblandt den hiin yndige Gudestikkelse pegende med Fingeren
og, som mig syntes, talende; thi Unglingerne og Pigerne stode,
som om de lyttede.

Da jeg spurgte min Fører, "hvad den vel kunde sige;"
svarede han mig Følgende: "Den peger hen paa de sjerne,
dunkle Lunde og de fremragende Palladser og Tempeltinder,
og beskriver dem den Egn, hvorhen de ville vandre. ""Hist,
siger den, er Fornoielsens Lund og Tempel, der omslydes af
Glædens vidunderlige Strøm, hvis Vand er mere vederqvæ-
gende, end Sorias fineste Rosenolie; hist glimrer Rigdommens
Tempel, hvor alle Skatte fra begge Indierne ere sammenbo-
bede. Det, som hist henne straaler i Skyerne, er Berøm-
melsens Tempel, hvor den, som naaer det, bliver dyrket som

en Gud. Hine blaae Røgstyer stige op fra de Saliges Altære, der beboe disse Lunde, Templer og Palladser, og de yndige Toner fra det Fjerne ere Gjenlyden af den Henrykkelse, som disse Salige føle."

Jeg blev hestigt opbragt og udbrød: "Store Gud, det er jo lutter Bedragerie og Løgn."

Min Ledsager svarede: "Salah, det veed du af egen Erfaring. Men taler ikke Lidenstaben stedse saaledes, og tør den tale Sandhed? Det vilde jo være dens egen Tilintgjørelse. Saaledes lover og viser den Guld og grønne Skove; men Alt er Bedragerie og Løgn."

Veemodig taug jeg et Dieblif; derpaa spurgte jeg: "Hvorledes kunne I, den Eviges ophøiede Sendebud, tilstede slig Forsførelse?"

"Salah," sagde min Ledsager med blid Stemme, "enhver Engel har sit Kald. Boer der ikke ogsaa en saadan i ethvert Menneffes Bryst? De Dødelige falde den Samvittighed! — Men see!"

Jeg saae, og paa den bratte Sti fremtraadte et andet Væsen uden Prydelse og ydre Glands; men rolig og blid Værdighed udtalede sig i enhver Mine. Hun stod stille, betragtede med veemodigt Blik den bedaarede Ungdom, og idet hun med Haanden viste hen til den steile Fodsti, hvorfra hun var kommen, sagde hun disse simple Ord, som min Ledsager gjentog for mig: "Følg mig, her er Livets Vej!" Derpaa vendte hun sig med Alvor og Rolighed, og gif samme Vej tilbage.

Lidenffaben tilkastede hende et foragteligt Blif, og be-
 svarede hendes Opfordring med en stolt Haanlatter. De
 Fleste af hendes Følge stemmede i med, og fulgte nu høit
 jublende deres Førerinde paa den brede, med Blomster be-
 vorede Wei.

"Skam dig!" raabte jeg og bævede af Harm. Men
 min Ledsager afbrød mig: "Vær rolig, Salah, og see! Det
 Væfen, fom her fremstod for dig i kunstløs Værdighed, hedder
 den himmelfte Viisdom."

Da jeg hørte den Forhaanedes Navn, traadte atter klare
 Taarer mig i Dinene; men min Fører vedblev: "See, Nogle
 have ftuet i den Himmelftes Anfigt og erkjendt hendes Væfen."

Virkelig faae jeg til min store Glæde, at nogle af Yng-
 lingen og Pigerne, medens Toget vandrede afsted paa den
 lyftige Wei, bleve staaende, tænkte efter og med deres Blif
 fulgte den himmelfte Viisdom. Mit Hjerte bankede af Eng-
 stelighed; thi nu og da faae de ogsaa begjerligt hen til den
 brede Wei, i Særdeleshed naar Jubelraabet blev stærkere
 og de fjerne, yndige Toner lode sig høre. Men hvor glad
 blev jeg, da jeg faae, at Ynglingen og Pigerne, efterat Fri-
 stelsen snart var overvunden, med kjef Bestemthed valgte den
 bratte Sti og raft stege op ad den.

"Gud være lovet!" udbød jeg; "men hvad vil der blive
 af de Andre, fom følge Lidenffaben?"

Min Ledsager svarede: "Kun eet Blif er dig forundt,
 dødelige Salah!" — Han berørte mine Dine; og see! de fjerne
 Templer og Palladfer forsvandt, og den opftigende Offerfky

kom til Synne i en ganske anden Skikkelse, nemlig som en vældig, blaalig sort Kæmpeflange med rød Kam og hvislende Tunge. "Det er den fortrivlende Anger!" sagde min ledsager med bedrøvet Alvorlighed; og hermed forsvandt denne Egn for mine Dine.

Med forhøiet Glæde fulgte mit Blik nu Vandrerne paa den smalle, bratte Sti. Den himmelske Viisdom sværede i det Fjerne foran dem, saa at de ikke kunde see hendes Ansigt, men de bare Billedet af hende i Hjertet. Veien syntes yderst besværlig, ethvert Skridt fremad var møjsommeligt og langsomt; undertiden standsede de, og syntes ikke uden Begjerlighed at lytte til den fjerne Jubel fra Eidskabens Tilhængere paa den brede Wei. Hvor skjævede da mit Hjerter for, at nogle af dem skulde vende om, Noget, der, efter min Fjers Ud-sagn, ikke sjelden var Tilfældet.

Men nei! de bleve deres Valg troe, arbejdede sig opad og anstrengede alle deres Kræfter; og hvor Veien syntes aldeles ufremkommelig og var bedækket med Torne, Tidslær og skarpe Stene, der aabenbarede deres Barndoms Engel, Troen, sig for dem, og gjød nyt Mod i det forsagte Hjerte, saa at de ikke reent mistvivlede om at naae Maalet. Enhver bekæmpet Vanskelighed og overstanden Fare styrkede deres Tillid og Kraft, og saaledes naaede de Grændsen af den tredje Af-sats paa Livets Bjerg.

Med Genrykkelse saae jeg nu, at disse modige Vandrere vare de Samme, over hvis Barndom, som de henlevede un-

der from Genfoldigheds og troende Ustylds Bestjermelse, jeg saa inderligt havde glædet mig.

"Barndommen," sagde min Ledsager, "er Guddommen nærmere; derfor opfatter den lettere i det renere Hjerte det Guddommelige, naar det bliver budet den, og det slaaer faste Rødder deri. Erkjender du heraf en from Opdragelses Værd? Men see, Salah!"

Da jeg opløstede mine Dine, saa jeg den lavere Deel af Bjerget tilhyllet, og ovenfor den aabnede der sig en ny Egn, i hvilken rigtignok begge de forrige kom til Syne, men som dog alligevel var en ganske anden; de samme Veie, men anderledes dannede.

Min Ledsager sagde: "Det er den tredie og sidste Ufsat, hvor det jordiske Liv naaer sin Fuldendelse. Hvor kunde det forundre dig, at du her gjenseer meget af det Forrige! Betragt den, Salah!"

Jeg saa en Brimmel af utallige Menneſter, som bevægede sig imellem hinanden, lig Myrer, saa at det næsten forekom mig latterligt. Derpaa sagde jeg: "Neppes havde jeg ventet endnu en Gang i min Alderdom at være Vidne til denne trættende Tummel, som jeg lyffeligviis er sluppen bort fra."

Hertil svarede min Ledsager: "Hvorfor vil du ikke lige saa gjerne overſkue din Slægts Liv og Virken i det Hele, som den vide Natur? Rigtiſnok maa det forekomme dig som en taabelig Digten og Tragten efter intetbetydende Ting. Hos de Fleste er det ei heller anderledes. Hvor Mange

løbe og rende blot for det Legemlige og for Livets Ophold. Men betænk, at ethvert af disse stræbende Væsner bærer Spiren og Funken til et himmelsk Liv i sit Indre."

Min Vedsager taug en Stund; derpaa tilraabte han mig: "Nu skal du see det Enkelte!"

Jeg saae nu atter det Hele i enkelte Grupper, og Egenen deelt i forskjellige Veie, Dale og Høie. Den første udmærkede Skikkelse, som jeg fik Øie paa, var Lidenstaben, der ogsaa her igjen fremtraadte med sit talrige Følge. Men nu var dens Herredømme grundfæstet og ordnet, og fordeelt blandt Væsner, som lignede den.

Fremfor Alle saae jeg en Skikkelse prydet med gyldent Harnisk og med en Hjelm, fra hvilken en rød Fjederbust bølgede ned. Den stod paa en Forhøining af Porphyrr, i den høire Haand blinkede et Sværd, og i den venstre holdt den en Basun. Da jeg fuld af Beundring udbød: "Hvilken majestætisk Skikkelse!" sagde min Fører: "Det er Vergjerrigheden, eller, hvilket i Grunden er det Samme, Herskeshgen; du skal saae dens Følge og Gjerninger at see."

Den steg ned af Forhøiningen og blev fulgt af en stor Skare, hvoriblandt Mange, som bare Diadem paa Hovedet og Scepter i Haanden; men ikke desto mindre vare de dog Slaver af Vergjerrigheden, som ledede dem, hvorhen den vilde. Vergjerrighedens egentlige Tjenere og Følge vare Hovmod, Forsængelighed, Ahnestolthed, Gjerrighed, Bedragerie, Løgn og Blodtørst, Alle hæslige Skikkelser, men som strax indfandt sig, naar deres Dronning behøvede deres Hjelp.

Da de nu drog ud, saae jeg snart Flammer opstige paa deres Vei; Landsbyer og Stæder brændte, nøgne og jamrende flygtede Menneffene til Skove og Kløfter, en vid Mark var bedækket med Liig og Døende, — det var en Valplads — Hoben stormede uopholdelig fremad, Ærgjerrigheden blæste i Basunen. Saaledes gik det stedse længere ned ad Bjerget, og stedse hurtigere paa den ødelæggende Bane indtil Randen af en sort Sky. — "Der er Maalet," sagde min Ledfager, "og hiin Sky dækker Dødens Svælg!" — Her forsvandt nu pludseligt den hele Skare, ligesom naar man kaster en Steen i Havet; men i det samme Dieblis lød fra den Egn, hvorigjennem Ærgjerrigheden var dragen, en frygtelig Forbandelse og et Veeraab, som trængte mig gjennem Marv og Been. Skjælvende luffede jeg mine Dine og tilhyllede mit Ansigt, for at fatte mig.

Min Ledfager vedblev: "Nu vil du faae en anden Afgud, Belysten, at see i dens indtagende Stikkelse. Dens Tilbedere og Slagtoffere ere endnu talrigere, end Ærgjerrighedens og Herskesygens. Du vil faae at see, hvorledes den efterhaanden besnærer dem og bringer dem i sin Magt; hvorledes den lidt efter lidt dræber enhver bedre Følelse hos dem og tilsidst fører disse Slaver af deres Lyster gjennem væmmelige Moradser og Sumpe til den sorte Sky og ned i Dødens Svælg. — Du vil," vedblev min Fører, "faae at see Gjerrighedens Trælle, som, for at besidde det døde Mammon, forhaane Gud og Menneffene, medens deres Hjerte og Sjel synes at forvandle sig til det følesløse Metal, hvorefter de

saa graadigen hige. Du vil endvidere komme til at flue den magre, gustne Misundelses elendige Slaver, som, selv i deres Indre fulde af Dval og Uro, søge at styrte deres Medvandrere i Afgrunde og at besudle Frugterne paa deres Wei med Gift. — Oploft nu dine Dine, Salah, og betragt Livets Billede!"

Saa talede min Vedsager. Men jeg havde nu tilhøstet mit Hoved endnu tættere, og raabte med henlig Stemme: "Nei, jeg beder dig, hvo du end er, staa mig for Mere, og forlad mig! Jeg vil ikke igjen blotte mit Hoved, ei heller opløste mine Dine, for at see Jordens Pilegrime i deres stræffelige Vanart. Jeg beder dig, fritag mig for dette frygtelige Syn!"

"Din Bøn skal vorde opfyldt," sagde han, "men først skal du endnu faste et Blik ned i Dødens Svælg, som Skyen dækker. Du blev erkjendt værdig til at see Begyndelsen; derfor maa du ogsaa flue Enden; hos de Udødelige bliver Intet usfuldendt. Før saa du Ærgjerrigheden i dens Majestæt og straalende af Guld, og Bellysten med yndige Miner. See dem nu i deres sande Skikkelse!"

Jeg aabnede mine Dine; den sorte Sky hævede sig bort fra Svælget, og jeg saa nu Ærgjerrigheden i Skikkelse af en sæltgrinende Hyæne med stride Haar, der var lænket til en Jernthrone; en Mængde hæslige Ratteskikkelser ved Thronens Fodder syntes at udhyle Sange til dens Roes. Ikke langt derfra saa jeg Bellysten, der midt iblandt sine Tilbedere syntes saa indtagende, i Skikkelse af en hæslig Abe, der

viste Tænder, og ved dens Fodder Slinger, Billeder paa Smigrere. Disse saae op til Aben, og længtes efter at opslukke dens Spyt. Gjerrigheden laae som en ængstelig Drage i skummel Rat, og bevogtede glindsende Flintestene; Misundelsen lignede en uhyre Skrubtudse, der sneg sig om i Mørket.

Da jeg gysende yttrede min Afsky, sagde min alvorlige Ledsager: "Saaledes ville de Vandrere paa Livets Bjerg, som følge Lidenskabten og Lasten, ved Enden af deres Løbebane komme til at see deres Synd og deres Afgud i et hæsligt Dyrs Skikkelse."

Saaledes talede han; men jeg bad indstændigt: "Af! før mig ud af denne fugtige Hule, før mig atter op!"

Han vinkede, og den sorte Sky udbredte sig over Svælget; men i samme Dieblis saae jeg med Skræk tusinde røde Slangehoveder glimte gennem Skyen, og derpaa Alt forsvinde.

Og nu stod atter Bjergets øverste Deel for mine Dine, og hvor glad blev jeg, da jeg gjenfandt hine Vandrere, som, ihufommende deres Kald, havde arbeidet sig gennem de Forvildedes larmende Brimmelse og nu nærmede sig Maalet. Rigtignok blev Veien meer og mere steil og møjsommelig og førte over Afgrunde og Svælg, men Vanstielighederne syntes blot at forøge deres Mod og Kraft, Troen var i Nærheden af dem, naar der viste sig nogen Fare, og den himmelske Visdom, som de stedse meer og mere havde nærmet sig, vandrede stille og rolig i Spidsen for dem. De kom bestandig høiere, og ihufommende, at de havde eet fælles Maal, rakte den ene den anden hjælpsom Haanden, saa at de under

den guddommelige Viisdoms Veiledning fremtraadte som kjærlige Børn af een Moder. Undertiden saae jeg et Skyn, lig Morgenrøden, lyse frem af Skyn, der omhyllede Bjergets Tinde, og Skyn syntes at hæve sig; dog snart sankede den sig atter, lig et Slør, der bevæges af et svagt Vindpust. Men jo mere Vandrerne nærmede sig Skyn, desto mere opklaredes deres Ansigter. I taus Beundring fulgte jeg dem med mine Blik, indtil de alle, den ene efter den anden, forsvandt i Skyn om Bjergets Tinde, ligesom bag et Forhæng.

Uden at tale, vendte jeg mine Blik en Tidlang hen imod hiin Egn, ligesom man seer efter en Ven, der har forladt os; endelig spurgte jeg min Fører, hvor disse gode Mennesker vare blevne af?

Han svarede: "Det er ikke nogen Dødelig forundt at fæste et Blik bag dette Forhæng. Men, Salah," vedblev han, "da du i otte og fyrretyve Aar har tragtet efter et gudeligt Lernet og forsaget Verden, vil jeg for et Dieblif berøre din Pande."

Han gjorde det, Skyn hævede sig fra Bjergets Tinde, og jeg skuede ind i en Straaleverden, — jeg saae hine fuldendte Pilegrime i en Forklarelse — for hvilken alle Jordens Sprog ikke have noget Ord.

Men det varede blot eet Dieblif; da sankede Skyn sig som en let Morgentaage i Solens Glands. En ubestrikelig Længsel opfyldte min Sjæl, og jeg udstrakte begge mine Arme

"Ihukom, Salah, hvad du har seet, og følg den guddommelige Wiisdom!" sagde det himmelske Sendebud med venlig Alvor og forsvandt.

Jeg vaagnede, og befandt mig i den samme Stilling, hvori jeg havde lagt mig, under Edertræet paa Sletten, der rundt omkring var omgivet af taffede Fjeldspidser; Fuglene hilsede med lydelige Sange den opgaende Sols første Straaler.

D r a n Z e b.

Sultan Dran Zeb, der ofte, ledsaget af faa Folk, ilede hele Dagreiser forud for sin Hær, stødte engang under lignende Omstændigheder paa en Raja, som hidtil havde holdt med det fiendtlige Partie. Rajaen var i Spidsen for fire til femtusinde Ryttere og havde gjort en stor Omvei, for uventet at overfalde Sultanen. Her kunde hverken Flugt eller Modstand hjælpe, og der syntes intet Andet tilovers, end at give sig tilfange. Men Dran Zeb reed lige hen imod Rajaen, vinkede med Haanden og sagde, da han kom hen til ham: "Det glæder mig, Raja, at du forekommer mine Dnster og vil forene dig med mig. Mine Sendebud have formodentlig ikke truffet dig med mine Breve. Gaa med dine Folk til Lahor, hvor min Armee staaer; jeg kommer om faa Dage igjen tilbage. Jeg skal stræbe at vise mig erkjendelig for dit Venfskab."

Med disse Ord tog han den Perlesnor, som han bar til Pynt, af sin Hals og hængte den om Rajaen. Denne dristige Frimodighed og den Væ, som han beviste Rajaen, vandt denne i den Grad, at han virkelig forlod Modpartiet og førte sine Folk til Dran Zebs Leir.

Belønningen.

Chalifen Harun Alradshid traf, da han engang var paa Jagt, en gammel Mand, som plantede et Røddetræ. "Hvilken Daare er dog ikke denne Gamle!" sagde Chalifen til sine ledsagere; "han handler, som om han endnu var en Ungling og kunde vente at nyde Frugterne af dette Træ." Da hans ledsagere ligeledes lode ad den Gamle, gik Chalifen hen til ham og spurgte, hvor gammel han var. "Over firfjindstyve Aar, Herre!" var Svaret; "men, Gud være lovet! endnu er jeg saa rask, som En paa tredive." — "Hvor længe tænker du da endnu at leve," spurgte Chalifen videre, "da du i en saadan Alder planter unge Træer, der saa sildig bære Frugt? Hvorfor paatager du dig et saa unyttigt Arbejde?"

"Herre," svarede den Gamle, "jeg er tilfreds, naar jeg har plantet Træerne, uden at bekymre mig om, hvad enten jeg eller en Anden skal nyde deres Frugt. Det er billigt, at vi gjøre ligesom vore Fædre. De plantede Træer, hvis Frugter vederkvægede os; da vi have nydt Godt af Fædrenes

Arbejde, hvorfor skulde vi da nu være mere misundelige mod vore Efterkommere, end hine vare mod os? Jeg tænker, hvad Faderen ikke nyder, det høster Sønnen."

Den gavmilde Harun, som fandt Behag i dette Svar, skjenkede den Gamle en Haandfuld Guldstykker. "Hvo kan nu sige," vedblev den muntre Olding, "at jeg idag har arbejdet forgjeves, da det unge Træ, som jeg plantede, strax den første Dag bærer saa kostelige Frugter? Saa sandt er det, at den, som gjør det Gode, stedse bliver rigeligen belønnet derfor."

Forvandlingen.

En Konge i Indien var gammel og havde ingen Børn. Da han elskede sit Folk, og paa Grund af sine Emirers Stolthed maatte frygte for, at der efter hans Død skulde opstaae blodige Krige angaaende det nye Kongevalg, saa fastsatte han, at den Fremmede, som Morgenens efter hans Død først vandrede ind ad Stadens østlige Port, skulde være hans Efterfølger. Da han kort derpaa døde, ilede Indvaanerne hen til Porten, for at see, hvem Skjebnen vilde sende dem til Sultan. Den Første, som ankom, var en fattig Dervisch, der vandrede fra den ene Stad til den anden og betlede sit Brød. Han blev modtagen med lydelige Jubelraab; man iførte ham

de kongelige Klæder, satte ham paa en Elephant, og førte ham gjennem Staden til Palladset, hvor Emirerne erkjendte ham som deres Sultan.

Den pludselige Overgang fra den dybeste Armod til en glimrende Throne, som alle Jordens Herligheder omgave, fremkaldte hos Dervischen for nogen Tid en Glædesruus; men lidt efter lidt blev han ikke mindre ligegyldig mod sin nærværende Stands Tillokkelser og Behageligheder, end han havde været mod de Besværligheder, der vare forbundne med hans forrige Stilling. Da nu ogsaa hans Regjerings lykkelige Begyndelse forvandlede sig til Modgang; da misfornøiede Emirer sammensvore sig imod ham, da mægtige Naboer foruroligede og angreb hans Land, og Fiendtligheder og Klager fra alle Sider omringede hans gyldne Throne, da begyndte han at mærke, at han ved at forandre sin Stand ei alene ikke havde rundet Noget i Lyksalighed, men at han tvertimod havde tabt i Glæde og Tilfredshed.

Imedens nu den nye Sultan ofte sukkede over sin Lykkes Byrder, hørte en af hans gamle Bekjendtere om hans Op-
høielse. Han begav sig til ham og ønskede ham til Lykke, idet han sagde: "Lovet og priset være den Evige, som efter sit Godtbefindende lader Roser fremvære af Torne, og forvandler en fattig Dervisch til en mægtig Konge!" — "Priis mig ikke lykkelig," svarede Sultanen; "thi jeg befinder mig i denne Stand slettere end forhen. Du seer blot paa mine Klæder, men ikke i mit Hjerte. Det var en gylden Tid, da

vi begge gjennemstreifede Verden. Vi sov paa Jorden, men trygt og roligt. Vi spiste ringe Kost; men vore Pilegrims- vandringer og vore Hjerters sorgløse Munterhed vedligeholdte vor Sundhed. Jeg sover paa Silketæpper, men med Belymringer og Frygt. Jeg bærer kostbare Klæder og spiser krydrede Retter; men mit Hjerte er mat og syg. Til Lavheds og Armod's Under, hvilke jeg som din Kamerat maatte bære, havde jeg vant mig saaledes, at jeg næsten ikke mere følte deres lette Byrde; men Overflødighedens og Høihedens Plager, hvilke jeg som Konge maa bære, ere saa ondartede, at de daglig blive mig mere trykkende. Vende om kan jeg ikke, da jeg eengang kjender Oppighedens og Rigdommens Tillokkelser. Tabet af dem vilde være langt smerteligere for mig, end Savnet af dem for den Fattige, som ikke har kjendt dem. Men dersom jeg kunde tage Erindringen om det Forbigangne ud af mit Hjerte, saa vilde jeg endnu idag forlade Thronen og drage Verden igjennem med mine gamle Kamerater. Menneſkets sande Lykke er Sundhed og freidigt Mod. Hvo som besidder disse tvende Gaver, kan være blottet for alle de øvrige, uden at føle noget Savn; og den, som er berøvet kun den ene af dem, kan med Sandhed sige, at han er ulykkelig; men i min nye Stand ere de begge vægne fra mig."

Bosfaldabs Syn.

Bosfaldab, Sultan i Egypten, havde en eneste Søn ved Navn Aboram. Han elskede denne Søn, som en Olding elsker Livet, i hvilket han endnu haaber at nyde Frugten af sin Ungdoms Arbeide. Han samlede store Skatte, erobrede mange Rabolande, og arbeidede Dag og Nat, for at efterlade denne elskede Søn et vidtudstrakt Herredømme og en glimrende Throne. Hans Magt var allerede stegen næsten til den høieste Spidse, da Ynglingen, som skulde arve den, paa Jagten blev truffen i Hjertet af en uforsigtigen affkudt Piiil og døde paa Stedet.

Bosfaldab var utrøstelig. Han udrev sit Skjæg, sønder slog sit Ansigt og vædede den Døde med hede Taarer. Hans Klagesfrig gjenløde til de fjerne Bjerger; men han formaaede ikke at kalde Ynglingens bortflygtede Liv tilbage. Hans Tjenere nærmede sig og søgte at trøste ham; men han hørte dem ikke. Han forbandede sit Pallads, sit Rige og sig selv, og skjulte sig i en mørk Hule i Skoven. Her laae han i Støvet, streg høit i sin Fortvivlelse, og anklagede Forsynet for Uretfærdighed. "Hvorfor er jeg bleven Herre over saa mange Lande og Rigdomme," raabte han, "naar min eneste Søn skulde blive mig berøvet i sin blomstrende Ungdom? Nei, der gives ingen Gud, som elsker Menneffene! Han finder sin Glæde i at martre de Arme og at forstyrre deres med Møie opbyggede Lyksalighed."

Saaledes tilbragte han tre Dage uden Spise og Drifte i vild Fortvivlelse. Hans Kræfter vare udtømte; han laae udmattet paa Jorden, og saae med Længsel Døden imøde, der skulde ende hans Hjertesorg, da pludseligt et straalende Lys omgav ham. Han slog Vinene op og saae en Ungling i et himmelblaat Gevandt og med en Liliefrands paa Hovedet staae for sig. Unglingen berørte Sultanens Pande med den grønne Dvæst, som han holdt i Haanden. Nytt Liv gjennemstrømmede hans Lemmer; hans Hjerte blev atter stærkt, han stod op og betragtede taus det himmelske Sendebud. "Bos-saldab," sagde dette, "jeg er Kalock, Fredens Engel, og udsendt for at belære dig. Kom og følg mig."

Han tog ham ved Haanden, førte ham op paa et høit Bjerg, stillede ham paa et fremragende Klippestykke og sagde: "Se ned i denne Dal." Bos-saldab adlød, og saae en øde og tør De. Havets Bølger brusede omkring den og kastede netop en nøgen Skibbrudnen op paa Strandbredden. Den Ulykkelige holdt i den ene Haand en Kasse fuld af Diamanter, og med den anden hjalp han sig op ad den steile Klippe. Han havde næsten naaet Toppen; hans glade Miner tilskjendegave, at han haabede at finde en beboet Egn; men da han havde gjort det sidste Skridt og saae en øde Sandørk for sig, syntes han at forstenes af Skræk. Han kastede Juvelerne til Jorden, vred sine Hænder med lydeligt Klagekrig, og gjennemløb derpaa Sletten, for at søge Næringsmidler; men her vorede hverken Træer eller Buske. Fire Gange gif Solen op og ned, uden at han havde fundet blot et eneste vildt Bær

eller et Blad, hvormed han kunde stille sin Hunger. Bleg og udmattet lagde han sig endelig ned paa Fjeldet ved Kysten, strabede fortorret Græs ud af Klipperne, og ventede Døden.

"Alf!" udbød Bøsfaldab og vendte sig til Engelen, "vær naadig og tillad ikke, at denne Arme saa ynfeligen omkommer."

"Vær rolig, svarede Engelen, "og læg Mærke til hvad du seer." Han saae atter hen, og fik Die paa et Skib, der just nærmede sig Den. Den Hungrige blev Skibet vaer; han fik nyt Mod, sprang op, udbredte sine Arme og vinkede ad Skibsfolkene. Da de saae ham paa Klippen, styrede de mod Land. Han fastede sig ned for Capitainen, klagede sin Nød, og lovede at ville give Halvdelen af sine Juveler for sin Redning. Da Skibscapitainen saae de kostbare Stene, gav han sine Folk et Vink. De bandt den Ulykkelige Hænder og Fødder, fratog ham hans Juveler, lode ham ligge bunden paa Strandbredden, og seilede glade bort med deres Kov.

"O Himlens Søn!" udraabte Bøsfaldab veemodigen, "kan du see paa denne Udaad og taale den? De Nedrige! de seile bort og lade den Udplyndrede døe af Hunger." — "See endnu engang derhen," sagde Engelen. "Køernes Skib strander hist paa en Klippe. Hører du deres Skrig! Ingen af dem bliver reddet; de synke alle under Byrden af deres Synder. Og paa dette Skib, som gif Jordærvælsen imøde, vilde du redde den Forladte? Formast dig ikke til at dadle Forsynets Veie. Den Mand, som du beklager, skal vorde reddet, ihvorvel det ikke skeer paa den Maade, som du vilde forestrive. Forsynet har mere end een Veie at frelse Den paa,

som det vil opholde. Denne Mand var gjerrig og haard imod Fattige. Han havde Mere, end han behøvede; men alligevel drev Egennytten ham ud paa Havet, idet han vilde erhverve endnu Mere. Forsynet førte ham derfor til denne Ørk, for at gjøre hans jernhaarde Hjerte blødere og hans farrige Haand mildere. Salig er den Mand, som lader sig belære ved Ulykken! Men vend dig nu om og see et nyt Syn."

Bosfaldab vendte sig og saae ned fra Bjerget. Havet var forvundet og havde forvandlet sig til en blomstrende Elette. Bosfaldabs Blif dvælede endnu paa den skønne Egn, da et høit Marmorpallads opsteg tæt foran hans Dine. Elfenbeensportene aabnede sig og viste en kongelig Throne prydet med Guld og Edelstene. Utallige Rigdomme laae i store Hobe paa begge Sider af Thronen, der var omgivet af Landets Fyrster og fremmede Folkeslags Gesandter; som med ydmyge Gebærder aflagde Trofskabseden til den unge Konge, der sad paa Thronen. Men denne unge Konge var Aboram, Bosfaldabs Søn.

"Naadige Allah, det er min Søn!" raabte Sultanen. "D lad mig komme hen til ham, at jeg kan omfavne ham!" — "Bliv," sagde Engelen; "det er et tomt Billede, i hvilket jeg vil vise dig dit Livs og din Fortvivlelsses Daarstab. See hen og betragt ham nøie." Hylningen endte med et Gjestebud. Derpaa lod den unge Konge de opdyngede Skatte uddele blandt Gjesterne. I kort Tid vare de Rigdomme adspredte, paa hvilke den sparsommeligste Gjerrighed havde samlet i mange Aar. Fyrsterne havde neppe smykket sig med deres

Konges Diamanter, førend de stolte og trodsige reiste sig imod ham. Fire nye Throner fremstege af den forrige Kuisner, og paa dem sad fire nye Konger, som lode Bøssaldabs Søn, der havde beruset sig ved Gjestebuddet, i hans drukne Tilstand binde og kaste i Fængsel, hvor han efter langvarige Lidelser modtog Døden af en Slaves Haand.

Sultanen bortvendte sine Dine. "Ak! det er nok!" raabte han; "det er nok!" — "Ydmyghed og Taalmodighed," sagde Engelen, "ville have fritaget dig for dette sørgelige Syn." — "Jeg har syndet," svarede Bøssaldab, "da jeg med en saadan Bitterhed flagede over hiin Tildragelse, der bortrev min Søn i hans Ustyldighed og befriede ham fra en Mængde Ulykker i Fremtiden." — "Ja," sagde Engelen, "lykkelig er den, som en tidlig Død bevarer fra Jordærværelse! Gaa, Bøssaldab, og bær din Sorg med Taalmodighed. Menneſkets jordiske Værker ere forgængelige; hans stolte Bygninger hensynke under Vægten af saa Aar. Den Gjerriges og Erobrerens Navne forsvinde under Spot, medens de Velgjørendes blive velsignede af Efterverdenen."

Saaledes taledes Engelen og svang sig op i Luften med udbredte Vinger, hvis Brusen lød som et Vandfalds Buldren, indtil den lidt efter lidt tabte sig i en sagte Susen. Bøssaldab vaagnede, og befandt sig i Skovhulen, liggende med Ansigtet mod Jorden. Han stod op, gik tilbage til sit Palads, og søgte under en lang og fredelig Regjering ved Retfærdighed og velgjørende Wiisdom igjen at læge de Saar, som han ved Gjerrighed og Erobrersyge havde bibragt sit Folk.

Undersaatternes og Fyrsternes Lykke.

Chalifen Sadi's Hofffolk roste i hans Paahør saa ofte Undersaatternes Lykke under hans guddommelige Regjering, at han fik Lyst til selv at nyde denne Lykke ved at være Vidne dertil. Han fattede den Beslutning, Tid efter anden udfjendt at gennemreise sit Land, og glædede sig allerede forud til den Fornøielse, at belure sine lykkelige Undersaatter i Ryddelsen af deres Tilfredshed og Glæde, og at høre deres Taknemmeligheds Uttringer. Forflædt begav han sig paa Veien med en tro Tjener. I den første Stad, hvortil han kom, mødte han en Flok Slaver, som alle vare lænkede til svære Karrer. En svag Kone tildrog sig hans Opmærksomhed. Med et lydeligt Suk: "Evide Gud, vil du ikke snart ende min Elendighed!" sank hun afkræftet ned ved Karren. Allerede svang Opsynsmanden den knudrede Svøbe over den skjælvende Kone, og tilbrølede hende en frygtelig Opmuntring.

"Hold inde," raabte Sadi og trykkede ham et Guldstykke i Haanden, "lad mig tale med denne Ulykkelige."

Han spurgte Konen, hvad hun havde forbrudt, da hun var bleven dømt til en saadan Straf.

"Finder jeg da endelig et Menneſte," svarede den Udmattede, "som har Medlidenhed med min Elendighed? Min Mand ernærede sig redeligt; ved Ulykke og Bedragerie bleve vi saa forarmede, at vi ei engang kunde betale Kopfstatten, og allerede sov vi med fire Børn paa den nøgne Jord. Et eneste Tæppe, hvorpaa mit femte, dødsyge Barn laae, var

Alt, hvad vi endnu eiede, og selv dette rev den føleløse Retsbetjent bort fra min syge Dreng, fordi vi ikke havde betalt Skatten. I sin Fortvivlelse forgreb min Mand sig paa Retfærdighedens Sendebud og fastede ham til Jorden. Han har forbrudt sit Liv, sagde Eadien, og dømte ham til Trællearbejde paa Livstid."

"Og du?" spurgte Chalifen.

"Jeg arbejder nu for ham," svarede Konen, "forat han igjen kan komme til Kræfter. Han var saa syg og svag, og i Fare for at døe under Svøben. Kunde Chalifen da ikke undvære et usselt Tæppe?"

Sadi var saa rørt, at han maatte vende sig bort. "Er dette dit Folks Lykke — dette din vise Regjering, som man saaledes lovpriiser?" sagde han ved sig selv og ilede til Statholderen.

"Jeg er Kjøbmand," sagde han til denne; "jeg finder her iblandt Slaverne en Slægtning af en af mine Venner, (han nævnede den Ulykkeliges Navn), og ønsker at løskjøbe ham."

"Det er en Oprører," svarede Statholderen, "som egentlig skulde have været spiddet. Naar du betaler Værdien af det Arbejde, som han kan forrette hele sit Liv igjennem, saa tag ham. Af Slavernes Fortjeneste afhænger en Deel af mine Indkomster, hvoraf jeg igjen maa betale til Chalifens Dindlinger, for at holde mig i min Post."

"Men Chalifen skal være en Fiende af Strengbed!" svarede Sadi med en Uvillie, som næsten var Statholderen paa-faldende.

"Ogsaa jeg er ingen Ven af Strengthed," sagde denne, "men Nødvendighed kræver den. Indkomsterne af denne Stad ere anviste til Chalifens Koffe; Overhoffenmesteren har Indflydelse og vilde ikke ansee Overbærenhed og Mildhed for en gyldig Undskyldning. Klogskab byder, at man maa være gode Venner med dem ved Hoffet."

Chalifen betalte den forlangte Sum, og lod tilstille den Ulykkelige en betydelig Gave. "Hvor mange Taarer har jeg vel allerede fortæret!" sagde han til sin Fortrolige; "disse der have Venner ved Hoffet; hvor have de Ulykkelige en Ven? — Men Taalmodighed, jeg vil være det, saa meget som det staaer i min Magt."

Han vendte tilbage til sin Residents, traf velskikkelig Foranstaltninger til at lindre de Ulykkeliges Elendighed, indskrænkede de Stores Magt, undersøgte selv, saa vidt han kunde see, og Ingen turde mere vove at kalde hans Regjering Wiisdommens og Lyfsalighedens Tidsalder.

Bøn og Arbeide.

"Jeg mistede en Hustru, som jeg elskede med Omhed," fortalte engang Jaluf. "Hun døde i sin blomstrende Alder. Jeg trøstede mig ved to haabefulde Børn, som hun havde stjenket mig, og i hvilke jeg vedblev at elske hende. Men

ogsaa disse rev den ubøielige Dødsengel fra min Side i deres spæde Barndom, endnu førend deres Aand havde udviflet sig."

"Nu havde Verden ikke mere noget Tillokkende for mig; jeg flygtede til en Ørken, og besluttede at tilbringe Resten af mit Liv med stille Bøn. Efter en hjertelig Aftenbøn sov jeg ind paa min Maatte. See! da oplyste en Solvglands min Hule, og et himmelsk Væsen i lyseblaat Gewandt, over-
saaet med Stjerner, stod for mig." — ""Jeg er Elim, Sera-
phernes Fyrste,"" sagde den Himmelske til mig og berørte mine
Dine med en Palmegreen, som han holdt i sin høire Haand,
""Zaluf, hvad seer du?""

"Jeg seer en ung Kvinde," svarede jeg, "hensjunken i from Andagt, med Bliffet vendt imod Himlen, og fra hendes Læber opstige Bønner til den Almægtiges Throne."

"Elim berørte atter mine Dine med Palmegreenen og spurgte: ""Zaluf, hvad seer du?""

"Jeg bøiede mit Hoved mod Jorden og svarede: Et fra det andet forffjelligt Billede; en ung Kvinde arbejder med Iver paa en Klædning, og stille Glæde omstraaler hendes Ansigt."

""Hvilken af disse Tvende beder?"" spurgte Elim."

"Dette Spørgsmaal satte mig i Forlegenhed; dog svarede jeg: Det Udvortes taler for hiin. Denne arbejder —"

""Paa en Klædning til et fader- og moderløst Barn,"" afbrød Elim mig smilende og forsvandt. Tidligt om Morgen
genen vaagnede jeg og ihukom snart min Drøm."

"Jeg knælede i Støvet og takkede den Evige, fordi han havde anseet mig værdig til sin Åbenbaring. Fra dette Dieblif af vendte jeg tilbage i Verden, for at opfylde Pligterne mod mine Medmennesker. Det staaer med Sandhed skrevet: "Bøn uden gode Handlinger ligner en udtørret Kilde, ved hvis Rand Græsset visner."

Stormogulen og hans Hovmester.

Zirvay var en af disse Lyffens Yndlinger, som i alle deres Foretagender naaede det attraaede Maal. Han svang sig op til Storvezir og til Hovmester for den unge Dectar, og styrede Statens Ror, indtil hans ophøiede Lærling blev myndig.

Skjøndt Zirvay saae sig saa meget begunstiget af Lyffen, trættede han dog Himlen med Klager over sin Skabning; han var puffelrygget og lam, og det ved en Forseelse af hans Almue, der havde ladet ham falde. Dette ærgrede ham over al Maade, og saasnart han fik Regjeringens Tømme i Hænder, var det den første Brug, han gjorde af sin Magt, at han dømte Almuen fra Livet og gav en Lov: at enhver Person, som havde et Barn at opdrage, med sit Liv skulde staae til Ansvar for dets Sundhed.

Da nu Dectar omsider havde naaet den Alder, i hvilken han selv skulde overtage Regjeringen, forsamlede han Rigets Store, besteg sin Throne og holdt følgende Tale:

"Zirvay, du fortjener min Tak og al Roes for det Exempel, som du har givet paa din Alme, og formedelst din Lov ville herefter de, til hvem mine Undersaatters første Dieblif her i Livet ere betroede, sikkerligen være mere aarvaagne; men hvad ere Legemets Usuldfkommenheder imod Sjælens? Ustridigen gav du Loven med Hensyn til dem, som skulde danne Ungdommen til Arbeidsomhed og Dyd; du vilde strække dem, som, istedetfor at lade den drikke af Wiisdommens Vand, lade den letfindigen beruse sig af Sandfælsighedens og Lysternes Rilde; dem, som af Svaghed eller Dindstab smigre Lidenfæberne, nære dem og befordre lastefulde Tilbøieligheder. Havde du denne roesværdige Hensigt, saa er det billigt, at jeg understøtter den; og til Beviis paa at dette er mit Alvor, vil jeg betegne min Regjerings Tiltrædelse ved et usorglemmeligt Exempel."

Zirvay og de Store undlode ikke at yde den unge Monark de største Lovtaler for hans Wiisdom, og den Første i Særdeleshed følte, som hans Opdrager, sin Ergjerrighed smigret; med selvtilfredse Blif oversaae han de øvrige Store og vilde lade dem føle, at det var ham, der havde stjenket dem en saadan Regent. Doctor vedblev:

"Bilde jeg bringe Exemplet i Udøvelse paa en Person af ringe Stand, saa vilde jeg ikke opnaae min Hensigt, og mit Folk kunde ikkun høste ubetydelig Nytte deraf; mit Exempel skal være rystende, det skal indjage den Fræffeste Rædsel og endnu tjene de sildigste Aarhundreder til Lære." —

"Jirvan, forlad din ophøiede Plads; træd hen for min Thrones Fod. Jeg vil ikke dømme dig; men anklage dig vil jeg, jeg, din Lærling og Discipel, i Overeensstemmelse med den Udvidelse, som jeg har givet din Lov, og som du i dette Dieblif har indrømmet. Du seer dine Dommere forsamlede om min Throne; de kunne fordømme eller friskjende dig — det bliver overladt til deres Samvittighed og Indsigter; jeg er blot din Anklager."

"Jeg forbigaaer," vedblev Octar, "hvilke Midler du har betjent dig af, for at erholde din Post — men jeg anklager dig, fordi du har betjent dig af de nedrigste Midler til at bemægtige dig mit Hjerte, fordi du har bragt mig i Selskab med skjændige Menneffer, og fordi du ved din Tale og dit Exempel har søgt at forlede mig til alle Udsvævelser."

"Jeg anklager dig, fordi du har bibragt mig Lede for Arbeide og Virksomhed; fordi du har opdraget mig i Blødsigtighed, Yppighed og i den dybeste Uvidenhed, for at gjøre mig uduelig til Regjeringen, og for selv at kunne være Tyrann i mit Ravn; og endnu mere, fordi du har søgt at forene Aandens Uduelighed med Hjertets Slethed hos mig, for at vælte hele Byrden af den Affky, som dine Handlinger opvakte, paa mit Hoved. — Vidste du ikke, Ulykkelige! at en Fyrstes Uduelighed foraarjager ikke mindre Ulykke, end hans Ondskab? — Folk, dette er Eders Tyranner, haver Medlidenhed med Fyrsterne, de fortjene ikke Eders Had, de ere blot ulykkelige Redskaber for Stoltheden, Herkeskygen, Egennyttens og

Hevngjerrigheden hos de Grusomme, der forsømte og fordærvede deres Land og Hjerte."

"Mit Riges Store, den mogulste Thrones uroffelige Piller, I, som saa ofte have aflagt Bøisler paa Eders Hengivenhed og Trofskab mod Eders Fyrste og Fædreland, agter ikke paa Slægtsskab eller nogensomhelst anden Forbindelse eller Hensyn; Retfærdighed og Omsorg for Fædrelandet lede Eders Dom over Zirvays Forbrydelser."

Zirvay blev dømt til at lide den Straf, som var fastsat for Kongemordere; men Dctar formildede den til en mindre haard Dødsstraf. Dette Exempel bortskræmmede Smigrerne og Forræderne, og dydige og indsigtsfulde Mænd traadte i deres Sted.

I sin Glædesruus kaldte Folket Dctar sin største Fyrste, og den sindige Vise dømte, at han kunde vorde det.

